မင်းဒင်ရဲ့ သက်ခိုင်

အတွဲ (၃)

မင်းဒင်

မာတိကာ

အခန်း (၇၁) - တော်ရာမှာ မပျော်သာတဲ့ မင်းခယောကျ်ား.................................... ၃
အခန်း (၇၂) - စစ်သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပေါက်ယူချန်း...................................၁၁
အခန်း (၇၃) - ဘာမထီ သက်ခိုင် ၂၂
အခန်း (၇၄) - မုန်တိုင်းဇင်ယော်...၃၅
အခန်း (၇၅) - ကွေ့ကွင်းနောက်ဆုံး အမုန်းမှတ်တိုင်..၄၇
အခန်း (၇၆) - သေခြင်းတရားနဲ့ ထွေ့ခင်းကစားခဲ့ ၅၉
အခန်း (၇၇) - ဆုံရမမေ့တယ် ၊ဘုံဘ၀တကွေ့ဝယ်...၇၂
အခန်း (၇၈) - မျော်လင့်ချက်မဲ့တဲ့ နေ့တွေလည်းရှိ... ၈၅
အခန်း (၇၉) - ဘုရားဖြစ်မဲ့ အုတ်နီခဲ...၉၈
အခန်း (၈၀) - စခန်းမြေ၊ ဟိုတခိုမှာလ...၁၀၈
အခန်း (၈၁) - ဖော်ကောင် သက်ခိုင်...၁၂၂
အခန်း (၈၂) - နတ်မိမယ်တို့ပျော်စံရာ..၁၃၇
အခန်း (၈၃) - ပျံလေတဲ့ ငှက်ခါး..၁၅၄
အခန်း (၈၄) - အောင်ကျော်ချမ်းအေး မွန္တလေး ၁၆၈
အခန်း (၈၅) - သက်ခိုင်ရဲ့ အိုင်ယာကော့ကာ.. ၁၈၅
အခန်း (၈၆) - သေရွှာပြန်နိဒါန်း... ၂၀၆
အခန်း (၈၇) - ရာဇ၀င်ထဲက မောင်ဝိတ်.. ၂၂၉

မင်းဒင်ရဲ့ သက်ခိုင်

အတွဲ (၃)

မင်းဒင်

http://www.mindin.info/

သရုပ်ဖော်ပုံများကို google မှ ရယူပါသည်။

၇၁။ တော်ရာမှာ မပျော်သာတဲ့ မင်းခယောက်ျား ။

သမီးရည်းစားအကြား၊လင်မယားအကြား၊ ညီအကိုမောင်နှမအကြား ၊ကြားသုံးကြား မဝင်ကောင်းဘူးဆိုပေမဲ့ ကျနော့် ဘဝပေးကုသိုလ်နဲ့ အောင်မင်းနဲ့ ခင်မာလာကြားကို တည့်တည့်ကြီး ကို ကျနေပြီပေါ့ဗျာ။ဒီကိစ္စမှာ ကျနော့်ရပ်တည်ချက်က ရှင်းပါတယ်၊ လင်ယောက်ျားကို မသေသေအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ အကွက်ချနေတဲ့ ခင်မာလာကို ကျနော် မထောက်ခံနိုင်ပါဘူး။ ခင်ဝင်းနဲ့ ခင်မာလာ ဇာတ်ရှုပ်ကိုလည်း မေ့ထားလို့ မရပြန်ပါဘူး ။

ခင်မာလာ့ နေရာမှာ ကျနော့် နှမဆိုရင်လည်း မရရအောင်ကွာပစ်နိုင်ဘို့ ကျနော် ကြိုးစားမှာ တော့သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျနော့်နှမက သူကိုယ်တိုင်လည်း ဖောက်ပြန်နေပြန်၊ သူ့ယောက်ျားကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ သတ်ပစ်ဘို့ ကြံစည်နေတာမျိုးကိုတော့ ကျနော်လက်မခံ နိုင်ပါဘူး။

ခင်မာလာပြောသလောက် အောင်မင်းဆိုးမဆိုး မသေချာပေမဲ့ အောင်မင်းဟာ ခင်မာလာ့ကို ချစ်တာတော့ သေချာလှပါတယ်။ အချိန်ရှိသ၍ လာလာလာနဲ့ တလာတည်းလာနေတဲ့ အောင်မင်းပါ။ အခု ကျနော့်ရှေ့မှာ အောင်မင်းကို လက်စတုံးပေးဘို့ ပြောနေတဲ့ ခင်မာလာဟာ အောင်မင်းကို လူရှေ့သူရှေ့မှာ တမောင်တည်းမောင်နေတဲ့ ခင်မာလာပါပဲ ။ဘယ်လိုကျိတ်ပြီး ရက်စက်ကြ၊ ဟန်ဆောင်နေကြတယ်ဆိုတာ တွေး တောင် မတွေးတတ်အောင်ပဲဗျာ။

....

ဒီမှာတင် ကျနော် ခင်မာလာ့ကို စကားတခု အပြတ်ပြောချလိုက်ပါတယ်။ ညည်း၊ အောင်မင်းကို ကွဲချင်တာတခုတည်းနဲ့ ဒီလို ဟိုကြံဒီကြံ လုပ် နေတာတွေကို ရပ်လိုက်ပါတော့။ မိန်းခလေး တယောက် ကြံကောင်းတဲ့ အလုပ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ညည်းပြောသလို အောင်မင်းဆိုးဆိုး မဆိုး ဆိုး ညည်းဖက်က ဒီလောက် ကွဲချင်ကွာချင်နေမှတော့ ဒီအိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘယ်လိုမှ အဖတ်ဆယ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ဒီတော့ ညည်းငါ့ကို အချိန်နည်းနည်းပေးပါ ။ ညည်းလူသတ်စ ရာ မလိုပဲ ကွာလို့ရရပါစေ့မယ်၊ ဒီကတိကို ငါပေးတယ် ဆိုပြီး တာဝန်ခံလိုက်ရောပေ့ါဗျာ။

အပြစ်ပြောချင်လည်း ပြောတော့ဗျာ။ ဒီအတိုင်းဆက်လွှတ်ထားရင် တနည်းနည်းနဲ့ အောင်မင်း သေမှာပဲ။ ခင်မာလာ ဒီလောက်ပြောနေပုံထောက် ရင် တခါက ထမင်းပန်းကန်ထဲကို အဆိပ် ခတ် တယ်ဆိုတာလည်း ဗေဒင်မေးစရာမလိုတော့ဘူးပေ့ါဗျာ။

ကျနော့်ဆီက ကတိလည်းရရော ခင်မာလာက .. ကိုသက်နိုင်ကို ကျမယုံပါတယ် ၊ အချိန်စောင့် ဆိုလည်း စောင့်ပါ့မယ်။ သေချာပေါက် ကွာရှင်းနိုင်အောင်သာ ကြိုးစားပေးပါ ဆိုပြီး ပြန်သွား လေရဲ့ဗျာ။ မတတ်နိုင်တဲ့ အဆုံးမို့သာ ကျနော်ဒီအလုပ်မျိုးကို အာမခံလိုက်ရတယ် ၊ စိတ်ချမ်း မြေ့စရာတော့ မဟုတ်လှဘူးဗျို့။

....

ခင်မာလာကို ကတိပေးလိုက်ပေမဲ့ လားရှိုးကို ကျနော် မပြန်နိုင်သေးပါဘူး ။နောက်နေ့မှာ ဝန်ကြီးကတော်က ဖော်ဂျီလမ်းအိမ်မှာ ဖြုတ်နိုင် တပ်နိုင်တဲ့ ဘုရားခန်းတခု အမြန်လိုချင်တယ် ဆိုပြန်ပါတယ်။ ကျနော်က နားမရှင်းလို့ထပ်မေးတော့ .. အော် .. ဒီဝန်ကြီးအိမ်ဆိုတာ မမ တို့ အပိုင်မဟုတ်ဘူးလေ။ ပြောင်းတဲ့ရွှေ့တဲ့ အခါ ဖြုတ်သွားနိုင်အောင်ပေ့ါတဲ့ ။ အော် .. မမဆိုလို့ သတိရသေးဗျာ။ ကျနော်လည်း မင်းစိုး ရာဇာ ခလေ့တွေ နားမလည်လေတော့ ပဲခူးမှာတိုင်းမှူး ကတော်ဘဝတုန်းက ဒေါ်တင်တင်အေးကို အန်တီခေါ်မိလို့ အမျက်ခံရသေးဗျာ။

စစ်တပ်က အရာရှိကြီးတွေ ရာထူးအဆင့် ဆင့်ကြီးလာလေ အခေါ်အဝေါ် အသုံးအနှုံးတွေ ထီးမှုနန်းဟန် ကြဝ္ဂန်းဆံလာအောင်၊ ဘယ်သူ ကများစပြီး ထွင်လိုက်သလဲတော့ မသိပါဘူး။ ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်လာရင် အဘ၊ နောက်တဖြည်းဖြည်းအဆင့်မြင့်သွားလိုက်တာ အဘ ကြီး တဲ့။ ဦးနေဝင်းလက်ထက်ကဆို အဖေကြီး လို့တောင်ခေါ်ကြသေးဗျာ။ လူကြီးက တော် ကတော်တွေလည်း အမ၊ မမ ၊ အမကြီး တဲ့။ စိတ်ထဲမှာ အမုန်လေးစားလို့ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ပြောစရာ မရှိပေမဲ့ ဒီလိုခေါ်ကိုခေါ်ရမယ်ဆိုတာကြီးက သိပ်တော့ မနိပ်လှဘူးဗျ။

အေးဗျာ။ လူကြီးနဲ့ အကျွမ်းဝင်တယ်ဆိုတာ နေရာတကာတော့ မကောင်းလှဘူးဗျ။ သူတို့ ဇာဟီရတွေကလည်း အများသားကလား။နောက်ပြီး သူတို့လုပ်ပုံကိုင်ပုံ၊တွေးပုံခေါ်ပုံကလည်း နည်းနည်းတော့ ကြောင်တောင်တောင်နိုင်တယ်လို့ စိတ်ထဲထင်မိတော့တာပဲဗျာ။ အတင်းပြောတာတော့ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ဝန်ကြီးကတော် ဒေါ်တင်တင်အေးကို ဘုရားရှိခိုးလို့

မေတ္တာပို့ရင် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးနံမည်ကနေ၊ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဗိုလ်ချုပ်တွေ နံမည်တွေ၊ သူ့သားသမီး နာမည်တွေ စုံနေအောင်ကို အသံကျယ်ကျယ် ရွတ်ပြီး မေတ္တာပို့သဗျ။ အဲ .. ထူးခြားတာက သူနဲ့ မတည့်တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်နံမည်မပါဘူး။ သူကြည့်မရတဲ့ ချွေးမ၊ သားမက်နံမည် တော့ မပါပြန်ဘူးဗျ။မေ့နေတာတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူးဗျာ။ တမင်ချန်ထားခဲ့ တယ် ထင်ပါရဲ့ ။

....

ဘုရားစင်ပြီးတော့လည်း ကြက်ခြံလေးလုပ်ပါဦးတဲ့။ ဇယားကတော့ တယ်ရှုပ်ဗျာ။ ကြက်ခြံလုပ် ခိုင်းတာလည်း ရာဇဝင်လေးနဲ့။ ဆေးကျောင်း တက်နေတဲ့ ဝန်ကြီးရဲ့ သားအငယ် ထွန်းနိုင်အေး က ကြက်မွေးတာ ဝါသနာပါသတဲ့။ မွေးထားတာကလည်း တိုက်ကြက်တွေ၊တနေ့တော့ ဝန်ကြီး ခြံထဲက တိုက်ကြက်နစ်ကောင် ခွပ်လိုက်တာ ထူးထူးဆန်းဆန်း နစ်ကောင်လုံးသေ သွားတယ် ဆိုပဲ။ဒါကို ဝန်ကြီးကတော်က လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့တာဝန်ပေ့ါတယ်ဆိုပြီး .. သေတဲ့ ကြက်နစ်ကောင်ကို မင်းတို့ချက်စားလိုက်ကြ။ ကြက်နစ်ကောင်ဘိုးကို မင်းတို့အစောင့်တွေ စုပြီး လျော်ကြလို့ အမိန့်ချသတဲ့။ အစောင့်ရဲဘော်တွေကတော့ .. ဆရာရယ် .. ကြက်နစ်ကောင်က ဖြောင်းကနဲ ဖြောင်းကနဲ နစ်ချက် သုံးချက်ပဲ ခွပ်ရသေးတယ်၊ နစ်ကောင် လုံးကြွသွားတာ ကျနော်တို့ ဘယ်လိုလုပ် တားမလဲ၊ လျော်ဆိုတော့လည်း လျော်လိုက်ကြရုံပေ့ါဗျာ တဲ့။

....

ဘုရားစင်၊ကြက်ခြံပြီးပြန်တော့ ဦးညွန့်ကိစ္စက ဝင်လာပြန်ရော။ ဦးညွန့် အလုပ်သမား ညွန်ကြားရေးမှူးရုံးက ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးပါ။ သူကလည်း ခေသူတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေးဝန်ကြီးလုပ်ခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ပြည့်စုံ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့မိဘများအိမ်မှာ နေပြီး ကျောင်းတက်ခဲ့ တယ်ဆိုပဲ။ သူက မိတ္ထီလာသားဗျ။ သူမိတ္ထီလာ အထက်တန်းကျောင်း မှာ နေခဲ့တုန်းက အခုဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး ဖြစ်နေတဲ့ မောင်အေးနဲ့ တတန်းတည်းတဲ့။ တနေ့ မောင်အေးကျောင်းပြေးတာကို ဦးညွန့်က ထန်းရေလေးထွေထွေနဲ့ .. ဟေ့ကောင်၊ မောင် အေး ၊ မင်းကျောင်းပြေးတာ ငါသိတယ်ဆိုပြီး မောင်အေးနောက်ကျောကို ခြေထောက်နဲ့ကန်ခဲ့ဘူးသတဲ့ ။ ဒီတုန်းက မောင်အေး အကိုက မိတ္ထီလာ တပ်မှာ အရာရှိတဲ့ဗျာ ။မောင်အေးလည်း ရောမအကောင်ကြီး ဖြစ်လာ ရော ဦးညွန့်လည်း မောင်အေးသူတို့ဌာန လာရင်၊ ဌာနပေါင်းစုံ အစည်းအဝေးတွေမှာ ဆိုရင် ကိုယ်ပျောက်အတတ်ကျင့်နေရသတဲ့။ ဒုဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကတော့ .. ကိုညွန့်တယောက် ဒီဌာန ရောက်နေတယ်ဆို .. လို့ မေးသတဲ့။ ဘာကြောင့်မေးသလဲဆိုတာ တော့ မောင်အေးမှပဲ သိတော့မယ်ဗျာ။ ဒါလည်း ဦးညွန့်က ကျနော့်ကို ရင်ဖွင့်လို့သိရတာပါ။

အခု ဦးညွန့်ကျနော့်ကို နားပူတာက သူရာထူးတဆင့်တိုးချင်လို့တဲ့ဗျာ။ရာထူးတိုးနိုင်ဘို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ လုပ်သက်တို့ ဘီအယ်ဘွဲ့တို့ ပြည့်စုံ နေပါပြီ။ ခက်တာက သူ့လို အဆင့်တူ အခြေအနေတူ သုံးယောက်ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စပါပဲ။နောက်သူက ဂျနီဗာမှာလုပ်တဲ့ ကမ္ဘာ့အလုပ် သမား ညီလာခံတို့ ဘာတို့လည်း သုံးကြိမ်လောက်တက်ဘူး ပြီးသားပါ။ဒါပေမဲ့ သိတဲ့ အတိုင်း ပေ့ါဗျာ။

ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးဆိုတော့ သူ ရာထူးတိုးဘို့ ဒီအတိုင်းထိုင်စောင့်နေ လို့ မသေချာလှတာနဲ့ ကျနော့်ကို အပူကပ်တာပါပဲ။သူ့အကြောင်းပြချက်ကလည်း ရာထူးကို မက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ဆိုပဲ၊ ပင်စင်ယူတဲ့အခါ ညွှန်မှူးရာထူးလေးနဲ့ ဆိုတော့ ကလေးတွေ အတွက် ဂုဏ်ရှိစေချင်လို့ပါတဲ့ဗျာ။ အော်.. ကလေးတွေက ငယ်တယ်ဗျ။ ဒုတိယအိမ်ထောင် လေ။ ငယ်ဆို အငယ်ဆုံးလေး ခြောက်နှစ်သာသာပဲ ရှိသေးတာ။ ထားလိုက်ပါလေ။

ကျနော်ကလည်း အညာသားချင်းဖြစ်နေတော့ စိတ်မြန်လက်မြန်ပဲ ဗိုလ်ကြီးကျော်ဇော ကို တီး ခေါက်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ အန်ကယ် ဦးညွှန့် ရာထူး တိုးချင် တယ် ။ ဘာကန်တော့ရမလဲပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ဗိုလ်ကြီးကျော်ဇောက အမကြီးကို လှမ်းသတင်းပို့အမိန့်နာခံလိုက်တော့ .. ငွေသား တဲ့ ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ဦးညွှန့်ကို အန်ကယ်ကန်တော့မဲ့ ပိုက်ဆံကို စက္ကူပါကင်ကောင်းကောင်းနဲ့ ထုတ်သာလာခဲ့ပေတော့ လို့ပြောလိုက်တော့ ဦးညွှန့်က ၊ ဟာ.. ကိုသက်ခိုင်၊ ကျနော် ယူမလာရဲဘူး ဆိုသဗျာ။

ဦးညွှန့်စိတ်ပူမယ်ဆိုရင်လည်း ပူလောက်ပါတယ်။ ဝန်ကြီးအိမ်ငွေသွားပို့တယ်ဆိုတာ အဝင်မတော်ရင် အလုပ်ပြုတ်ရုံမက ထောင်ပါတန်းကျသွား နိုင်တာမျိုးမဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း သေချာအောင်ဆိုပြီး ဝန်ကြီးကတော်ဆီ တန်းဝင်လိုက်ပါတယ်။ အန်ကယ် ဦးညွှန့်လာကန်တော့နိုင် မဲ့ရက်ကို သိချင်လို့ပါပေါ့ဗျာ။ နောက် အမကြီး နှစ်သက်တဲ့ ပစ္စည်း အမျိုးအစားရှိရင်လည်း သိပါရစေပေါ့။ ဒီမှာတင် အမကြီးက ... ကိုသက်ခိုင် ရယ် မမတို့မှာ ပစ္စည်းမျိုးစုံလိုလေးသေးမရှိ ပြည့်စုံနေပါပြီ။ လှူဘို့တန်းဘို့ ငွေသားဆိုရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေ တာပေါ့တဲ့။ ကဲ ၊ ရှင်းရောပေါ့ဗျာ။

....

ဒါနဲ့ကျနော်လည်း ဦးညွှန့်ကို .. ကဲ၊အန်ကယ် ။ ဝန်ကြီးကတော် အဆင့်ဝတ်တဲ့ ကီမိုနိုလို နှစ်ထည်၊ ဝန်ကြီးအတွက် ပိုးလုံးချည်နှစ်ထည်ကြား မှာ အန်ကယ်ကန်တော့မဲ့ ငွေသားငါး သိန်းကို ညှပ်ပြီး ယူလာခဲ့ပေတော့လို့ ဆိုတော့ ကိုသက်ခိုင်ပါ လိုက်ခဲ့အုံးလုပ်ပြန်ရော။

ဒါနဲ့ညနေခြောက်နာရီလောက်လည်းကျရော ကျနော်နဲ့ဦးညွှန့် ဝန်ကြီးအိမ်ရောက်ရော ပေါ့ဗျာ။ ဝန်ကြီးရှေ့လည်းရောက်ရော ငွေသားညှပ်ထား တဲ့ လက်ဆောင်ပါဆယ်ထုတ်ကို ဝန်ကြီးမောင်နံရှေ့ ချပြီး ဦးညွှန့် က ထိုင်ကန်တော့တော့တာပဲပေါ့။ အမှန်တော့ ဝန်ကြီးနဲ့ ဦးညွှန့်ဟာ အသက်သိပ်မကွာလှပါဘူး။ ထိုင်သာကန်တော့လိုက်ပေတော့ ဆိုပြီး ကျနော် သင်ထားတာပေါ့ဗျာ။

ဒါနဲ့ ဝန်ကြီးက .. ကိုညွှန့်ကလေးတွေ ဘယ်အရွယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ ဘာညာ စကားစတာ နဲ့ ကျနော်လည်း မယောင်မလည် အိမ်အပြင် ထွက်နေလိုက်ရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ရာထူးတိုး

ပေးပါဆိုတော့ ကျနော် ထိုင်နားထောင်နေလို့ ဘယ်သင့်ပါ့မလဲ။မကြာပါဘူးဗျာ။ နောက်သုံးလ လောက်နေတော့ ဦးညွန့် ညွန့်မှူးဖြစ်တော့တာပါပဲ။

အော်.. ဒါနဲ့ ဝန်ကြီးကတော် ကျနော့်ကိုပြောတဲ့ မမတို့မှာ ပစ္စည်းမျိုးစုံလိုလေသေးမရှိဘူး ဆို တာ အမှန်ပဲဗျ။မျိုးစုံသလား မမေးနဲ့ ပေသုံး ဆယ်ပေနစ်ဆယ် အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ လူတရပ် လောက်မြင့်တဲ့ ပစ္စည်းပုံကြီးကို တွေ့ခဲ့ရသဗျာ။တီဗွီ၊ အောက်စက်၊ရေခဲသေတ္တာ၊ ကက်ဆက်၊ တွေအပြင် ရောင်စုံစက္ကူမျိုးစုံနဲ့ ပါဆယ်ထုတ်ထားတဲ့ အမျိုးအမည်မသိရတဲ့ ပစ္စည်းတွေ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ပါလားဗျာ။ ဟာဗျာ။ ဝန်ကြီးကတော်ကတော့ ဒါတွေကို တမင် ဘယ်ခေါ်ပြပါ့မလဲ ။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သွားလို့ မြင်ခဲ့ရတာပေါ့ ။ဒီလိုဗျ။

....

အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ဝန်ကြီးရဲ့ ဇော်ဂျီလမ်းအိမ်မှာ ထားတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဝင်ဒါမီယာထဲက ဗိုလ်ချုပ်ရွာထဲက အိမ်မှာထားတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ရွာကို ဝင်တာနဲ့ လုံခြုံရေးဂိတ်ကိုကျော် ရတယ်။

ကျော်ရဆို ဂိတ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး စောမောင်အိမ် ရှိတာကိုး။ မှတ်မှတ်ရရ အဝင်ဂိတ်နားမှာ စေတီလေးတဆူလည်း ရှိလေ ရဲ့။ကျနော် ဗိုလ်ချုပ်ရွာထဲကို ဘယ်လောက် တောင်ရောက်သလဲဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့က ဗိုလ်ကြီး သူရိန်(နောင် လှိုင်မြို့နယ် မဝတ ဥက္ကဋ္ဌ) ဗိုလ်ကြီးတင်အေးနဲ့ တောင် သောက်ဖော် စားဖက်ဖြစ်သွားတဲ့ အထိဗျ။ အော်.. ၊ ဗိုလ်ကြီးတင်အေးဆိုတာ တခြားသူ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဗမာ့ဘောလုံး ရွှေခေတ်က မဟာဒူး၊အေးမောင်ကြီး၊ အေးမောင်လေး၊ ဘပု၊ မျိုးဝင်ညွန့် ၊ တို့နဲ့အတူ မြန်မာ့လက်ရွေး စင်အဖြစ် နိုင်ငံတကာမှာ လှည့်ပြီးခြေစွမ်းပြခဲ့တဲ့ တင်အေးပေ့ါဗျာ။ တကယ်အားကစားသမား ပီသတယ်ဗျ။ ကျနော်နဲ့တွေ့တော့ ငါးဆယ်ဝန်း ကျင်ဖြစ်နေပေမဲ့ ကြံ့ခိုင်နေတုန်းပဲ။

အေးဗျာ။ မကြာခင် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး စောမောင်၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြ ချက်နဲ့ ပြုတ်သွားတော့ ကိုတင်အေးကော၊ ကိုသူရိန်ပါ တပ်က ထွက်လိုက်ကြရ တယ်။ နောက်ပိုင်း ကျနော် ဗိုလ်ကြီးတင်အေးနဲ့တွေ့တော့ .. ဗျို့ ကိုတင်အေးကြီး ခင်ဗျားတို့ဘိုးတော် က စိတ်ရောဂါ လိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ဟုတ်သလားဗျာလို့ စပ်စု လိုက်မိသေးတယ်။ ကျနော်မေးလိုက်တာ သူတော်တော် စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရတယ်။ မဟုတ်ပါဘူးညီလေးရာ။ ကိုယ်တို့ ဗိုလ်ချုပ်က တကယ့်ဘုရားတရားနဲ့ စစ်သားစိတ် အပြည့်ရှိတဲ့သူပါ ။ကိုယ်က အနီးကပ်နေတာပါ။ သက်သက်မဲ့ဒုက္ခပေးလိုက်ကြတာပါ တဲ့ဗျာ။ကျနော်လည်း အားနာတာနဲ့ အသေးစိတ်သိရအောင် မေးချင်ပေမဲ့ ဆက်မမေး ဖြစ်တော့ပါ ဘူးဗျာ။

....

အဲဒီ ဗိုလ်ချုပ်ရွာဆိုတာ ဗိုလ်ချုပ်တွေအတွက် မဆလခေတ်က နိုင်ငံတော် ဘဏ္ဍာနဲ့ အိမ်ကြီးတွေ ဆောက်ပေး ထားတာပေါ့ဗျာ။ထုံးစံအတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အေးသောင့်အိမ် လည်းရှိလေရဲ့ ။အဲဒီအိမ်ကို ကျနော် ရောက်သွားရတဲ့ အကြောင်းက အဲဒီအိမ်မှာ လက်ဆောင်ပစ္စည်း မျိုးစုံ သိုလှောင်ထားတဲ့ အခန်း သော့ပျက်သွားလို့တဲ့ဗျာ။

ဘဏ္ဍာတိုက်သော့ပျက်တယ်ဆိုတော့ ပူရှာကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဝန်ကြီးကဆို ကိုသက်နိုင် သေချာသွားပြင်ပေးလိုက်ပါအုံးတဲ့ ။မောင်ရင့် အမ ညညှ အိပ်တောင်မပျော်ဘူး ဆိုပဲ။ သော့ပြင်ရတာလည်း စစ်ဆင်ရေးကျနေတာပဲဗျို့။သော့ကို သွားစစ်ကြည့်တော့ အဆောက်အဦးက ဆောက် ထားတာကြာလို့ ကျည်းဘောင်တွေချောင်ပြီး သော့ထစ်က သော့အိမ်နဲ့ မငြိတော့တာပေါ့။ အသစ်လဲရအောင်ကလည်းသော့မော်ဒယ် က သိပ်ဟောင်းနေလို့ လဲမရ ပြန်ဘူးဗျာ။

နောက်ဆုံးသော့ပြင်တဲ့ ကုလားကို မျက်နှာအဝတ်စည်းပြီးခေါ်လာ၊ သော့ဟောင်းကို ဖြုတ် ၊ချက်ချင်း မပြီးပြီးအောင် ပြန်ပြင်ခိုင်းလိုက်တာ သော့ ကုလားကတောင် နောက်ဆို .. ဘယ် လောက်ပိုက်ဆံရရ အနဲခေါ်ရင် ကျနော်မလိုက်တော့ဘူး ညည်းယူတဲ့ အထိ။

သော့ပြင်ပြီးတော့လည်း ကုလားက မပြန်ရသေးဘူးဗျာ။ ဝန်ကြီးရော ဝန်ကြီးကတော်ပါ နှစ်ပါး စုံရောက်အောင် စောင့်ပြီး အစမ်းသပ်ခံရ သေး တယ်။ဝန်ကြီးကတော်က အပြင်မှာနေပြီး ၊ ဝန်ကြီးက အထဲကနေ .. အေးရေ၊ ဖွင့်ကြည့်ပါအုံးကွယ်၊ ပိတ်လိုက်ပြီနော်။ ဟုတ်ပြီ။ ပြန်ဖွင့် ကြည့် ပါအုံးကွယ်။ နောက်တခါ ထပ်စမ်းကြည့်မယ်နော် တဲ့။ ဝန်ကြီးကတော်ကလည်း .. အဘကြီးရေ၊ ပိတ်လိုက်ပါအုံး၊ ပြန်ဖွင့်ပါနော် ၊ ဟုတ်ပြီ ၊ပြန်ပိတ်လိုက်ပါအုံ အဘရယ် တဲ့ ။သူတို့ကသာ အေးရေ

အဘရေ လုပ်နေ၊ကျနော်ကတော့ ရင်မနေရတယ်။ မတော်တဆ မသေသပ် လို့က တော့ ဂျောက်ကျကိန်းပဲလို့။နတ်သိကြားမတယ်ပဲပြောကြပါစို့ဗျာ။ မဟာသော့ကြီးက ပြန်ကောင်းသွားသဗျ။

....

နောက်ပိုင်း အဲဒီအိမ်ကို ကျနော် အကြိမ်ပေါင်းမရည်တွက်နိုင်အောင်ကို ရောက်ပါသဗျာ။ တအိမ်လုံး လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေအပြည့်ပါပဲ။ ငပိငါးခြောက်လို အထုပ်အပိုးတွေလည်း မစားနိုင်မသောက်နိုင် ထည့်လှောင်ထားတဲ့ အခန်းလည်း ရှိသေးဗျ။ သူတို့က စနေ၊တနင်္ဂနွေလို ရုံးပိတ် ရက်မှာ အဲဒီအိမ်ကို လာပြီး အနားယူကြတာလေ။အနားယူရင်း ကြံ ကြံဖန်ဖန် အစားအသောက်တွေလည်း ဝယ်ခိုင်းသေးတယ်ဗျာ။

ပြောင်းဖူးပြုတ်၊ မြေပဲပြုတ်၊ စာကလေးခွေ။ ဇီးထန်းလျက်၊မုန့်လက်ကောက်ကြော် စုံလို့ပဲဗျို့ ။ ဒါတွေကပြောတော့သာလွယ်တာ တကယ် လျှောက် ဝယ်တော့ လွယ်လွယ်ဝယ်မရတတ်ဘူး လေ။တရက် ကျနော် အဲဒီမုန့်တွေလျှောက်ဝယ်ရင်း ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံ အရက်ဆိုင်မှာ နေ့လည် ဘက်ကြီး ခွက်ပုန်းဝင်ချနေတုန်း ၊အရင်ကတည်းက ခင်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဦးသိုက်စိုး ကြီး ကို တွေ့တာနဲ့ လိုက်ခဲ့ဗျာလို့ ဖွတ်ခေါ် တော့ သူလည်း ခပ်ထွေထွေလေးနဲ့ လိုက်လာ ပါရောဗျာ။

ဗိုလ်ချုပ်ရွာက ဝန်ကြီးအိမ်ရောက်တော့ ဝန်ကြီးနားနေတဲ့ အခန်းထဲကို ကျနော် အစားအ သောက် ဝင်ချပေးနေတုန်း ဦးသိုက်စိုးကြီးက ဝင်ချလာ သဗျာ။ဘယ်ပြောကောင်းမလဲဗျာ။ ဝန်ကြီးကတော် အလန့်တကြား ဖြစ်ပြီး .. ကိုသက်ခိုင်၊ ကိုသက်ခိုင် လို့ စွတ်အော် တော့တာပဲ။ ဝန်ကြီး လည်း လန့်သွားတာပါ ပဲ ။ ဒါပေမဲ့ ဣန္ဒြေတော့ သိပ်မပျက်လိုက်ဘူး။ ဒေါ်တင်တင်အေး ကျနော့်ကို ဘာမှ မပြောပေမဲ့ ကိုကျော်ဇောကို ဖိကြိမ်းတော့တာပေါ့ဗျာ။

ကိုကျော်ဇောကတော့ ကိုသက်ခိုင်ရာ ၊ခင်ဗျားလုပ်လိုက်ရင် မိုးမီးနဲ့ရှို့တာမျိုးချည်းပဲတဲ့ ။ ဘွားတော် တော်တော်လန့်သွားတာဗျတဲ့။အိမ်ထဲကို ဓားပြဝင်တိုက်ပြီ အောက်မေ့လို့တဲ့။ အမှန်တော့ ဦးသိုက်စိုးက တပ်ထဲကနေ ဗိုလ်ကြီးဘဝနဲ့ထွက်ခဲ့တာတဲ့ဗျာ။ အခုဝန်ကြီးထက်တောင် သူက စီနီယာကျသေးသတဲ့။ဦးသိုက်စိုးတို့ ဦးဂျော်လီဆွေတို့အဖွဲ့ ပဲခူးကို လာပြီး ဖျော်ဖြေပွဲလုပ်ခဲ့တုန်းက ကျနော်လိုလေသေးမရှိ ညှော်ခံခဲ့လို့ ရင်းနှီး နေ ခဲ့တာပါဗျာ။

....

ဒါလည်း လားရှိုးကို ကျနော်မပြန်နိုင်သေးပါဘူးဗျာ။ မရမ်းကုန်း ကုန်တင်ကုန်ချ ညှော်ရိပ်သာ အသစ် ဖွင့်မယ်ဆိုလို့ နေရပြန်ရော၊အေးလေ။ ဒီအဆောက်အဦးကလည်း ကျနော်ဆောက်

ထားတာဆိုတော့ ဖွင့်ပွဲအတွက် တာဝန်ရှိပြန်သပေါ့။ ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင်လာဖွင့်မယ်ဆိုတော့ ကြိုဆိုရေး ၊ဧည့်ခံရေးတွေပြင်ရဆင်ရပြန်တာပေါ့ဗျာ။

မဖွင့်ခင် တရက်မှာ ပိုလ်ကြီးကျော်ဇောက အရေးတကြီးဖုန်းဆက်လာတယ်။ ဖွင့်ပွဲမှာ ဝန်ကြီးမနက်စာ စားမယ်ဆိုပဲ။ဒါတင်မက ဘူးဗျာ။ဝန်ကြီးက ဂျင်သောက်ချင်သတဲ့ ။ အဲဒါ အမှားအယွင်းမရှိအောင် ကိုသက်ခိုင် ကိုယ်တိုင်စီစဉ်ပါတဲ့ ။ ဒါက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူးလေ။

ကျနော်က ဒီလိုင်းကိုကောင်းကောင်းကျွမ်းတာကလား။ကင်းရောဘတ်(King Robert) ဂျင်တလုံးဝယ်ပြီး တော့နစ်ဝါးတားတဒါဇင်၊ သံပုရာခြမ်းပါးပါးလေးနဲ့အသင့်ပြင်ထားရတာ ပေါ့။

အဲဒီမနက် ဝန်ကြီးလည်း ရောက်လာရော ကျနော်ကိုယ်တိုင် ဂျင်တဆ၊တော်နစ်သုံးဆ၊ သံပုရာ ခြမ်းအပိုင်းလေး ဖန်ခွက်နှုတ်ခမ်းချိတ်ပြီးသေချာ စပ်ပေးလိုက်တာပေါ့ဗျာ။ ကျနော့်အစပ်အဟတ်ပဲ တည့်သလား ဝန်ကြီးကပဲ မသောက်ရတာကြာလို့ပဲလားတော့ မပြော တတ်ဘူး။ တဂွတ်ဂွတ် နဲ့ချလိုက်တာလေးငါးခွက်လောက် ဆက်တိုက်စပ်ပေးရသဗျာ။ ကျနော် လည်းစိတ်တော့အပူသားဗျာ။ ရေချိန်လွန်ပြီး စကားမှားကုန် ရင် ကျနော့်ခေါင်းပေါ်ကျမှာကိုး ။ဟုတ်တယ်လေ။ ဂျင်နဲ့တော်နစ်ဟာ သောက်ရတာ အဝင်ကောင်းသလောက် နောက်ပိုင်း အရှိန်တက် တတ်တာကိုး။

ကျနော်စိတ်ပူတာမမှားပါဘူးဗျာ။ ဝန်ကြီးဟာ စားသောက်လည်းပြီးရော .. ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားတွေကို မိန့်ခွန်းချွေဘို့ လုပ်ပါလေ ရော။ကျနော်လည်း ဘေးက ရင်တမမနဲ့ပေါ့ ဗျာ။ ကြည့်ရတာ ဝန်ကြီးက ဟန်တော့ သိပ်မပျက်လှဘူး။ စကားပြောတာတော့ နည်းနည်း သွက် နေပြီ။ သွက်ဆို အရှိန်လေးနဲ့ကိုး ။ဝန်ကြီးက အလုပ်သမားတွေကို မိန့်ခွန်းချွေနေရင်း ပြန်းဆို အဆက်အစပ်မရှိပဲ .. မင်းတို့ ခေါင်းက ဆံပင်ပုံတွေက ဒုံပစ်တွေပဲ တဲ့ ။ ဒုံပစ်ဆိုတာ ကော သိကြလားတဲ့။ ဟာ။ ပြဿနာပဲဗျာ။ အလုပ်သမားတွေကလည်း ဝန်ကြီးမေးတာ ဆို တော့ ၊ ဟုတ်ကဲ့သိပါတယ်တဲ့ ။ ဒါဆိုဘာလဲကွာလို့ဆက်မေးတော့ ဒစ်ပုံပါတဲ့။ ကောင်းကြ ရောဗျာ။ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာတင် ရီမောပြီး ဇာတ်လမ်းက တခန်းရပ်သွားလို့။

....

ဒီလိုနဲ့ ရန်ကုန်မှာ တပတ်ပဲကြာမယ်ဆိုပြီး လာလိုက်တာ နှစ်ပတ်ကြာသွားသဗျ။ ပြန်မဲ့ အလုပ်မှာ လားရှိုးမြို့နယ် ဦးစီးအရာရှိဆီက ဖုန်းဝင် လာပြန်တယ်။ ကိုသက်ခိုင် .. အမြန်ပြန်လာတော့တဲ့။ ခင်ဗျားကို ဝ ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့တွေက တွေ့ချင်လို့တဲ့ ။ ကျနော်က ဇဝေဇဝါနဲ့ ဘာလဲဗျာ၊ ကျနော့်ကို ဝ အဖွဲ့ က တွေ့ချင်ရအောင် ဘယ်သူနဲ့မှ သိတာလည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတော့ .. သိတာမသိတာ အသာထား ခင်ဗျား မြန်မြန်သာ ပြန်လာခဲ့ပေတော့ ။ ခင်ဗျားကို ဝ အဖွဲ့က ဗိုလ်မှူးကြီးကျောက်အိုက်နပ်က အရေးတကြီးတွေ့ချင်လို့ ကျနော့်ရုံးကို လာ မေးမေးနေတာ သုံးလေးကြိမ်ရှိနေပြီ တဲ့။ဒါနဲ့ လားရှိုးကို တက်သုတ်ရိုက်ပြီး ပြန်ခဲ့ရပြန်ပါတယ် ။

တကယ်တော့ဗျာ၊"ဝ "ဆိုတာ ငယ်ငယ်တုန်းက ဖတ်စာအုပ်ထဲမှာ ပြည်ထောင်စုဖွား တိုင်းရင်းသားဆိုပြီး မြန်မာပြည်မြေပုံ ပေါ်မှာ ရိုးရာဝတ်စုံ လေးတွေနဲ့ အရုပ်ကလေးတွေ ဆွဲပြီး ပြထားတုန်းက ကျနော်က ဒီ "ဝ" က စာတလုံးတည်းပါလား၊ ပုံနှိပ်တာများကျန်ခဲ့သလားလို့ တောင်တွေးထင်ခဲ့ဘူးတဲ့ ဝ လူမျိုးတွေပေါ့။ အော်.. ဘဝေ၊ ဘဝ များစွာက "ဝ" ဆိုတဲ့ လူမျိုးနဲ့ ရေစက်ပါခဲ့ထင်ပါရဲ့။

....

ရုပ်ပုံ။ ။ဂူဂဲလ်

၇၂။ စစ်သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပေါက်ယူချန်း

ကျွန်တော်လားရှိုးလေဆိပ်ကို ရောက်တော့ အောင်မင်းနဲ့ ကိုကိုနိုင် လာကြိုနေပါတယ်။ ကိုကိုနိုင်ဟာ လားရှိုးအလုပ်သမားဦးစီးဌာနက ကြီးကြပ်ရေးမှူးပါ။ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မင်းကိုတွေ့လိုက်တော့ ကျနော်သူ့ကို တော်တော် သနားသွားပါတယ် ။ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကျနော်လေယာဉ်ပေါ်ကဆင်းလာလာ ချင်း သူမေးလိုက်တာက .. အကို ၊လာနေကောင်းရဲ့လား၊လာ ကျနော့်ကို ဘာမှာလိုက်သေးလဲတဲ့ ။ အေးဗျာ၊ ရောက်ရောက်ချင်း

၊အောင်မင်းရေ . မင်းမိန်းမကတော့ မင်းကို သတ်ခိုင်းလိုက်လေရဲ့လို့တော့ ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲဗျာ။ ဒီတော့ ကျနော်လည်း အေးကွ၊ ခင်မာလာနေကောင်းပါတယ်၊ ဒီမှာ လုပ်လက်စတွေ လက်စသတ်ပြီးတာနဲ့ မင်းနဲ့ငါ အတူပြန်လာကြဘို့မှာလိုက်တာပဲကွာ ဆိုပြီး လေပြေ ထိုး လိုက်ရပါတယ် ။

တကယ်တော့လည်း အောင်မင်းပြဿနာဟာ ဖုတ်ပူမီးတိုက်ဖြေရှင်းရမဲ့ ကိစ္စမဟုတ်တာ ကျနော်သိနေပါတယ် ။ ကျနော် အချိန်ယူရပါလိမ့်မယ် ။ခေါင်းအေးအေးထားရပါလိမ့်မယ် ။တကယ်တမ်းလည်း အောင်မင်း ဇာတ်လမ်းကို ရှင်းဘို့ ကျနော့်မှာ အချိန်မရပြန်ပါဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်၊ နောက်တနေ့ မနက်ကျနော့်လုပ်ငန်းခွင်ကို "ဝ" ငြိမ်းချမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ စကားပြန် ဦးမောင်ငယ်နဲ့ ကိုအောင်မြင့် ဝ ငြိမ်းချမ်းရေးက ကားတစီးနဲ့ ရောက်လာပါတယ် ။သူတို့ ဗိုလ်မှူးကြီး ကျောက်အိုက်နပ်က ညစာစားဘို့ ဖိတ်ခိုင်းတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

တုံးတယ်လို့ပြောချင်လည်း ပြောတော့ဗျာ။ လားရှိုးရောက်ခါစက သောင်းကျန်းသူလို့ ခေါ်ခေါ်နေခဲ့တဲ့ ဝ တပ်ဖွဲ့ဟာ ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံ၊ (UWSA) ဆိုတဲ့ တံဆိပ်တွေနဲ့ လက်နက်အပြည်အစုံကိုင်ပြီး အကောင်းစား ကား တွေနဲ့ ဥဒဟိုသွားလာနေတာကို မြင်တော့ ကျနော့်စိတ်ထဲ မတော့ တော်တော်ကို အံ့သြမိတယ်ဗျ ။သိဘူးလေ၊ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ မြန်မာနိုင်ငံကြီးတခုလုံးကို မြန်မာ့တပ်မတော်ကြီးကပဲ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားနေ အောင် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တာကိုး ။

....

ကျနော့်ကို လာခေါ်တဲ့ ဦးမောင်ငယ်ကို ကျနော်မမြင်ဘူးပါဘူး။ သူက အသားခပ်ညိုညိုပါ။ သူ့ အသားရည်က ကျနော်တို့ အညာသားတွေနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပါပဲဗျာ။ အသားလတ်တဲ့ အထဲ တောင်မပါပါဘူး။ ညိုတဲ့ အဆင့်ကျော်ပါတယ် ။ဒါလည်းထူးခြားချက်တခုပဲဗျ။ ဝ တွေထဲမှာ တချို့က ဖြူပေမဲ့ တချို့ ခပ်ညိုညိုတွေပဲဗျာ။ ကိုအောင်မြင့်ဟာ ကျနော်နဲ့ အသက်မတိမ်း မယိမ်းပါ ။ သူက ခြေတဖက်ပြတ်နေပါတယ်။ ဂျိုင်းထောက်နဲ့လမ်းလျှောက်ရပါတယ် ။ သူလည်း ဝတပ်ဖွဲ့ဝင်ပဲလား။ ဘယ်လို ဝတပ်ဖွဲ့နဲ့ရင်းနှီးတာလည်း ကျနော်တော့ မမေး လိုက်မိဘူး။ သူနဲ့ခင်နေတာက ကျနော်တာဝန်ယူနေတဲ့ အဆောက်အဦးအတွက် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ သွင်းနေလို့ပေါ့ဗျာ။

ညစာစားဘို့ဖိတ်တာကို ကျနော်လက်ခံလိုက်တော့ ဦးမောင်ငယ်ပဲ ပြန်သွားပြီး ကိုအောင်မြင့် ကျန်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျနော်က.. ဟော့၊ ကိုအောင်မြင့်နေပါအုံးဗျ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးကျောက်အိုက် နပ်ဆိုတာက ဘယ်လိုလူမျိုးတုန်း ၊ကျနော့်ကို ဘာကြောင့်တွေ့ချင်ရတာတုန်း ၊ လို့မေးလိုက် မိပါတယ် ။ ဒီတော့ ကိုအောင်မြင့်က ၊ ဟာ.. သူက ဦးပေါက်ယူချန်းရဲ့ ညာလက်ရုံးလေတဲ့ ။ ခက်နေတာက သူပြောတဲ့ ဦးပေါက်ယူချန်းကို အဲဒီတုန်းက ကျနော်မသိပါဘူး ။ဒါပေမဲ့ အရေး ပါတဲ့ ဝ ခေါင်းဆောင်တယောက်ဖြစ်မယ် ဆိုတာလောက်တော့ ကျနော်ရိပ်မိ လိုက်ပါတယ်။ သူပြောတဲ့ အထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာတချက်က .. ဝ တပ်ဖွဲ့တွေ အချင်းချင်း အုပ်စုကွဲတုန်းက ဗိုလ်မှူးကြီး ကျောက်အိုက်နပ်ဟာ မြင်းကုန်း နီးဘေးမှာ၊ခြင်းကြားကြီး တလုံးကိုချိတ်ပြီး အယူ အဆ ကွဲလွဲသူတွေရဲ့ ခေါင်းတွေကို ၊ အဲဒီ ခြင်းအပြည့်ရအောင်လိုက်ဖြတ်ခဲ့ဘူးတယ် ဆိုတာ ပါပဲ။ ကျနော်လေ့လာဘူးသလောက် ကိုအောင်မြင့်ပြောပြတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ကျောက်အိုက်နပ်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီကနေ ဝ တပ်တွေ ခွဲထွက်တုန်းက အကြောင်း လို့ထင်ပါတယ် ။ဒါလည်း ကျနော့်စိတ်ထင်ပါ ။ မသေချာလှပါဘူး။

....

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီည ရှစ်နာရီလောက်မှာ ကျနော်တို့ တည်းနေတဲ့ နယူးအေရှ တည်းခိုခန်းကို လက်နက်အပြည့်ကိုင်ထားတဲ့ ဝစစ်သား လေးယောက် ပါတဲ့ကားတစီးရယ်။ နောက် ဟိုက်လပ် အလွတ်တစီးရယ် ရောက်လာပါတယ် ။ အဲဒီ ဟိုင်းလတ်ပေါ်မှာ ဦးမောင်ငယ်ပါလာပါတယ် ။ ကျနော်လည်း ရှုးစမိုးနဲ့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို အသေသပ်ဆုံး ဝတ်ပြီး လိုက်ခဲ့ရောပေါ့ဗျာ။ ကျနော့်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုနေလဲ ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုမှ မနေပါဘူးဗျာ။ကျနော့် ဝါသနာကိုက သည်းထိတ်ရင်ဖိုလေးတွေကို နှစ်သက်တတ်တာကလား ။ညစာစားဘို့ဖိတ်ပါတယ်ဆိုနေမှ ကုတ်ချောင်းချောင်းပုံစံ သွားလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ထုံးစံအတိုင်း အောင်မင်းရယ်၊ ကိုကျော်ဦးရယ်၊ ကိုကိုနိုင်ရယ် ပါလာကြသပေါ့ဗျာ။ အောင်မင်းကိုလည်း သတိလက်မလွတ်ဖို့ ကြိုတောင်းပန် ထားရသေးဗျာ။ဒါနဲ့တင်စိတ်မချသေးလို့ ကိုကျော်ဦးရော၊ကိုကိုနိုင့်ကိုပါ အောင်မင်းကို သေချာထိန်းဘို့ အောင်မင်းမသိအောင် စည်းဝါးရိုက်ရသေးဗျာ။

ဆောင်းရာသီမို့လား၊ လားရှိုးထုံးစံပဲလားတော့မပြောတတ်ဘူးဗျာ။ ညရှစ်နာရီကျော် ကျော်လောက်သာ ရှိသေးပေမဲ့ လားရှိုးမြို့လယ်လမ်းတွေ ပေါ်မှာ လူသွားလူလာ၊ ကားအသွားအလာ တော်တော်ရှင်းနေပြီဗျ။ ဆယ့်ငါးမိနစ်သာသာလောက်လည်း မောင်းပြီးရော ၊ ခြံအပြင်မှာရော အပြင်မှာပါ သေနတ်ကိုင် ဝစစ်သား နှစ်ဆယ်လောက် လုံခြုံရေးယူထားတဲ့ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတခုထဲကိုရောက်လာပါတယ် ။ခြံဝင်းထဲမှာ ကားဂို ဒေါင်၊ နဲ့ အစောင့်တပ်ဖွဲ့ နေတယ်ထင်ရတဲ့ အဆောက်အဦတွေ ပါ ရှိနေပါတယ် ။ ကားပေါ်ကနေဆင်းပြီး ဦးမောင်ငယ်ခေါ်ရာနောက်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပုံစံနဲ့လိုက်သွား လိုက်တာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သားရေဂျာကင် အကောင်းစားဝတ်ပြီး ထိုင်နေတဲ့ ခပ်ဝဝ ၊ အသက်ငါးဆယ် ဝန်းကျင် လောက် ရှိမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတယောက်က မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကြိုပါတယ် ။ပါးစပ်ကလည်း တရုတ်စကားလိုလို

တွေပြောပြီး ကြိုဆိုသဗျ ။ သူပြောတဲ့ စကားကိုကျနော်နားမလည်ပေမဲ့ လိုက်လှဲပျူငှာတဲ့ အသံဆိုတာတော့ ခန့်မှန်းလို့ရပါတယ် ။ တခန်းလုံးစေ့စေ့စပ်လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ဝတပ် စစ်ဝတ်စုံနဲ့လူလတ်ပိုင်း ခြောက်ယောက် လောက် လည်း တွေ့ရသဗျ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကုလားထိုင်တလုံးမှာ ကိုအောင်မြင့် ထိုင်နေပါတယ် ။

....

ဒီမှာတင် ဦးမောင်ငယ်က .. ဒါဟာ ဗိုလ်မှူးကြီးကျောက်အိုက်နပ်ဖြစ်ပါတယ်။ အခုလို ညစာစား ဘို့ဖိတ်တာကို လာရောက်တဲ့ အတွက် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူပါတယ် ၊ ဒါက ... ဦးသက်နိုင်ပါ .. ဘာညာဘာညာပြောပြီး မိတ်ဆက်ပေးတာပေါ့ဗျာ။ဒါနဲ့လိပ်စာကပ်တွေ အပြန်အလှန်လဲ ရင်း ဦးကျောက်အိုက်နပ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူလည်း အသားမဲတဲ့ " ဝ"အမဲမျိုး ပါပဲဗျာ ။ ကျနော့် စိတ်ထဲတော့ တရုတ်စကားပြောနေတဲ့ အညာသားလိုပါလား တွေးမိသဗျ။ သူစကားပြောနေပုံ က တကယ့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးခင်ခင်မင်မင် ပြောနေတဲ့ ပုံပါ။ ကျနော်လည်း ဖက်လှဲတကင်း ပြုံးပြပြီး .. ကျနော် သက်နိုင် ပါ၊ အခုလို ညစာစားဘို့ ဖိတ်တာကို ဂုဏ်ယူမဆုံးပါဘူး လို့ ဗမာလိုပဲ ပြောချလိုက်ပါတယ် ။ ဦးမောင်ငယ်က ဘာသာပြန်ပေးပါတယ် ။ ကျန်တဲ့ ဝတပ် စစ်ဝတ်စုံနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း တလေးတစား နှုတ်ဆက်ရသပေါ့ဗျာ။ ဆေးမှူးတဲ့ ။ ခရိုင်မှူးတဲ့ ။ ရာထူးနံမည် အကုန်လုံးတော့ မမှတ်မိတော့ဘူးဗျို့ ။

ညဉ့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ရင်း အလ္လာပ သလ္လာပ ပြောနေရင်းက သူက ဦးမောင်ငယ်ကနေ တဆင့် မေးခွန်း တခုမေးလိုက်ပါတယ် ။ "တောင်စောင်း ကို ပေါက်တူးနဲ့ ဖြိုနေတဲ့သူ"ဟာ ကိုသက်နိုင် လားတဲ့ ။ ဟား၊ ကျနော်ရိပ်မိလိုက်ပါပြီ။ ကျနော်လားရှိုးရောက်ကတည်းကကျနော်တို့ဘာလုပ် တယ်ဆိုတာစောင့်ကြည့်နေခဲ့တာကိုး။ ကျနော်လည်း ယန္တယားရနိုင်ဘို့ နည်းလမ်းမရှိတဲ့ အတွက် နောက်ဆုံးနည်းလမ်းကို သုံးရတဲ့ အကြောင်း ၊အဆောက်အဦ အချိန်မီ ပြီးဘို့လို ကြောင်း ၊ ကြာရှာနေဘို့အခက်အခဲရှိကြောင်း ရှင်းပြလိုက်တော့ ။ ဦးကျောက်အိုက်နပ်က ဒီလို ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်ကိုင်တတ်တဲ့ ကျနော့် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို တော်တော်သဘောကျဆိုပဲ ။

ဦးမောင်ငယ်ကို ကြားခံပြီး ကျနော်နဲ့ ဦးကျောက်အိုက်နပ် အပြန်အလှန်စကားပြောနေတာ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်လည်းကြာရော ဘေးအခန်းထဲ က ဝ စစ်သားတယောက်ထွက်လာပြီး ဦးကျောက်အိုက်နပ်ကို ကျနော်နားမလည်တဲ့ စကားနဲ့ပဲ သတင်းပို့ပါတယ်။ ဒီမှာတင် ဦးမောင်ငယ်က .. ဝ ရိုးရာ ညစာကို သုံးဆောင်ဘို့ အဆင့်သင့် ဖြစ်ပါပြီလို့ ပြောတော့မှ ၊လက်စသတ်တော့ ထမင်းကျက်ပြီလို့ သတင်းပို့ တယ်ဆိုတာ ရိပ်မိပါတော့တယ် ။

....

ဒီလိုနဲ့ကျနော်တို့ဟာ ညှော့ခန်းဘေးမှာ ရှိတဲ့ အခန်းကျယ်ကြီးထဲကို ရောက်လာပြန်ပါတယ် ။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ညစာစားပွဲဆိုတော့ ကြက်ကောင်လုံးကျော်တွေ၊ ငါးကင်တွေ ၊ စပါယ်ရှယ် ဟင်းလျာတွေများ၊ စားပွဲကြီးနဲ့ အပြည့်တွေ့လေမလားထင်မိပေမဲ့၊ ရာနှုန်းပြည့်ကို လွဲသဗျာ။ လူဆယ့်ငါးယောက်စာလောက် ဝိုင်းနိုင်တဲ ့စားပွဲဝိုင်းကြီး ပေါ်မှာ ငါးကြင်းမြီး ဖန်ခွက်ကြီးတွေ၊ လစ်ပိုပုလင်းအကာဒ်တွေနဲ့ အာမီရမ်ပုလင်း အလုံးနှစ်ဆယ်လောက် ချထားတာတွေ့ရသဗျ။ စားပွဲအလယ်မှာ သီဟိုဠ်စေ့ ပန်းကန်တွေတော့ ရှိသဗျ။

ကျနော်က ဦးကျောက်အိုက်နပ်နဲ့ ကပ်လျက်၊ ဦးမောင်ငယ်က သူ့ဘယ်ဘက်မှာ၊ ဆေးမှူး ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ကျနော်နဲ့ကပ်လျက်ပဲဗျ။ ကိုကျော်ဦး၊အောင်မင်းနဲ့ ကိုကိုနိုင်တို့လည်း ခပ်ကုပ်ကုပ်ပုံစံနဲ့ ဝင်ထိုင်နေကြလေရဲ့ဗျာ ။ ထိုင်ပြီးတာနဲ့ ဝစစ်သားတယောက်က ဖန်ခွက်တွေ အားလုံးထဲကို အာမီရမ်တွေ အပြည့်လိုက်ထည့်နေသဗျ။ ခွက်အားလုံးလည်း ပြည့်ရော ဦးကျောက်အိုက်နပ်ဟာ စကားပြန် ဦးမောင်ငယ်က တဆင့် ..“ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ၊အားလုံးညီညီညာညာ တခွက်လုံးမော့လိုက်ကြပါစို့“ “ကမ်ပေ့” ကမ်ပေ့“ ဆိုပြီးလုပ်ပါ လေရော ဗျာ ။ ဒီမှာတင် ကိုကိုနိုင်၊အောင်မင်းနဲ့ ကျော်ဦးတို့ မျက်နှာတွေ ရှုံ့မဲ့ပြီး ဂျောက်ကျကုန်ပါရော ဗျ ။အေးလေ၊ ကျနော့်အတွေ့အကြုံ အရ ငါးကြင်းမြီး ဖန်ခွက် တလုံး အပြည့်ဟာ အရက်တစိတ်ကျော်ကျော် ရှိတယ်ဗျ၊တော်ရုံအတွေ့အကြုံနဲ့ အာမီရမ် တစိတ် ကျော်ကျော်ကို တချက်တည်းမော့ဘို့ ဆိုတာ လွယ်တဲ့အလုပ်တော့မဟုတ်ဘူးဗျ ။ကျနော်အတွက်ကတော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိတာသေချာသဗျ။ အရက်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဝါရင့်ယမကာလုလင်ဆိုတော့ မိုက်လုံးကြီး ၊ သောက်လုံးကြီးတဲ့နေရာမှာ မတူရင်မတုနဲ့လို့ကို စိန်ခေါ် သူအဆင့်၊ နံပတ်တစ်မှာအမြဲစွဲခဲ့တာ ကလား။သတိရတုန်းပြောလိုက်ရအုံးမယ်၊ ကျနော်ဟာ အရက်သောက်တဲ့နေရာမှာ သေဒဏ်တို့၊ထောင်ဒဏ် အနှစ်နှစ် ဆယ် တို့ကျဘူးတဲ့ရာဇဝင်လူမိုက်တွေကိုတောင် ဖြတ်ပိုင်းလှီးချ အောင်ပွဲရခဲ့ဘူးပါတယ်ဗျာ။

မှတ်မှတ်ရရ ကမာရွတ်ရှမ်းစုလမ်းထိပ်က ရွှေလမင်းစားသောက်ဆိုင်မှာပေါ့ဗျာ။ ရွှေလမင်းဆိုတာကလည်း တခေတ်တခါကလှိုင်မြို့နယ်မှာ နံမည်ကြီး သဟာယ အရက်ဆိုင်ကို ဆိုင်နံမည်ပြောင်းပြီး သူ့သားမက် ဦးသောင်းတင်က ဆက်ဖွင့်ထားတာပေါ့ဗျာ။ စာရေးဆရာသော်တာဆွေ၊ မိုးဝေ၊ သန်းဆွေ၊ မင်းရှင် တို့လို သူ့ခေတ်သူ့အခါက ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ စာရေးဆရာကြီးတွေ စားကျက်ကျခဲ့တဲ့ ဆိုင်ပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ စကားမစပ်ပြော ရ ရင် ကိုသောင်းတင်က အရင်တုန်းက သဟာယမှာ စားပွဲထိုးတဲ့ ဗျာ။ နောက်တော့ ဆိုင်ရှင့်သမီးနဲ့ ညားပြီး ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တွေ ဘာတွေဖြစ်လာတာဆိုပဲ ။ဦးသောင်းတင်က တကယ် သူဌေးဖြစ် ထိုက်တဲ့ သူဗျ။ အောက်သက်ကြေတယ်၊ ဆက်ဆံရေးကောင်းတယ်ဗျာ ။ကိုသောင်းတင် ဆီကနေ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာတွေသူ့ဆိုင်လာသောက်တုန်းက ရှေးဟောင်းနှောင်း ဖြစ်တွေ အများကြီးကြားခဲ့ဘူးတယ်ဗျ။ စာရေးဆရာ မိုးဝေဟာ သူ့ဆိုင်ကို မိုးလင်းကတည်း က ရောက်နေပြီး တခွက်ပြီးတခွက်သောက်ရင်း ဖောင်တိန်တချောင်း စာရွက်တထပ်ကြီး နဲ့ စာရေးနေတတ်တယ် တဲ့သဗျ ။ကိုသောင်းတင်အပြောအရတော့ ဆရာမိုးဝေဟာ စားပွဲမှာ ထိုင်နေရင်း သူ့ဖောင်တိန်ကနေ လျှုဂါသေနတ် သံတဒိုင်းဒိုင်းထွက်နေတော့ တာပဲတဲ့ ။အေးလေ၊ အဲဒီခေတ်က မိုးဝေရဲ့ တင်မောင်ဆွေနှင့်မိုးစန္ဒာ ဆိုတဲ့ အပစ်အခတ်ဦးစားပေး ဝတ္ထုတွေက တနိုင်ငံလုံး ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့တာကိုး ။

....

နောက် ကိုသောင်းတင်ပြောတဲ့ အထဲမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း တခု ကျနော်မှတ်မိနေတာက အဲဒီစာရေးဆရာတွေနဲ့ အဖွဲ့ ကျနေတဲ့ အကြား အမြင်ဆရာလိုလို ၊ လက္ခဏာဆရာလိုလို မိုက်ကယ်ဆိုတဲ့ ကုလား တယောက် အကြောင်း ပြောသေး တယ်ဗျ ။ အဲဒီ မိုက်ကယ်ဆိုတဲ့ လူရဲ့ လူတယောက်ရဲ့ ရှေ့ဖြစ်ကို ဗေဒင် ဟောပုံဟောနည်းက တော်တော်ထူးတယ်ပြောရမယ်ဗျာ။ မိုက်ကယ်က လူတယောက် သူ့ရှေ့ဖြစ်ကို သိချင်ပြီဆိုရင် စာရွက်အဖြူတရွက် ကိုတောင်းပြီး အဲဒီစာရွက်ပေါ်မှာ ဖောင်တိန် ထဲက မှင်တွေကို ခါခါ ချသတဲ့ ။သူ့စိတ်ကြိုက် မှင်တွေခါချထားတဲ့စာရွက်ကို လက်နဲ့လုံး ချေပြီး၊ ခဏအကြာ ပြန်ဖြည်လိုက်ရင် မှင်စက်တွေက ရုပ်ပုံတွေ ဖြစ်ကုန်သတဲ့ ဗျာ ။ အဲဒီ အရုပ်တွေက ငှက်ပုံ၊ နဂါးပုံ၊ ကျားပုံ၊ ရှူခင်းပုံ၊တွေ ပေါ်သတဲ့ဗျာ။ အဲဒီ ပေါ်လာတဲ့ အရုပ်တွေကို ကြည့်ပြီး ရှေ့ဖြစ်ကိုဟောသတဲ့ ။၁၉၇၀ ဝန်းကျင်က အင်းယားကန် မှာ ရေနစ်သေသွားခဲ့တဲ့ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာ သန်းဆွေကို ခင်ဗျားကြားဘူး တယ်မဟုတ် လား ။အဲဒီ ကိုသန်းဆွေသေမဲ့နေ့ မနက် ဆယ်နာရီလောက် ၊ သဟာယ ဘားမှာ ထိုင်သောက်ကြရင်း မိုက်ကယ့်ကို ဗေဒင်ဟောဖို့ ကိုသန်းဆွေက ပြောသတဲ့ ။ ဒါနဲ့ မိုက်ကယ်က ထုံးစံအတိုင်း စာရွက်ဖြူပေါ်မှင်တွေ ခါချပြီး လုံးထွေးထားရာကနေ ပြန်ဖြည်လည်းပြီးရော .. ဟော့ကောင်၊ သန်းဆွေ ၊ မင်းကို ငါမဟောချင် ဘူးပြောသတဲ့ ။ ကိုသန်းဆွေက မူးမူးနဲ့ ဖွတ်ဟောခိုင်းတယ်တဲ့ ။ ၂ မဟောချင်ပါဘူးလို့ ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရတဲ့ အဆုံး မိုက်ကယ်ဟာကိုသန်းဆွေကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်လေးလေးအသံနဲ့ .. သန်းဆွေ ၊ ဒီစာရွက်မှာလူသေ တယောက်ပုံ ပေါ်နေတယ်လို့ ပြောချလိုက်တယ် ဆိုပဲ ။ကိုသောင်းတင်ကော၊

ဘေးမှာ ထိုင်သောက်နေတဲ့ ဆရာသော်တာဆွေပါ မိုက်ကယ့်လက်ထဲက စာရွက်ကို လှမ်းယူကြည့်လိုက်တော့ စာရွက်ပေါ်က မှင်စက်တွေဟာ လူတယောက်ရဲ့ ခပ်မဲ့မဲ့ မျက်နှာနဲ့တူသလိုလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုပဲ ။အေးဗျာ။ အဲဒီနေ့ အဲဒီဆိုင်ကထွက်သွားပြီး နေ့လည် နစ်နာရီလောက် အင်းယားကန်မှာ ကိုသန်းဆွေ ရေနစ်သေတာပဲတဲ့ဗျား။ အော်၊ မိုက်ကယ်၊မိုက်ကယ် လို့ပြောနေတာက ကိုသောင်းတင် ခေါ်တဲ့ အတိုင်းလိုက်ခေါ်နေတာပါဗျာ။ အခုဆို အသက်တော်တော် ကြီးလောက်ရောပေါ့။ ကိုသောင်းတင်ပြောတာတော့ နောက်ပိုင်း သူ့ဆိုင်ကို မိုက်ကယ် မလာတော့ဘူးဆိုပဲ ။

....

ကျနော်ကလည်း အသောက်သမားဆိုတော့ ကိုသောင်းတင်နဲ့ တကယ့်ကို မိတ်ရင်းဆွေရင်း လိုဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ ကိုသောင်းတင်ကြည့်ရတာ ကျနော်ပေါင်းသင်းနေတဲ့ တပည့်ကျော် လူမိုက်တွေကို တော်တော်လန့်ပုံရတယ်ဗျာ။ ကိုသောင်းတင်က ကျနော့်ကို ဆရာရယ် ၊ ဆရာ သောက်ချင်ရင် ရုံးခန်းအထိ လာပို့ပေးပါ့မယ် ။ ဆရာလက်မရွံ့ အဖွဲ့တွေ ဆိုင်ထဲလာရင် ဘယ်သူမှ မဝင်ရဲတော့လို့ပါဆရာ ဆိုပြီး ကြိုပြော ထားဘူးသဗျ ။တနေ့ ကျနော် ရှမ်းစုရုံးခန်း မှာထိုင်နေတုန်း ဘယ်ကဘယ်လို ဆုံလာကြတယ်မပြောတတ်ဘူးဗျ ။ ကျော်ရှိန် (ကမာရွတ်)၊ စိုးအောင် ၊ အာရကီး ၊ သုံးယောက်သား ပေါက်ချလာပြီး အရက်တိုက်ပါလုပ်ပါလေရော ။ဂျိုကျတာက ကမာရွတ်ပါဗျာ။ စိုးအောင်နဲ့ အာရကီး က ဘာမှ မပြောရှာပါဘူး ။ဒီမှာတင် ကျနော်က အရက်ဘိုး ထုတ်ပေးလိုက်တော့ ကျော်ရှိန်က အကိုပါ လိုက်သောက်ရမယ်ထပ်ရစ် ပြန်ရောဗျာ။

ဒါဆိုလည်း ဒီရုံးခန်းမှာပဲ ထိုင်သောက်ကြမယ်၊ ကိုယ် အရက်ဝယ်ခိုင်းလိုက်မယ် ပြောတော့ လည်း မရဘူးဗျာ ။အကိုပါ ကျနော်တို့နဲ့ အတူ ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်သောက်ရမယ်လုပ်နေတာ နဲ့ စိတ်မရှည်ပဲ ထလိုက်သွားလိုက်ရောဆိုပါတော့ ။ကျနော့်ရုံးနားမှာ တခြားဆိုင်လည်း မရှိလေတော့ နီးနီးနားနား ကိုသောင်းတင်ရဲ့ ရွှေလမင်း ဆိုင်ထဲကိုပဲ ဝင်သွားရတာပေါ့ဗျာ ။ နားညည်း မခံချင်လို့သာ လိုက်လာရတယ် ကိုသောင်းတင်ကို ကျနော် အားနာစရာ တော်တော် ကောင်းတာကလား ။ ကျနော်ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲဗျာ။ ကျနော်တို့ လေးယောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာလည်း တွေ့ရော ၊ကိုသောင်းတင်ဟာ သိသိသာသာကို မျက်စေ့ မျက်နှာ ပျက်သွားပါတယ် ။လူမိုက်တွေက ကိုသောင်းတင့် မျက်နှာကို အဓိပ္ပါယ် မဖော်နိုင်ပေ မဲ့ ကျနော်ကတော့ ကောင်းကောင်းကြီး သိလိုက်ပါတယ် ။ ကိုသက်ခိုင်ရာ၊ ဒီလောက်တောင်း ပန်ထားတဲ့ကြားက ဒီလူမိုက်တွေနဲ့ ဆိုင်မှာလာသောက်ရလား ပေါ့ဗျာ ။

....

ကျနော်က လူတမျိုးဗျ။ ကိုယ့်ကို ကြောက်ပါတယ်ပြောရင် ထပ်ပြီး အနိုင်ကျင့်တာမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး ။အခုလည်း ကိုသောင်းတင့်ဆိုင် ကို ကျနော်ဒုက္ခလာပေးမိနေပြီ ဆိုတာ

ချက်ချင်းသိလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျနော်ကိုယ်တိုင်ပဲ ကိုသောင်းတင် ဆီတန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက် သွားလိုက်ပြီး .. ဦးသောင်းတင်၊ ဒီတကြိမ် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဆယ်မီးနစ်ထက် မကျော်စေရ ပါဘူး ဆိုပြီး မွန္တလေးရမ် တလုံးချခိုင်းလိုက်ပါတယ် ။ အမြည်းမလုပ်နဲ့၊ သံပုရာသီး တလုံးကို လေးခြမ်းခြမ်းပြီး သာ ချပေးဗျာ ပြောလိုက်တော့ ချက်ချင်းရောက်လာတယ်ဗျ။ ဒီတော့ ရမ်တလုံးကို ဖန်ခွက်လေးလုံးမှာ ခွဲထည့်လိုက်ပြီး .... ကဲ၊သောက်ကြပေတော့ကွာ လို့ လည်းပြောလိုက်ရော ရွှေကိုယ်တော် ကျော်ရှိန်က ဟာ၊ အကိုကလည်း အမြည်းလေး ဘာလေး တောင် မပါဘူးလားတဲ့ ။ ဒီမှာတင် ကျနော်က သူတို့ လေးယောက်စလုံးကို စေ့စေ့ ကြည့်ပြီး .. ကိုယ်တခုပြောမယ်၊ လူဆိုးလူမိုက်ဆိုတာလည်း သစ္စာတရားတို့ ၊နားလည်မှုတို့ ရှိရတယ်။ မင်းတို့ဆိုင်ရှင် ကိုသောင်းတင် နေရာမှာနေကြည့် ပါအုံး ။ တို့လို လူဆိုးစာရင်းဝင် တွေဆိုင်မှာလာထိုင်နေရင် တခြားဘယ်သူ လာစားပါတော့မလဲ ၊ မင်းတို့ အရက်တိုက်ပါဆို တိုက်တယ်၊ ကိုယ်တိုင်လိုက်သောက်ပါ ဆိုလို့ လိုက်သောက်တယ်၊ ဒီလောက်ဆို ကျေနပ် သင့်တယ်၊ ဒီတော့ ဒီရမ်တလုံးကို လေးယောက်တပြိုင်တည်း မော့လိုက်ကြရင် ကိုသောင်း တင်ကို ကူညီရာ ရောက်မယ် လို့ ပြောချလိုက်ပါတယ် ။စိုးအောင်ရော အာရကီးပါ ကျနော့် တရားကို နားဝင်ကြပါတယ် ။ ဒါနဲ့ပဲ ကျနော်က ကျနော့်ဝေစု ဖန်ခွက်ကို တကျိုက်တည်း ဂွတ် ကနဲ မော့ပြီး ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ဆောင့်ချ လိုက်ပါတယ် ။ပြီးတော့မှာ ရေတငုံနဲ့ သံပုရာသီးတစိပ် ယူစုပ် လိုက်ပါတယ် ။

အမယ်၊ လူမိုက်ဆိုတာမျိုးက မခံချင်စိတ် ရှေ့တန်းတင်တတ်ကြတာကလား။ စိုးအောင်ကော၊ အာရကီးပါ ကျနော့်လို တချက်တည်းချနိုင်အောင် ကြိုးစားပန်းစား လိုက်သောက် လိုက်ကြ ပါတယ် ။ ကျော်ရှိန်တကောင်ပဲ နစ်ခါမော့ရသဗျ။ ဒါတောင် ကျော်ရှိန်က ရှက်ရမ်းရမ်းသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ .. ဒီတခွက်တည်းနဲ့ တော့ ဘယ်ဝမလဲ အကိုရာတဲ့ ။ ကျနော်ကလည်း ဟာ၊ မဝသေးရင်လည်း ရတာပေါ့ကွာ ဆိုပြီး နောက်တလုံးထပ်မှာ ၊ စောစောကအတိုင်းပဲ လေးခွက် ခွဲထည့်ပြီး တကျိုက်တည်း ထပ်မော့ပြလိုက်ပြန်ပါတယ် ။ဒီမှာတင် ကျနော်က မတ်တတ်ထ ရပ်ပြီး ၊ ကဲ၊ ဘက်တူရင်လူမရွေးတဲ့မောင်တွေပဲကွာ။ အသည်းကောင်းကောင်းနဲ့ လက်စသတ် လိုက်ကြ စို့လည်းပြောလိုက်ရော စိုးအောင်ရော အာရကီးပါ အံကြိတ်ပြီး ဒုတိယခွက်ကို လက်စသတ်လိုက်ပါတယ် ။ ကျနော့်လိုပဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကြပြန်ပါတယ် ။ကျနော် တို့ သုံးယောက်လုံး ထပြန်ဘို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတော့ ကျော်ရှိန်လည်း တချက်တည်း မော့ပြီး ထပြန်လိုက်ဘို့ကြိုးစားပေမဲ့ မအောင်မြင်ပါဘူး။ ဆိုင်အပြင်ထွက်လာ ကြ တော့ ကျော်ရှိန် အရက်သီးနေပါပြီ ။ကျနော် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ဆိုင်ထဲက ကိုသောင်းတင်ကို လှမ်းကြည့် လိုက် တော့ သူက ကျနော့်ကို အလေးပြုနေသဗျာ ။

....

ဒါကြောင့် အခု ဦးကျောက်အိုက်နပ်တို့ဝိုင်းမှာ ကျနော့်အတွက် လက်ရည်မီဘို့ မခက်လှ ပါဘူး။ ကျနော်တယောက်ပဲ ကမ်ပေ့ ဖြစ်အောင်လုပ် ပြီး တဝိုင်းလုံးရဲ့အာရုံကို ကျနော့် ဆီ

ရောက်အောင်လုပ်လိုက်ရပါတယ် ။ကျနော့်အဖွဲ့သားတွေကတော့ တင့်ချလိုက်၊ ပြန်ချထားလိုက်ပေါ့ဗျာ ။ဒါနဲ့နည်းနည်းလည်း ရေချိန်မှန်လောက်ရော ကျနော်တို့သောက်နေတဲ့ စားပွဲအလယ်ခေါင်ကို စတီးဇလုံကြီး တလုံး လာချသဗျာ။ဒါနဲ့ကျနော်က ဘာများပါလိမ့်ဆိုပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အောင်မလေးဗျာ။ ဝက်စာတွေပါလား ။ အသံသာထွက်အော်မိရင် သေနတ်နဲ့ပါ အပစ်ခံရမလား တော့ မသိဘူးဗျ။ တကယ့်ကို ဆန်ကွဲနဲ့ ဟင်းရွက် တချို့ကို ခပ်ပျစ်ပျစ် ၊ဝက်စာကျိုထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။သေချာကြည့်လိုက်တော့ အသား တချို့လည်း တွေ့ရသေးဗျာ ။အဲဒီ ဝက်စာလိုလို ဆန်ပြုတ်ခပ်ပျစ်ပျစ်တွေကို ပန်းကန်လုံးလေးမှာ ထည့်ပြီး တူတစုံစီနဲ့ လူတွေရှေ့လိုက်ချသဗျ ။

အရက်ကို လက်ရည်မီအောင်သောက်နိုင်ပေမဲ့ ဒီဆန်ပြုတ်ကိုတော့ မြင်တာနဲ့ ကျနော်အံချင်နေပါပြီ ။ဒါတင်ဘယ်ကမ လဲဗျာ။ ဦးကျောက်အိုက်နပ်က .. ဒါဟာ ဝရိုးရာ ဆန်ပြုတ်ဖြစ် ပါ တယ် ၊ လေးစားအပ်တဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းတွေကို ဧည့်ခံတဲ့ အရာပါ ဆိုပြီး စကားပြန်ဦးမောင်ငယ်ကတဆင့် ထပြောနေပြန်တော့ ပိုပြီး ရှောက်ကျတော့တာပေါ့ဗျာ ။တိုတိုပြောရရင် အဲဒီဆန်ပြုတ် ပန်းကန်တလုံးစာကို ကျနော် အတင်းအံကြိတ်ပြီး သောက်ခဲ့ရတယ်ဗျာ။ ညဆယ်နာရီလောက် တည်းခိုခန်းကို ပြန်ပို့တော့ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ အောင်မင်းငြိမ်လှချည့် လားလို့တွေးမိတာနဲ့ .. ဟေ့ကောင်၊အောင်မင်း အသံတိတ် လှချည့် လား မေးလိုက်တော့ ၊ ဟာ၊ မတိတ် လို့မရဘူးလေ။ သူတို့က မူးမူးနဲ့ တရင်းတနှီးလှမ်း လာဖက်တာ ခါးကြားက ပစ္စတိုသေနတ်တွေက ကျနော့်နံကြားကို လာလာထောက်သလို ဖြစ်နေတယ်တဲ့ ဗျား ။

………………………………

ဝရိုးရာညစာစားပွဲပြီးလို့ နောက်နှစ်ရက်မှာ ကိုအောင်မြင့်က တဆင့် ကျနော့်ဆီကို ဝတပ်ဖွဲ့ရုံးကနေ ဖိတ်စာတစောင် ရောက် လာပြန်ပါတယ် ။ဖိတ်စာမှာတော့ ဝ အမျိုးသား ခရီးသွားလာရေးကုမ္ပဏီ လေးနှစ်ပြည့် အခမ်းအနား တဲ့ ။ဦးကျောက်အိုက်နပ်က ပို့နိုင်း ကြောင်း မဖြစ်မနေ တက်ဘို့အကြောင်း လည်း ပါသေးဗျာ ။ အော် ၊ တက်ဆိုလည်း တက်လိုက် ရပြန်တာပေါ့ဗျာ ။ ထုံးစံအတိုင်း အောင်မင်းနဲ့ကိုကိုနိုင်လည်း ပါသပေါ့။ အဲ၊ ဒီတခေါက် ကိုကျော်ဦးတော့ ပါမလာဘူးဗျာ ။

အခမ်းအနားက လားရှိုးမြို့တော်ခန်းမမှာ လုပ်တာဗျ။ ဟုတ်တယ်၊ သားအဖနှစ်ယောက် ထင်းစီးချိုးနေတဲ့ ကျောက်တိုင်နားက မြို့တော်ခန်းမကို ပြောတာဗျ ။ခရီးသွားလာရေး ကုမ္ပဏီ တခုလေးနှစ်ပြည့် အခမ်းအနားလုပ်တယ်ဆိုတာ ဘာဆန်းသလဲလို့တွေးတော့တွေးမိသားဗျာ ။ တကယ်တမ်း အခမ်းအနားကို ကိုယ်တိုင်တက်တော့ မှ တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ အခမ်းအ နား ဖြစ်နေသဗျ ။လားရှိုးမြို့တော်ခန်းမပတ်လည်မှာ လုံခြုံရေးနေရာယူထားလိုက်တာ အားလုံး ဝ စစ်သားတွေ ချည်းပဲဗျာ ။ ကျနော့်စိတ်ထင်လေးငါးခြောက်ရာလောက်ကို ရှိမယ် ။ အားလုံး ပျောက်ကြား ဝတ်စုံ အသစ်တွေနဲ့ချည်းပဲ။ ကိုင်ထားလိုက်ကြတာလည်း အေကယ် မောင်းပြန်

တွေချည်း ပဲဗျာ ။ ဗမာစစ်သားဆိုလို့ တကောင်တမြီးမှ မတွေ့ရလို့ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာတော့ တော် တော်ကိုထူးဆန်း နေသဗျ။

....

ဦးကျောက်အိုက်နပ်ကိုယ်တိုင် ကျနော့်ကို ကြိုပြီး ခန်းမထိပ်ပိုင်း နေရာ မှာ နေရာချထား ပေးပါတယ် ။ ကျနော်လည်း စပ်စုချင်တာနဲ့အောင်မင်း တို့ ကို စားပွဲမှာ ထားခဲ့ပြီး ကြိုဆိုရေးလုပ်နေတဲ့ အဝင်ဝဘက်ကို ထွက်ခဲ့မိသဗျာ ။လာလိုက်တဲ့ဧည့်သည်တွေ ၊ ကားကြီး ကားငယ်တွေ မနည်းလှဘူးဗျ။ ယူလာလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်တွေကလည်း တောင်ပုံရာပုံ ဖြစ်နေပြီ ဗျ ။အားလုံးလိုလိုဟာ တရုတ်မျက်နှာပေါက် တွေနဲ့ ဗျာ။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ တချို့တရုတ်တွေ ပုံစံက လားရှိုးနယ်ဘက်က မဟုတ်လောက်ဘူး လို့လည်း တွေးမိသေးသဗျ ။

ကျနော်ငေးနေတုန်းမှာပဲ မြန်မာ့တပ်မတော် ရောက် လာတာပါပဲဗျာ။ ဟုတ်တယ်။ ဗမာစစ်တပ် တီအီးကားနှစ်စီး ရောက်လာတယ်။နောက်မကြာ ခင်မှာပဲ မာစတာဂျစ် တစီးနောက်က ပါလာလေရဲ့ ။ ဒီမှာတင် ကျနော့်နောက်နားက ဗမာသံတခွန်းထွက်လာတယ်။ ဗိုလ်ချုပ် အေးကျော် လာပြီတဲ့ ။အော် ၊ဒီတော ့မှ ကျနော့်ကို လက်ခံမတွေ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ် အေးကျော် ၊ အလုပ်သမားဝန်ကြီး ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး အေးသောင်ကို အစာမကြေတဲ့ ကိုယ်ရွှေ ဗိုလ်ချုပ်၊ နဖူးပြောင်ပြောင်နဲ့ ကိုယ်တော်ကို ကျနော် မြင်ရပါတော့တယ် ။တခုထူးခြားတာက ဗိုလ်ချုပ် အေးကျော်ကို တဖွဲဖွဲလာနေတဲ့ ပရိသတ်က သိပ်ပြီး ဂရုစိုက်ကြပုံမရပါဘူး ။ကားတံခါး နားအထိသွားကြိုနေတဲ့ သူတွေကို တွေ့ရပေမဲ့ သူလည်း တခြား ဧည့်သည် တွေလို တန်းစီ ဝင်လာနေရတာပါပဲ ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖြုန်းဆို ဘယ်ကဘယ်လို ထွက်လာမှန်းမသိရတဲ့ ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း ဆိုပြီး တဒိုင်းဒိုင်း အသံတွေဆူညံသွားပါလေရော ဗျာ ။

ကျနော်လည်း ရုတ်တရက်ခြည်း ဒီလောက်ဆူဆူညံညံ တဒိုင်းဒိုင်းသံတွေကြားတော့ ရုတ်တရက် လန့်သွားတာပေါ့ဗျာ။ ကျနော်တင်ဘယ်က မလဲဗျာ၊ ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်လည်း မင်းလမ်းအလည်မှာ ခပ်တည်တည်လျှောက်နေရင်း ဆတ်ကနဲတွန့်ပြီးလန့်သွားတာပါပဲ ။လက်စသတ်တော့ တရုပ်ဗျောက်အိုးသံကိုး။ သိဘူးလေ။ ဒီလောက် အသံကျယ်ပြီး

ငါးမီးနစ်လောက် နားကွဲမတတ် ဆူညံတဲ့ ဖျောက်အိုးအတွဲလိုက်ပေါက်သံကို ကျနော်မှ မကြားဘူးပဲ ။

....

ဒီလိုနဲ့ အခမ်းအနား စခါနီးတော့ ကျနော်လည်း ကိုယ့်စားပွဲရှိရာ ပြန်လာလိုက်တော့ ဧည့်သည် ဆယ်ယောက်နီးပါး ကျနော်တို့ဝိုင်းမှာ ရောက်နေပြီဗျာ ။စားပွဲကြီးတွေက လူဆယ့်နစ်ယောက် စာလောက်စားပွဲတွေဗျ။ ဒီမှာတင် ခပ်ကြောင်ကြောင်ထိုင်နေလို့မဖြစ်သေးပါဘူးလေ ဆိုပြီး ကျနော့်အိပ်ကပ်ထဲက လိပ်စာကဒ်လေးတွေကို ထုတ်ပြီး ဝေလိုက်တော့ ကျနော့် ဘေးကပ် ရက်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့လိပ်စာကဒ်လေး ပြန်ပေးသဗျာ။ မဖတ်တတ်တဲ့ တရုတ်စာတွေ ကြားထဲက ရှားရှားပါးပါး အင်္ဂလိပ်စာလုံးလေး တကြောင်းတွေ့တာနဲ့ ဖတ်လိုက်တော့ ၊ လားလား ၊ ယူနန်ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး (Governor of Yunan State) ဆိုပဲ ။ လက်စသတ်တော့ ဒီလောက်တောက်တောက် ပြောင်ပြောင် ဧည့်သည်တွေဟာ တရုပ်ပြည်က လာကြသကိုး လို့ သိတော့သဗျာ ။

အခန်းအနားစတော့ တရုပ်သီချင်းတွေလိုလို ဝ သီချင်းတွေလိုလို သီဆိုဖျော်ဖြေကြသဗျာ။ သိပ်မကြာပါဘူး။ အခမ်းအနားမှူးက ရုတ်တရက် .. အခုအချိန်က စပြီး ဝ တပ်မတော် စစ်သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပေါက်ယူချန်းက ကြွရောက်လာတဲ့ ဧည့်ပရိသတ်ကြီး ကို နှုတ်ခွန်းဆက် စကားပြောပါတော့မယ် ဆိုပြီး ကြေညာလိုက်ပါတော့တယ် ။

ဟ၊ စစ်သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆိုပါလားဗျာ ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော် အောင်မင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အပိုးကို ကျိုးလို့ခပ်ရှုံ့ရှုံ့ ပုံစံလေးနဲ့ပေ့ါဗျာ ။

....

ရုပ်ပုံ။ ။ ဂူဂဲလ်

၇၃။ ဘာမထီ သက်ခိုင် ။

ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း စစ်သေနာပတိချုပ်ကြီး ဆိုတာကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်ဗျ။ အေးလေ၊ ဧည့်ခံခန်းမထဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ မြန်မာ့တပ်မတော် တိုင်းမှူးက ဗိုလ်ချုပ်အဆင့်ပဲ ရှိတာ အခု စင်ပေါ်တက်လာမှာက စစ်သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆိုတော့ ကျနော့်အတွက်တော့ အဆန်းပဲ လေ၊ စင်မြင့်ရဲ့ ညာဖက်ဒေါင့်ကနေတက်လာတဲ့ ဦးပေါက်ယူချန်းဟာ အသက်လေးဆယ် ကျော် ဝန်းကျင်ပဲ ရှိပါအုံးမယ်။ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ ရုပ်အင်္ကျီအပြာရောင် လက်ရှည် ဝတ်ထားပါတယ် ။ အရုပ်အမောင်း ငါးပေငါးလက္ခလောက် ရှိမယ် မှန်းရ ပါတယ်။ အသားဖြူပါတယ်။ ဖြူတယ်ဆိုတာ တရုပ်တွေဖြူသလိုတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစားက ခပ်ပြည့်ပြည့်လို့ပြောနိုင်ပေမဲ့ ဝဖြိုးနေတာ မျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး ။ သွက်လက်ပေါ့ပါး တဲ့ပုံစံပါ ။သူ့လက်တဖက်မှာ ဝိုင်ခွက်ပုံစံ အရက်ခွက် ကို ကိုင်ထားပါတယ်။

သူက စင်မြင့်ရဲ့ ညာဖက်လည်းရောက်ရော စကားပြန် က မိုက်ခရိုဖုန်းကို တရိုတသေ ကမ်းပေး လိုက်တော့ တက်ကြွ ရွှင်လန်းတဲ့ အမူအယာနဲ့ စကားတွေပြောပါတော့တယ်။ ဘာတွေ ပြောမှန်း ကျနော်ဘယ်သိပ့်မလဲ ။ စကားပြန်က ဘာသာပြန်တော့မှ .. အခုလို ဝ အမျိုးသား ခရီးသွားလာရေး ကုမ္ပဏီရဲ့ လေးနှစ်ပြည့် အခမ်းအနားကို တက်ရောက်လာတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းများကို အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ။ညီနောင်ရင်းချာတွေလို ရှေ့လျှောက် လက်တွဲသွား ကြမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ၊ တိုင်းမှူး ကိုယ်တိုင် ကြွရောက် အားပေးတဲ့ အတွက်

ကျေးဇူးတင် ကြောင်း၊ တည်ခင်းဧည့်ခံထားတဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာ တွေကို စတင်သုံးဆောင်နိုင်ပြီ ဆိုတဲ့ အကြောင်း တွေပါပဲဗျာ ။ သူ့စကားလည်း ဆုံးရော သူ့ လက်ထဲက အရက်ခွက်ကို မြှောက်ပြီး ပရိသတ် တွေကို ပါ အရက်ခွက်တွေ မြှောက်ဘို့ တပျော်တပါး တပြိုင်နက် သောက်လိုက်ကြဘို့ ကမ်ပေ့ ကမ်ပေ့ ဆိုပြီး ညာညိုလိုက်တော့ ကျနော်အပါအဝင် ပရိသတ်တွေလည်း အရက်ခွက်ကိုယ်စီ မြှောက်ပြီး လိုက်သောက်ကြ ရတာပေါ့ဗျာ ။ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်လည်း အများနည်းတူ သေနာပတိကြီး စကားအတိုင်း လိုက်ပြီး ကမ်ပေ့နေတာကို ကျနော် လှမ်းမြင်နေရပါတယ် ။စင်မြင့်ရဲ့ ဘယ်ဖက်မှာတော့ ဝ မိန်းမပျိုလေးတွေ ထင်ပါရဲ့ ၊ အယောက်နှစ်ဆယ် ကျော်လောက် တန်းစီ ရပ်နေကြပါတယ် ။

....

အော်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီနေ့က အခမ်းအနားမှူးလုပ်တဲ့၊ စကားပြန်ဟာ ကျနော်မိတ်ဆွေခြေတဖက် ပြတ်နေတဲ့ ကိုအောင်မြင့်နဲ့ နံမည်တူပဲဗျ။ သူနံမည် ဦးအောင်မြင့်တဲ့။ ပိန်ပိန်ပါးပါး အသက်လေးဆယ် ဝန်းကျင်ပါပဲ ။သူ့ကို ကြည့်ရတာ ပညာတတ်ပုံပေါ်ပါတယ် ။ ရန်ကုန် တရုတ်တန်းမှာ သူ့ကို လူသိတော်တော်များပါတယ်။ ဘယ်လိုလုပ် ဝအဖွဲ့နဲ့ ချိတ်မိပြီး နေရာရနေသလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ သေချာတာက သူဘာသာပြန် တာကို နားထောင်ကြည့်ရတာ ဗမာစကားကို ကမ္ဘဝါဖတ်နိုင် တဲ့ အဆင့်မျိုး ပဲဗျာ။ ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့ နောက်ပိုင်းအမျိုးသားညီလာခံ ဆိုတာဖြစ်လာ တော့ ဦးအောင်မြင့်ကို ဝ တိုင်းရင်းသား ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်နဲ့ တီဗီမှာ ကျနော် မြင်လိုက်မိပါတယ် ။အေးပေါ့ဗျာ၊ ဒါကို ကြည့်ရင် ခင်ဗျားလည်း ရိပ်မိလောက်ရောပေါ့ ။ ကိုယ်တော်ချောတွေက အပစ်အခတ်ရပ် ပြီး စီးပွားရေး စားကျက်တွေကို ဖြန့်ကျက်ကိုင်တွယ် နိုင်ဘို့ ဗမာရည်လည်တဲ့မောင်တွေကို လက်ရွေးစင် အနေနဲ့ ရွေးနေတာကလား ။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျနော်ဟာ ဗိုလ်မှူးကြီး ကျောက်အိုက်နပ်နဲ့ တကယ့်မိတ်ရင်းဆွေရင်း တွေလို ဖြစ်လာပါတယ်။ သူ ကျနော့်ကို ဘာသဘောကျမှန်း မသိပေမဲ့ ကျနော် သူ့ကို သဘော ကျတဲ့ အချက်ကတော့ သူ့ရဲ့ ပွင့်လင်းရိုးသားမှုပါပဲ ။ စကားပြောတဲ့နေရာမှာ တကယ့်ကို ရိုးသားပွင့်လင်းမှု အပြည့်ရှိတာကတော့ ငြင်းလို့မရတဲ့ အချက်ပါ။ကျနော် သူ့ အိမ်ကို အခေါက်ပေါင်းများစွာရောက်ပါတယ် ။ ရန်ကုန်မှာ ကျနော်လုပ်နေတဲ့ အလုပ် အကြောင်း ၊ ကျနော့်ဘဝ အကြောင်းတွေကို စကားလက်ဆုံကျတဲ့ အခါမေးပါတယ် ။ ကျနော့်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမွေးတဲ့ မြို့မှာ မွေးတယ်ဆိုတာကို သူတော်တော် အံ့ဩတဲ့ပုံ ပြပါတယ် ။ကျနော့် စိတ်ထဲမှာလည်း မိတ်ဆွေတိုးတယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ပဲ ဘာကိုမှ မချွင်းမချန် ပြောပြခဲ့တာပါပဲ ။ နောက်ဆုံးတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး ကျောက်အိုက်နပ်ဟာ ရန်ကုန်တိုင်းအတွက် သူတို့ အဖွဲ့ရဲ့ စီးပွားရေးတာဝန်ခံနေရာမှာ တာဝန်ယူပေးဘို့ ကျနော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလာ ပါတော့တယ်။

....

အမုန်ကို ဝန်ခံရရင် အဲဒီအချိန်တုန်းက ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့တွေကို အထူးအခွင့်အရေးမျိုးစုံပေးတာဟာ ခေတ်ဦးပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အစိုးရနဲ့ငြိမ်းချမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်တွေကြားမှာ ရှိနေတဲ့ အပေးအယူအခြေအနေ အသေးစိတ်ကိုလည်း ကျနော်မသိသေးပါဘူး ။ရန်ကုန်မှာ ကျနော်က ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မေးတော့ .... ကျောက်စိမ်းအရိုင်းတုံးတွေကို မီးရထားတွဲလိုက်ပို့ပေးမဲ့အကြောင်း ၊ အရည်အသွေးအလိုက် စျေးကွက်ရှာပေးစေချင်ကြောင်း ပြောလာပါတယ် ။ နောက်တော့ သစ်ခုတ်လုပ်ခွင့် လုပ်ကွက်တွေ ရနိုင်ဘို့ အစိုးရဆီမှာ လျှောက်ထားချင်တာတွေလည်း ပါသေးဗျ ။ဒီ့အပြင် ကျနော့် မှတ်ပုံတင်နံပတ်တွေ ရန်ကုန်ရုံးခန်းလိပ်စာတွေ တောင်းပြီး ကျနော် ရန်ကုန်အပြန်မှာ ဦးမောင်ငယ် ကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ ထည့်လိုက်မယ် ပြောပါတယ် ။ ဦးမောင်ငယ်ကို ထည့်တာလား။ ရန်ကုန်ထောက်လှမ်းရေးရုံးမှာ ကျနော့်ကို" ဝ " ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ရဲ့ ရန်ကုန်တိုင်း စီးပွားရေးတာဝန်ခံအဖြစ် တရားဝင်အကြောင်းကြား ဘို့ပေါ့ဗျာ။ ကျနော်လည်း မီးစင်ကြည့် က ဘို့ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်မဲ့ရက် ကို ပြောပါ့မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပါတယ် ။

....

ဒီကြားထဲမှာ အောင်မင်းကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းရမယ်ဆိုတာ အချိန်ရတိုင်း အကြံထုတ်ရပါသေးတယ် ။ ဘာအကြံမှ မထွက်တဲ့ အဆုံး ခင်မာလာပေးတဲ့နည်းအတိုင်း.. အောင်မင်းရာ၊ ပါးအို့နီလေးတွေနဲ့ ရှမ်းမလေးတွေ ၊ မင်းကိုတော်တော် သဘောကျနေပုံရတယ်ဆိုပြီး အကဲစမ်းလိုက်တော့ သုံးလေးရက်တောင်မကြာပါဘူးဗျာ ။ ကိုကိုနိုင်က မျက်စေ့မျက်နှာပျက်နဲ့ ကျနော့်ကို တိုင်ချက်ဖွင့်ပါလေရော ။ အကို ၊ အကို့လူ ကို ကြည့်ထိန်းအုံးလေ။အကို့လူက ကျနော့်ကောင်မလေးကို အတင်းနသားပါရလုပ်နေပြီတဲ့ ။ လားရှိုးဘဏ်မှာ ငွေကိုင်စာရေး လုပ်နေတဲ့ ကိုကိုနိုင့်ချာတိတ်မလေးကို ကျနော်ကောင်းကောင်းသိပါတယ် ။ ကျနော်တင်သိတာ မဟုတ်ပါဘူး

။ လားရှိုး တမြို့လုံးလိုလို ကိုကိုနိုင်တို့ စုံတွဲအကြောင်း သိနေကြတာပါ ။မကြာခင် လက်ထပ်ဘို့လည်း ကျနော့်ကိုတောင် တိုင်ပင်ဘူးပါတယ် ။တကယ့် ရည်ရည် မွန်မွန် မိန်းမချောလေးပါ ။

ကျနော်ကလည်း နားမရှင်းတာနဲ့ ဘာတုန်း ဟ ၊ မင်းဟာ အရင်းမရှိအဖျားမရှိ ၊ ငါ့လူက ဘာလုပ်နေလို့တုန်း ဆိုတော့ .... ဟာ ၊ အကို့လူ ကျနော့်ချာတိတ်မကို အတင်းလိုက်ကပ်ပြီး လက်ထပ်ပါရစေလုပ်နေလို့ ဆိုတော့မှ ကျနော် လည်း" ဟေ" တလုံးပဲ အသံထွက်နိုင်ပြီး အောင်မင်းကို ပြောင်ဖွင့်မေးရပါတော့တယ် ။

အောင်မင်းကလည်း ခပ်တည်တည်ပဲဗျာ။" ဟုတ်တယ်အကိုရ ၊ တကယ်တော့ ကိုနိုင့် ကောင်မလေးက တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုနိုင့်ကို တကယ်မေတ္တာ ရှိပုံမပေါ်ဘူး။ ကျနော်က ကိုနိုင်ထက် အစစ အရာရာသာတာ အကိုလည်း သိနေတာပဲ။ အခု ကျနော့်ဖွင့်ပြောတာကို လက်ခံမဲ့ အနေ အထားရောက်နေပြီဆိုပဲ ။ ကဲ ၊ ကြည့်ပေတော့ ၊ အောင်မင်းလုပ်ပုံကတော့ ဒီလက်ကွက်၊ ဒီအချိုးချည်းပဲဗျာ ။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ဇာတ်ပိုရှုပ်မကုန် အောင် ကိုယ်တိုင် လေ့လာ လိုက်တော့မှ အောင်မင်းတယောက် စိတ္တဇ ဆန်ဆန် လျှောက်လုပ်နေတာ ပေါ်လာ ပါတော့ တယ် ။ တကယ်တမ်းတော့ ကလေးမလေးက ဧည့်သည်တယောက်အပေါ်ထားတဲ့ စိတ်ထက် မပိုရှာပါဘူး။ အောင်မင်းကသာ သူ့ပင်ကိုယ် အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေမှုကို နည်းလမ်း မမှန်တဲ့ ပုံစံနဲ့ထွက်ပေါက်ရှာနေတာပါ ။ ကျနော့်မှာ ကိုယ်ပါ ကြံရာပါလို ဖြစ်နေ တာကြောင်း ့အောင်မင်းးကို ချော့မော့ပြီး တားရပြန်ပါ တယ် ။ ချော့တယ်ဆိုတာလည်း ထုံးစံအတိုင်း အရက်လေးနဲ့ပေါ့ဗျာ။ အောင်မင်းကို အချော့ ကောင်းလိုက်တာ လားရှိုးမှာ မေ့မရတဲ့ နောင်ဂျိန်ပွဲကြီး တပွဲနွှဲမိပြန်ပါရောဗျာ ။ နောင်ဂျိန်ပွဲမှ တကယ့် ကို နှစ်ယောက်ချင်း စိန်ခေါ်ပြီး ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်တွေရှေ့မှာ ထိုးသတ်ကြသလို ပါပဲဗျာ ။ ဒီလိုဗျ ။

ကျနော်က အောင်မင်း စိတ်ပြေပါစေတော့ ဆိုပြီး ကျနော်တို့တည်း နေတဲ့ ဟိုတယ်နဲ့ မလှမ်း မကမ်းမှာ ရှိတဲ့ ဈေးလေးနားက ရှမ်းစားသောက်ဆိုင်လေး ကိုခေါ်သွားမိသဗျ။ အဲဒီဆိုင်လေးက ကျနော် အမြဲတမ်း ခွက်ပုန်းချနေကျဆိုင်လေ။ ဟုတ်တယ်၊ လူအများနဲ့ စားကြသောက်ကြမယ်ဆိုရင် လားရှိုးဘဏ်နားက နာမည်ကြီး ဗမာထမင်းဆိုင်မှာ စားပေမဲ့ ၊ အချိန်မတော် အရက်သောက် ချင်ရင် ၊ အဲဒီ ရှမ်းဆိုင်လေးကို သွားနေကျ။ ကျနော်သဘော အကျဆုံးက ကြွေခွက်သေးသေး လေးနဲ့ချပေးတဲ့ ရှမ်းအရက် ခပ်ပြင်းပြင်းပဲ။တခွက်မှ တဆယ်လောက်ပဲပေးရတယ် ထင်တာပဲ ဗျာ။ အမြည်းကလည်း လိုသလောက် တတုံးနှစ် တုံးမှာစားလည်း ရတာမို့ ပိုသဘောကျတယ် ။ ကျနော်က သောက်ရင် သိပ်အမြည်း စားတတ် တဲ့ အကျင့်မရှိဘူး မဟုတ်လား ။သွားနေကျလိုက်တာမှ ဆိုင်ရှင် အမကြီးနဲ့ရော ၊ ဆိုင်လာ ထိုင်နေကျ အရက်ဂျိုးတွေနဲ့ပါခင်မင်နေတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ ။

မှတ်မှတ်ရရ အောင်မင်းကို ခေါ်သွားမိတာ ညဆယ့်တစ်နာရီ နီးပါးရှိနေပြီဗျ ။ ဆိုင်တံခါး တခြမ်းတောင်ပိတ်နေပြီ ။ ဆိုင်ရှင်အမကြီးက ကျနော့်ကို မြင်တော့ ဆိုင်မပိတ်သေးပဲ ကျနော်တို့မှာတဲ့ အရက်ကိုချပေးရှာပါတယ် ။ ကျနော်တို့စားပွဲဘေးမှာ ထိုင်သောက်နေတဲ့ သူနံမည် က ကိုကျော်အေး တဲ့ဗျ ။ အသက်လေးဆယ်ကျော်လောက်ရှိမယ် ။ သူက တပ်ကထွက်လာ တယ်လို့ ဆိုတယ် ။ရှမ်းပြည်နယ် သေနတ်ပစ် လက်ရွေးစင်ဟောင်း တဲ့ ။သူလည်း ဘဝကို ဘာနာကျည်းနေသလဲ မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျနော်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ နေ့တွေမှာတော့ နေ့ရောညရော အရက်ချည်း ဖိသောက်နေတာ တွေ့တာပဲ ။

ကျနော် ကိုကျော်အေးကို သေချာမှတ်မိနေတာက ကျနော်ငယ်ငယ်က နေခဲ့တဲ့ အလယ်တန်း ကျောင်းဘေး ကပ်လျက်မှာ နေတဲ့ ကိုကျော်အေး နဲ့ နာမည်ကော၊ သေနတ်ပစ်ချန်ပီယံ ဖြစ်တာတွေပါ တူနေလို့ဗျ ။ ဟုတ်တယ်၊ ကျနော်တို့ကျောင်းဘေးက ကိုကျော်အေးကလည်း ကျွန်းဆွယ်အိုလံပစ်မှာ ရွှေတံဆိပ်ချိတ်ခဲ့တဲ့ ဘားမားသေနတ်ပစ်ချန်ပီယံကျော်အေးပဲဗျ ။ နောက်ထပ်တူတာ တခုတောင်ရှိသေးဗျာ။ ကြည့်ရတာ နှစ်ယောက်စလုံး အိန္ဒိယသွေး ပါတာ လည်းတူတာပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမားကျော်အေးက အရပ်ခြောက်ပေကျော် ဂလန်ဂလားကြီးဗျ ။ ဒီလားရှိုး ကိုကျော်အေးက ငါးပေငါးလက်မထက်မကျော်လောက်ဘူး ။ သေနတ်ပစ်တဲ့ ကိုကျော်အေး လို့ စကြားလိုက်တာနဲ့ ဘားမားကျော်အေး သမီးလေးတယောက်တောင် သူ့ခြံဝင်းတံခါးကို ယီးလေးခိုစီးရင်း ဝင်းတံခါး အုတ်တိုင်ပြုတ်ကျပြီး ပိသေ သွားတဲ့ နေ့ ကိုတောင် ကျနော်အမှတ်ရနေသေးတယ်ဗျ ။တော်တော်ကံဆိုးရှာတဲ့ ကလေးမလေးဗျာ။ အသက်က ရှိလှမှ ခြောက်နှစ်ဝန်းကျင်ပေါ့ ။ မိဘတွေ မျက်စေ့ရှေ့မှာတင် ဖြစ်သွားတော့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေတဲ့ ကိုကျော်အေးမျက်နှာကို ကျနော့် မျက်စေ့ထဲက မထွက်ဘူး ။ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ ။

အခု လားရှိုးကိုကျော်အေး ဘေးခုံမှာ အရက်ထိုင်သောက်နေလို့ ဆယ့်ငါးမီးနစ်တောင် မကြာလိုက်ပါဘူး ။ အောင်မင်း ဘယ်က ဘယ်လို သွားရန်စလိုက်သလဲ မသိဘူး။ ဆိုင်အတွင်း ဖက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဗိုင်းကနေ ခပ်တောင့်တောင့် မောင်တယောက် လျှောက်လာတယ်ဗျာ ။

ဒီမောင်က အောင်မင်း မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး .. ယောက်ျားပီပီ တယောက်ချင်း စာရင်းရှင်း လိုက်ရင် ကောင်းမယ်လုပ်ပါလေရောဗျာ ။

တကယ်တော့ အောင်မင်း ဘာပြောလိုက်မှန်း ဘာလုပ်လိုက်မှန်း ကျနော်မသိလိုက်တာ အမှန်ဗျ ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမောင် လာပြီး စိန်ခေါ်ပုံက ရင့်ကျောကျောပုံ သိပ်ပေါက်နေတာနဲ့ ကျနော့် စိတ်ထဲမှာ ထောင်းကနဲ ဒေါသဖြစ်သွားတယ် ။ဒါနဲ့ ကျနော်က နေပါဦး ၊ မင်းဥစ္စာ အသား လွတ်စိန်ခေါ်နေရအောင် မင်းက လားရှိုးလူမိုက်လားလို့ အငေါ်တူးလိုက်မိရောဗျာ ။ သူကလည်း မလျော့ဘူးဗျာ။ "ဟုတ်တယ် ၊ ငါ လားရှိုးမှာ လူမိုက်ပဲ၊လူမိုက်မှ ဘယ်သူမှ မော် မကြည့်ရဲတဲ့လူမိုက်"တဲ့ ။ "မင်းပါ အသားမနာချင်ရင် ဝင်မရှုပ်နဲ့" ဆိုပဲ ။ အော် ၊ ဒီလိုကြေးလား ဗျာ။ ရတာပေ့ါ ဗျာ။ ကျနော်လည်း ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကိုမေးမနေတော့ပဲ .. "ကဲ ငါဆိုတဲ့ကောင် ကလည်း မင်းလို လူမိုက်မျိုးကို ရှာနေတာကြာပြီ ။ဒီတော့ မင်းနဲ့ငါပဲ နှစ်ယောက်ချင်း စာရင်းရှင်းလိုက်တာပေ့ါကွာ "ဆိုပြီး နားရွက်တံတွေးပြန်ဆွတ်လိုက်ရောဗျာ ။ ဒီမှာတင် ဆိုင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲက အလယ်လျှောက်လမ်းလေးမှာ ဒီမောင်နဲ့ ကျနော် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြပါလေရော ။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်မှ သူဟာ ကျနော်လောက် အရပ်အမောင်း မရှိပေမဲ့ တကယ့်ကို ကြံ့ခိုင်တဲ့ ပုံပေါ်တယ်ဆိုတာ သိသာလာပါတယ် ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော် နောက်ဆုတ်ဘို့ မစဉ်းစားပါဘူး ။အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘေးခုံမှာ ထိုင်သောက်နေတဲ့ ကိုကျော်အေး ဆီက အသံထွက်လာတယ်ဗျ ။

" ဟေ့ကောင်၊ မြင့်အောင် ရပ်လိုက်စမ်းတဲ့ "

အော်၊ လက်စသတ်တော့ ကျနော်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေတဲ့လူမိုက်နာမည်က မြင့်အောင် တဲ့ဗျာ။ ဒါတင်မကသေးပါဘူးဗျာ။ ကိုကျော်အေးက သူ့အနွေးထည် ဘေးအိပ်ကပ်ထဲကနေ တစုံတခုကို ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်ကို ပစ်တင်လိုက်ပါတယ် ။ ဒေါက် ဆိုတဲ့ အသံလာရာကို လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ လက်ကိုင်ဒင်မှာ ဒန်ရောင်နဲ့ ပစ္စတို တလက်ကို လှမ်းမြင်လိုက် ရပါတယ် ။တချိန်တည်း မှာပဲ ...

" မင်းတို့ ရန်ပွဲကို ငါမတားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ရှင်နဲ့ ညှိသည် မတရားမဖြစ်ဘို့တော့ လိုတယ် ၊ နောက်တချက် မင်းတို့ ဒီဆိုင်ထဲမှာ ထိုးဘို့ကြိတ်ဘို့ ငါခွင့်မပြုဘူး " တဲ့ ။ သူပြောခါမှ မြင့်အောင် နောက်က လူမိုက်ပုံပေါက်နေတဲ့ အဖော်လေးငါးယောက်ကို ကျနော် သတိပြု မိပါတော့တယ် ။

ဒီတော့ မြင့်အောင်ဆိုတဲ့မောင်က ... " ကြိုက်တဲ့နေရာသာ ရွေးလိုက်ဗျာ ၊ ကျနော့်ဖက်က အဆင်သင့် ပဲ " တဲ့ ။ကျနော်ကလည်း စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးဖြစ်အောင် ထိန်းရင်း " ဒိုင်လူကြီး ပါတော့ ပွဲ ပိုကောင်းတာပေ့ါဗျာ " လို့ ခပ်တင်းတင်း ပြန်တုံ့လိုက်ပါတယ် ။

ဒီလိုနဲ့ ဆိုင်ထဲက လူအုပ်ရော၊ ဆိုင်အပြင်လမ်းတလျှောက်က လူအုပ်ရော စုစုပေါင်း ပရိသတ် ငါးဆယ်လောက်ဟာ ရှမ်းအရက်ဆိုင်လေး ထဲက ထွက်ပြီး ဟိုတယ်ဘက်ကို ပြန်သွားတဲ့ လမ်း၊

လမ်းလေးဆုံတနေရာမှာ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ကြပါလေရောဗျာ ။ အပြင်မှာ တော်တော်အေးနေပါပြီ ။ သေချာပေါက်မှတ်မိနေတာကတော့ အဲဒီနေ့ဟာ ဒီဇင်ဘာလ (၂၅) ရက်နေ့ညာ၊ ခရစ္စမတ်နေ့ပါပဲ ။ အချိန်က သန်းခေါင်ယံ ၁၂နာရီ ထိုးခါနီးနေပါပြီ ။ ယေရှုခရစ်တော်ဟာ လူသားတွေရဲ့ ဒုက္ခကိုကယ်တင်ဘို့ မြေ ကမ္ဘာကိုရောက်လာတဲ့ နေ့ရက်မှာ လူမိုက်နှစ်ယောက် က မိုက်ဂုဏ်ပြိုင်နေခဲ့ကြတဲ့ အဖြစ်ပေါ့ ဗျာ ။

လားရှိုး နယူးအေးရှား ဟိုတယ်မလှမ်းမကမ်းက လမ်းလေးဆုံမှာ၊ သူ့ဖက်ကိုယ့်ဖက် အားပေးနေတဲ့ ပရိသတ်တွေ အလယ်မှာ မြင့်အောင်နဲ့ ကျနော် ရင်ဆိုင်တွေ့နေခဲ့ပါပြီ ။ သူ့ဖက် ကိုယ့်ဖက် ပရိသတ်ဆိုတာ စကားအဖြစ်သာ ပြောရတယ်။ တကယ်တမ်း ကျနော့် ပရိသတ်က ကျနော့်နောက်ဖက်ကနေ ခပ်ရှိ့ရှိ့လေးပါလာပြီး .. အကို ဖြစ်ပဲ့မလား တိုးတိုးလေး မေးနေတဲ့ အောင်မင်း တယောက်တည်းပါပဲ။

....

တကယ်တမ်း ပြောရရင် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ရန်ပွဲတွေမှာ နှစ်ယောက်ချင်း ရင်ဆိုင် လိုက်တာနဲ့ နောက်ကောက် ချည်း ပဲ ကျနေခဲ့တဲ့ ကျနော်ဟာ အရွယ်ရောက် လာတာနဲ့ တဖြည်းဖြည်း လက်ရဲဇက်ရဲဖြစ် လာလိုက်တာ စိန်ခေါ်ပွဲတွေကို နောက်မတွန့် တမ်းနွှဲနိုင်တဲ့ အဆင့်ကို ရောက်လာသဗျာ။ ကျနော့်ကိုယ် ကျနော်လည်း ကူလီ ဝတ်စုံနဲ့အလုပ်သမားကို တောင် ကြောက်ခဲ့တဲ့ လူကြောက်ကလေး ဘဝကနေ လူမိုက်တပိုင်း ဖြစ်လာတာကို အံ့ဩလို့မဆုံးဘူးဗျာ ။တခုပြောစရာ ရှိတာက ကျနော်တို့ခေတ်တုန်းက နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်တွေကလည်း ဖိုက်တင်ပလေး အသားပေးတဲ့ ဇာတ်ကားတွေက အများသားလားဗျာ။ ဘာတဲ့၊ ညွန့်ဝင်းရဲ့ ဗန်တိုလူလေးနဲ့ သူဇာ၊ သမန်းကျား အဖွဲ့ရဲ့ သမန်းကျား ၊ ကျော်ဟိန်းရဲ့ စိန်သို့မဟုတ်စိမ်၊ ဇော်ဝမ်းကျော်ဟိန်းတွဲတဲ့ ဒို့နှစ်ယောက်နဲ့မိငြိမ်းချမ်း၊ မက္ကရာဒါး ၊ အို ၊ စုံလို့ပါပဲဗျာ ။တခါတခါ စဉ်းစားမိတာက ဒီရုပ်ရှင်တွေက ကျနော်တို့ကို လွှမ်းမိုးခဲ့လေ သလားလို့ ။

စကားမစပ်ဗျာ ၊ ကျနော့်မှာ လူမသိသူမသိ အကျင့်တခု ရှိတယ် ။ အဲဒါကတော့ တခါတခါ ကျနော့်စိတ်မှာ မခံစားနိုင် တော့ရင် ဖွတ်အရဲကိုး အတင်းရှေ့တိုးလုပ်တတ်တဲ့ ဉာဉ်ပါပဲ ။

ကျနော်ဖွတ်တိုးခဲ့တဲ့ မမေ့နိုင်စရာ အဖြစ်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ် ။ ခင်ဗျား သိသာအောင် ပြောရရင် ကျနော်ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကျနော့်ဇာတိမှိုက်ပင်ရွာကို အလည်ပြန်ခဲ့တဲ့ တခေါက်ပေါ့ ။ရွာ ရောက်လို့ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ကြာတော့ နေ့လည်ဖက်မှာ ကျနော်နဲ့ ရွယ်တူ ပေါ်အေး ဆိုတဲ့ ရွာက သူငယ်ချင်း တယောက်နဲ့ ရွာပြင်ထွက်လာကြတယ် ။အဲဒီအချိန်က ပဲနှမ်းတွေ ရိတ်ခါသိမ်းခါနီး အချိန်ကြီးမို့ စိုက်ခင်းတိုင်းလိုလိုကို ဇီးကိုင်း ဆူးခက်တွေ နဲ့ ကာထားကြတယ်။ အထူးသဖြင့်လမ်းမနဲ့နီးတဲ့ စိုက်ခင်းတွေပေါ့။ ကျနော်နဲ့ပေါ်အေးက တောကြက်ကို လောက်လေးဂွနဲ့ ပစ်ရအောင်ထွက်လာကြတာလေ ။ယာခင်းတွေ တနေရာရောက်တော့ တောကြက်တကောင် ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေတာ မြင်တာနဲ့ ပေါ်အေးက လေးဂွနဲ့လည်း လှမ်းပစ်လိုက်ရော တောကြက် ကို ထိပေမဲ့ ဖလူးဆို ရုတ်တရက် ထပြန်သွားပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းက ယာခင်းထဲကို ပြုတ်ကျသွားပါလေရောဗျာ ။

ဒါနဲ့အဲဒီ ယာခင်းထဲ၊ ဝင်နိုင်တဲ့ အပေါက်ကို ရှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆူးခက်တွေ အထပ် ထပ် ကာထားတာတွေ့ရပါလေရော ။ ပေါ်အေးကတော့ ကိုကြီး သက်ခိုင်၊ ထားလိုက်ပါတော့ ဗျာတဲ့ ။ ပေါ်အေးက ရွာခံဆိုတော့ ပိုင်းတန်းတွေ၊ ခရိုးတွေ ၊ဇီးခက်တွေ အခိုင်အမာ ကာထားမှန်း ကြိုတင်သိနေပုံရ လို့ ထားလိုက်ပါလို့ပြောတာပါ။ ကျနော် သေချာကြည့်လိုက် တော့လည်း ယာခင်းပင်မ ဝင်ပေါက်ကို ဇီးခက်ခပ်ထူထူကာထားပါတယ်။ ကျန်တဲ့နေရာတွေ က တိုးဝင်ရ အောင်လည်း စည်းရိုးတန်းအပင်တွေ ကြပ်နေလို့ ရုတ်တရက် ဝင် လို့ မလွယ်ပြန်ပါ ဘူး ။ ကျနော်ဟာ တောကြက်ကို မက်မောလွန်းတာမဟုတ်ပေမဲ့ ပေါ်အေးပြောတဲ့ "ထားလိုက်ပါ တော့" ဆိုတဲ့ စကားကို လက်မခံချင်ဘူး ဗျ ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျနော့်စိတ်မှာ ယာခင်းအဓိက ဝင်ပေါက်၊ ဇီးခက်တွေခပ်ထူထူ ပိတ်ဆို့ထားတဲ့ အတားအဆီးကို မရရအောင် ကျော်ဖြတ် ချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်ဗျာ ။

ကျနော်ဟာ ကျနော့်ရွယ်တူတွေနဲ့စာရင် အမြင့်ခုန်တဲ့နေရာမှာ အားသန်တယ်ပြောရပါမယ် ။ လေးပေခွဲ ငါးပေလောက် အမြင့်ကို ကျနော်ကောင်းကောင်းခုန်နိုင်ပါတယ် ။ အခု ဇီးခက်ပိုင်းတန်းဟာ ငါးပေထက် မကျော်ပါဘူး ။ဒါနဲ့ ခါးတောင်း မြှောင်အောင်ကျိုက်ပြီး ပေါ်အေး .. မင်းအသာနေ ၊ ငါရအောင်ကျော်မယ် လို့ပြောရင်း နောက်ကို လေးငါးလှမ်းဆုတ်ပြီး ဇီးခက်ပိုင်းတန်းကို လွှားကနဲကျော်ပစ်လိုက် မိတော့တယ်ဗျာ။

ဇီးခက်ပိုင်းတန်း အမြင့်ကို ကျနော် ကောင်းကောင်း လွတ်အောင် ကျော်နိုင်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျနော် "အတွက်မှား"သွားခဲ့ပါတယ် ။ တကယ်တော့ ဇီးခက်ပိုင်းတန်းဟာ ဝါးတလုံး ကြိုးတချောင်း ဖြတ်တန်း ထားသလို မဟုတ်လေ တော့ အမြင့်ကိုကျော်နိုင်ပေမဲ့ အကျယ်ထု အထု ကို ကျော်ဘို့ ခက်ပါတယ် ။ လေထဲမှာ မြောက်တက်နေတုန်း မလွတ်လွတ်အောင် အားစိုက်ပေမဲ့ မလွတ်ပါဘူး။ ကျနော့်ကိုယ်တခြမ်း ဟာ ဇီးခက်ပိုင်းတန်းပေါ်ဖြတ်ကျ သွားပါတော့တယ်။ အော်၊ ဇီးခက်တွေပေါ်ကျတယ် ဆိုမှတော့ ပန်းမွေ့ရာပေါ်ကျသလို ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ ။ ဇီးဆူးတွေ ကျနော့်ပေါင်မှာ စူးဝင်ကုန်တော့တာပေါ့။ ကျနော်လည်း ဒဏ်ရာကို စပ်စုမနေပဲ တောကြက်ကို ပြေးကောက်ပြီး ၊ ခပ်ပါးပါးဖြစ်မယ်ထင်ရတဲ့ ပိုင်းတန်း နေရာကိုရွေးပြီး ပြန်ခုန်ထွက်လာခဲ့ပါတယ် ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျနော့် အမေရဲ့ ညီမ ၊ ကျနော့် အရီးလေး မစန်းက ... ကျနော့် ပေါင်က ဇီးဆူးတွေကို ဇာဂနာနဲ့ ထွင်ပေးရင်း စုတ်တသတ်သတ်နဲ့ .... "လူလေးရယ် ၊ တကယ့် ဇွတ်တရွတ်ပါလား ၊ မိုက်ချက် ... " တဲ့ ။

....

ဒါတင် ဘယ်ကမလဲဗျာ။ ဇီးခက်ဆူး ဆူးတဲ့ ဒဏ်ရာ ပျောက်သလောက် ရှိတော့ နာမည်ကျော် " ဇာနည်" ကို စီးဘို့ ကျနော် ကျိတ်ကြံပြန်ရော ။ " ဇာနည် " ဆိုတာ နတ်မောက်နယ်တရိုးမှာ ဟိုးဟိုး ကျော်အောင် နာမည်ကြီးတဲ့ ပြိုင်မြင်းကြီးပေါ့ဗျာ ။ဆယ်တန်းတခါကျပြီး ရွာမှာ တောင်သူ ပြန် လုပ်နေတဲ့ ကျနော့် အကိုပိုင်တာလေ။ " ဇာနည် " ပါတဲ့ မြင်းပွဲတွေမှာ လောင်းကြေး သိန်းသုံးလေးဆယ် ကျော်ထပ်ပြီး ကို လောင်းကြတာတဲ့ဗျ ။ ဇာနည့်အမွေးက အုန်းခွံရောင် ဗျ ၊ အရပ်ကော ကြန်အင်လက္ခဏာ ဘာအပြစ်မှ ပြောစရာမရှိတဲ့ မြင်းကောင်း မြင်းသန့်ဆိုတာ ကျနော်လို မြင်းအကြောင်းနားမလည်နဲ့ သူတောင် သိသာတယ်ဗျ ။ဒါပေမဲ့ မြင်းက တလက်ကိုင်၊ သူ့ကိုစီးတဲ့ကျော်ကီနဲ့ ကျနော့်အကိုကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မစီးနိုင်လောက် အောင်ကို ကြမ်းတယ်ဆိုပဲ ။ အဲသလို ဇာနည့်ကို လူစိမ်း ဘယ်သူမှ မစီးနိုင်ဘူးဆိုလေ ကျနော် အူယားလေပဲ ဗျာ ။ကျနော့်အကိုကို "မင်းမြင်းကို ငါစီးကြည့်ချင်တယ်"ဆိုတော့ ၊ သူက ရီတယ်။ ဘယ်စီးလို့ ဖြစ်မလဲကွာ ဆိုပြီး မြင်းကုန်းနှီးကို သိမ်းထား သဗျ ။

ဒါနဲ့ ကျနော်က ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဇာနည်ကို စီးတဲ့ ဂျော်ကီ ၊ ကျနော့် အရီးလေး မစိန်မေ ယောက်ျား ကိုတုတ်မြိုင်ကို ကပ်ရတယ် ။ ကိုတုတ်မြိုင်ကလည်း ခွင့်မပြုဘူး။ အဲ ၊ ဒါပေမဲ့ ခြွင်းချက်တခုတော့ ရှိတယ်ဗျာ ။"သက်ခိုင် မင်းဒီလောက် အားသန်နေရင် အရင်ဦးဆုံး စိန်ကျော်မောင့် မြင်းကို အရင်စီးကြည့် ။စိန်ကျော်မောင့် မြင်းဟာ ဇာနည်ပြီးရင် ဒီနယ်မှ ဗိုလ်ပဲ ။ အေး၊ အဲဒီကောင်ကို မင်းနိုင်နိုင်နင်းနင်း စီးနိုင်ရင် ဇာနည်ကို ကုန်းနှီးတင်ပေးဘို့ ငါတာဝန် ထားပေတော့"တဲ့ ။

ကျနော်ကလည်း သွေးကြွနေတဲ့ကောင်မဟုတ်လား။ အဲဒီညနေပဲ စိန်ကျော်မောင့်ကို ပြောပြီး သူ့မြင်းကို စီးကြည့်ချင်တယ်ဆိုပြီး နားပူတာပေါ့ဗျာ။ စိန်ကျော်မောင်ဆိုတာ ကျနော်တို့နဲ့ ညီအကို ဝမ်းကွဲတွေပါ။ စိန်ကျော်မောင်လည်း ခေါင်းငြိမ့်လိုက်ရော ၊ကျနော်က မြင်းကျော ပေါ်ကို ကုန်းနှီး ချက်ချင်းတင်၊ ခြေနင်းကွင်းကို ခြေမနဲ့ညှပ်ပြီး မြင်းပေါ်ကို လွှားကနဲတက်ပြီး ဒုန်းဆိုင်း လိုက်ပါတော့တယ် ။ဒါဟာ ကျနော့်ဘဝမှာ ပထမဆုံး မြင်းစီးဘူးတာတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျ ။ ရန်ကုန်မှာနေတုန်းကလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ မြင်းနို့လည်ရောင်းတဲ့ မြင်းတွေကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ကျနော် စီးဘူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမြင်းတွေက ခပ်ဖြေးဖြေး အသားကျ သွားတာကလား။ အခု စိန်ကျော် မောင့် မြင်းက သူ့နံဘေးကို ဖနောင့်နဲ့ တချက်ပေါက်ရသေးတယ်။ ကဆုန်ဆိုင်း ပြေးတော့ တာပဲဗျ ။

ရွာအနောက်ဖက်အပေါက်ကနေ နစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ရွာလေးနားအထိကို ကျနော် ရောက်သွားသဗျာ ။မြင်းကျော်ပေါ်မှာ လွင့်ကနဲ လွင့်ကနဲ စီးလိုက်နေရင်း ပြုတ်ကျ မကျန်ခဲ့အောင် ကျနော် သတိကြီးကြီးထားနိုင်ခဲ့ပါတယ် ။ရွာလေးကနေပြန်လှည့်လာပြီး ကျနော်တို့ရွာထဲကိုပြန်ဝင်၊ စိန်ကျော်မောင်တို့ ခြံဝိုင်းထဲရောက်လို့ မြင်းပေါ်ကလည်း ဆင်းရော ကိုတုတ်မြိုင်က .. ဟာ၊ သက်ခိုင် ၊ ဒါဆို မင်းဇာနည်ကို စီးလို့ရပြီတဲ့ ။

....

အေးပေါ့ဗျာ၊ နောက်တနေ့မနက်စောစော၊ ကျနော့်အကို အလစ်မှာ ဇာနည်ကျောပေါ် ကုန်နီးတင်ပြီး ဇာနည်ကို ကျနော်စီးတော့တာပေါ့ ။အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဇာနည်ကျောပေါ် ကိုရောက်တာနဲ့ ကျနော့် အခြေအနေ မဟန်ဘူးဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်ပါတယ် ။ ဇာနည်ဟာ ကျနော် သူ့ကျောပေါ်ကို ရောက်တာနဲ့ မြှားတစင်းလွှတ်လိုက်သလို ဒုန်းဆိုင်းပြေးတော့ တာပါပဲ။ ခြံစည်းရိုးအကွေ့တွေ ၊ လမ်းကွေ့တွေမှာ ရုတ်တရက် လျှစ်ကနဲ လျှစ်ကနဲ ကွေ့

ကွေ ့ ပစ်တယ်ဗျာ ။ကျနော့် လက်တဖက်သာ ကုန်းနီး အစွန်းကို ကိုင်မထားနိုင်ခဲ့ရင် ခြံစည်းရိုး တခုခုပေါ်မှာ ကျနော်တင်ကျန်နေခဲ့မှာ အသေအချာပဲဗျာ ။ ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ် ပေါ်နေပေမဲ့ အသိစိတ်လွတ်ထွက်မသွားအောင် သတိနဲ့ ဒုန်းဆိုင်းစီးရင်း သုံးမိုင်လောက်အ ကွာအဝေးရှိတဲ့ ။ရွာအရှေ့ဖက်က သရက်တောဖက်ရောက်တော့ ပြန်ကွေ့လာတယ် ။တလမ်းလုံး ချိုင့်တွေ ကျင်းတွေ ကုန်းမြင့် တွေ ကိုကျော်လိုက်တိုင်း ပြုတ်မကျအောင် အတော်ကို သတိထားနေရတယ်ဗျာ ။မြင်းပြေးတဲ့ အရှိန်ကလည်း မြန်သလား မမေးနဲ့ဗျာ။ လေတဝူးဝူး တိုးသံကို နားထဲမှာ အကျယ်ကြီး ကြားနေရတယ်ဗျ။ မြင်းပေါ်က ကျလိုက်လို့ကတော့ မရှုမလှပဲ ဆိုတာ ခေါင်းထဲရောက်လာတယ်ဗျာ ။ တကယ်တော့ ဇာနည်ဟာ သူ့ကျောပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ကျနော်ဟာ သူ့ကို မနိုင်မှန်း သိနေဟန် တူပါတယ် ။ ရွာလယ်လမ်းကို ပြန်ဝင်လာတော့ ကျနော့်စိတ်နည်းနည်း အေးသွား ပါတယ် ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော် အတွက်မှားပြန်ပါတယ် ။ကျနော့်အရီးလေး ခြံဝင်းထဲလည်း ရောက်ခါနီးရော ဇာနည်ဟာ ရပ်ဘို့ဇက်ကျိုးတုန့်တာကို နားလည်ပုံမရပဲ ။အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ် ကို သစ်ကိုင်းခပ်တုတ်တုတ်တွေ တန်းကျဲပစ်ပြီး မိုးထားတဲ့ စင် ရှိရာကို တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွား ပါတော့တယ် ။

စင်ပေါ်က သစ်ကိုင်းတွေဟာ ကျနော့်ရင်ဝနဲ့တည့်တည့် ကို တန်းနေတော့ တာပဲဗျာ။ ကျနော့် မျက်လုံးတွေပြာပြီး ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားချိန်မရတော့ပဲ ဇာနည်ဇက်ကြိုးကို ဆွဲလှည့်ပြီး ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်တာနဲ့ ဇာနည်ဟာ စင်ကို ဝင်တိုက်ချလိုက်တာ စင်ပြိုကျ သွားပါတော့တယ် ။ ကျနော်လား ၊ မြေပေါ်ကို လွှင့်စင်ကျသွားပြီး သစ်ကိုင်းစွန်းနဲ့ ထိုးမိတဲ့ ဒဏ်ကြောင့် လက်ကောက်ဝတ်ကနေ ဂျိုင်းနားအထိ ညာလက်မောင်းတခုလုံး စုတ်ပြတ်ကုန် တော့တာပေါ့ ။ ရွာခံဘေး ပရိသတ်ကတော့ ကျနော် လူးလဲထလာတာကို တအံ့တသြ ဝိုင်းကြည့်နေကြ လေရဲ့ဗျာ။ အရီးလေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကုန်းနီးတင်ပေးတဲ့ ကိုတုတ်မြိုင်ကို မအေကော၊ နမကော စုံနေအောင်တုတ်တော့တာပေါ့။ ကျနော့်ကိုလည်း ဂရုဏာဒေါသောထင်ပဲ့ ။" မသေ ကောင်း မပျောက်ကောင်း လူလေးရယ်၊ မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ကို မိုက်လုံးကြီးတဲ့ အမျိုးပါလား" ဆိုပြီးကောင်းချီးပေးသဗျ ။

ဗျာ ... ကျနော့်အမျိုးထဲမှာ ဘယ်သူတွေ မိုက်လုံးကြီးသလဲ ဟုတ် လား။ ဒါတော့ မသိဘူးလေ။ အရီးလေးကိုလည်း မမေးမိပါဘူးဗျာ ။

....

အေးလေ။ အခုလည်း ကျနော့် စိတ်ထဲ မခံစားနိုင်လွန်းတာနဲ့လားရှိုးမြို့ ဆောင်းတညမှာ နိုင်နိုင်မနိုင်နိုင် နယ်ခံလူမိုက်တယောက်ကို ဖွတ်ရင်ဆိုင်ဘို့ စိန်ခေါ်တာကို လက်ခံပြီး မိုက်လုံးကြီးနေပြန်ပြီပေါ့ဗျာ။ ကျနော်ဟာ မြင့်အောင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ပြီးတော့ အပေါ်က အနွေးထည်နဲ့ ရုပ်အကျီကို ချွတ်ပြီး အောင်မင်းကို ပစ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျနော့်မှာ အောက်ခံဂျိုင်းပြတ် စွပ်ကျယ်နဲ့ ဒူးဆစ်အထိ မတင်ထားတဲ့ ဘောင်းဘီရှည် သာ ကျန်ပါတော့ တယ်။ မြင့်အောင်လည်း အပေါ်အကျီချွတ် ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းနေ ပါတယ်။ ဒီတော့မှ သူဟာ ကျနော့်ထက် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းမှန်း ပိုသိသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျနော့်မှာ ကြောက်စိတ်တော့ မပေါ်မိဘူးဗျ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး ၊ဒီမောင့်ကို ကျနော် ဖြိုနိုင်မယ်လို့ ခိုင်ခိုင်မာမာကို ယုံကြည် နေတယ် ဗျာ။

ဒိုင်လူကြီးလုပ်တဲ့ ကိုကျော်အေးက ပစ္စတိုကို လက်တဖက်မှာ ကိုင်ထားရင်း .. ရန်သူတွေလို သဘောမထားကြဘို့၊လဲရင် ထပ်မထိုးဘို့ .. တို့ပြောနေပေမဲ့ ကျနော် သိပ်နားမဝင်လှဘူး။ ကျနော် အရေးတကြီးလေ့လာနေတာက မြင့်အောင် မှာ ဘာအားနည်းနေသလဲ၊ ဘယ်လို အနိုင်ရနိုင်မလဲဆိုတာသာ ခေါင်းထဲရောက်နေပါတယ် ။သေချာတဲ့ အချက်ကတော့ မြင့်အောင် ဟာ ကျနော်နဲ့စာရင် နည်းနည်း ပိုမူးနေတာပဲဗျာ။ ပုံစံကလည်း အသတ်အပုတ် ကျွမ်းကျင်ပြီး နွားသိုးကြီးပြတ် ထိုးမဲ့ကြိတ်မဲ့ ပုံပါပဲ ။ ကျနော် အတွက်မမှားပါဘူး ။

"တဲ ၊ စ" ဆိုပြီး ကိုကျော်အေးလက်ရုပ်ပြီးနောက်ဆုတ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ မြင့်အောင်ရဲ့ ဘယ်ခြေဟာ ဝှီးကနဲ ကျနော့်မျက်နှာဆီကို ရောက်လာပါသဗျာ ။သူ့ဘယ်ခြေကို ကျနော့် ညာလက်နဲ့ ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်တော့ ဖြောင်းကနဲ အသံထွက်သွားပြီး ၊ ကျနော် နောက်ကို ခြေနှစ်လှမ်း စာလောက်ဆုတ်လိုက်ရပါတယ်။ တဆက်တည်းမှာပဲ မြင့်အောင်ရဲ့ ဘယ်ခြေနဲ့ပဲ နောက်ထပ် တချက်ဆင့် ကန်ချက်က ဝင်လာပြန်တာမို့ ဘယ်လက်နဲ့ရိုက်ချပြီး ဘေးကို ရှောင်ထွက်လိုက် တော့ သူက နောက်ပြန်ဆုတ်သွားပါတယ် ။

ချက်ချင်းဆိုသလို သူဟာ ခြေထောက်ကန်ချက်တွေနဲ့ တလကြမ်း တိုက်စစ်ဆင်ပြန် ပါတော့ တယ် ။ ကျနော်ဟာ သူ့ကန်ချက်တွေကို ရှောင်နေရင်းက သူ့အားနည်းချက်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ပါတယ် ။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ သူက အင်အားသုံးပြီး ဖွတ်အတင်း နိုင်ချင်ဇောနဲ့ တိုက်နေတုန်းမှာ ကျနော်က ဉာဏ်ထုတ်နေတာ၊ သူ့အားနည်းချက်ကို ရှာနေတာလေ။ တကယ်တော့ မြင့်အောင်ဟာ သူကျွမ်းကျင်တဲ့ ခြေကန်ချက်တွေနဲ့ ပွဲသိမ်းနိုင်အောင် ညာခြေကို အားပြုပြီး ဘယ်ခြေနဲ့ ပုံသေတိုက်နေတဲ့ အချက်ပေါ့။ ဒီအချက်ကို အခွင့်အရေး အဖြစ် လျင်လျင်မြန်မြန်ပဲ ကျနော် အသုံးချလိုက်ပါတယ် ။ သူနဲ့ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ရပ်ရင်း သူ့ဘယ်ခြေ မြောက်အတက်မှာ ကျနော်ဟာ ကိုယ်ကို တခြမ်းစောင်းလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်ညာဖက်အခြမ်းကို ဝင်လိုက်ပါတယ်။ တချိန်တည်းမှာ သူ့ညာခြေတခေါက်ခွက်ကို ကျနော့်ညာခြေ ဖနောင့်နဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ချလိုက်တာ မြင့်အောင်ဟာ ဘုန်းကနဲ ကတ္တရာလမ်းပေါ်ပြုတ်ကျသွားပါတော့တယ် ။ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ

။ ပက်လက်လန်လဲကျနေတဲ့ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို ကျနော်တစောင်းဖြတ်လဲပြီး သူ့လည်မျိုကို ကျနော့်တတောင်နဲ့ ဖိကြိတ်ထားလိုက်ပါတယ်။အော် ၊ ပြောဘို့မေ့နေတယ်။ ဂျူဒိုတို့ ကရာတေးတို့လည်း ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် ကျနော်သင်ထားဘူးသေးသဗျ။ ဒါကြောင့် ပြိုင်ဖက်ကို ဂျူဒိုနည်းနဲ့ ကန့်လန့်ဖြတ်ချုပ်တာလောက်တော့ ကောင်းကောင်း လုပ်တတ် နေတယ်လေ။

ပရိသတ်ကတော့ ဟာကနဲ အသံတပြိုင်နက်ထွက်လာပါတယ်။ ကိုကျော်အေးဆီကလည်း " ရပ်" " ရပ်" ဆိုပြီး စိုးရိမ်တကြီးအော်သံထွက် လာပါတယ်။ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း မြင့်အောင် လည်ပင်းက ကျနော့်တတောင်ကို ပြန်ခွာလိုက်ပြီး မတ်တပ်ပြန်ရပ်လိုက်ပါတယ် ။ ပြီးတော့ မြင့်အောင်ကို ပြန်ထနိုင်ဘို့ လက်ကမ်းလိုက်ပါတယ် ။ မြင့်အောင်ဟာ ကျနော့်လက် ကိုအားပြုပြီး ရုတ်တရက် မတ်တတ်ပြန်အထမှာ ညာခြေဖျားနဲ့ကျနော့်ပေါင်ကြားကို ရုတ်တရက် ဝှစ်ကနဲဖြတ်ကန်လိုက်သဗျာ ။ဟား၊ဟား၊ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်လည်လှပြီ ထင်နေတာကိုး။ ဒီအကွက်မျိုးကို ကျနော်ကြိုတွက်ထားပြီးသားပါဗျာ။ အထူးသဖြင့် ရန်ပွဲတွေ မှာ ရှုံးတဲ့သူက နိုင်ရင်ပြီးရော ရှုံးမဲမဲ တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်လေ ။ကျနော့်ခါးကို အသာလေး လှည့်ပြီး သူ့ခြေဖျားကို ကျနော့် ဒူးနဲ့ဆီးခံထားလိုက်တာ ဖြောင်းကနဲ အသံနဲ့အတူ မြင့်အောင် ထော့နင်းထော့နင်းနဲ့ နောက်ပြန်ဆုတ်သွားတော့တာပေါ့ ။ကျနော်လည်း မှတ်လောက် သားလောက်ရှိအောင် ငိုက်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို ဒူးစာဆက်ကျွေးမလို့ လုပ်တုန်း ကိုကျော်အေးက မြင့်အောင် နားထင်ကို သေနတ်နဲ့ထုတ်ချိန်ပြီး " ဟေ့ကောင်၊ မင်းမညစ်နဲ့ ၊ ပွဲပြီးပြီ " ဆိုတာနဲ့ကိုယ်ရှိန်ပြန်သတ်ရသဗျာ။ပွဲအစအဆုံး နှစ်မီးနှစ်တောင် မကြာလိုက်ဘူး ထင်ပါရဲ့ဗျာ ။ အောင်မင်းကတော့ "ဒါမှ ဒို့အကိုကွ" ဆိုပြီး ကျနော့်အကျီကို လေပေါ်ကို ပစ်တင် ဂုဏ်ပြုနေလေရဲ့ ။

....

ဒီရန်ပွဲပြီးလို့ နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ကျနော်နဲ့ အောင်မင်း ရန်ကုန်ကို ပြန်ဘို့စီစဉ်ရပါ တော့တယ် ။မြင့်အောင်တို့ ရန်ကြောင့်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အောင်မင်း မူးပြီး ရမ်းချက်တွေက ကျနော်ပါ မခံစားနိုင်တော့လို့ ကြာရင် ကျနော့်လက်ချက်နဲ့အောင်မင်းလည်း ကိုယ်ကျိုးနည်း ၊ ကျနော်လည်း ခင်မာလာ့ ကြံရာပါဖြစ်တော့ မယ်ဆိုတာ တွေးမိလို့ပါ။ဘာဖြစ်လို့လည်း ဟုတ်လား။အောင်မင်းရဲ့ ခင်မာလာ အလွမ်းနာဟာ ပိုပို သည်းလာလိုက်တာ ကျနော့်ကို ပါမချန်ပဲ ၊ ဆက်ရမ်းလာလို့ အောင်မင်းနဲ့ ကျနော် တပွဲတလမ်း အကဲစမ်းခဲ့ကြရပြန်လို့ပေါ့ဗျာ ။ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျ။

....

၇၄။ မုန်တိုင်းဇင်ယော်

နွေမိုးဆောင်း ရာသီစက်ဝန်းကား သူ့သဘောသူဆောင်ကာ လည်ပတ်မြဲပင်။ စခန်းခွဲဝန်းကျင် တမျှော်တခေါ်ကြည့်မဆုံး သော လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်းများပင် အဝါရင့်ရောင် ပြောင်းလာခဲ့ပေပြီ။ ထိုမှ တဆင့်တက်၍ စပါးရိတ်သိမ်းချိန် ရောက်လာသည်။ရဲဘက်တို့ကား စိုက်ချိန်တန်လျှင် စိုက်၊ ရိတ်ချိန်တန်လျှင်ရိတ်အလုပ် သံသရာလည်း လည်မြဲ လည်လျက်ပင်တည်း။ သို့သော် စပါးရိတ်ချိန်ကား ခြောက်သွေ့ရာသီဖြစ်၍ စပါးစိုက်ချိန်နှင့် နှိုင်းစာလျှင်သက်တောင့် သက်သာလုပ်နိုင်သည့် အနေအထားဖြစ်၍ ရဲဘက်တို့ကား သီချင်းတကြော်ကြော်ဖြင့်စက်မပါ၊နွားဗလာ၊ လက်ချည်းသက်သက် စပါး ရိတ်ရင်း ပြစ်မှုကြွေးကို ချွေးဖြင့် ပျော်ပျော်ကြီး ဆပ်နေ ကြလေသည်။ လယ်ကွင်းထဲတွင် စပါး ရိတ်လိုက်၊ သူတို့ရိက္ခာအလို့ငှာ ကြွက်တွင်းတွေလိုက် တူးလိုက်ဖြင့် လက်ရှိ အကျဉ်းသား ဘဝကိုပင် မေ့လျော့နေကြပြန်တကား။

ကောက်လှိုင်းပုံကြီးများကို စခန်းတာဝန်ခံ ဦးအေးနိုင် အိမ်နောက်မှာ တန်းစီပုံ ထားသည် ။ ပြည်စုံလုံလောက်သော မြေဩဇာထည့်သွင်းစိုက်ပျိုးထားခြင်း မဟုတ်သော်ငြား သာမန် သဘာဝမြေဆီ မြေနှစ်ဖြင့်ပင် တဧကတင်း ၄၇ခန့်မျှ တော့ထွက်နိုင်သည်ဟု နိုင်ဝင်း ခန့်မှန်း သံကြားမိသည်။စိုက်ပျိုးမြေဧကအတိ အကျကို ကျနော်မသိသော်ငြား ရိတ်သိမ်းထားသောကောက်လှိုင်းပုံကြီး များမှာ စပါးတင်းထောင်ချီ ထွက်မည်ဟု အလွယ်တကူ ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ ထိုကောက်လှိုင်းပုံကြီးများရှိရာသို့ ဦးအေးနိုင် ညနေတိုင်းရောက်ရောက် လာတတ်သည်။ သူနှင့်အတူကိုသက်ခိုင်ရော ကျနော်ပါ ပါသွားလေ့ရှိသည်။စပါးအထွက်နှုန်း မည်မျှရှိမည်ကို လာရောက်ခန့်မှန်းနေပုံရသည်။

တခုသောညနေတွင် စခန်းတာဝန်ခံနှင့်အဖွဲ့ ကောက်လှိုင်းပုံကြီးများကို ကြည့်ရှုနေစဉ် ကိုသက်ခိုင်က ရုတ်တရက်ကောက်ခါငင်ခါ ဦးအေးနိုင်ကိုမေးလိုက်သည်။

"ခုအချိန် မိုးရွာရင် ဒီကောက်လှိုင်းတွေ ဘာဖြစ်သွားမလဲ ဆရာ"

ဦးအေးနိုင်က ရီမောလျက် ..

"ဟာ .. ။ကိုသက်ခိုင်ကလည်း နွေခေါင်ခေါင် ဘယ်ကမိုးက လာရွာရမှာလဲဗျာ"

" မဟုတ်ဘူး၊ ကျနော်မေးတာက မိုးရွာရင် ဒီကောက်လှိုင်းတွေ ဘာဖြစ်ကုန်မလဲ မေးတာပါ"

" ရေစိုပြီး အညောင့်ပေါက်ကုန်မှာပေါ့"

"ဒါဆို စပါးကြိတ်လို့မရတော့ဘူးလား"

"ရတော့ရတယ်ဗျ၊ဒါပေမဲ့ မကောင်းတော့ဘူးပေါ့"

"ဒါဆိုရင် ဒီကောက်လှိုင်းတွေကို အမိုးအကာတခုခုနဲ့ ထားရင်ကောင်းမယ်ဆရာ "

"ဟာဗျာ၊ ဒီလောက်များတဲ့ကောက်လှိုင်းပုံတွေကို ဘယ်လိုလုပ်အမိုးအကာနဲ့ထားနိုင်မလဲ ဗျ"

စခန်းတာဝန်ခံက စကားပြတ်လက်စတုံးပြောချလိုက်သော်ငြား ကိုသက်ခိုင်က လက်မလျှော့ ချေ။

" ကျနော်ဆိုလိုတာက ဈေးပေါပေါ တာလပတ်လို အစမျိုးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဖုံးအုပ်ထားနိုင်တာမျိုး စဉ်းစားစေချင်တာပါ"

ကျနော်က စကားမြန်မြန်ပြတ်ပါစေတော့ ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကိုသက်ခိုင်ကို စခန်းတာဝန်ခံအနားမှ လက်တို့ ပြီး ခေါ်လာရသည် ။ သူ့တဲနားရောက်ခါနီးမှာ ကျနော် စပ်စုလိုက်မိသည် ။

"ကိုသက်ခိုင်ရယ်၊ ခင်ဗျားမလည်း ပူစရာမရှိ အပူရှာနေပြန်ပြီ၊ဘာဖြစ်လို့လည်းဗျ။မိုးလေဝသ ဌာနက အချိန်အခါ မဟုတ်မိုးရွာမယ်လို့ရေဒီယိုက ကြေညာသလားဗျာ "

"မကြေညာပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ မိုးငွေ့ရနေတယ်၊တိတိကျကျပြောရရင် ကျနော့်နှာသီးအဝမှာ မိုးငွေ့လာရိုက်နေသလို ခံစားရတယ်၊

"အော် .. ခင်ဗျားက အကြားအမြင်တွေဘာတွေရနေပြီလားဗျာ"

"မနောက်စမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကျနော့်စဉ်းစားပုံက တမျိုးဖြစ်နေတာနဲ့တူတယ်။ခင်ဗျား စဉ်းစား ကြည့်လေ မိုးမရွာရင်တော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မိုးရွာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆိုတာ အဖြေမရှိဘူး၊ မိုးဆိုတာမျိုးက တဆယ့်နှစ်ရာသီရွာတတ်တာမျိုးလေ၊ဒီကောက်လှိုင်းပုံကြီးတွေ ရလာအောင် အကျဉ်းသားတွေ ချွေးတွေ သွေးတွေ အသက်တွေ ပေးထားရတာဗျာ။ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အကျိုးရှိစေချင်တယ်၊ ရဲဘက် တွေအကျိုး အကျဉ်းဦးစီးဌာနအကျိုး ၊တိုင်းပြည်အကျိုး တခုခု ရှိစေ့ချင်တယ်၊ယုတ်စွ အဆုံး ထောင်ပိုင်အိတ်ကပ်ထဲပဲရောက်ရောက် ထောင်မှူးအိပ်ကပ်ထဲပဲ ရောက်ရောက်အရေးကြီးဆုံး အချက်က အလဟဿ ဖြစ်မကုန်ဘို့လိုတယ်"

"အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်းပါ ကိုသက်ခိုင်ရယ်၊ ခင်ဗျားဟာက ပူစရာမရှိ ကြံဖန်ပူသလို ဖြစ်နေတယ်"

သို့သော်ကိုသက်ခိုင်သည် လွယ်လွယ်နှင့်လက်မလျှော့ခဲ့ချေ။ တပ်ကြပ်ကြီး ဌေးအောင် ၊သေးကြွယ်ကြီး ဦးမြဖေ၊ တပ်ကြပ်ခင်မောင်ဌေးတို့ကို တာလပတ်စများ ရှာဖွေစုဆောင်း

ထားရန်တတ်နိုင်သမျှ နားချစည်းရုံးခဲ့ပါသေး သည်။ သို့သော် စခန်းတာဝန်ခံကိုယ်တိုင် တုတ်တုတ်မလှုပ်သော ကိစ္စဖြစ်၍ မည်သို့မျှ အရာမရောက်ခဲ့ချေ ။

ထိုသို့လျှင် ကောက်လှိုင်းပုံများ အမိုးအကာအောက်ရောက်ရေး ကိစ္စမှာ ဤမျှနှင့်ပင် နိဂုံးတံ ခဲ့ရလေသည်။ သို့သော် .... ။

....

အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လေသည်လော၊ ကိုသက်ခိုင်ပင် အကြားအမြင်ရလေသလော ကျနော် မဝေခွဲနိုင်လင့်ကစား ကိုသက်ခိုင် သတိပေးပြီး ငါးရက်မြောက်နေ့ညနေတွင် ကြီးစွာသော မိုးကြီးရွာချ ပါလေတော့သည်။ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် အငြိုးကြီးကြီးဖြင့် ရွာချလိုက်သော မိုးသည် တော်ရုံနှင့် စဲမည့် အရိပ်လက္ခဏာ မရှိချေ ။

တဖျောင်းဖျောင်း ရွာချလိုက်သော သည်းထန်သည့်မိုးပေါက်များအောက်တွင် စခန်းတာဝန်ခံ အပါအဝင် ဝန်ထမ်းများအားလုံးလိုလို ကောက်လှိုင်းပုံကြီးများ ရှိရာသို့ အပြေးအလွှား စုရုံးရောက်ရှိလာ ကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုသက်ခိုင်လည်း ရောက်လာသည်။ ရောက်သာ ရောက်လာကြသည်။ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမှု မရှိပါပဲလျက် ယခုအချိန်တွင်မှ မည်သူမျှ ဘာမျှ တတ်နိုင်သည့် ကိစ္စမဟုတ်ရကား ကောက်လှိုင်းပုံကြီး အောက်ခြေမှ အိုင်ထွန်းလာသော ရေများကို ဖောက်ထုတ်သော အလုပ်ကိုသာ စတိသဘော မင်းတိုင်းကျေလုပ်နေကြရလေ သည်။ဘာမှမယ်မယ်ရရလုပ်နိုင်ကြ ခြင်းမရှိပဲအကျဉ်း ဦးစီး ဝန်ထမ်း များနှင့် တာဝန်ရှိ ရဲဘက်များ ဟိုပြေးဒီလွှား ပျာယာခတ်နေသော နေကြစဉ် ..

" တောက် "

ပြင်းထန်လွန်းသော ကိုသက်ခိုင်၏ တောက်ခေါက်သံကြောင့် သူနှင့် ကပ်လျက် ရပ်နေသော ကျနော်ပင် ရုတ်တရက်လန့် သွားသည် ။ပို၍ ထူးဆန်းသည်ကား စခန်းတာဝန်ခံ ဦးအေးနိုင် နှင့်အကျဉ်း ဦးစီး ဝန်ထမ်းများ ရှေ့တွင် ကိုသက်ခိုင် "တောက်" ပြင်းပြင်း ခတ် လိုက်ခြင်းပင် တည်း။

တပ်ကြပ်ကြီး ဌေးအောင်လည်း အသံတိတ်နေသည်။ မြင်းခြံထောင်မှ ပြောင်းလာသော တပ်ကြပ် ကိုခင်မောင်ဌေးကမူ " ညွှန်ချုပ်ဆီ တိုင်လိုက်လို့ကတော့ကွာ၊ အကုန်ပြုတ်ပေါက်ပဲ " ဟု ခပ်ညစ်ညစ် အသံထွက်လာသည်။ကိုသက်ခိုင်နှင့်အကျဉ်းဦးစီးဝန်ထမ်းတို့ကို ကြည့်ရ သည်မှာ ကျောင်းသားများ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ရှေ့ ရောက်နေသည့်ပုံစံဖြစ် နေသည်။

ကျနော် ကိုသက်ခိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မိုးရေထဲက ကောက်လှိုင်းပုံကြီးများ ရှေ့တွင် တကိုယ်လုံး မိုးရေစိုရွှဲလျက် ကြွက်စုပ်ရေမွန်းသည့်ပုံစံဖြင့် ငုငုကြီး ရပ်နေသည်။ ထောင်မှူး ဦးအေး နိုင်ကား ကိုသက်ခိုင် တောက်ခေါက်သံကို မကြားသလိုလို ခပ်ငိုင်ငိုင် ရပ်နေလေသည် ။

....

တနာရီကျော်ခန့်မျှ မိုးရေထဲတွင် ရပ်နေပြီးနောက် ကိုသက်နိုင် သူ့တဲဖက်သို့ ခြေလှမ်း ကျဲကြီး များဖြင့် ပြန်ထွက်သွားသည်။နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ကျနော် ကိုသက်နိုင် တဲရှိရာသို့ လိုက်သွားရာ သူက အနွေးထည်အပါးတထည်ဝတ်ထားပြီး ရေနွေးကြမ်း ထိုင်သောက်နေ သည်။ကျနော်က လေပြေကလေးဖြင့် ....

" ကိုယ့်ဆရာ ၊ သတိလည်းထားအုံးလေ၊ ခင်ဗျားတို့ကျနော်တို့က အကျဉ်းသား ရဲဘက်တွေ ဗျ ၊တော်ကြာ ဒီကိစ္စဟာ အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်ဖြစ်လာရင် ခင်ဗျားဖက်ကို ပြဿနာမြှားဦးလှည့်လာ အုံးမယ်နော"

ဟု ချိန်ချိန်ဆဆ ပြောလိုက်ရာ သူက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ဟင်းကနဲချလိုက်ရင်း ..

"ဟုတ်ပါတယ်။လောကကြီးမှာ တခါတလေ ကြုံသိနေတာ တော်တော် ဒုက္ခကြီးတယ် ။ ကျနော်ဖတ်ဘူးတဲ့ စာတပုဒ် မှာ မာကိုနီမပေါ်ခင် အနှစ်ငါးဆယ်လောက်က အင်္ဂလန်ပြည်သား၊သားအဖ နှစ်ယောက်ဟာ အဝေးက လွှင့်တဲ့အသံကို ဖမ်းလို့ရတဲ့နည်းကို တွေ့ရှိခဲ့ဘူးတယ် ဆိုပဲ။ နည်းကိုတွေ့ရှိတင်မကဘူး ။ မြို့နယ်ကောင်စီရုံးလို အများမြင်သာတဲ့ ရုံးရှေ့မှာတောင်လက်တွေ့စမ်းပြခဲ့ သတဲ့။ လူတွေဟာ သိသိကြီး အသံလွှင့်တာကို ကြားရက်ကြီးနဲ့ အရူးတွေ လို့ ဝိုင်းအော်တာခံခဲ့ရဘူးတယ်တဲ့ ။ နောက်ဆုံးတော့ အသံလွှင့်နည်းကို စတင်တီထွင်သူနာမည်စာရင်းဝင်ရမဲ့အဲဒီလယ်သ မား ဟာ သူ့တီထွင်မှုကို လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ပဲ ပစ်ထားလိုက်ပြီး သူမှတ်စုစာအုပ်မှာ .. ငါဟာ လက်ရှိခေတ်ရဲ့ အနှစ်ငါးဆယ်စောပြီး ရောက်နေ တာ လို့ရေးထားခဲ့သတဲ့ ။

" ဟုတ်ရဲ့လားဗျ။ ခင်ဗျားဟာ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ လာပြန်ပြီ"

"stranger than science ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ထားတာ ကျနော်ဖတ်ဘူးတယ်၊ အဲဒီ စာအုပ်မှာ သိပ္ပံပညာထက်ဆန်းကျယ်တာတွေကို ရှာဖွေစုဆောင်းပြီး ရေးပြထားတာ။ မူရင်း ရေးသူကော၊ ဘာသာပြန်သူကော ကျနော်မေ့နေပြီ၊ သေချာတာတခုကတော့ အဲဒီစာအုပ်ရဲ့ ပထမဆုံး အခန်းက " ဒေးဗစ်လင်း ဘယ်မှာလဲ" တဲ့။ အဲဒီအခန်းမှာ အမေရိကန်ပြည် မြို့တမြို့ ကဒေးဗစ်လင်းဆိုတဲ့ လူတယောက်ကို သူ့ယောက်ဖက မြို့ထဲသွားဘို့ ကိစ္စတခု ရှိလို့ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ မြင်းလှည်း နဲ့စောင့်ပြီး လာခေါ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒေးဗစ်ဇနီးက လျှော်ပြီး သား အဝတ်တွေကို လှမ်းနေ တယ်။ ဒေးဗစ်လင်း ကလေးနှစ်ယောက်က အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းမှာ ကစားနေကြတယ်။ ဒေးဗစ်လင်းဟာ မြင်းလှည်းရှိရာကို သူ့အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ကို ဖြတ် လျှောက်လာနေ တုန်း ဖြုန်းဆိုသူ့ခန္ဓာကိုယ် ဟာ မီးထလောင်ပြီး ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ်သွား ခဲ့ဘူးတယ်လို့ ဆိုတယ်"

"ဟာဗျာ၊ မိုးကြိုးပစ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဗျ"

"တော်တော်ခက်ပါလားဗျာ၊ အဝတ်နေလှမ်းနေပါတယ် ဆိုကာမှ မိုးရွာချိန်ဖြစ်ပါ့မလားဗျ၊ အဲသလို ဖြစ်ပြီး ချက်ချင်းပဲ သူ့မိသာစုကော သူ့ယောက်ဖပါ ဒေးဗစ်လင်း ပျောက်သွားတဲ့ နေရာကိုပြေးသွား ပြီး ကြည့်လိုက်ကြတော့ ဒေးဗစ်လင်း ရပ်နေခဲ့တဲ့ မြက်ခင်းပြင်မှာ လူတကိုယ်စာရပ်နိုင်လောက်တဲ့ မီးလောင်ရာအဝိုင်းကွက်လေးတခုသာတွေ့သတဲ့။ အဲဒီ မီးလောင်ရာမြက်ခင်းအဝိုင်းကွက်လေး ထဲကနေ ဒေးဗစ်လင်းရဲ့ငြီးငြူသံသဲ့သဲ့ ကိုလည်း ကြားနေရ သတဲ့ ။နောက်ပိုင်း အဲဒီမြို့က တာဝန်ရှိသူတွေ ကိုယ်တိုင် မြေအောက်ဥမင်လိုဏ် ခေါင်းတွေ ရှိမရှိ လူအင်အားအမြောက်အများ နဲ့ဝိုင်းရှာ ပေးခဲ့ကြပေမဲ့ နောက်ဆုံး လက်လျော့ လိုက်ရသတဲ့"

ဟ.. ။ တကယ့်ကို စိတ်ဝင်စားစရာပါလားဗျာ ၊ ဆက်ပါဦးဗျ၊နောက်ထပ် ဘာအကြောင်းတွေ ရေးထားသေးလဲဗျာ"

" ရော .. ။ခင်ဗျားကို စာအုပ်ကြော်ငြာနေတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ထပ်သိချင်ရင် အဲဒီစာအုပ်ကို ရှာဖတ်ကြည့်ပေတော့ ။ စာအုပ်ကတော့ တော်တော်ရှားနေပြီ ထင်ပါရဲ့ ၊ ကျနော် ဆိုလို ချင်တာကလောကကြီး မှာ ကြိုသိနေတဲ့ ဒုက္ခနဲ့ အဖြေရှာမရတဲ့ ပုစ္ဆာတွေ ရှိနေသေးတယ် ဆိုတာကို ပြောချင်တာ"

" ခင်ဗျားပြောတဲ့ စာအုပ်ကို ရှာတော့ ရှာကြည့်အုံးမယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ အခု ကောက်လှိုင်းတွေ ရေစို ကုန်တဲ့ ပြဿနာကို ခင်ဗျားဘယ်လို ဆက်လုပ်မတုန်း"

"ဘယ်လိုမှ ဆက်လုပ်လို့မရဘူး၊ ကျနော့်လုပ်ပိုင်ခွင့်လည်း မဟုတ်ဘူး၊စောစောကတော့ ကြိုသိ နေလျက်နဲ့ ဒီလို ဖြစ်ရလေခြင်းလို့ မခံစားနိုင်လွန်းလို့တောက်ခေါက်လိုက်မိတာ။ အေးဗျာ။ စိတ်ဆိုတာ လွှတ်ထားရင် မှားတတ်တာများပါတယ်လေ၊ အောင်မင်းကိစ္စတုန်း ကလည်း နောက်ဆုံးအဖြေကို သိနေလျက်နဲ့ ဒီလိုပဲ လက်ပိုက်ကြည့်ပြီး နေလိုက်ရတာ ပါပဲဗျာ"

" အော် .. ဟုတ်သားပဲ ၊အောင်မင်းကိစ္စက နောက်ဆုံးဘာဖြစ်သွားသလဲဗျ"

"သူ့သဘောသူဆောင်သွားတယ်လို့ပဲ ဆိုကြပါစို့ဗျာ"

"ဆောင်ပုံဆောင်နည်းလေး လင်းစမ်းပါအုံးဗျာ"

"အေးဗျာ၊ မိုးကလေး အေးအေးနဲ့ အောင်မင်း ဇာတ်လမ်းလေး ရှေ့ဆက်လိုက်ကြတာပဲ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ရေစိုနေတဲ့ ကောက်လှိုင်းပုံကြီးတွေ အကြောင်းလည်း ခေါင်းထဲက ဖယ်ထုတ်ရင်းပေါ့ "

ဤသို့လျှင် ကိုသက်နိုင်က သူ့ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီးကို ရှေ့ဆက်ရန် အကြောင်းဖန် လာပြန် ပါသည် ။

…………………………………..

ရန်ကုန်ပြန်ခါနီးနေတော့ ကျနော်လည်း အောင်မင်းကိစ္စကို ခေါင်းထဲထည့်ရပြန်ရော။ ရန်ကုန်မှာ ခင်မာလာကို ကူညီပွဲမယ်လို့ ကျနော် ကတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။တကယ် တော့ ရန်ကုန်ကို ဒီအတိုင်းပြန်သွားရင် ခင်မာလာနဲ့အောင်မင်းဇာတ်လမ်းဟာကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ကျနော် သေချာပေါက် ကြိုတင် ခန့်မှန်း နိုင်ပါတယ်။ ဒီပုံစံ အတိုင်း လက်မှိုင်ချရမဲ့ အတူတူ ရှမ်းမလေးတချို့နဲ့ အကြိမ် ပေါင်းများစွာ မသိမသာ ချိတ်ဆက်ပေးပေခဲ့မဲ့ တွေ့တုန်းခဏ စားပြီးမေ့ပစ် သဘောလောက်ပါပဲ၊အောင်မင်း ပုံကြည့်ရ တာ တခြားဘယ်မိန်းမကိုမှခင်မာလာ ထက် ပိုပြီး စွဲလန်းပုံမရပါဘူး။ နောက်တခုက သူ့သမီး လေး သံယောဇဉ် လည်း ပါကောင်းပါနိုင်ပါတယ် ။

ဒါနဲ့ပဲ အချိန်ကလည်း သိပ်မရတော့နောက်ဆုံးနည်းလမ်းအနေနဲ့ ဒွဲတိုး ပြောတဲ့နည်းကို သုံးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါ တော့တယ်။အခြားနည်းလမ်းမရှိလို့ ရွေးမဲ့သာရွေးရတယ်၊ တကယ်တော့ ဒီနည်းဟာ နည်း ကောင်းတခု မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်ဗျာ။ ဘယ့်နှယ့် ၊သူများ အိမ်ထောင်ရေးကို ဝင်ပြီး ဖြိုခွဲ သလိုဖြစ်နေတာကလား။ ဒီတော့ တညနေ၊ ကျနော်တို့ ဆောက်လက်စတန်းလန်း အဆောက်အဦးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းက စားသောက်ဆိုင်မှာ သူနဲ့ ကျနော် နှစ်ယောက်တည်း အရက်ထိုင်သောက်နေကြတုန်း ၊ အောင်မင်း မင်းပုံစံနဲ့ နောက် အိမ် ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင်တကယ့်ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ မိန်းမတွေ ရနိုင်တယ်ကွ… ဆိုပြီး ကြံဖန် စကား စ လိုက်မိပါတယ်။ ဒီတော့သူက .. ကျနော်မိန်းမတွေ အများကြီးကြုံ ဘူးပါတယ် အကိုရာ တဲ့ ။ ဒါနဲ့ကျနော်လည်း အားတက်လာပြီး ဒါဆိုမင်းနောက် အိမ်ထောင်ဆိုတာကို စိတ်မကူးမိဘူး

လား၊ကိုယ့်ကို တမျိုးတော့မထင်ပါနဲ့၊ကိုယ်တို့မွေးခဲ့တဲ့ ရွာမှာဆို လင်ကွာ မယားကွာဆိုတာ ကြားတောင် မကြားဘူးတဲ့ အရာပါ ၊မင်းတို့ရန်ကုန်မှာက လင်ကွာ မယား ကွာ တွေတယ်များ တာပဲ ... ဆိုပြီး ငါးဖယ်ထိုးလေးနဲ့ သွေးတိုးစမ်းကြည့် လိုက်ပါတယ်။

အောင်မင်းဟာ ဒီနေရာမှာ တော်တော်ပါးတယ်လို့ဆိုရပါမယ်၊ ကျနော့်ကို မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ပြန်ကြည့်ပြီး .. "ဘာလဲ အကိုက ကျနော့်ကို "လာ"နဲ့ကွဲစေချင်တာလား၊ဘာသဘောလဲ" ဆိုပြီး ပြန်ပက်တာနဲ့ ကျနော်လည်း ရှေ့ဆက်မဟရဲတော့ပဲအမြီးပြန်ကုပ်နေလိုက်ရပါတယ်။

....

ကျနော်အဲသလို ပြောပြီးတဲ့နောက် အောင်မင်းဟာ သူ့အကြောင်းသူ ပြန်စဉ်းစားမိလေရော့ သလားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး၊သောက်တာ ရမ်းတာပိုများလာပါတယ်။ လားရှိုးထောက်လှမ်းရေးကတပ်ကြပ် တယောက်နဲ့လည်း ငြိမလိုဖြစ်ပါသေးတယ်။ အမှန်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ တနိုင်ငံလုံး ပြန်ကြားရေးရုံးအသစ်တွေ ဖွင့်တဲ့အချိန်။တကယ်တော့ စာကြည့်တိုက်လိုလို လူထုဆက်ဆံ ရေး ရုံးလိုလိုသာ ဖွင့်ထားတာ။ တကယ်တော့ ထောက်လှမ်းရေးတွေ မသိမသာနေရာယူ ထားတာ။ အဲဒီလားရှိုးပြန်ဆက်ရုံးက ထောက်လှမ်းရေးတပ်ကြပ်က ကျနော်တို့နဲ့ ဦးပေါက် ယူချမ်းအဖွဲ့ဝင်ထွက်သွားလာ နေတာကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ။ တနေ့ ကျနော့်တို့ အဆောက်အဦး ဆောက်နေတဲ့ နေရာကို လာပြီးတောင်မေးလျှောက်မေးနေတုန်း အောင်မင်း နဲ့ငြိမလိုဖြစ်တာ။ ကျနော်ကဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ရေးပေးလိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးစာကို ထုတ်ပြလိုက် တော့ အဲဒီထောက်လှမ်းရေ ပါးစပ်ပိတ်သွားပါတယ် ။

ကျနော်ကတော့ အောင်မင်းကိစ္စကို ထဲထဲဝင်ဝင်သိထားတော့ သူနေသာသလို နေပါစေ၊ ကျနော်ကို လာပြီး ရမ်းရင်တောင် သည်းခံနေလိုက်ဘို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပါတော့ တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ဗျာ၊ တညမှာ ရန်ကုန်ကနေ ကျနော့်ဆီကို လိုက်လည်တဲ့ ညီတော်မောင် သက်နိုင်နဲ့ အောင်မင်းသောက်ရင်း စားရင်း ငြိကြပါလေ ရော။ငြိတာက ဟိုတယ်မှာမဟုတ် ဘူးဗျ။ ကျနော်တို့လက်စသပ်နေတဲ့ အဆောက် အဦးထဲမှာ ၊ ဘယ်က ဘယ်လို ငြိကြသလဲ ဆိုတာလည်း ကျနော်မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ။

ကျနော်လည်း သူတို့ တယောက်တခွန်းစကားများနေတာ စကြားကတည်းက အပေါ်ထပ် ကို ယာယီလှေခါးနဲ့ တက်သွားပြီး အပေါ်ရောက်တာနဲ့ လှေခါးကို တွန်းချထားလိုက်ပါတယ်။ဟုတ်တယ် လေ။ ကျနော့်ညီ သက်နိုင်ကလည်း သိပ်ပြောလို့ဆိုလို့ ကောင်းတာမှ မဟုတ် တာ။ အပေါ်ထပ်က ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေရင်း သူ့တို့အပြန်အလှန် ကြိမ်းမောင်းနေရာက တဖြည်းဖြည်း ကျနော့်ကိုပါ ငါနဲ့ကိုင်တုတ်လာတဲ့ အထိ ကျနော့်အောက်မဆင်း ဖြစ်ပါဘူး။ နောက်တော့ အောင်မင်းက ဓားတချောင်းကိုင်ပြီး ရမ်းပြန်ပါတယ်။ သက်နိုင်အတွက် စိတ်ပူ ပေမဲ့ ကျနော်ဝင်ပါရင်မကောင်းဘူး ၊သူတို့ကိစ္စ

သူတို့ဖာသာ ရှင်းပေ့စေဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ဘာတခွန်းမှ အသံမပေးပဲနေလိုက်တာ ပိုပို ဆိုးလာတယ်ဗျာ။ နောက်ဆုံး အဆောက်အဦး အတွက် ပြုတင်းတံခါးတွေ ခွေတုန်းက စုပုံထား တဲ့ ရေပေါ်စာ အပုံကြီးကို မီးရှို့ပြီး အဆောက်အဦးကိုပါ မီးတင်ရှို့မယ်လုပ်ပါလေရောဗျာ ။

ရေပေါ်စာပုံကြီး မီးလောင်နေတာကို ကျနော်လှမ်းကြည့်နေပါသေးတယ် ။ အောင်မင်းဟာ ဘေးက သစ်တိုသစ်စတွေပါ ပစ်ထည့်ပြီး တည်းခိုရိပ်သာကို မီးတိုက်ဘို့ပြင်ပါတော့တယ်။အောင်မင်းကြည့် ရတာ လူစိတ်ပျောက်နေပုံရတာမို့ မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး အောက်ထပ်ကို ကျနော် ခုန်ဆင်းလိုက်ရပါတယ် ။တကယ်တော့ ကျနော်ခုန်ဆင်းတာဟာ မီးမရှို့ဖြစ်အောင် တားဘို့ခုန်ဆင်းလိုက်တာပါ။ ကျနော် မြေပေါ်ကို ဖုတ်ကနဲ ကျလာတာအောင်မင်းမြင်တော့ ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်သွားသလဲ မပြောတတ်ဘူးဗျာ။ ကျနော် ရှိရာကို ပြေးလာပြီး သူ့ လက် ထဲက အသွားခြောက်လက်မကျော်လောက်ရှိတဲ့ ဓားမြှောင်နဲ့ ကျနော့်ကို ဝင်ထိုး ပါလေ ရော ။

သူလာနေတာကို ကျနော်လှမ်းမြင်နေပါတယ်။ပါးစပ်ကလည်း မိုးမွှန်အောင်အော်ဟစ်ဆဲဆို နေတာကိုလည်းကြား၊ဓားကိုလည်း မြင်လိုက်တော့ ကျနော်စိတ်ပေါက်သွားပါတယ် ။ချက်ချင်း ခြေနစ်ဖက်ကို ကားပြီး သူ့ကိုရင်ဆိုင်လိုက်ပါတယ် ။ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ ထိုးစမ်းကွာ ဆိုပြီး ရင်ကော့ပေးလိုက်တော့ သူက မူးမူးနဲ့ဖွတ်တိုးပြီး ထိုးပါတော့တယ်။အမူးလွန်နေတော့ သူ့ဓားဟာအားမပါလှပါ ဘူး ။တည့်တည့်ထိုးတာ ကျနော် လက်တဖက်မြှောက်ပြီး ဘေးကို ရှောင်ပေးလိုက်တော့ သူ့လက်ဟာ ကျနော့်ဂျိုင်းကြားကို ရောက်လာပါတယ် ။ဂျိုင်းကြားထဲက သူ့လက်ကို သေချာညှပ်ပြီးလိမ်ချိုး လိုက်တာ သူ့ဓားဟာ အောက်ကို လွတ်ကျသွားပါတော့ တယ်။ ကျနော်လည်း စိတ်ပေါက်ပေါက် ရှိတာနဲ့ သူ့ဂုတ်ကနေ ကိုင်ပြီး မြေပေါ်မှာ တရွတ် တိုက် ဆွဲ၊ ပြီးတော့ စောစောက သူ့ရှို့ထားတဲ့ ရေပေါ်စာ မီးပုံထဲကို တွန်းချပစ်လိုက် မိတော့ တာပဲ ဗျာ ။သူ့ဆံပင်တွေကော ဝတ်ထားတဲ့ အနွေးထည်ပါ မီးစွဲနေတုန်း စောစောက ဘယ် ချောင်မှာ ရှောင်နေမှန်းမသိတဲ့ ကိုကိုနိုင်က အောင်မင်းကို မီးပုံထဲကနေဝင်ဆွဲလိုက်လို့ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျနော့်စိတ်ထဲတော့ သေလည်းအေးရော စိတ်ချဉ်ပေါက်မိတာအမှန်ပဲဗျာ။

ဒီလိုသာ စခန်းဆက်သွားရင် အောင်မင်းဟာ ကျနော့်လက်ချက်နဲ့ တကြိမ်မဟုတ်တကြိမ် မဖြစ်သင့်တဲ့ပြဿနာမျိုးတွေ အကြီးအကျယ်တက်တော့မယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားမိတာနဲ့ သက်နိုင်ကို ချက်ချင်း ရန်ကုန်ပြန်လွှတ် ပြီး ၊နောက်တပတ်အကြာမှာ အောင်မင်းနဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပါ တော့တယ် ။ဝငြိမ်းချမ်း ရေးက ဦးမောင်ငယ်တို့လည်း ပါလာသပေါ့ဗျာ။ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး နှစ်ရက်လောက် နေတော့ ဦးမောင်ငယ်တို့အဖွဲ့နဲ့ ကျနော်ဟာ မင်္လာဒုံ ထောက်လှမ်းရေး အကူတပ်ကိုရောက်ခဲ့ပါတော့ တယ်။သေချာတာပေ့ါဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက် နှစ်ဝန်းကျင်က ဆယ့်ခြောက်ရက် တာ ငရဲကျခဲ့တဲ့ ထောက်လှမ်းရေးအကူတပ် ပေ့ါ။ကျနော့်ကို ဝငြိမ်းချမ်းရေး အဖွဲ့ရဲ့ရန်ကုန်တိုင်း စီးပွားရေး တာဝန်ခံအဖြစ် လွှဲပြောင်းပေး ဘို့တပ်မှူးနဲ့ လာတွေ့ရတာပါပဲ ။

....

အဲဒီအချိန်မှာ ထောက်လှမ်းရေးအကူ တပ်မှူးက ဗိုလ်မှူး သန်းထွန်းမဟုတ်တော့ဘူးဗျ။ ဗိုလ်မှူးသန်းကြိုင်ဖြစ်သွားပြီ ။ဗိုလ်မှူးသန်းထွန်းက ဗိုလ်မှူးကြီးတွေ ဘာတွေဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်သန်းပေါင်း များစွာက ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း ပရိုင်းမိတ်တွေကို ပုံတောင်ပုံညာဖက်မှာ ရှာဖွေပြီး လူသားအစ မြန်မာက လို့သက်သေပြနိုင်အောင် ကြိုးပမ်းနေတာ တီဗွီတွေ သတင်းစာတွေမှာ တွေ့တွေ့နေရတယ် ။ဗိုလ်မှူးသန်းကြိုင်က တလေးတစားကြိုဆို ညှော်ခံပြီး ကျနော့် ဓာတ်ပုံကပ်ထားတဲ့ ထောက်ခံစာတစောင်ကို ထောက်လှမ်းရေး တံဆိပ်တုံးတွေ ထုပြီး ချက်ချင်းလုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ထောက်ခံစာ အတွက် ရုံးခန်းထဲမှာ သူတို့အလုပ်ရှုပ်နေကြတုန်း ကျနော့်ရှေ့က ကော်ဖီ ခွက်ကိုကျော်ပြီး ပြူတင်းပေါက်ကနေတဆင့် ဟိုး .. ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိတဲ့ ၊ လက်နက်တိုက်နဲ့ အချုပ်ခန်းတွဲလျက် အဆောက်အဦးတွေ ဖက်ကို ငေးပြီးအလွမ်းပြေ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသေး တယ် ဗျ။ ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲဗျာ၊ အရှင်လတ်လတ်ငရဲကျခဲ့တဲ့ နေရာမဟုတ်လား။

ဗိုလ်မှူးသန်းကြိုင်ကတော့ လွန်ခဲ့သော ၁၉၈၉ခုနှစ်က ထောက်လှမ်းရေးအကျဉ်းသားဖြစ်ခဲ့ဘူး တဲ့ ဒီမိုကရေစီ ဘက်တော်သားတယောက်ဟာ အခုသူ့ရှေ့မှာ ဝငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ နဲ့ပေါင်းပြီး ရန်ကုန်တိုင်းစီးပွားရေးတာဝန်ခံ ဖြစ်နေတာကို ရိပ်မိပုံမပေါ်ပါဘူး။အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျနော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို "ငါဟာ ငွေနောက်ကို လိုက်နေတာ အလွန်အကျွံဖြစ်နေပြီလား" လို့စဉ်းစားမိပြီး စိတ်ထဲမှာ သိပ်မလုံလှပါဘူး ။ ရှက်သလိုလို မဟုတ်တာ တခုခု လုပ်မိသလို ခံစားရပါတယ် ။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဦးကျောက်အိုက်နပ် ကိုယ်တိုင် သူ့မိသားစုနဲ့အတူရန်ကုန်ကို ပေါက်ချ လာပါတယ်။သူသမတဟိုတယ်မှာ တည်းနေတော့ ကျနော်သွားတွေ့ပြီး သူ့မိသားစုကို ရန်ကုန်တိရိစ္ဆာန်ရုံ ငါးပြတိုက်ရှေ့က ဒေါ်လဖင်စားသောက်ဆိုင်မှာ ညစာခေါ်ကျွေးပါတယ်

။အသက်ခြောက်နှစ်ကနေ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်အရွယ် သားသမီးလေးငါးယောက်ပါတဲ့ သူတို့မိသားစုဟာ ဘာဟန်ဆောင်မှုမှ မရှိပဲ စားကြသောက်ကြတာ တော်တော်ကို ပျော်စရာ မိသားစုပါပဲ ။မှတ်မိနေသေးတာက ဂဏန်းပြုတ်တွေ စားချင်တယ်ဆိုလို့ မှာကျွေးတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း သစ်သား စဉ်းတီတုံးလေးတွေနဲ့ သစ်သားတူလေးတစုံစီ ချပေးသဗျ။ တူဆိုတာ ထမင်းဟင်း ညှပ်စားတဲ့ တူမဟုတ်ဘူးဗျာ။ဂဏန်းကို ထုခွဲလို့ရအောင် သစ်သားကို တင်းပုတ်ပုံစံလေးလုပ်ထားတာဗျ။ အဲဒီစဉ်းတီတုံးတွေနဲ့တင်းပုပ် လေး တွေကို သုံးပြီး သူတို့မိသားစု ဂဏန်းထုလိုက်ကြတာ တဆိုင်လုံးကို ဆူညံနေတော့တာပဲဗျာ။အဲဒီ စားသောက်ဆိုင်မှာပဲ ဦးကျော်အိုက်နပ်က သူယူလာတဲ့ ပတ္တမြားတွေနဲ့ကျောက်စိမ်းတွေကို ရန်ကုန်မှာ ရောင်း ဘို့ ကျနော့်ကို အကူအညီတောင်းလာပါတယ်။ကျနော်လည်း ကျနော့်မှာ ရှိတဲ့ အဆက်အသွယ်တချို့နဲ့ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်အောင် တိုက်ရိုက်ချိတ်ဆက်ပေး လိုက်ပါ တယ်။ ဘာပွဲခမှ မယူလိုက်ပါ ဘူးဗျာ။ လားရှိုးမှာ ကျနော့်အပေါ်ကောင်းခဲ့တာတွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဦးကျော်အိုက်နပ် ကတော့ ငါးရက် လောက်နေပြီး လားရှိုးကို ပြန်သွားပါတယ် ။မပြန်ခင်မှာ စီးပွားရေးဂွင်ကြီးကြီး ရအောင်ရှာဘို့ ၊ဘယ်လောက်အကောင် ကြီးကြီး ဝင်ဘို့ ထွက်ဘို့လိုရင် ၊ဘာမဆိုလိုတာရှိရင် အားမနာ တမ်းဖုန်းလှမ်းဆက်ဘို့ မှာသွားလေရဲ့ဗျာ ။

....

ကျနော်ဟာ ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ် မကြာခဏပြန်ပြီး ဆန်းစစ်ကြည့်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျနော် ဘယ်အရာကို မျှော်မှန်းပြီး ကြိုးစားရုန်းကန်နေသလဲဆိုတာကိုပါပဲ။ ကျနော်ဟာ အပေါ်ဆုံးမှာ ဘာရှိမှန်း မသိပဲ အမြင့်ကိုသာ ရောက်ချင်ဇောနဲ့ စွတ်တက်နေတဲ့သူလို ဖြစ်နေ ပါတယ်။ တဆင့်ပြီး တဆင့် ပိုပိုမြင့်တဲ့ တန်းတွေကို ကျော်ပြီးရင်း ကျော်နေတဲ့ တန်းမြင့် ခုန် သမား တယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ် ။သေချာပေါက်ပြောနိုင်တာက ကျနော်ဟာ ငွေတခု တည်းကို လောဘဇော တိုက်နေခဲ့တာတော့မဟုတ်ဘူး ။ ခက်ခက်ခဲခဲ အလုပ်တွေကို လုပ်ပြ ချင်နေတာ ၊ အခက်အခဲ တွေကို ကျော်လွှားပြချင်နေတာဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း ထင်ရှားလာ ပါတယ်။ခက်တာက ကျနော်ဟာ အဆုံးမရှိတဲ့ လမ်းခရီးရှည်ကြီးကို လျှောက်နေမိသလိုပါပဲ ။

ကျနော့်စရိုက်နဲ့ပတ်သက်နဲ့ပတ်သက်လို့ ကျနော့်အသိမိတ်ဆွေတွေက မှတ်ချက်အမျိုးမျိုး ပေးခဲ့ကြဘူးပါတယ်။ ဆရာအတတ်သင်တုန်းက ချင်းတွင်းဆောင်တဆောင်တည်းနေခဲ့တဲ့ တွံတေးက ကိုတင်ဦးဆိုရင် "သက်နိုင် မင်းလို ကောင်မျိုးတိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာရင် စောစောစီးစီး ပစ်သတ်ခံရမှာပဲ " တဲ့ ။ သူ့မှတ်ချက်အရ ကျနော်ဟာ နောက်လိုက်တွေ လှည့် မကြည့်ပဲတယောက် တည်းသဘောနဲ့ ထင်တိုင်းကြဲတတ်လို့ထင်ပါရဲ့ဗျာ။

ကျနော်ဆယ်တန်း အောင်ပြီးချိန်မှာ ကမာရွတ်ဘူတာရုံလမ်း ပပဝင်းဓာတ်ပုံတိုက်က မင်းသားကြီး ကောလိပ်ဂျင် နေဝင်းနဲ့ တော်တော်တူတဲ့ ဓာတ်ပုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးလေးကြီးကိုကျနော့်ဘဝရှေ့ရေး ရည်မှန်း ချက်တွေအကြောင်း စကားစပ်လို့ပြောပြမိတော့ သူက ကျနော့် စကားအဆုံးမှာ " ဟ ..။

သက်ခိုင် ၊ မင်းပြောနေတဲ့ စကားတွေဟာ လက်ရှိမင်းအသက်ထက် ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးကျယ်နေတယ် " ဆိုပြီး မှတ်ချက်ချဘူးသေးသဗျ။

ကျနော့်ကို ချစ်ကြောက်ရိုသေနေတဲ့ ကျနော့်ညီအရင်းတယောက်ရဲ့ မှတ်ချက်ကတော့ . ကိုကြီးသက်ခိုင် ၊ဘာကိုမျှော်မှန်းပြီး ဘာတွေကို ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ကို မရဘူးဆိုပဲ ။

နောက်တယောက်ရဲ့ မှတ်ချက်လည်း ရှိသေးသဗျာ။ သူကတော့ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး အေးသောင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိ ဗိုလ်ကြီးကျော်ဇောပဲ။ သူက ကျနော်နဲ့သိပ်ရင်းနှီးနေတော့ကျနော့်လုပ်ပုံကိုင်ပုံ တွေကို ကြည့်ပြီး "ကိုသက်ခိုင် ၊ခင်ဗျားဟာ ကျနော်တို့တပ်ထဲမှာ ဗိုလ်ဖြစ် လာရင် စောစောစီးစီးတိုက်ပွဲမှာကျရင်ကျ၊ မကျလို့ကတော့ ရင်ဘတ်ရော ကျောကုန်း မှာပါ တံဆိပ်မျိုးစုံ ချိတ်ရမဲ့လူစားပဲ" တဲ့ ။

အခုလည်း ကျနော်ဟာ ဘဝမှာ အထိုက်အလျောက် ပြည်စုံအောင်မြင်နေခဲ့ပါပြီ။ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ ခြံတွေရှိသင့်တာ ရှိနေပါပြီ ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ရှာဖွေထားသမျှနဲ့ အငြိမ့် သားထိုင်ပြီး စည်းစိမ်ခံလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုး တခါမှ မပေါ်ခဲ့ပါဘူး။ဘဝဆိုတဲ့ တိုက်ပွဲကို ရှေ့ဆက်တိုက်ဘို့သာ စိတ်စောနေသလိုပါပဲ ။အခု ဝငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ရဲ့ ရန်ကုန်တိုင်း စီးပွားရေးကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် ကျနော်ကြံရည်ဖန်ရည်နဲ့ဆို လက်ဖျားငွေသီးပြီး ဒိတ်ဒိတ်ကြဲအဆင့် မှာ နေနိုင်တော့မှာ သေချာပေမဲ့ အချောင်ရတဲ့ နေရာလိုမျိုး ခံစားရတာကြောင့် သိပ်ပြီး အရသာမတွေ့လှသလိုပဲဗျာ။ ကျနော်ဟာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဘဝမှာ ပြဿနာနဲ့ပျော်နေတတ် တဲ့ကောင်ထင်ပါရဲ့။

ဗျာ. .အောင်မင်းကိစ္စလား ။ ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဖော် မသူတော်လုပ်နေတာနဲ့ အောင်မင်းဇာတ်လမ်းတောင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် ။အောင်မင်းဇာတ်လမ်းက ညောင်ညို ပင်လမ်းခွဲကို ရောက်သွားပြီဗျ ။ဒီလို ၊ ဒီလို .... ။

....

၇၅။ ကွေကွင်းနောက်ဆုံး အမှန်းမှတ်တိုင်။

ကျနော်ရန်ကုန်ရောက်ပြီး နှစ်ပတ်လောက်အကြာတနေ့၊နေ့လည် နှစ်နာရီလောက်မှာ ကျနော့် ရုံးခန်းကို အောင်မင်းဟာ သူ့ယောက်ဖဝင်းမြင့်နဲ့အတူ ပေါက်ချလာပါတယ် မျက်စိ မျက်နှာလည်း တော်တော် ပျက်နေရှာ ပါတယ် ။သူ့ကြည့်ရတာ ကျနော်နဲ့ နင်ပဲငဆ ဖြစ်ခဲ့ တာတွေလည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပုံစံပါပဲ ။
သူက ရုံးခန်းကို ရောက်ရောက်ချင်း ထိုင်တောင်မထိုင်သေးပဲ အကို ကျနော့်ကို အရက်တိုက် စမ်းပါဗျာ ဆိုပြီး အချိန်မဟုတ်အခါမဟုတ် နားပူပါလေရော ။ကျနော်က ဟ ...မင်းဉစ္စာ နေ့ခင်း ကြောင်တောင်ကြီးသောက်တော့ မလို့လားမေးတော့ ဘာမှပြန်မဖြေပဲ ငူငူကြီးထိုင်နေပါတယ် ။ သူ့ယောက်ဖဝင်းမြင့်က ကျနော့်ကို ရုံးခန်းနောက်မသိမသာခေါ်ပြောလို့ သိရတာက၊အဲဒီနေ့မွန်းတည့် ချိန်လောက်မှာ သူနဲ့အောင်မင်း ကိုခင်ဝင်းရုံးခန်းကို ရောက်သွားတော့ ခင်မာလာနဲ့ ကိုခင်ဝင်းကို ရုံးခန်းထဲ မှာ မတော်တရော် ပက်ပင်းတွေ့ခဲ့ရလို့ဆိုပဲ။ အောင်မင်း က တွေ့တွေ့ချင်းဘာမပြောညာ မပြော လှည့်ထွက်လာရာက ကျနော့်ရှမ်းစု ရုံးခန်းကိုရောက် လာခဲ့ တယ် လို့ဆိုပါတယ်။ပုံစံကို

အကဲခတ်ရတာ ခင်မာလာဟာ ကျနော့်ကို အားကိုးနေလဲ အပိုပဲ ဆိုပြီး နောက်ဆုံးနည်းတွေသုံးပြီး ၊ပြောင်စစ်ကြေညာပြီးတိုက်တော့မဲ့ အခင်းအကျင်း လို့ထင် မိတာပါပဲ ။

ကျနော်လည်း အောင်မင်းနဲ့ဖြစ်ခဲ့သမျှ မေ့ထားပြီး သူစိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ ဆိုတဲ့ စိတ်တခု နဲ့ပဲ ရွှေလမင်းဘားထဲ ခေါ်သွားပြီး ပြုစုလိုက်ပါတယ်။အပြန်မှာ ကျနော်ကိုယ်တိုင် ကားပေါ်လိုက်တင် ပေးပြီး ၊ ဒီနေ့မင်း အမေအိမ် တညလောက်ပြန်အိပ်ရင်ကောင်းမယ် ၊ လင်မယား စိတ်ကတောက်ကဆဖြစ်တုန်း ခဏခွဲနေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ လို့သေချာမှာလိုက်ပါ တယ်။အောင်မင်းဆိုတဲ့ မောင်ကတော့ဗျာ။ သေချာမှာလိုက်ခါမှ ပြဿနာကို ရှာဖြစ်အောင် ရှာသေးတယ်ဗျာ ။အဲဒီညကျနော်အိမ်ပြန်ရောက်လို့ နာရီဝက်တောင် မရှိသေးပါဘူးဗျာ။ သန်လျင်ကနေ ခင်မာလာဖုန်းဆက်လာပါ လေရော ။

"ကိုသက်ခိုင် ၊ ကိုအောင်မင်းကို ဘယ်လောက်များတိုက်လွှတ်လိုက်သလဲ ၊ အခုအောင်မင်း အိမ်ရှေ့မှာ လာရမ်းနေလို့ ရဲက လာဖမ်းသွားပြီ"တဲ့ ။ရော၊ အမှုက ကိုယ့်ဖက်ပြန်ပတ်လာပါပကောဗျာ။ နောက်နေ့မနက် အောင်မင်း ခံဝန်နဲ့ပြန်ထွက်လာတော့မှ အကြောင်းစုံသိရတာက မနေ့ညက သူ့အမေအိမ်မပြန်ပဲ ခင်မာလာငှားထားတဲ့ တောင်လုံးပြန်ရပ်ကွက်က အိမ်ကို သွားတော့ ခင်မာလာ သူ့မိဘတွေ ရှိတဲ့ သန်လျင်ကို ပြန်သွားတာသိရသတဲ့။ဒါနဲ့ တောင်လုံး ပြန်ကနေ သန်လျင်ကို ဆက်လိုက်သွားပြီး သူ့ယောက်ခမတွေ အိမ်ရှေ့မှာ ခြံစည်းရိုးတွေ ရိုက်ချိုးပြီး ရမ်းသတဲ့ဗျာ။ အောင်မင်းတပ်တဲ့

ရမ်းရခြင်း အကြောင်းရင်း ခေါင်းစဉ်ကတော့ သူနဲ့ခင်မာလာ မကွဲကွဲအောင် သူ့ယောက်ခမတွေက ပူးပေါင်းကြံစည်မှုတဲ့ ။နောက်တော့ ယောက်ခမတွေ အသည်းစွဲဖြစ်နေတဲ့ သူ့သမီးလေးကို သူနဲ့ ထည့်လိုက်ဘို့လည်း အရေးဆို သတဲ့။အောင်မင်းပြောတာ ကျနော်နားထောင်ကြည့်တော့ ခင်မာလာ့ကို အောင်မင်းက တချက်မှ အပြစ်မဆို တာကို သတိထားမိသဗျ။ အော် .. လူတကာကိုလိုက်ရမ်းနေတဲ့ အောင်မင်းတယောက် ခင်မာလာ့ဘက်ကို မရမ်းရဲပဲ ကုပ်နေပါရော့လား လို့တွေးမိပါတယ်။

....

ကျနော်ကတော့ ပြဿနာဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ ရှင်းလို့ရမဲ့ အဆင့်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာသိနေတာ နဲ့ အောင်မင်းကို အကြံပေးတာ ဆွေးနွေးတာ ဘာမှ မလုပ်တော့ပါဘူး။ သူပြောတာ ငြိမ်ငြိမ်းနားထောင်နေ လိုက်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ ၊အောင်မင်းဟာ ကိုမြင့်ဌေးနဲ့ အဖွဲ့ကျပြီး မိုးလင်း တာနဲ့ ကျနော့်ရုံးကို ရောက်ရောက်နေပါတော့တယ်။ တခါတခါမူးလာရင် ခင်ဝင်းကို အပြတ်ရှင်းမယ် ဆိုပြီး ကျနော့်ရှေ့မှာ မျက်ရည်တစမ်းတစမ်းနဲ့ ဓားကြိမ်းကျိန်း နေပြန်ပါတယ် ။ ကျနော့် လက်စွဲတော် လူမိုက်တွေကိုလည်းတဖက်လှည့်စည်းရုံးသလိုလိုလျှောက်လုပ်နေပြန် ပါတယ် ။တကယ်တမ်း ပြောရရင် အောင်မင်းကို ကျနော်သနားမိပါတယ်။ သူ့ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခကို လည်း ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါတယ်။မိသားစု မခွဲမခွာနေလိုတဲ့ ဆန္ဒကို ကျနော် နားလည် နိုင်ပါတယ်။ခက်နေတာက အမှားအမှန်ကို ဝေခွဲနိုင်တဲ့ဉာဏ်ပညာ ချို့တဲ့မှုနဲ့ မတည်ငြိမ် တဲ့သူ့စိတ်ပါပဲ ။

တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ ခင်မာလာနဲ့ခင်ဝင်းသတင်းဟာ ရန်ကုန်ပန်းဆိုးတန်း တဝိုက်မှာ မကြားဘူးသူ မရှိသလောက်ဖြစ်နေပါပြီ ။နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ထုတ်ပေးတဲ့ နေရာတဝိုက်မှာပြောင်ပြောင် တင်းတင်း တွဲသွားတွဲလာ လုပ်နေကြပါပြီ။ကျနော်ကိုယ်တိုင်တောင် နစ်ကြိမ် လောက် သူတို့နှစ်ယောက်တွဲလျက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံခဲ့ပါသေးတယ်။ခင်မာလာကတော့ ခင်ဝင်းကို ကျနော်နဲ့ပြောင် ပြောင်ပဲ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ် ။ကိုခင်ဝင်း ကမ်းပေးတဲ့ လက်ကို ဆွဲယူလှုပ်ရမ်းရင်း သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ယောကျာ်းတို့တတ်အပ်သော အတတ်ပညာ ကိုယ်စီနဲ့ အသံတိတ်အမေး အဖြေ လုပ်လိုက်မိပါတယ် ။ကျနော့်စိတ်မှာ ကိုခင်ဝင်း က " ရက်စ်" လို့ဖြေတယ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ထွက်ပါတယ် ။မှားချင်လည်း မှားပေမပေါ့။ သို့သော် ဒီဇာတ်လမ်းကြီးဟာ ကျနော့်အတွက် အဖြေထွက်နေခဲ့ပါပြီ ။သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ ဒါမှ မဟုတ် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ် ၊ ဘယ်ဖက်ကတွက်တွက် စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့စွာနဲ့ နိဂုံး ချုပ်ဘို့သာ ရှိပါတော့တယ် ။ခင်မာလာဟာနောက်ဆုတ်ဘို့မစဉ်းစား တော့တာလား ။ဘယ်အ ရာကိုမဆို ကျော်ဖြတ်ရင်ဆိုင်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လေသလား တော့ မသိပါဘူး ။ကျနော့်ကို ကိုခင်ဝင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပုံက "ဒါ ကျွန်မ နောက်ထပ်ယူမဲ့ ယောကျာ်းပဲလို့ အသိပေးတဲ့ ပုံစံဖြစ်နေပါတယ် ။ကျနော့် ဘာများတတ်နိုင်မလဲဗျာ။

....

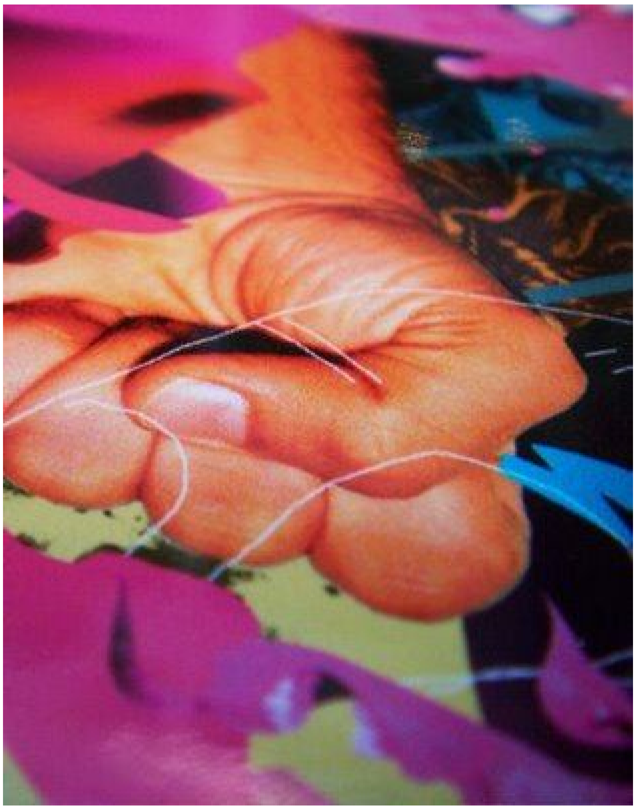

ခင်မာလာ ဒီလိုအချိုးချိုးလေ အောင်မင်း ပိုပိုပေါက်ကွဲလေပေါ့ဗျာ။ ခင်မာလာက တောင်လုံး ပြန်အိမ်မှာလည်း မနေတော့ပဲ သန်လျင်က သူ့မိဘတွေ အိမ်ကို ပြောင်းနေပါတယ်။ အောင်မင်းကတော့ ခင်မာလာကို တွေ့ချင်ရင် ပန်းဆိုးတန်းတပိုက်မှာ ယောင်လည်လည်နဲ့ လျှောက်လုပ်နေတာပါပဲ ။ထူးဆန်းတာက အောင်မင်းဟာ ခင်မာလာကို လူရှေ့သူရှေ့မှာ ပွဲမကြမ်းရဲဘူး ဆိုတာပါပဲ။ နောက်တချက်က ခင်မာလာ့မောင် ဝင်းမြင့်နဲ့အောင်မင်းက တတွဲတွဲလုပ်နေတာဆိုတော့ ဝင်းမြင့်ကို အလိမ္မာနဲ့ထိန်းနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ။ ဇာတ်လမ်းက ရှုပ်သထက်ရှုပ်လာတာကို ဝင်းမြင့်ကိုယ်တိုင် ကျနော့်ကို ဝန်ခံဘူးပါတယ် ။ ကိုသက်ခိုင်ရာ ၊ မာလာနဲ့ကျနော်က မောင်နမဝမ်းကွဲသာပြောရတယ်။ကျနော့်ဩဇာမညောင်းဘူး။ မာလာက လုပ်လိုက်ရင် တဖွတ်ထိုးချည်းပဲ။ ကျနော်လည်း မပြောသာဘူး ဖြစ်နေတယ် ။ဒီကောင်မလေး ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျနော်လည်း မစဉ်းစား တတ်တော့ ဘူး ဆိုပဲ ။

ဒီလိုနဲ့ခင်မာလာက အောင်မင်းကို အတွေ့မခံ၊အောင်မင်းကလည်း သန်လျင်မှာ ခြေချုပ်ခံဝန် သဘောမျိုး လုပ်ထားရတော့ ယောက်ခမအိမ် သွားရမ်းဘို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ခင်ဝင်းနဲ့ခင်မာလာ ကလည်း နှစ်ယောက်တည်းနေချင်တယ် ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကို ဆက်က ။ နောက်ဆုံး တော့ အောင်မင်းကျနော့်ရုံးမှာ နေ့ရောညရော လာမူးနေတာသာ အဖတ်တင်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ အောင်မင်း ခံယူချက်တမျိုးပြောင်းလာပြန်ရော။ အဲဒါက သူ့သမီးလေးကို

သူနဲ့ခေါ်ထားချင်တယ်ဆိုတာပဲဗျာ။ ခင်မာလာနဲ့ ကွဲချင်ကွဲပေစေတော့ ။လင်မယားကွဲရင် သမီးလေးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် သူလက်ထဲ ကို သူ့သမီးရောက်အောင်လုပ်ပေးပါလို့ ကျနော့် ကိုနားပူပြန်ပါတယ် ။

တကယ်တော့ ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ချေအလွန်နည်းပါတယ် ။ထုံးစံအားဖြင့် သမီးမိန်းခလေးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခွင့်ဟာ မိခင်သာရဘို့များပါတယ် ။ခင်မာလာ့ စာရိတ္တနဲ့ပတ်သက်လို့အလွန်ခိုင်မာ တိကျတဲ့ အထောက်အထားတွေလိုပါတယ် ။ဒီလို အထောက်အထားရဘို့ဆိုတာ ကလည်း မလွယ်ကူတဲ့ကိစ္စပါ ။အခြေအနေအားလုံးကို အောင်မင်းကို ရှင်းပြတော့ သူက ခပ်ငူငူကြီးငိုင်ဆင်းသွား ပါတယ် ။လက်တွေ့အခြေအနေနဲ့စဉ်းစားကြည့်ရင်လည်း လက်ရှိ စီးပွားရေးအနေအထား၊အောင်မင်းရဲ့ စရိုက်နဲ့ အောင်မင်းဟာ သူ့သမီးလေးကို လူတလုံး သူတလုံး ပြုစုပျိုးထောင်ဘို့လွယ်ကူ တဲ့ကိစ္စတော့မဟုတ်ပြန်ပါဘူး ။

အားလုံးကို ခြုံငုံကြည့်လိုက်ရင် အောင်မင်းက ခင်ဝင်းနဲ့ခင်မာလာကို သတ်ရင်သတ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ခင်ဝင်းနဲ့ခင်မာလာက အောင်မင်းက လက်စတုံးရင်တုံး ဒီနှစ်လမ်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ် ။တခုသော နေ့မှာတော့ အောင်မင်းဟာ သူ့အမေနဲ့အတူ ကျနော့်ရုံးခန်းကို ရောက်လာ လာပြန်ပါတယ် ။ အောင်မင်းအမေကို ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ စဉ်းစားတွေးတောတတ်ပုံရပါတယ် ။ ဦးသက်ခိုင် ရယ် ၊ ကျမသားကို ဒီကလေးမလေးနဲ့ တရားဝင်ကွာရှင်းနိုင်အောင် ကူညီ ပေးစေ့ချင်ပါတယ် တဲ့ ။ကျနော်လည်း ပြောမထွက်လို့သာနေရတာ ဒီနည်းလမ်းဟာ နာကျင်မှု ရှိပေမဲ့ အကျအဆုံးအနည်းဆုံးလမ်းဆိုတာ သဘောပေါက်နေပါတယ် ။ဒါပေမဲ့ အောင်မင်း စိတ်ကို သိနေတဲ့ ကျနော်က… အမကြီးရယ် ကွာတာရှင်းတာ ကို ကျနော်လိုက်ကူညီ ပေးနိုင် ပါတယ် ။အမကြီးသား စိတ်ပိုင်းဖြတ်နိုင်ဘို့သာ လိုရင်းပါ။ သူ့ကိုသာ ထပ်ပြီးမေးပါအုံးလို့ တိုတိုပဲ ပြန်ချည်လိုက်ရပါတယ် ။အောင်မင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်နဲ့ပေါ့ ။

နောက်ဆုံးအောင်မင်းဟာ သူ့အမေနဲ့ ကျနော့်ရုံးခန်းကို သုံးလေးကြိမ်ပေါက်လာပြီးတဲ့နောက် အောင်မင်းဟာ အထိုက်အလျောက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်လာပါတယ် ။" အကို ၊ ကျွန်တော့ အတွက် မိန်းမမရှားပါဘူးအကိုရာ၊ ကျနော်"လာ့"ကို ကွာလိုက်တော့မယ်။ သမီးလေးကို နောက်ပိုင်းမှာ ကျနော်နဲ့တင့်တောင့်တင့်တယ်ခေါ်ထားနိုင်ဘို့ ကျနော်ကြိုးစားမယ်။ အဲဒီ အချိန်ကျလာရင် တရားရုံး ကနေ စကားပြောမယ်တဲ့ ။

ကျနော်လည်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးချပြီး ကူညီပေးမယ်လို့ ခေါင်းငြိမ့်လိုက်ပါတော့တယ် ။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာလည်း တမျိုးကြီးပါပဲဗျာ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ကူညီရတာ စိတ်ထဲမှာ တော်တော် မချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းတာကလား။သိပ်တော့တက်တက်ကြွကြွ ရှိလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး ။

………………………………

အဲဒီညမှာ ခင်မာလာ့ဆီ အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက်တော့ ခင်မာလာက မင်္ဂလာစုံတွဲ သိန်းထီပေါက်တဲ့လေသံနဲ့ "သေချာရဲ့လား ကိုသက်ခိုင်၊ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုသက်ခိုင်ရယ်၊ကျမဘယ်နေ့ ဘယ်ရုံးကို လာခဲ့ရမလဲ"တဲ့ ။ ဝမ်းသာလုံးဆို့နေတဲ့ အသံဟာ တော်တော်ကို သိသာ သဗျာ။

၁၉၉၅ ခုနှစ်တခုသောလ တခုသောနေ့မှာတော့ အောင်မင်းနဲ့ ခင်မာလာဟာ လှိုင်မြို့နယ် တရားရုံးမှာ ကွာရှင်းခဲ့ကြပါတော့တယ် ။အဲဒီနေ့က ခင်မာလာဟာ သူ့အမေ သူ့အမကျောင်းဆရာမ တယောက်နဲ့အတူ ပါပလစ်ကာ ကားလေးနဲ့လှိုင်မြို့နယ် တရားရုံးကို ရောက်လာပါတယ် ။အောင်မင်းကတော့ ကျနော့်ကားပေါ်မှာ ပါလာပါတယ် ။အောင်မင်း အမေတော့ပါမလာပါဘူး ။ ကျနော်ရယ် ကိုမြင့်ဌေးရယ် ဘားလားရယ်လည်း ပါသပေါ့ဗျာ။

အော် ဒါနဲ့ ကမာရွတ်တရားရုံးကို ရွေးလိုက်တာ ကျနော့် အစီအမံဗျ။ အဲဒီရုံးက ဥပဒေ အရာရှိ ဦးသန်းထွန်းတို့ တရားသူကြီး ဦးတင့်ဝေတို့ဆိုတာ ကျနော်နဲ့ မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေ ၊ကိုသန်းထွန်း ဆို ဥပဒေ စာပေးစာယူတက်တုန်းက စာမေးပွဲတွေမှာ ဘေးချင်းကပ် ကျခဲ့ကြတာ ၊ကိုသန်းထွန်းကြည့်ရတာ စာမေးပွဲခန်းထဲသာ ဝင်လာခဲ့တာ ဘာစာမှ ကျက်လာပုံမရဘူး။ပထမနှစ် ကနေနောက်ဆုံးနှစ် အထိတော်တော်များများ အဖြေလွှာတွေဟာ ကျနော့် ကောင်း မှုတွေချည်းပဲဗျာ။သူက အခု လှိုင် တရား ရုံးမှာ ဥပဒေအရာရှိ ဖြစ်နေတယ်လေ။ဒါနဲ့ စကားမစပ်ကိုသန်းထွန်းဆိုတဲ့ မောင်ကလည်း တကယ့်အထုပ်ရှုပ်ဗျာ။ နေဦး သူကသာ အထုပ်ရှုပ်လို့သာ ပြောရတာ သူ့ဇနီးက အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဗျ။ သူ့သမီး တယောက်လည်းဆေးကျောင်း တက်နေတယ် ။ တကယ့် တည်တည်တန့်တန့် ဂုဏ်သရေရှိ မိသားစုပါ ။သူတယောက်တည်း လျှောက်ဖောက်နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ ကျောင်းပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း သူနဲ့ကျနော်ကြုံကြား ကြုံကြားဆုံမိကြတယ်။ကျနော်ပဲခူး မှာကန်ထရိုက်နေတုန်းကိုသန်းထွန်း က သူ့မိတ်ဆွေ ဥပဒေအရာရှိ တယောက် ပဲခူးတိုင်း ဖက်ကို ပြောင်းမိန့်ကျတော့ပဲခူးတိုင်း တိုင်းမင်းကြီး ဦးချစ်မောင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါဆိုလို့ သူ့ကိုပဲခူး ခေါ်သွား ခဲ့ဘူးတယ် ။ပဲခူး ကိုရောက်လာတဲ့အချိန်က ညကြီးမင်းကြီးဆိုတော့ မနက်ကျမှပဲ တိုင်းမင်းကြီး ဆီ ခေါ်သွား တော့မယ်ဆိုပြီး ကျနော်တို့ စတည်းချတဲ့ ဇီဇဝါ တည်းခိုခန်းမှာ သူ့ကိုအခန်း တခန်းပေး၊ အိပ်ခိုင်းလိုက်တယ် ။

ဒီမှာတင်မအိပ်ခင်သောက်ချင်လှချည့်ဆိုတာနဲ့ အန်ဖတ်ဆို့ခါနီးနီး တိုက်လိုက်တာ မူးလည်း လာရော နောက်ထပ်တမျိုးတိုးလာပြန်ပါလေရော။ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ မူးလာတော့ အဖော်မပါပဲမအိပ်ရဲ တော့ ဘူးပေါ့။ကျနော်ကလည်း နားအေးရင်ပြီးရော ဇီဇဝါမှာ တည်းနေတဲ့ နတ်မိမယ်လေး တယောက် နဲ့ ချိတ်ပေးလိုက်တယ် ။ကျနော်က အဲဒီကိစ္စမျိုး မကင်းပေမဲ့ မူးလာရင် လျှောက်အပင်လိမ်သလို မျိုးတော့ မလုပ်တတ်ဘူးဗျ။သူ့လိုင်းနဲ့ သူ သီးသီးခြားခြားလေး လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့် ရှိတယ် ။

ညဆယ့်နှစ်နာရီလောက် ကျနော့် အခန်းထဲ ပြန်ရောက်ပြီး အိပ်မယ်လို့ခေါင်းချခါရှိသေး ကိုယ်တော်ချောက ကျနော့်အခန်းကို တဒုန်းဒုန်း လာထုသဗျာ။ ကျနော်က တံခါးဖွင့်ပေးပြီးဘာများသေရေး ရှင်ရေး ဖြစ်လာသတုန်း မေးတော့ ၊ ကိုရွှေသန်းထွန်းက .. ဟေ့ ၊ ကိုသက်ခိုင် ၊ မောင်ရင်ကူညီမှ ဖြစ်မယ် လုပ်ပါအုန်းတဲ့ ။ကျနော်ကလည်း မူးမူးနဲ့ အိပ်ချင်စိတ်လည်းများ နေတော့ စိတ်တိုတို နဲ့ ဘာကူညီရမှာလဲဗျာ။ လို့လည်းပြောလိုက်ရော ၊ ကိုယ် ဒီကလေး မလေး ကို မြင်မြင်ချင်း သံယောဇဉ် ဖြစ်သွားပြီတဲ့။ အဲဒါ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်လို့ရအောင် ဒီညပဲ မောင်ရင် ကူညီပါအုံးတဲ့ ။ကဲ ၊ ကြည့်ပေတော့ဗျာ။ ဘယ်လောက်အူကြောင်ကြောင်နိုင် တဲ့လူလဲလို့ ။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း အိပ်ချင်စိတ်ပျောက်သွားပြီး ဒီမယ် ကိုသန်းထွန်း ငှက်ကို ငှက်လို သဘောထား ၊ခင်ဗျားကလေးလေး လည်း မဟုတ်ဘူး ။ ဟိုဟာခင်သလို ဒီဟာခင်သလို လာလုပ်မနေနဲ့လို့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောတော့ သူကမျက်နှာထားတည်တည်နဲ့ ၊ သက်ခိုင် ရာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတဲ့သဘောတရားကိုမင်းမသိသေး တာပါ ။ ကိုယ်အတည်ပြော နေတာပါ ။ သူ့ကို ကိုယ်တကယ် အတည်လက်ထပ်ယူမှာပါ တဲ့။ လုပ်ပြန်ရော ။ကြည့် သူ့အသက် ကလေးဆယ် ကျော်နေပြီ။ ကျနော့်ထက် ဆယ်နှစ်နီးပါးကြီးတယ်။ သူတွေ့ရာမိန်းမနဲ့ ရှုပ်ခဲ့ သမျှ ဇာတ် လမ်းတွေလည်း ကျနော်သိပြီးသားတွေ ချည်းပဲ ။ ရှုပ်တာ ရှုပ်လို့ရပါတယ်၊ တွေ့ရာမိန်းမ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ကောက်ယူမယ်လုပ်တာတော့ ကြောင်လွန်းတယ် ထင်လို့ ပါဗျာ ။

နာရီဝက်သာသာလောက် အမျိုးမျိုးအကြောင်းပြပြီး နားချလို့ လည်း မရ၊ အချိန်မတော် ညတနာရီလောက်မှာ ဘယ်မှာလာပြီး တရားသူကြီးနဲ့သက်သေတွေ ခေါ်လို့ရမလဲဗျာ။ တော်တော့်ကို အုံးစားတဲ့သူ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျနော်လည်း မတတ်သာတဲ့ အဆုံး ဒီလိုလုပ် ကိုသန်းထွန်းရာ။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ လက်ထပ်နိုင်အောင် ကျနော် စီစဉ်ပေးမယ် ။ဒီည ခင်ဗျား ကျနော့် အခန်းမှာပဲ အိပ်လိုက်တော့ ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကောင်မလေး သဘောထားတီးခေါက်ကြည့်ရအောင် ခင်ဗျား အခန်းထဲ ကျနော်ရွှေ့အိပ်မှ ဖြစ်မယ်လို့လည်း ပြော လိုက်ရောကိုယ်တော်ချော က ဒါဖြင့်ရင်လည်း မောင်ရင့်အခန်းမှာပဲ မောင်ရင် အိပ်ပါတော့ မနက်ကျရင်သာ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ပေးပါတဲ့ ။ကဲ ကြည့်။

....

အခု အောင်မင်းတို့ကွာရှင်းမဲ့ကိစ္စကို အဲဒီကိုသန်းထွန်းကို အပူကပ်ရတော့ပေါ့ဗျာ။ အရေးထဲ ကွာတာ ရှင်းတာကို ဝိုင်းကောင်းကောင်းလုပ်ပေးရမယ်ဆိုပြီး ကတိတောင်းနေသေးသဗျ။တရားသူကြီး ဦးတင့်ဝေရှေ့မှာ ကွာရှင်းစာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးကြတော့ ခင်မာလာက တက်ကြွလန်းဆန်းနေသလောက် ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားလို ဖြစ်နေတဲ့ အောင်မင်း ပုံစံကို ကျနော့်မျက်စေ့ထဲကမထွက် ဘူးဗျာ။ဂျာကင်အကျီအရောင် ခပ်ဖျော့ဖျော့ လေးဝတ်ထား တဲ့အောင်မင်း ဟာ ကျော့နေအောင်ပြင်ဆင်လာတဲ့ ခင်မာလာကို သံယောဇဉ်မကုန်တဲ . မျက်လုံးတွေနဲ့လှမ်းလှမ်းကြည့်နေလေရဲ့။ တရားသူကြီး ဦးတင့်ဝေက ခင်ဗျားတို့သေချာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီး ကြပြီလားမေးတော့လည်းခင်မာလာက ခပ်သွက်သွက်ပြန်ဖြေသလောက် အောင်မင်းကတော့ မပွင့်တပွင့်မငြိမ့်ချင်ငြိမ့်ချင်နဲ့ ခေါင်းငြိမ့်ရှာလေရဲ့ဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ သံသာလေ ကမ်းတိုင် တူပြိုင်လေ ကူးဘို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ကြတဲ့ အောင်မင်းနဲ့ခင်မာလာ ဇာတ်လမ်းဟာ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းကား ကွေကွင်းနောက်ဆုံး နိဂုံးတိုင်ခဲ့ ပါ တော့တယ် ။နောက်တလလောက် ကြာတော့ လားရှိုးစီမံကိန်းလည်းပြီး၊ ခင်မာလာ ရသင့် ရထိုက်တာခွဲဝေပေးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ခင်မာလာကို ကျနော်မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေ ခဲ့ပါတယ်။တနေ့ကျနော့် သူငယ်ချင်း ချစ်စိန် တယောက်ရုံးကိုရောက်လာပြီး စကားမစပ် ပြောတော့မှ ခင်မာလာဟာ ကိုခင်ဝင်းနဲ့ မညားဘူး ဆိုပဲ။တတိယမြောက်ပုဂ္ဂိုလ် သဘော်သား တယောက်နဲ့ ညားပြီး စင်္ကာပူကို ထွက်သွားပြီ တဲ့ ။အော် ။ မိန်းမ ၊ မိန်းမ လို့ပဲ ညည်းချင်းချ ရမလိုပါလားဗျာ။

ခင်မာလာကို နောက်ထပ်မတွေ့ရတော့ပေမဲ့ အောင်မင်းနဲ့ကတော့ ရေစက်က မကုန်နိုင် ဘူးထင်ပါရဲ့ဗျာ။ခင်မာလာနဲ့ ကွာရှင်းပြီးတဲ့ နေ့ကစပြီး ပျောက်သွားလိုက်တဲ့အောင်မင်းဟာ နောက် နှစ်နှစ်ကျော်လောက်အကြာမှာ ဘုန်းကြီးလမ်းက ကျနော့်ရုံးခန်းကို ပြန်းဆို ပေါက်ချ လာပြန်ပါတယ် ။ဒီတခါတော့ အောင်မင်းနဲ့ကျနော်ဟာ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်းပါပဲ။

စိတ်မကောင်းစရာ ခွဲခွာခြင်းပါပဲ ။ ကျနော်လည်း ကံကောင်းလို့ လူသတ်မှုမဖြစ် လိုက်တာ ပေါ့ဗျာ။ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျာ ။

အဲဒီနေ့သူရောက်လာတော့ မနက်ဆယ်နာရီ ဝန်းကျင်။ ခပ်ကြော့ကြော့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ရုံခန်းထဲကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဝင်လာတာပါပဲ ။ရောက်ရောက်ချင်း အကို့ညီ သဘော်လိုက်နေ တယ် အကိုရ တဲ့ ။ကျနော် နောက်မိန်းမယူတော့မယ်။ ဟိုမိန်းမနဲ့ပြတ်သွားတာ အကိုကျေးဇူး ပဲ ။ဘာညာဆိုပြီး အသေးသုံးလေး ငွေသုံးသောင်းလောက် လုပ်ပါအုံးတဲ့ ။တကယ်တော့ ငွေသုံးသောင်းဟာကျနော့် အတွက်မခက်လှပါဘူး။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီအချိန် ကျနော့်လက်ထဲ မှာ ငွေသားမရှိတဲ့ အချိန်ဖြစ်နေတယ် ။ဒါနဲ့ ဒီလိုလုပ်ပါ အောင်မင်းရာ ။ ငါ့ကို ငွေလာပို့ မဲ့ လူရှိပါတယ် ။နေ့လည်လောက်တခေါက် ပြန်လာလိုက်ဆိုတော့လည်း ကျနော်ဒီမှာပဲစောင့် မယ် တဲ့ ။ ဒီလိုဆို မင်းဒီမှာ ထိုင်စောင့်မဲ့အတူတူ ၊ အောက်ထပ်က ဆိုင်မှာ ကြိုက်သလောက် သာ မှာစားထားလိုက်၊ သောက်ချင်တာမှာသောက် ပေတော့လို့ စေတနာရေစီးကမ်းပြိုလိုက် မိရောဗျာ။

ဆယ်နာရီလောက်မှာ အောက်ထပ်က ဆိုင်ကို ဆင်းသွားပြီးသောက်နေတဲ့ အောင်မင်းဟာ ကျနော့်ဆီလာသမျှ ဧည့်သည်တွေကို အောက်ထပ်ကနေဆီးကြိုပြီး ဒကာခံနေလိုက်တာ နေ့လည် တနာရီလောက်လည်းရောက်ရော အောက်ထပ်စားသောက်ဆိုင်က ဘီလ်ရောက် လာလို့ ကြည့်လိုက်တော့ တသောင်းခြောက်ထောင်တဲ့ ။ဒီကြားထဲ ဘီလ်ယူလာတဲ့ ကျနော့် ရုံးဝန်ထမ်း ကျော်အေးက ဆရာ၊ကိုအောင်မင်း တော်တော်များနေပြီ ။ ဆရာ့ကိုလည်းပေါက်ကွဲ နေတယ် တဲ့ ။

ဒီလိုဆိုလည်း မြန်မြန်ဇာတ်လမ်းသိမ်းလိုက်ရအောင် အောင်မင်းကိုခေါ်လိုက်တော့ကွာ ။ ငွေလာယူခိုင်းလိုက်တော့လို့ပြောလိုက်ရတာပေါ့။ချက်ချင်းဆိုသလိုပါပဲဗျာ။ အောင်မင်းဟာ လေ့ခါးကနေ ဒယီးဒယိုင်နဲ့ကျနော့်ကိုမအေကော နမပါကော်ဆဲပြီး ကြွမြန်း လာပါလေရော ။ကျနော်လည်း လက်ထဲမှာ အဆင်သင့်ကိုင်ထားတဲ့ ငွေသုံးသောင်းပါစာအိတ် ကို ကိုင်ရင်း ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ ဘူးဖြစ်သွားတယ် ။

ရုံးခန်းမှာ တခြားဧည့်သည်တွေလည်းရောက်နေတော့ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေလေအေးလေးနဲ့ အောင်မင်းရာ၊ ဘာဖြစ်လာပြန်တာတုန်းလို့ မေးလိုက်တာ စကား တောင်မဆုံးသေးဘူးဗျာ။ သူ့လက်ကိုနောက်ကျောဖက်မှာထားပြီး ဖွက်ယူလာတဲ့ မွှန်လေးဘီယာပုလင်း နှစ်လုံးနဲ့ကျနော့်မျက်နှာဆီကို ဝှီးကနဲ ဝှီးကနဲနေအောင် လှမ်းပစ်ထည့် လိုက်ပါလေ ရော။ကျနော်ခေါင်းကိုငုံ့ပြီးရှောင်လိုက်တော့ ဘီယာပုလင်းတွေဟာ ကျနော့် နောက်က နံရံနဲ့ ထိပြီး ဖောင်းကနဲ ဖောင်းကနဲ ကွဲကုန်ပါတော့တယ် ။ ကျနော် စိတ်မထိန်း နိုင်တော့ပါဘူး ။ကောင်းစေလိုတဲ့ စိတ်နဲ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သည်းခံခဲ့ပါပြီ ။သူတို့လင် မယားအကြား ဇာတ်ရှုပ်ထဲမှာလည်း မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် မဝင်သင့်ပဲ ဝင်ရှင်းခဲ့ပြီးပါပြီ။ စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ ဘဝတခု ကိုထူထောင်နေ ရမဲ့အချိန်မှာ ဘာအချိုးမှမပြောင်း၊ သမီးလေးမျက်နှာလည်း မထောက်၊ ထင်တိုင်း ကြဲနေတဲ့ အောင်မင်းကို လည်မျိုပြေးညှစ်ပြီး ကျန်တဲ့လက်တဖက်နဲ့ သူ့မျက်နှာကို အချက်ပေါင်းများစွာ ရက်ရက်စစ် ထိုးပစ်လိုက်မိ ပါ တော့တယ် ။ လက်သီးဒဏ်နဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ပုံကနဲ လဲကျသွားတော့ သူ့မျက်နှာမှာ သွေးချင်းချင်းနီနေပါပြီ ။ဒါပေမဲ့ ကျနော့်စိတ်က ဒေါသ အရှိန် မပြေတာနဲ့ သေသွားလည်း အေးရောကွာ ဆိုပြီးသူ့အုတ်ဆက် ချက်ကောင်းကို ခြေဖမိုးနဲ့ အားကုန်ထည့်ပြီး ဖြတ်ကန် လိုက်တာ အောင်မင်းရာ ကြက်ဝိုင်းမှာ ကြက်များ အမွှန်အခွပ်ခံရသလို ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နဲ့ အကြောဆွဲသလို ဖြစ်နေ ပါတော့တယ် ။ဇာတ်ကနဲ ဇတ်ကနဲ တွန့်တွန့်ပြီး အသက်ငင် နေသလို ဖြစ်နေတော့ ကျနော် လည်း ဒီတခါတော့ လက်လွန်သွားပြီး ဆိုပြီး သတိပြန်ဝင် လာပါတယ် ။အမှန်တော့ အောင်မင်း ဒီလိုရမ်းကားတာ ထူးဆန်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျနော်ကသာ ရုံးမှာရောက်နေတဲ့ ဧည့်သည် တွေ ရှေ့မို့ ရှက်ရမ်းရမ်း ရမ်းမိတာလည်း ပါပါလိမ့်မယ် ။

ကျနော့်ရုံးအဖွဲ့သားတွေ နာရီဝက်ကျော်ကျော်လောက် အောင်မင်းကို နာနပ်ပြီး ကားတစီးပေါ် တင်ပေးလိုက်ကြပါတယ် ။တနာရီကျော်လောက်ကြာတော့ အောင်မင်းဦးလေးဆိုတဲ့သူက ကျနော့်ရုံးကို ဖုန်းဆက်ပြီး အမှုဖွင့်မယ် လက်စားချေမယ်လုပ်လာပြန်ပါတယ် ။ကျနော်လည်း ခင်ဗျားတူကို သေချာမေးဗျာ။ ဘယ်သူလွန်သလဲလို့ ၊ ကျနော်လွန်တယ်ထင်ရင် ကြိုက်တဲ့ လမ်းကသာတက်ခဲ့ပေ တော့လို့ ပြောပြီးဖုန်းကို ဆောင့်ချပစ်လိုက်တယ် ။

အေးဗျာ။ အဲဒီနေ့ဟာ အောင်မင်းနဲ့နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်း နောက်ဆုံးခွဲခွာခြင်းပါပဲ ။ဒေါ်သတ ရား ကြောင့် ဒီထက်စောပြီး ထောင်ထဲရောက်တော့မလို့ဗျာ။ အင်း .. ။ ဒီအချိန်ဆို အောင်မင်းသမီးလေး တောင် အပျိုပေါက် ဖြစ်လောက်ပြီထင်ပါရဲ့ ။

အောင်မင်းနဲ့ ကျနော် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖိုက်တင်ပလေးခဲ့တာတွေကို လျှောက်ပြောနေတာဟာ ဂုဏ်ယူပြီးပြောနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။အထူးသဖြင့် ကျနော်က ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်နေချိန် အောင်မင်းက ကမ္ဘာပျက်နေတဲ့ အချိန်မို့ ပြန်စဉ်းစားရင် စိတ်မကောင်း စရာတွေ ချည်းပါပဲ ။ ကျနော့်ပင်ကိုယ်စိတ်ဟာ အားကြီးသူက အားနည်းသူကို နိုင်တိုင်းလုပ်တာကို လက်ခံသူမဟုတ်ပါဘူး ။

နိုင်တိုင်းမလုပ်နဲ့ဆိုတာ ရူပဗေဒ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာမြင့်ဝေဆုံးမခဲ့တဲ့စကားဗျ။ အဲဒီ ဆုံးမစကားပြောခဲ့တဲ့နေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ကျနော်ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျနော်ဆယ်တန်းအောင် တဲ့နှစ်တုန်းက သမိုင်းကောလိပ်ထဲက အဆောင်တွေမှာ တက္ကသိုလ်တွေ မဖွင့်ခင် စက်မှုလုပ်အားပေးဆိုပြီး စခန်းသွင်းခဲ့ဘူးတယ်။ ကျနော်က မေခဆောင်မှာ ကျတယ်။ မေခဆောင်နဲ့ ကပ်လျက်က ဖွဲကပင်ဆောင် ။ ကျနော်တို့အဆောင်မှူးက သင်္ချာဌာနမှူး ဒေါက်တာ ကျော်ညွှန့်နဲ့ ဒေါက်တာမြင့်ဝေ ပူးတွဲတာဝန်ကျတယ် ။ဖွဲကပင်အဆောင်မှူးက ဥပဒေဌာနမှူးဒေါက်တာတင်အောင်အေးပေါ့ ဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ပညာရေးဝန်ကြီးက ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ငြိမ်းဗျ။ ဖဆပလခေတ်က ဦးကျော်ငြိမ်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒီဝန်ကြီးက စစ်ဗိုလ်ပါ ။

တနေ့တော့ မေခဆောင်နဲ့ဖွဲကပင်ဆောင် ၊အဆောင်အလိုက် ဘောလုံးပြိုင်ပွဲ ကျင်းပရင်း ဘောသမားအချင်းချင်း ငြိကုန်ကြပြီး နှစ်ဖက် အဆောင်နေကျောင်းသားပရိသတ်တွေပါ ပါတဲ့ ရိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ပါလေရော ဗျာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါက်တာတင်အောင်အေးက ဥပဒေ ဒေါက်တာဘွဲ့ယူပြီး ပြန်လာတာ မကြာ သေးပဲ လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေတဲ့ အချိန်၊ပညာရေးဝန်ကြီးက တော်တော် မျက်နှာသာပေးနေ တဲ့ အချိန်တဲ့ ။

မေခနဲ့ဖွဲကပင်ဆောင်ဘောလုံးပွဲကနေစတဲ့ အဆောင်အချင်းချင်း ရိုက်ပွဲသတင်းကို ဒေါက်တာ တင်အောင်အေးက ပညာရေးဝန်ကြီးဆီကို ဦးအောင်အစီရင်ခံလိုက်တာ ပညာရေးဝန်ကြီးဟာ ဘာမှ မေးမြန်းစုံ စမ်းမှုမလုပ်ပဲ ဘောလုံးပွဲတာဝန်ခံဒေါက်တာမြင့်ဝေကို ခေါ်ပြီး ပြင်းပြင်းထန် ထန် ကြိမ်းမောင်း ပါလေရောတဲ့ ဗျာ။

ဝန်ကြီးအကြိမ်းခံရာကပြန်လာတဲ့ ဒေါက်တာမြင့်ဝေဟာ ကျနော်တို့မေခဆောင်ကကျောင်း သား တွေကို အဆောင်လှေခါးရင်းမှာ လူစုခိုင်းပြီး မျက်ရည်စမ်းစမ်းနဲ့ .. ငါ့တပည့် တို့သေချာမှတ်ထား ပါ။လောကကြီးမှာ ကိုယ်နိုင်တယ်ဆိုတိုင်း ၊အားနည်းသူကို ဘယ်တော့မှ အနိုင်မကျင့်မိပါစေနဲ့တဲ့ ။ဒီယဉ်ကျေးမှုထွန်းကားတဲ့ ဒီနိုင်ငံမှာ ဆရာဆက်မနေတော့ဘူးတဲ့ ။ဒေါက်တာမြင့်ဝေကတရုတ်သွေး ပါတယ်ထင်တယ်၊ မျက်နှာတခုလုံး နီရဲပြီး စကားမဆက် နိုင်တော့ပဲ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတာ ကျနော်အခုထိ တွေးလိုက်တိုင်း မျက်စေ့ထဲမှာ ပေါ်နေတုန်းပါပဲဗျာ ။အခုဒေါက်တာမြင့်ဝေဟာမြန်မာ ပြည် ထဲမှာပဲ ရှိနေလေသေးသလား၊ ပြည်ပ နိုင်ငံတခုခု ကိုပဲ ထွက်သွားလေရော့သလား မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ။

ကျနော် လောလောဆယ်ပြေလည်နေတယ် ဆိုတာကလည်း ကျနော့်ဘဝ ကံတရားကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ အော် ဒါနဲ့ ၊ ကျနော့် ကံတရားဆိုလို့ ကျနော်ဟာ တော်တော်ကို ကံကောင်းသူလို့ ဆိုရမယ်ဗျ။ ကျနော့်မိတ်ဆွေ ကိုသန်းဝင်းကိုဆို ကျနော့်ကို တွေ့တိုင်း " ခင်ဗျားဟာ အတိတ် ကံတော်တော်ကြီးတဲ့လူလို့ ခဏခဏပြောတတ်တယ်။ သူပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောစရာပဲဗျာ ။ကျနော့်ဘဝမှာ ကံကောင်း ခဲ့ပုံတွေများ ပြောပြရင် ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး ။ဗျာ.. ။ခင်ဗျားက ကျနော့်ရဲ့ ထူးဆန်းလှတဲ့ ဘဝကံအကြောင်း တရားတွေကို သိချင်ပြန်ပြီလား ။ပြောတာပေ့ါဗျာ။ အခုလောလောဆယ် တော့ အိပ်ဆောင်ပိတ်ခါနီးနေပြီး ။ မနက်ပိုင်း ဘုတ်ဆင်းထွက်ပြီးချိန်မှာ ဆက်ပြောကြတာ ပေ့ါဗျာ ။ပြောမှာပါဗျာ။ ဈေးမကိုင်ရပါဘူး ။စိတ်ကိုလျှော့နော် ။

....

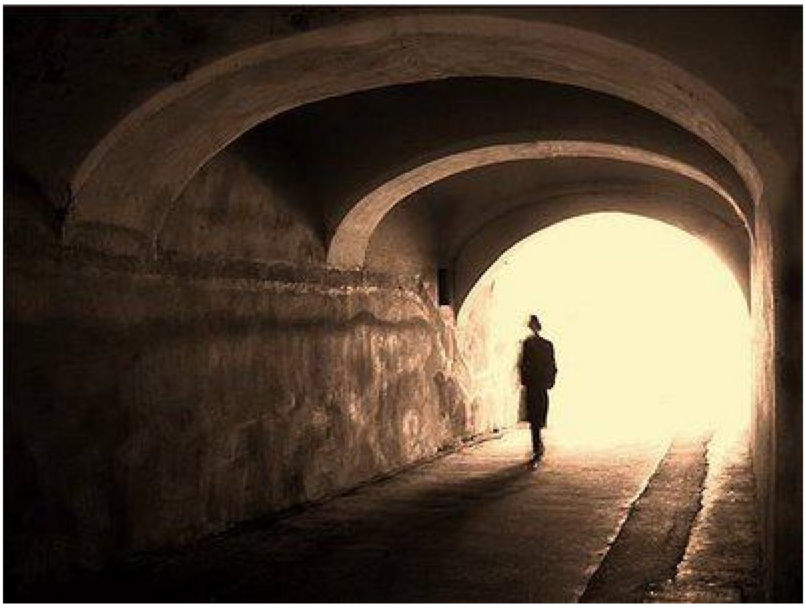

၇၆။ သေခြင်းတရားနဲ့ ထွေခင်းကစားခဲ့ ။

အငြိုးကြီးလေသော အခါမဟုတ်မိုး ကြောင့် နောက်တနေ့နံနက်တွင် ရဲဘက်တို့ ဘုတ်ဆင်း မထွက်ရချေ။ အမိုးအကာမဲ့ ကောက်လှိုင်းပုံကြီးများလည်း မိုးရေအောက်တွင် ဒုက္ခရ စရိယ ကျင့်လျက်ရှိလေသည်။အဆောင်ကို ပိတ်ထား၍ ရဲဘက်အားလုံး အပြင်ထွက်ခွင့်မရသော်ငြား ကျွန်တော်ကား ရသမျှ အခွင့်အရေးလေး ကို အိပ်သွန်ဖာမှောက် အသုံးပြုလျက် ကိုသက်ခိုင် တဲဖက်ကူးသွားခဲ့ရာ သူ့ဆက်၍ပြောလေသော " သက်ခိုင်၏ဘဝကံတရား " ဇာတ်လမ်း ကို အောက်ပါအတိုင်း နာခွင့်ကြားခွင့် ကြုံခဲ့ပြန်ပါသည် ။

ကျနော်ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ ငွေရပေါက် အကြီးအကျယ်ကြုံခဲ့တာ၊ အသက်ဘေးက လွတ်ခဲ့တာတွေကို ဆိုလိုတာပါ။ ငွေရပေါက်ကြုံတာ တော့ နောက်မှ ပြောတာပေါ့လေ။ အသက်ဘေးက လွတ်ခဲ့တာတွေ ပြောချင်တယ်ဗျာ။လူတိုင်းလူတိုင်း သေဘေးတော့ ကြောက် ကြတယ် မဟုတ်လား။သေဘေးက လွတ်တာထက် ကံကောင်းတာ ရှိပါဦးမလားဗျာ။

ပထမဆုံး ကျွန်တော် အသက်ဘေးက လွတ်ခဲ့တာကတော့ ခြောက်တန်းကျောင်းသား ဘဝ အညာသွားလည်တုန်း လှည်းမှောက်လို့မသေခဲ့ တာပဲဗျာ ။ဟုတ်တယ် ။နွေရာသီကျောင်းပိတ် ရက်မှာ အညာက ဆွေမျိုးတွေကလည်းတွေ့ချင်၊ အမေကလည်း အညာက ဆွေမျိုးတွေနဲ့ အဆက်ပြတ်ကုန်မှာစိုးတာနဲ့ ကျနော်တို့ညီအကိုတတွေကို လူကြုံနဲ့အညာအလည် လွှတ်လိုက်ရော ဆိုပါတော့။

အဲဒီခေတ်ကနတ်မောက် ကြီးနီဖက်ကို ရန်ကုန်ကနေ တိုက်ရိုက် ရထားမရှိဘူးဗျ။ ပျဉ်းမနား ဘူတာမှာ ကြီးနီရထားကို ပြောင်းစီးရတယ် ။ ကျွန်တော်တို့ရွာက သားမြားဘူတာမှာ ဆင်း ပြီး တနာရီခွဲလောက် လှည်းလမ်းခရီးဆက်ရတယ် ။ကြည့်လေရာ သဲပြင်ကြီးတွေ ဗျာ။တချို့ လှည်းလမ်းဘေး ဘယ်ညာမှာတော့ ခရိုးတွေ ပိုင်းတန်းတွေ ၊သစ်ပင် ခပ်အုပ်အုပ်တွေ ရှိလေရဲ့ ။

ရွာရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ညီအကိုကတော့ ရွာပြင်ခရိုးတွေမှာ ဒင်းကြမ်းပေါက်နေတဲ့ ဩဇာပင်တွေ ကနေ ဩဇာသီးလျှောက်ခူးတော့တာပဲ ။ဟုတ်တယ်လေ။ ရန်ကုန်မှာ ဩဇာသီး ကတယ်ဈေးကြီးတာကိုး ။တနေ့တော့ ကျွန်တော့်ဦးလေး ကိုသာဒွန်း တောထဲကို အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်အမိုးလုပ်ဘို့ တိုင် တွေ တန်းတွေလိုတာနဲ့သစ်သွားခုတ်မယ် လုပ်တော့ ကျွန်တော်လည်း ထုံးစံအတိုင်းလိုက်ချင် လှချည့်ရဲ့ နားပူပြီးလိုက်သွားလိုက်တယ် ။ကျွန်တော်တို့ရွာတဝိုက်ဟာ သဲပြင်ကြီးတွေချည်းပဲ ဆိုပေမဲ့လို့ တချို့နေရာတွေမှာတော့ သစ်ဝါးရှိတဲ့နေရာတွေ ရှိနေသေးတယ်ဗျ ။

မနက်စောစော ခြောက်နာရီလောက် ရွာကထွက်သွားလိုက်တာ နေ့လည်တနာရီလောက် လည်းရှိရော လိုတဲ့သစ်သား လူတဖက်မရှိတရှိ လောက်တွေ လှည်းအပြည့်တင်ပြီး ပြန်လာ ကြရောဆိုပါတော့။သစ်သားပိုင်းတွေ
၊သစ်သားတိုင်တွေလှည်းအပြည့်တင်လာတော့ကျွန်တော်လည်း သစ်သားပိုင်းတွေပေါ်မှာ မှောက်လျက်အိပ်ပြီးလိုက်လာရတယ် ။

....

ဖြစ်ချင်တော့ ရွာရောက်ခါနီး တတိုင်(နှစ်မိုင်)လောက်အလိုကျတော့ လှည်းလမ်းကျဉ်းကျဉ်း မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လှည်းနှစ်စီး ဆုံမိကြပါလေရော ။ရှေ့ကလာနေတဲ့လှည်းပေါ်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးတပါးပါနေတာကြောင့် ဦးလေးကိုသာဒွန်းက လှည်းကို နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး လှည်းလမ်းဘေးက ကုန်းမြင့်မြင့်တခုပေါ်ကို မောင်းတင်ပြီး ရှောင်ပေးလိုက်ပါရော ။

အဲဒီအချိန်မှာ နွေခေါင်ခေါင် ကုန်းအထက်မှာဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရေလာတင်နေသလဲတော့ မပြောတတ်တော့ ဘူးဗျာ။လှည်းလမ်းပေါ်က ချိုင့်ခွက် တခုမှာ နှမ်းရိုးခြောက်တွေကြားမှာ ရေအိုင်လေးဖြစ်နေလေရဲ့ ။ ရုတ်တရက် လှည်းရှုန်းနေတဲ့နွားဟာ နှမ်းရိုးခြောက်ကြားက ရေအိုင်မှာ သူ့အရိပ် ကိုလည်း မြင်ရော လှည်းကိုဘေးဆွဲချလိုက်ပါလေရော ။ပိုဆိုးချင်တော့ စောစောက ရှောင်ပေးလိုက်တဲ့ လှည်းပေါ်က ရုတ်တရက်ရေဒီယို ဖွင့်လိုက်တဲ့ အသံကြောင့် နွားတွေက ပိုလန့်ကုန်ပြီး ထိန်းမရတော့တာကြောင့် သစ်သားပိုင်းတွေ အပြည့်တင်လာတဲ့ လှည်းဟာ လူနှစ်ရပ်စာ လောက်မြင့်တဲ့ ကုန်းပေါ်ကနေ ဂျွမ်းထိုးမှောက်ခုန် ဖြစ်ပြီး လိမ့်ဆင်း သွားတော့တာပဲ ဗျို့ ။

ဘာဖြစ်ကုန်သလဲတော့ အတိအကျမပြောတတ်တော့ဘူးဗျာ။ သတိရလို့ ငါဘယ်ရောက်နေသလဲကြည့်မိတော့ လှည်းက ပက်လက်လှန်နေပြီ။ ကျနော်က လှည်းအိမ်လက်ရမ်းတိုင် တွေအောက်မှာ ရောက်နေလေရဲ့ ။ အားယူပြီး ကုန်းထကြည့်တော့လည်း လက်ရမ်းတိုင် အချွန် တွေက ကျနော့်ခါးရိုးအလည်ကို ကွက်တိလာထောက်နေတာနဲ့ လှုပ်လို့တောင်မရပါဘူးဗျာ ။ဦးလေးကိုသာဒွန်းကတော့ လှည်းအောက်မှာသစ်သားပိုင်း တွေ ပိပြီး ကျွန်တော် မရှုမလှ အသက်ပျောက်ပြီလို့ ထင်နေသတဲ့ ။သူက လှည်းဦးမှာဆိုတော့ ဘာမှ မဖြစ်ခင် ခုန်ချနိုင်လိုက်သတဲ့လေ။

နောက်တော့မှ လှည်းလက်ရမ်းအောက်တည့်တည့်မှာ ညပ်နေတဲ့ ကျနော့်ကိုတွေ့ပြီး ဆွဲထုတ်ကြည့်တော့လည်း မရပြန်ဘူး။ သူတယောက် တည်း အားနဲ့ပက်လက်လှန်နေတဲ့ လှည်းကို ဘယ်မ လို့ ရပါ့မလဲဗျာ။ ပါးစပ်ကလည်း "ငါ့တူကြီး ငါ့တူကြီး ဘာဖြစ်သွားသေးတုန်း" တတွတ် တွတ်လုပ်နေလေရဲ့။နာရီဝက် တနာရီနီးပါးရှိမှာ နီးစပ်ရာ ယာခင်းက အသိတွေ အကူအညီ တောင်းပြီး လှည်းကို မ ၊ ကျနော့်ကို ဆွဲထုတ်၊ လှည်းကို ပြန်လှန်လုပ်ရတော့ပေါ့ဗျာ ။ တကယ့်ကို သေကံမရောက် သက်မပျောက်ပါပဲ ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အထက်က အကို ကိုပေါဟာ ကျွန်တော့်အဘိုး မောင်းတဲ့ လှည်းပေါ်ကအဆင်းမှာ နွားတွေလန့်ရုန်းရာကနေ လှည်းနင်းမိလို့ ဆုံးခဲ့တာဗျ ။အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် နှစ်နှစ်သားကျော်ကျော် ကိုပေါက လေးနှစ်ဝန်းကျင်ပေါ့ ။ကံကြီးပေလို့ ကျနော့်အကို ဇာတ် သိမ်းသလို မသိမ်းခဲ့တာပေါ့ ။

....

ကျွန်တော်ဟာ လှည်းနဲ့တင် အသက်ဘေးက လွတ်ဘူးတာမဟုတ်ဘူး ။ ကားနဲ့လည်း အသက်ဘေးက လွတ်ဘူးသေးတယ်ဗျာ။အဲဒါကတော့ ရှစ်တန်းကျောင်းသား ဘဝက ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ ကီလီဈေးကနေ မနက်အစောကြီး ဒွေါဂျစ်အိမ်ရှည်နဲ့ ကုန်အပြည့်တင်ပြီး ပြန်လာတုန်းကပေါ့ ။

ကမာရွတ်ဈေးကြီးထဲက ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က ကုန်စိမ်းရော ကုန်ခြောက်ပါ တင်ရောင်းတော့ ညဖက်ကို ကီလီဒိုင်ကိုဆင်းပြီး မကြာခဏ ကုန်သွားတိုက်ရတယ်။ ကုန်တိုက်တယ် ဆိုတာ ဈေးသွားဝယ်တာကို ပြောတာလေ ။

အဖေကတော့ ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရေးပျက်မှာစိုးလို့ ညဖက်ကီလီဈေးကြီးကို ကုန်သွားတိုက် ရင် မလိုက်စေချင် ဘူး။ ဒီတခါလည်း ကျနော်က စပ်စပ်စုစုဝါသနာပါလို့ ဖွတ်အတင်းနားပူ တာကြောင့် ခေါ်သွား ဖြစ်တာပါပဲ ။

အဲဒီနေ့က မနက်သုံးနာရီခွဲလောက် ကျနော်တို့ကုန်ကား ကီလီဈေးကနေ ပြန်ထွက်လာတယ် ။ကြက်သွန်အိတ်၊ အာလူးအိတ်တွေ ၊ခရမ်းချည် သေတ္တာတွေ တစီးလုံးအပြည့်အသိပ် ကြပ်ညပ် နေအောင်တင်လာတယ်။ကျနော်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကုန်စိမ်းကုန်ခြောက် အိတ်တွေ ၊သေတ္တာတွေကြားမှာ အိပ်ပျော်ပြီးလိုက်လာတာပေါ့ ။

ဖိမ်လေးနဲ့ နပ်ပြီး လိုက်လာတဲ့ ကျနော်ဟာ " သက်ခိုင်" "သက်ခိုင်" ဆိုတဲ့ အဖေ့ စိုးရိမ်တကြီး အော်နိုးသံကြောင့် လန့်နိုးလာတော့ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ "ဗျာ"လို့လည်း ပြန်ထူးလိုက်ရော ၊ အဖေက တုန်လှုပ်နေတဲ့ အသံနဲ့ " ငါ့သား ဖြည်းဖြည်းလေး ဆင်းလာခဲ့ " တဲ့ ။ ကျနော်လည်း ဘုမသိဘမသိ ဒေါ့ဂျစ်ကားဘေးကနေ ခေါင်းပြူထွက်လိုက်တယ် ။ အဖေ့ကမ်းပေးတဲ့ လက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး အောက်ရောက်တော့ မှ ကားကို သေချာကြည့်လိုက်တော့ .."အောင်မယ် လေး ၊ လား၊ လား " .....

ကျနော်တို့ကုန်တင်ထားတဲ့ ဒေါ့ဂျစ်ကားဟာ ချောက်ကမ်းပါး ဖက်မှာ ဘီးနစ်လုံး၊ ပလက် ဖောင်း ပေါ်မှာ ဘီးနစ်လုံးတင်ပြီး ဆပ်ကပ်ထဲမှာ ကားကို ကြိုးတန်းပေါ်တင်ထားသလို လှုပ် လှုပ် လှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေတာ တွေ့ရသဗျ ။တကယ့်ကို အသည်းယားစရာပါပဲဗျာ ။

နောက်မှ အဖေပြောပြလို့သိရတာက ..ကားဒရိုင်ဘာ အိပ်ငိုက်သွားတာကြောင့် ကားက ချောက်ဆီကို ထိုးဆင်းသွားတာတဲ့ ။အဖေက ဒရိုင်ဘာဘေးမှာ ထိုင်လိုက်လာတော့ သတိရှိရှိ နဲ့ ဒရိုင်ဘာကို ဘေးတွန်းဖယ်ပြီး စတီယာရင် ကို ဆွဲလှည့်၊ ဘရိတ်ကို လှမ်းနင်းလိုက်နိုင်လို့ ဆိုပဲ ။ ကီလီလမ်းကနေ အထွက် အလုံဖက်ကို ချိုးမဲ့ဆဲဆဲ ၊ လမ်းဘေးမှာ ချောက်ကြီးရှိတယ် ။ချောက် (ဂျောက်)ဆိုပေမဲ့ ချောင်းကျယ်ကြီး ဗျ။ လှိုင်းလေကြီးတဲ့အခါ လှေသမ္ဗာန် အကြီးကြီး တွေ ဝင်ခိုတဲ့နေရာတဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ရေမရှိချိန်က များနေတော့ ရောမ ချောက်ကြီးလို ဖြစ်နေ တာ ။အဲဒီနားမှာ ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။

ဘယ်လောက်တောင် သည်းထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်စရာကောင်းသလဲ ဆိုရင် ချောက်နှုတ်ခမ်း၊ ကားပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို သယ်ချရဲတဲ့ အလုပ်သမား တောင် ရှာမရဘူးဗျာ။အေးလေ ။ ဘယ်ချရဲပါ့မလဲ ။ ကားက ဒီအတိုင်းကြည့်နေတာတောင် လှုပ်နေတုန်း။တချက်လေး ဟန်ချက် လွဲတာနဲ့ ချောက်ထဲကို လိမ့်ဆင်းသွားတော့မှာလေ ။ နောက်ဆုံးတော့ ကရိန်းကား နဲ့ ဆွဲတင် မှ ရတော့တယ်ဗျာ ။အဲဒီ တကြိမ်မှာလည်း ကျနော်ဟာ သေဘေးက လွတ်ခဲ့ပြန် ရော ။ကားနဲ့ သေရမဲ့ ကံဇာတာ ကျွန်တော့မှာပါမလာဘူးထင်ပါရဲ့ ။

....

ဩော် ။ အဲဒီနစ်ကြိမ်တည်းနဲ့ ယာဉ်ရထားနဲ့သေရမဲ့ ဇာတာပါမလာဘူးလို့ ပြောတာမဟုတ် ရပါဘူး ။သင်္ဘောပေါ်က ပြုတ်ကျပြီးသေရမဲ့ဘေး ကလည်း လွတ်ခဲ့ဘူးသေးလို့ဗျ ။ အဲဒီအဖြစ် ကတော့ မတော်တဆမှုမဟုတ်ဘူး ။ ကျနော်ကိုယ်တိုင်ကကို သေဘေးကို မကြောက်ပဲမိုက်မိုက် မဲမဲ သေတွင်းကို ခုန်ဆင်းခဲ့တာ ။

ကျနော်ဘိုကလေးဆရာအတတ်သင်တက်နေတုန်း ကျောင်းပိတ်ရက်တခု အိမ်အပြန်ပေါ့ ။ရန်ကုန်ဘိုကလေးသင်္ဘောဟာ မနက်ငါးနာရီဝန်းကျင် လောက် မြင်းကကုန်းမှာ ခဏရပ် နေတုန်း ကျနော်က ဗိုက်ဆာတယ်ဆိုပြီး သင်္ဘောပေါ်ကဆင်း ၊မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ ဝင်စားနေတုန်း သင်္ဘောပြန်ထွက်တော့မဲ့ ဥသြဆွဲရော ဗျာ ။အမှန်က ဥသြသံကြားကြားချင်း ပြန်ပြေးရင်မှီလောက်တယ်ဗျ။ ခက်တာက မုန့်ဟင်းခါးသည်က ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ငါးကျပ်တန် ကို လျှောက်ပြီး အကြွေအမ်းနေတာကို စောင့်နေတာနဲ့ သင်္ဘောက ကမ်းကနေ ခွာပါလေရော ။

ကျနော်ဘောတံတားထိပ်ကရောက်တော သင်္ဘောဟာ ဘောတံတားထိပ်ကနေ တလံကျော် သာသာလောက် ကွာနေပြီဗျ ။မြင်းကကုန်းကနေ ရန်ကုန်ကို ဒီသင်္ဘောမမှီလည်း နောက် သင်္ဘောနဲ့လိုက်နိုင်တာကို ခေါင်း ထဲမှာ မစဉ်းစားမိတဲ့ ဖွတ်တရွတ်သမား ကျွန်တော်ဟာ ဘောတံတား ထိပ်ကနေ နောက်ခြေနစ်လှမ်းလောက်ဆုတ်ပြီး ကမ်းကခွာစပြုနေတဲ့ သင်္ဘောပေါ်ကို လွှားကနဲ ခုန်လိုက်ပါလေရောဗျား ။ ကမ်းကခွာနေတဲ့ သင်္ဘောပေါ်ကို တလံကျော်သာသာကနေ ခုန်ကူးတယ်ဆိုတာ တကယ်မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်ဗျ။သင်္ဘောက ငြိမ်နေတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ ကျနော်ခုန် မယ်လုပ်တုန်းက မှီလောက်ပေမဲ့ နောက်ဆုတ်ချိန်ရယ် ခုန်နေချိန်ရယ်ပေါင်းလိုက်တော့ ကျနော့်အတွက်လွဲသွားပြီး ခြေတဖက်ပဲ သင်္ဘောနံကို နင်းမိ တော့တယ်။ကံက ကြီးချင်ပြန်တော့ သင်္ဘောနံပေါ်ကို ခြေတဖက်နင်းရင်း နောက်လန်နေတဲ့ ကျနော့်ဆီကို လက်တဖက်ရောက်လာလို့ ဆွဲတက်လိုက်တာ သေတွင်းက လွတ်ခဲ့ပြန်ရောဗျာ ။သင်္ဘောနဲ့ဘောတံတားကြားကျလို့ကတော့ ကျွန်တော်မှ ရေမကူးတတ်တာသေဘို့ပဲ ရှိတာပေါ့ ။

....

သေဘေးက လက်မတင်လွတ်ခဲ့တာတွေကို လျှောက်ပြောနေရင်တော့ ကုန်နိုင်မယ်တောင် မထင်ပါဘူးဗျာ ။လေးတန်းကျောင်းသားဘဝက ကျောင်းပြေးပြီး မြို့ပတ်ရထားလိုက်စီးတုန်းက ရထားပေါ်က ပြုတ်ကျတာတောင် မသေခဲ့တာ ။သူဌေးပေါက်စ ဘဝရောက်ခါစက ဂျစ်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး မင်္ဂလာဒုံဖက်ကို အသွား နံမည်ကြီး ကိုးလောင်းကွေ့မှာ စလစ်ဖြစ်ပြီး ကား တပါတ်လည်သွားတာတောင် လမ်းဘေး ဂျောက်ထဲထိုးမကျလို့ မသေခဲ့တာ ။ လူလည် လူရှုပ်ဘဝနဲ့ ထင်တိုင်းကြဲနေတဲ့ ဘဝမှာ အချိန်မတော်ည သန်းခေါင်ကျော် တစ်နာရီလောက် မှာ မူးမူးနဲ့ မောင်းလာလိုက်တာ ချောင်းဝကျောင်းနားက မြောင်းကြီးထဲကို ကားရောလူပါ ထိုးဆင်းသွားတာတောင် မသေခဲ့တာ။ သေဒဏ်နဲ့ တသက်တကျွန်း ပြစ်ဒဏ်ထိုက်တဲ့ အများပိုင်ပစ္စည်းကာကွယ်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ (၃)နဲ့ တရားစွဲခံရရာက လွတ်ခဲ့တာ။ နိုင်ငံရေးပုဒ်မ ၁၇(၁)၊၅(ည)တွေကနေ လွတ်လာခဲ့တာ ။အို .. စုံလို့ပါပဲဗျာ ။တခါတခါ ကျနော်ဟာ လူ့လောကကြီး ထဲကို ရောက်လာပြီး လုပ်စရာ အလုပ်တွေ အစုံအလင် ဆုံးခန်းတိုင် မလုပ်ရသေး လို့ မသေနိုင်ခဲ့ သေးတာများလား စဉ်းစားမိပါရဲ့ဗျာ ။ဥပမာ ၊အခု ကျနော်လုပ်နေတဲ့ မင်္ဂတရား ၊ဖိုလ်တရား ရှာ တာမျိုးက အစပေါ့ ။

....

ကိုယ်သေဘေးလွတ်တာတွေပြောကာမှ သေခြင်းတရားအကြောင်းပြောချင်စိတ်ပေါက်လာ တယ်ဗျာ ။ ကျနော့်ဘဝထဲမှာ အမေဟာ ရောဂါဝေဒနာနဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့ပေမဲ့ ကျနော့်အကို နဲ့အဖေဟာ ဘယ်လိုမှ တွေးထင်မထားတဲ့ အကြောင်းတွေနဲ့ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြ တာကလား။

သေခြင်းတရားဆိုတာ တော်တော်ထူးဆန်းတာဗျ။ တချို့ မျက်စိအောက်မှာတင် ပြုန်းဆို သေကုန်တယ်။ တချို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ပါဘူး ဆိုတဲ့အခြေအနေမှာ နစ်နဲ့ချီပြီး အသက်မထွက်ပြန်ဘူး။ ကျနော်က ငယ်ငယ်တုန်းက ကမာရွတ်ဈေးကြီးမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တာဆိုတော့ ကျနော်သေချာ ကြုံဘူးခဲ့တဲ့သေခြင်းတရားတွေဟာ အဲဒီနားတဝိုက်က ဖြစ်နေတယ် ။ကျနော့် စိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်သွားဘူးတဲ့ အဖြစ်က ကမာရွတ် ဈေးကြီးရှေ့က ဇေယျဝတီဘုန်းကြီး ကျောင်း အုတ်တံတိုင်းကြီး ပြိုကျတုန်းကပေါ့ဗျာ။မှတ်မိသလောက်ဆိုရင် ၁၉၇၅ ဝန်းကျင်၊ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝလောက်ကပေါ့ ။

အဲဒီဇေယျဝတီကျောင်းအုတ်တံတိုင်းကြီးဟာ ကမာရွတ်ဈေးရှေ့တည့်တည့် ကားလမ်းဘေးမှာရှိနေတာဆိုတော့ အဲဒီ အုတ်တံတိုင်းကြီးဘေးမှာ မနက်ပိုင်းဆို ပုံကျဈေးသည်တွေ ဈေးရောင်းနေကြတာလေ။တကယ်တော့ အုတ်တံတိုင်းကြီး ခပ်ယိုင်ယိုင်ဖြစ်နေတာကြာပါပြီ။ ကျနော်လည်း မြင်တွေ့နေတာပါပဲ ။ဘယ်သူမှလဲ ဒီအုတ်တံတိုင်းကြီး ဝုန်းကနဲ ပြိုကျမယ် ဆိုတာ တွေးမိကြဟန်မတူပါဘူး။

ဖြစ်ချင်တော့ တနေ့မနက် ကိုးနာရီလောက်မှာ ဈေးစည်နေတုန်းအဲဒီအုတ်တံတိုင်းကြီး ဘေးမှာ ပုံကျဈေးသည်တွေရော၊ ဈေးဝယ်တွေပါ စည်ကားနေတုန်း ပြိုကျပါလေရောဗျာ။

ဈေးရောင်းဈေးဝယ်ဆယ်ယောက်လောက်ဟာ ဘာမှန်းမသိလိုက်ပဲ အုတ်နံရံကြီးအောက် ရောက်ပြီး းအသက်ပျောက်ကုန်ကြတော့တာပေါ့ဗျာ။ ကျနော်လည်း အုတ်တံတိုင်း ပြိုတယ် ကြားလို့ဈေးထဲကနေ ပြေးကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်ငါးပေလောက် ရှိတဲ့ အခန်းပေါင်း လေးခန်း လောက် ပြိုကျတာကလား။ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့လူတွေကသာ ဘယ်သူပိနေတယ် ဘယ်သူပါသွား ပြီး စွတ်အော် နေပေမဲ့ ကယ်ဘို့ဆိုတာဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။

အော် .. ဒီအုတ်တံတိုင်းကြီးဘေးမှာ ဈေးရောင်းနေတဲ့သူမှန်သမျှ ကျနော်အကုန်သိနေတယ် ဗျာ။ အမျိုးသမီးတယောက်ဆို ကိုယ်ဝန်နေ့စေ့လ စေ့ကြီးနဲ့ အဲဒီမနက်ကတောင် အဲဒီ အုတ် တံတိုင်းကြီးဘေးကို ကျနော်ရောက်ခဲ့သေးတာပဲ ။ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ သေခြင်းတရားကို အထိတ် တလန့် စဖြစ်မိတာ အဲဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပေါ့။

....

ဇေယျဝတီဘုန်းကြီးကျောင်းဆိုလို့သေခြင်းတရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျနော်စပ်စပ်စုစုလိုက် လုပ်ခဲ့ဘူးတာအမှတ်ရသေး တယ်ဗျာ။ ကျနော်သွား စပ်စုတာက အဲဒီဇေယျဝတီဘုန်းကြီး ကျောင်းက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူတဲ့ ရုပ်အလောင်းဗျ ။ထူးဆန်းတာတခုက အဲဒီ ဆရာတော် ဦးဥက္ကဋ္ဌ ဟာ ပျံလွန်မဲ့ နေ့မှာ နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး သူ့ဒကာတွေကို နောက်ဆုံး တရားတွေဘာတွေ ဟောခဲ့သေးဆိုပဲ။ အော် .. ။ လူသေလူဖြစ်ဟောတဲ့ ဦးဥက္ကဋ္ဌ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ဒီဆရာတော်က တခြားပါ။ဘာတွေဟောခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျနော်လည်း ငါးတန်း ကျောင်း သားအရွယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတော့ မပြောတတ် ဘူး။သေချာတာကတော့ အကျင့်သီလ ပြည့်စုံတယ်ဆိုပြီး အဲဒီဆရာတော်ကို အဲဒီဇေယျဝတီ ကျောင်းမှာပဲ သူ့သက်ရှိထင်ရှား ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစား အတိုင်း ကျောက်ရုပ်တု ထုထားတာတော့ အခုထက်ထိ မှတ်မိနေ သေးတယ် ။

အဲဒီ ဆရာတော်ရဲ့ ဘုန်းကြီးပျံက တော်တော်ကို စည်ကားတာကလား ။ကျနော်လည်း ယေဥ့်ကျူးတယ်ဆိုတာ အဲဒီတော့မှ သေချာမြင်ဘူး တာဗျ ။ မှတ်မိဆို ယေဥ့်လာကျူးတာ က ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး ဒေါ်ကြည်ကြည်ဌေးလေဗျာ ။ဒါနဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးအလောင်းကို မီးရှို့မဲ့နေ့ ရောက်လာပါလေရော ။နည်းနည်းနောနော ကားတန်းကြီးလားဗျာ ။ဘုန်းတော်ကြီး အလောင်း ကို တင်ထားတဲ့ ပြာသဒ်ပုံလောင်တိုက်တင်ထား တဲ့ကားပါဆို ကားအစီးရေငါးဆယ်လောက် ကို ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့ ။ထီးဖြူမိုးတဲ့ နတ်သားတွေလည်း ပါသေးသဗျာ ။ဆရာတော်ကို သဂြိုဟ်မဲ့ နေရာက ကြံတောသုသာန်မှာဆိုတော့ ကျနော် လည်း ကြံတောအထိ လိုက်သွားတယ် ။ဘယ်ကလာ ၊ ဘုန်းတော်ကြီး ရုပ်အလောင်းကို လိုက်ပို့ တာ ဟုတ်ရမှာလဲ ။ လမ်းတလျှောက်မှာ ပိုက်ဆံကြဲလို့ လိုက်လုရင်း ပါသွားတာ ဗျ။

လိုက်ရမယ်ဗျ။ ကြွတဲ့ပိုက်ဆံတွေက ကျပ်တန်တွေချည်းပဲ ။အဲဒီခေတ်က တကျပ်ဟာ တော်တော်တန်ဘိုးရှိတာကလား ။အဲဒီနေ့က ကျနော် တယောက်တည်းလုတာတောင် အကြွေရော ကျပ်တန်ပါပေါင်းရင် ခြောက်ကျပ် လောက် ရခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့ ။

ကြံတောသုသာန်လည်း ရောက်ရော ပရိသတ်တွေ ပိုက်ဆံလိုက်လုတဲ့ ကလေးတွေ အကုန် နီးပါး ပြန်ပေမဲ့ ကျနော်က မပြန်ဘူး ။ဖြစ်ပုံက ဒီဘုန်းတော်ကြီး အလောင်းကို မီးရှို့တာကို ကိုယ်တိုင်မြင်ချင်လို့ကျန်နေခဲ့တာ ။ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီဆရာတော်ဟာ ဘုန်းတန်ခိုး ရှိတယ် လို့ သူပြောငါပြောပြောနေကြတော့ သူ့ကိုမီးရှို့ရင် လောင်မှလောင်ပါ့မလား ။မီးတောက်ထဲက နေ ဆရာတော်ပြန်ထလာမလား ကလေးအတွေး တွေ နဲ့ပေါ့ဗျာ ။

ဆရာ့တော့်အလောင်းကို သနပ်ခါးထင်းပုံကြီးပေါ်ကိုတင်၊ ဓာတ်ဆီတွေလောင်းပြီး မီးစရှို့ လိုက်တော့ မီးတောက်ကြီးဟာ ဟုန်းဆို အထက်ကို တက်သွားလိုက်တာ ခပ်မြင့်မြင့်မှာ အမိုးလိုလုပ်ထားတဲ့ ပိတ်စကြီးဟာ အပေါက်ကြီးဖြစ်သွားသဗျ ။မီးညွန့်တက်ရိုက်လိုက်တာ လေ။ တာဝန်ခံမီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့ လူတွေကတော့ ခပ်ဝေးဝေးမှာနေကြဘို့ အော်ဟစ် သတိပေး ပေမဲ့ ကျနော်ကတော့ စိတ်ဝင်တစား တတ်နိုင်သလောက် ရှေ့တိုးပြီး ဆက်ကြည့်တာပါပဲ။

မီးစရှို့ပြီး ဆယ်မိနစ်လောက်လည်း ရှိရော မီးတောက်တွေကြားမှာ ဆရာတော့် အလောင်း ဟာ ပက်လက်ကနေ ထထိုင်သလို ဖြစ်လာတယ် ဗျာ။ ကျနော်လည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်သွားတယ် ။လန့်သာလန့်တယ် ကျနော်ကတော့ သေချာကြည့်နေလိုက်တာ ဆရာတော် ပေါင်ကနေ ထွက်လာတဲ့ အဆီတွေ တဖျစ်ဖျစ်မီးလောင်တာတောင် မြင်နေရတယ် ။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဝါးလုံးရှည်ကိုင်ထားတဲ့ လူနစ်ယောက်က ထထိုင်သလို ဖြစ်နေတဲ့ ဆရာတော့် အလောင်းကြီးကို ဝုန်း ဆို ပစ်ထိုးလိုက်ကြသဗျာ။လက်စသတ်တော့ မီးအပူရှိန်ကြောင့် အကြောတွေ ရှုန်းပြီး ထထိုင်သလို ဖြစ်လာတာကိုး ။အမယ် ။ ဝါးလုံးနဲ့ လှမ်းထိုးတာတောင် တော်တော်အားစိုက်ပြီး ထိုးနေကြရတဲ့ ပုံပဲဗျ ။နေဦး ၊ အလောင်းကို မီးရှို့လို့ ထွက်လာတဲ့ ထွက်လာတဲ့ အနံ့က ဘယ်လိုအနံ့ကြီးမှန်းမသိဘူးဗျာ ။

နောက်တနေ့ ဘုန်းတော်ကြီးဈာပန မီးသင်္ဂြိုဟ်တာကို ကျနော်အစအဆုံး သွားကြည့်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း အမေသိသွားတော့ ဆူလိုက်တာဗျာ။ “ သက်ခိုင်ရယ် ၊ လူသေကောင် အညှော် ဟာ အနာရှိတဲ့သူ ခံမိရင် အနာရင်းပြီးသေတတ်တယ် သားရဲ့ ” ဆိုတော့ မှ ကျနော်လည်း တော်တော်လန့်သွားတယ် ။

....

စပ်စုတဲ့ဘဝမှာတော့ ခွေးရူးပြန်ရောဂါနဲ့သေတဲ့ အလောင်းကိုလည်း အခေါင်းထဲထည့်ထားပြီး လေးရက်လောက်အကြာမှာဖွင့်ကြည့်တာကိုလည်း မမေ့နိုင်စရာ မြင်ခဲ့ဘူးတယ် ။ သေတာက ကျနော့်ညီတဝမ်းကွဲ မောင်ကြည်ဝင်းတဲ့ ။ ဆင်မလိုက်သဘော်ကျင်းမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ဦးလေး ကိုကျော်နိုင်ရဲ့ သား အကြီးဆုံးပေါ့ ။ကြည်ဝင်းသေတော့ ကိုးနှစ်သားလောက်ရှိပြီဗျ ။ ကျနော် က ရှစ်တန်းကျောင်းသားလောက်ပေါ့ ။ လမ်းထဲက ခွေးသားအုပ်မတကောင်က ကြည်ဝင်းကို ကိုက်လိုက်ရာကနေ လေးငါးရက်နေတော့ ကြည်ဝင်းခွေးရူးပြန်တော့ပဲဗျာ ။အစကတော့ ဘယ်သူမှ ခွေးရူးပြန်မှန်းမသိကြဘူး ။ အပမှီသလိုလို ၊အဖျားကြီးသလိုလို တယောက်တခွန်း လျှောက်ပြောကြတာပါပဲ ။ဂယောင်ဂတမ်းတွေ ဘာပြောသလဲမမေးနဲ့ဗျာ။ တောင်တခွန်း မြောက်တခွန်း ပြောလိုပြော ၊ အလန့်တကြားထအော်လိုအော် ။ မီးရောင်တို့ ရေတို့မြင်ရင် ပိုဆိုးတယ်ဗျာ ။ကျနော်စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရတာက ကြည်ဝင်းဟာ ဆုံးခါနီးဆဲဆဲမှာ ကျနော့်ကို"ကိုကြီးသက်ခိုင်" "ကိုကြီးသက်ခိုင်" တဖွဖွခေါ်ပြီး ကျနော်သူ့ကို ကျောပိုး ထားရင် ခဏ ငြိမ်ငြိမ်သွားသဗျာ ။အရပ်ထဲက သူပြောငါပြောတွေ လျှောက်လုပ်နေလိုက်တာ ဆေးရုံ တောင် မရောက်လိုက်ရှာပါဘူးဗျာ ။သန်းခေါင်ကျော် သုံးနာရီလောက်မှာ ဆုံးရှာတာပါပဲ ။

ဖြစ်ချင်တော့ ကြည်ဝင်းဆုံးတဲ့ အချိန်မှာ ဦးလေး ကိုကျော်နိုင်တို့လင်မယား စကားများပြီး သူ့မိန်းမ မစောကြည်က ခနောင်တိုဖက်ကို ထွက်သွားတဲ့ အချိန်ဖြစ်နေသဗျာ ။သူ့အမေကို လိုက်ခေါ်ဘို့အတွက် အလောင်းကို ငါးရက်ထားမယ်လုပ်ကြပါလေရော ။ခွေးရူးပြန်ရောဂါနဲ့ သေလို့ပဲလား ၊ ရာသီဥတုပူလို့ပဲလားတော့ မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ ။ အခေါင်းအောက်မှာ ကျောက်ဖရုံသီးထားတဲ့ကြားက လေးရက်မြောက် တဲ့နေ့မှာ တလမ်းလုံးမခံနိုင်အောင် အပုပ်နံ့ ထွက်လာပါလေရော ။ဒီတော့ ရပ်ကွက်ထဲက နားလည်တတ်သိတဲ့ လူတွေက အခေါင်းဖွင့်ပြီး

ပါးစပ်ထဲကို မီးခြစ်ကျောက်ထည့်ရတယ် ။ ရေနံဆီလောင်းရတယ် အကြံပေးကြတာနဲ့ လိုက်လုပ်ကြရောဆိုပါတော့ ။

အခေါင်းလည်း ဖွင့်ရော ကျနော်လည်း ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေရာကနေ မရဲတရဲ တချက်လှမ်းကြည့်မိလိုက်သဗျာ။အောင်မယ်လေး။မောင်ကြည်ဝင်း ရဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးဟာ ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်လောက်တွေဖြစ်နေပြီဗျာ ။သူ့အမေ မစောကြည် ဆို တချက်ကြည့်ပြီးနောက်ကို ခြေလှမ်းသုံး လှမ်းလောက် ဆုတ်သွားသဗျ ။အော် .. ။အမိနဲ့သား ဆိုပေမဲ့ သေလို့ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်ဖြစ်တဲ့ အခါ ဒီလိုဖြစ်တတ်ပါကလားလို့သာ သံဝေဂရမိတော့ပါပဲ ။

……………………………………

ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ ။ ကမာရွတ်ဈေးကြီးထဲမှာ ကိုမြင့်သိန်း အသတ်ခံရတုန်းကလည်း ကျနော်လိုက်စပ်စုခဲ့သေးတာပဲ ။

အဲဒီအဖြစ်ဟာ ၁၉၈၂ ဝန်းကျင် မှာ ဖြစ်ခဲ့တာဗျ ။

ကိုမြင့်သိန်းဆိုတာ ကမာရွတ်ဈေးကြီးထဲမှာ အင်္ဂလိပ်ဆေးမျိုးစုံရောင်းတယ်ဗျ။ သူက အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိမယ်။ သူနဲ့မယား ညီအကို ကိုမြင့်ဦးဆိုတာက ကျနော်နဲ့တော်တော်ကို ရင်းနှီးတယ်ဗျာ။ကိုမြင့်ဦးအဖေက ကမာရွတ်ဈေးကြီးထဲမှာ ကုန်ခြောက်ဆိုင် အကြီး ကြီး ဖွင့်ထားတယ်။သူတို့က တရုတ်လူမျိုးတွေဗျ။

ကိုမြင့်ဦးရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ခံယူချက်ကလည်း နည်းနည်းဆန်းတယ်ဆိုရမယ်။ သူက ဆယ်တန်းနဲ့ကျောင်းထွက်ထားပြီး သူ့မိရိုး ဖလာ ကုန်စုံ ဆိုင်အလုပ်ကို သိပ်စိတ်ဝင်စား ပုံမရဘူး။ ကျနော်နဲ့အတူ သစ်ကုန်သည် လိုက် လုပ်ဘူးတယ်။ ကန်ထရိုက်တိုက်တွေ လိုက်ဆောက်ဘူးတယ် ။အဲဒီနယ်တွေက သူ့အတွက် စိမ်းနေလေတော့ ဟိုစပ်ဒီစပ် ကျွမ်းဝင်နဲ့စပ်ပြီး ပညာ လေး မတောက်တခေါက် တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို အထင် ကြီးနေပုံရတယ် ။

အဲဒီနေ့ မနက်ခုနစ်နာရီလောက်က ကိုမြင့်သိန်းဟာ သူ့မိန်းမ မမြမြကို စက်ဘီးလေးနဲ့ ခါတိုင်းလိုပဲ သုခလမ်းကနေ ကမာရွတ်ဈေးထဲကို လိုက်ပို့တယ်။ကိုမြင့်သိန်းက စက်ဘီးကို ဝါသနာပါလို့သာစီးနေတာ သူ့စီးပွားရေးက ကားစီးနိုင်တဲ့ အခြေအနေဗျ။ ဖြစ်ချင်တော့ ကမာရွတ်ဈေး အဝင်ဝ မှာဝက်သားတင် တဲ့ ကားနဲ့ တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားပါလေရော။ ဒီမှာတင်ကိုမြင့်သိန်းကဝက်သား ကားမောင်းတဲ့ လူကို ဆဲလိုက် မိသတဲ့ ဗျာ။ဆဲလိုက်တော့ ဝက်သားကား ယာဉ်မောင်း ကလည်း ကားထဲက ထွက်ပြီး တယောက်တခွန်း ဆဲကြဆိုကြ ကြိမ်းကြ မောင်းကြ ပေါ့ဗျာ ။ဒါနဲ့ ဘေးလူတွေကဝိုင်းဖျန် ဖြေလိုက်တော့ နှစ်ဖက်လုံး ငြိမ်သွားကြရောတဲ့ ။ပွဲပြီးသွားပြီထင်ခဲ့ပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ ပွဲက မပြီးဘူးဗျာ။

တနာရီသာသာလောက်အကြာမှာ ဝက်သားကား ယာဉ်မောင်းဟာ ဆင်မလိုက်ဝက်သတ်ရုံက လူမိုက်တွေကို ခေါ်လာပြီး ကိုမြင့်သိန်း ထိုင်နေတဲ့ ဈေးဆိုင်ရှေ့ရောက်လာပြီး ဝက်သတ်တဲ့ ဓားနဲ့ဆိုင်ပေါ်တက်ထိုးလိုက်တာ ကိုမြင့်သိန်းတယောက် ပွဲချင်းပြီးပါလေရော ။

ကိုမြင့်သိန်းသေတဲ့ အချိန် ကျနော်ဈေးထဲမှာ မရှိပါဘူး။ ပတ်သက်လာပုံက ကိုမြင့်သိန်း နာရေး အတွက်လိုအပ်တာလိုက်လုပ်ဘို့ ကိုမြင့်ဦးက ကျနော့်ကို အကူအညီတောင်းတာနဲ့ရေခဲတိုက် ကနေ အလောင်းထုတ်တာ အလောင်းပြင်တာတွေ လုပ်ဘို့လိုက်သွားရတယ်ဆိုပါတော့။ ဒီမှာ အခက်အခဲရှိနေတာက လူသတ်မှုဖြစ်နေတော့ ဆရာဝန်စစ်ချက်ယူတာ ရင်ခွဲစစ်ဆေး တာ တွေက ဟိုဝင်ဒီထွက်ကိစ္စတွေ ရှိနေတော့ အသုဘချမဲ့အချိန်မှီအောင် လူလည်ကျနော့်ကို မရမက လာခေါ်နေတာ ပေ့ါဗျာ ။

ဒီတော့ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ဆရာသာတင်ရင် မောင်မငြင်းဆိုတဲ့အထဲမှာ ပါလေတော့ အသုဘချမဲ့နေ့ မနက်ရှစ်နာရီလောက် ကတည်းက ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ရေခဲတိုက် ကို ရောက်နေခဲ့တယ် ။တယောက်တည်းတော့ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျ။ ကိုမြင့်ဦးရယ် ၊သူ့အပေါင်း အသင်းတွေထဲက ကိုမြသိန်း၊မှုံကြီးနဲ့ ကိုကျော်ဦးတို့ လည်း ပါတယ် ။အော် .. ။ မေ့နေလို့ ၊နံမည်ကြီးဖဲသမားကျော်ဦးက ကိုမြင့်ဦး ယောက်ဖ ဗျ ။ကိုကျော်ဦး ညီမ ဝါဝါကို ကိုမြင့်ဦးက ယူထားတာ။စုစုပေါင်း မသာကိုယ်စားလှယ်ငါးယောက်ဟာ အလောင်းကို သွားမထုတ်ခင် မနက်ဖက်ကြီး နီးရာ အရက်ရတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တဆိုင်ဝင်ပြီး ရဲဆေးတင်လိုက်ရသေး တယ်ဗျ ။

ထင်ထားသလိုပါပဲဗျာ။ အချိန်မှီအလောင်းပြင်နိုင်ဘို့ အလောင်းကိုလွယ်လွယ်နဲ့ ထုတ်မရဘူး ဖြစ်နေတယ် ။ဆရာဝန်ဆေးစာအတည်မဖြစ်သေး လို့ ထုတ်မရသေးတာတဲ့ ။ ဒါနဲ့ ပဲ မြန်မာ့ ပြည်ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ဖောဖောသီသီ ရေထုတ်ပြီး ကမ်းလှမ်းလိုက်တော့ အဆင်ပြေသွား ရော ဆိုပါတော့ ။ တကယ်တမ်းကိုမြင့်သိန်းအလောင်းကို သွားကြည့်ကြတော့ အကုန်လုံး အရက်မူးနေတာတောင် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေကြ တယ်ဗျာ ။တခုတော့ ရှိတယ် ။ သူတို့က ကိုမြင့်သိန်းနဲ့ သိပ်ရင်းနှီးနေလို့ပဲလား။ ကျနော်က ကိုမြင့်သိန်းနဲ့ သိပ်မရင်းနှီးလို့ ပဲလားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး ။ကျနော့်စိတ်ထဲတော့ ကြောက်စိတ် သိပ်မရှိလိုပဲ ။

အလောင်းထားတဲ့ အအေးခန်းထဲကို ကျနော်ဦးဆောင်ပြီး ဝင်သွားတော့ ကိုမြင့်သိန်း အလောင်းဟာ သံမံတလင်းပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီးဗျ ။ဘယ်ဖက်ရင်အုံအောက်မှာလည်း ဓားဒဏ်ရာ အကြီးကြီးကို မြင်နေရတယ် ။ဓားဝင်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာဟာ ခပ်စောင်းစောင်း ပုံစံ ဗျ။ အရှည် ခြောက်လက္မလောက်ရှိမယ် ။ထိုးလိုက်တဲ့ ဓားဟာ အပြားကြီးထင်ပါရဲ့ ။အအေးခန်း စောင့် ဝန်ထမ်းက အလောင်းကို သယ်ခါနီး မလိုက်တဲ့အခါ အလောင်းဟာ မှောက်ခုံဖြစ် သွားပြီး နောက်ကျောမှာ ပေါက်ထွက်နေတဲ့ ခြောက်လက္မကျော် ဒဏ်ရာကြီးကို မြင်ရပြန်ရော ။အအေးခန်းထဲမှာမို့ ထင်ပါရဲ့ ။သွေးတော့ထွက်မနေတော့ဘူးဗျ ။

....

အဲဒီအချိန်မှာ ဆေးစာရွက်ခဏစောင့်ပါအုံး လို့ပြောတာနဲ့ ကျနော်လည်း ခပ်မူးမူးဆိုတော့ အအေးခန်းထဲက တခြားအလောင်းတွေကို လျှောက်ကြည့်နေလိုက်မိတယ် ။တနေရာမှာ ထူးထူးခြားခြား မိန်းမအလောင်းတလောင်းတွေ့ရသဗျာ ။ အဲဒီမိန်းမအလောင်းက ထုံးစံ အတိုင်း အဝတ်အစားမရှိဘူး ။ ထူးဆန်းတာက အဲဒီအမျိုးသမီးအလောင်းရဲ့ ဒူးခေါင်း လောက်နားမှာ မွေးကင်းစကလေးလေး အလောင်းတလောင်း ကပ်လျက်တွေ့ရသဗျာ။ ကျနော်လည်းနားမလည်နိုင်လို့ စပ်စုလိုက်တော့မှ ဒီအမျိုးသမီးဟာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဆိုပဲ ။နေ့စေ့လစေ့ကြီးကားတိုက်ခံရတာတဲ့ ။ ဆိုးလိုက်တဲ့ အဖြစ်ပါလားဗျာ ။ကျနော့်ရင်ထဲ တော်တော်နင့်သွားသဗျ ။ ကျနော်လည်း အလောင်း တွေ တလောင်းပြီးတလောင်း လျှောက်စပ်စုပြီး သေခြင်းတရား ဆို တာ ဘယ်လိုဟာကြီးပါလိမ့်၊ လူတွေရဲ့ သေမဲ့နေ့ဟာ အဆင်သင့် ကြိုတင် သတ်မှတ် ထားပြီး သားလား ၊ သေမဲ့အကြောင်းအရာဟာလည်း ဒီအတိုင်းဖြစ်ရမယ်လို့ ပြဋ္ဌာန်းပြီးသား ၊အဲဒါတွေ ကိုကျော်လွန် လွတ်မြောက် နိုင်တဲ့ နည်းလမ်း ကော ရှိလေသလား ၊ တောင်တောင် အီအီ လျှောက်စဉ်းစားနေပါတယ် ။မတ်တပ်ရပ် စဉ်းစားရင်း၊ တောင်လျှောက် မြောက်လျှောက် ညောင်းလာတာနဲ့ အအေးတိုက် ထဲမှာ တွေ့တဲ့ ကျောက်ခုံလေးတခုပေါ် ပက်လက်လှန်ပြီး နဖူးပေါ်လက်တင်ထားလိုက်တာ ဘယ်လိုလုပ် အိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိလိုက် ပါဘူးဗျာ ။ ကိုမြင့်ဦး အလန့်တကြားလာနိုးတော့မှ နိုးတော့တယ် ။ ကိုမြင့်ဦးကတော့ မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်ပြီး "သက်ခိုင်ရာ ။ ဒီမှာလာပြီး အိပ်ပျော်နေရ သလား ၊ အံ့ရောတဲ့ ။

....

ကဲ .. ။သေဘေးကလွတ်တဲ့အကြောင်းတော့ ဒီလောက်နဲ့ရပ်ကြအုံးစို့ ။ ငွေရပေါက်ကြုံခဲ့တဲ့ ကံကောင်းခြင်းနေ့ရက်များဆီ လှည့်လိုက်ကြ အုံးစို့ ဗျာ ။အော် .. ။ စီးပွားရေးသမားဆိုမှတော့ ငွေရတာ အဆန်းမဟုတ်ပေမဲ့ လက်ထဲမှာ ခြူးတပြားမှ မကပ်တဲ့အချိန်မှာ မျှော်လင့်မထားပဲ ငွေရတာမျိုးမှ ကံထူးတယ်လို့ပြောနိုင်တာဗျ ။ ဒီလိုလေ ... ။

၇၇ ။ ဆုံရမမေ့တယ် ၊ဘုံဘဝတကွေ့ဝယ် ။

ကျနော်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း လူမှန်းသိစကတည်းက အဖေ့ဆိုင်က ပိုက်ဆံကို နည်းမျိုးစုံ သုံးပြီး ခိုးသုံးလာတဲ့ ကောင်ဆိုတော့ ငွေတန်ဘိုးကို သိပ်နားလည်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါ ဘူးဗျာ။ အဲ .. နေဦးဗျ။ ပိုက်ဆံဆိုတာ ကိုယ့်မှာ မရှိရင် တော်တော်မျက်နှာငယ်ရတယ် ဆိုတာ ကလေးဘဝ ကတည်းက သိခဲ့ရတဲ့ အတွေ့ အကြုံ တခု ရှိသေးတယ် ။

ကျနော့်စိတ်ထင် ကျနော် လေးငါးတန်းလောက်က ထင်ပါရဲ့။အညာကိုပြန်မဲ့ ဆွေ့သည်တွေကို ရန်ကုန်ဘူတာကြီးလိုက်ပို့ပြီး ကျနော့်အစ်ကိုနဲ့ ကျနော်အိမ်ကို အပြန်မှာပေါ့ ။ ဘယ်ကဘယ်လို ခြေရှည်ပြီးရောက်သွားတယ်တောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူးဗျာ။ ကျနော်တို့ညီအစ်ကိုဟာ ရန်ကုန် ဘူတာကြီးနားက ရုပ်ရှင်ရုံတွေဖက်ကို ရောက်သွားကြတယ်။ နေပူကြီးထဲမှာ လမ်းလျှောက် နေတာ ကြာလာတော့ ရေငတ်လာတယ် ။ဒါနဲ့ပဲ ရုပ်ရှင်ရုံအောက်က ဘာလီပုံးလေးမှာ ရေစစ်

တခုချိတ်ပြီး ရေခဲရေရောင်းတဲ့ ဆိုင်လေးမှာ ရေခဲရေမှာသောက်လိုက် တယ် ။ ရေခဲရေက တခွက် ငါးပြားဗျ။ ကျနော်လည်း ရေသိပ်ငတ်နေတော့ နှစ်ခွက်ဆင့် သောက်ချ လိုက်တယ် ။ကျနော့်အကိုလည်း ကျနော့်လိုပဲ ရေငတ်လွန်းတယ်ထင်ပါ့၊ သူလည်း နှစ်ခွက် ဆင့်သောက် ချလိုက်တယ် ။ ရေခဲရေ နှစ်ခွက်စီလည်း သောက်ပြီးရော ကျနော့်အကိုက " ဟေ့ကောင် ၊ သက်ခိုင် မင်း ပိုက်ဆံပေးလိုက် " တဲ့ ။ ဟာ။ သေပါတော့ဗျာ။ ကျနော်ကလည်း သူ့မှာ ပိုက်ဆံ ကျန်သေးတယ်ထင်ပြီး သူ့အားကိုးနဲ့သောက်ချလိုက်တာဗျ။တကယ်တော့ အိပ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံတချို့ဟာ အချဉ်ထုတ်ဝယ်စားလိုက် ၊ ဓားလှီးမုန့်ဝယ်စားလိုက်နဲ့ ကုန်နေပြီဗျ ။

ကျနော်လည်း ရုတ်တရက် ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားပြီး " ကိုကြီး ၊ မင်းနောက်မနေနဲ့ ။ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံ မရှိတော့ဘူး ၊ မင်းပေးလိုက်လို့ ပြန်တွန်းရ တော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တော့ သူလည်း ကျနော့်အားကိုးနဲ့ သောက်ချလိုက်တာပဲတဲ့ဗျာ။ ရေခဲရေသည်က ပိုက်ဆံတောင်းလေ၊ကျနော် တို့ညီအကိုက အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်လေ ဆိုတော့ နောက်ဆုံး ရေခဲရေသည် မိန်းမ ကြီးက " အသက်ကလေးတွေကြည့်တော့ လက်တောက် လောက် ကလေး တွေ ၊အခုကတည်းက လိမ်တတ် နေပြီ ၊လိမ်စရာ မရှိ ရေခဲရေသည်ကို လာလိမ်ရတယ်လို့ " ဆိုပြီး လူကြားသူကြား အော် ပါလေ ရောဗျာ ။

အေးဗျာ။ ပေးစရာမှ မရှိတာ ဘယ်လိုလုပ်တတ်နိုင်မတုန်းဗျာ။ ပြောလည်း ခံရုံရှိတော့တာပေါ့ ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီရေခဲရေသည် အမျိုးသမီးကြီး ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို အခုထိ နားထဲက မထွက်ဘူးဗျာ ။ ကိုယ့်မှာလည်း ငွေတကယ်မပါတော့ မပေးနိုင်၊ လူလိမ်လို့အပြောခံ ရတာ ကိုလည်း ရှက် ။ ထူပူပြီး အဲဒီနေ့က ဘယ်လိုလုပ် အိမ်ပြန်ရောက်လာမှန်း တောင် မပြောတတ် တော့ပါဘူးဗျာ ။

ဒါပေမဲ့ နောက်တနေ့မနက်မှာတော့ အဲဒီရေခဲရေဆိုင်ကို ရောက်အောင်သွားပြီး ရေခဲရေသည် အဒေါ်ကြီးကို " ရော့ ။ ဒီမှာ မနေ့က ကျနော် တို့ ညီအကို သောက်သွားတဲ့ ရေခဲရေဘိုး" ဆိုပြီး ပိုက်ဆံ ပြားနှစ်ဆယ်ပေးဖြစ်အောင် ပြန်ပေးလိုက်တော့ အဲဒီအမျိုးသမီးကြီး ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာ မှတ်မိနေသေးတယ် ။ကျနော်လည်း အဲဒီအဖြစ်မျိုးကြုံပြီး ကတည်းက စားသောက်ဆိုင်တို့ ဈေးဆိုင်တို့ ဝင်မယ် ဆိုရင် အိပ်ကပ်ပြန်ပြန်စမ်းတတ် တဲ့ အကျင့် ခုထက်ထိပါလာရော ဆိုပါတော့ဗျာ ။ မလုပ်နဲ့ဆရာရေ့ ၊ ဒါမျိုးနဲ့ အရှက်ကွဲခဲ့ဘူးပြီ လေ ။

....

ပိုက်ဆံအကြောင်းပြောလို့ ရယ်စရာတခုတောင် သတိရမိသေးဗျာ။ ကျနော်အဖေ့ဆိုင်က ပိုက်ဆံ ခိုးသုံးနေတဲ့ အချိန် သုံးလေးတန်းကျောင်းသား ဘဝပေါ့။ကမာရွတ်ဈေးကြီးအတွင်းထဲမှာ ဈေး ဆိုင်ခန်းတွေ စံနစ်တကျချမပေးခင် အဖေ့ဆိုင်က လိပ်ပြာဒေါင်ဘေးမှာ ဗျ ၊ကျားကျောင်းနဲ့ ဇေယျဝတီ ကျောင်း နံရံနှစ်ခု ဆုံရာနဲ့ တည့်တည့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းတဖက်မှာကုန်သွယ် ရေး လိပ်ပြာတောင်ရှိတယ်။ဆိုင်ဆိုပေမဲ့ တဲကြီး လိုထိုးတာပေါ့ဗျာ။ ကျနော်က ဈေးစည် နေတုန်း

အချိန် အဖေ့အလစ်မှာ ပိုက်ဆံအကြွေတွေ လက်တဆုတ်စာ နှိုက်ပြီး ဈေးဆိုင်တဲကြီး နောက်ကိုသွား ၊ လက်ထဲက အကြွေတွေကို ကြွက်တွင်းတခုထဲ ထည့်ထားလိုက်သဗျာ။

ကျနော့်အကြံက ဈေးကွဲပြီး ကျောင်းအသွားမှာဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းပြန်တော့ဖြစ်ဖြစ် ပြန်နှိုက်ယူမယ်ပေါ့ဗျာ ။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့က လူမလစ် တော့ ကျနော်လည်း ကြွက်တွင်းထဲက ပိုက်ဆံကို မနက်ပိုင်းမှာ နှိုက်မယူလိုက်မိဘူးဗျာ။ ဒါနဲ့ ညနေကျောင်းပြန်လာမှ မှောင်ရီပျိုးနေချိန် အဖေ့အလစ်မှာ ကြွက်တွင်းရှိရာ သွားပြီး ထားခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံပြန်နှိုက်တော့တာပေါ့ဗျာ ။ မမြင်မစမ်းနဲ့ စွတ်နှိုက်လိုက်တာ ဟာ .... လက်ထဲမှာ ပျော့ပျော့စိစိတွေ ကိုင်မိတော့မှဘာများတုန်း ဟလို့စဉ်းစားချိန်တောင် မရပါဘူးဗျာ။ အနံ့ဆိုးကြီးက နှာခေါင်းထဲတန်းဝင်လာ တော့တာပဲ။ ဘယ်ကောင်က ကြံကြံဖန်ဖန် ကြွက်တွင်းဝမှာ ဖင်သရမ်းသွားသလဲ မသိပါဘူး ဗျာ။ ကျနော်စမ်းမိတဲ့ မစင်ပုံက နည်းနည်းနောနော အပုံကြီး မဟုတ်ပါလား ။ ကျနော့်မှာ ပိုက်ဆံလေးငါး ကျပ်ဆုံးမှာလည်းကြောက် ၊လက်မှာလည်း ချီးပေနေပြီ ။ အနံ့ကလည်း ဆိုးသလား မမေးနဲ့။ အေးဗျာ၊ လက်ဘက်ရည်တခွက်ပြားနှစ်ဆယ်ခေတ်မှာ ဒီလောက်ငွေကို အဆုံးခံလို့ မဖြစ်ချေဘူး ဆိုပြီး ဆက်နှိုက်ရတော့တာပေါ့။ ကံဆိုးချက် ကတော့ဗျာ ၊လက်မှာ ချီးပေနေရက်နဲ့ ဇောကပ် ပြီး ဆက်နှိုက်လိုက်တာ ဘယ်ချိန်က စိတ်တို ပြီး ချောင်းနေ မှန်း မသိတဲ့ တွင်းထဲက ကြွက်က ကျနော့်လက်ကို ကိုက်လိုက်ပါလေရော ။ကျနော့်မှာဗျာ၊ ချီးပေတာက တမျိုး ၊ကြွက်ကိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာတဖက်နဲ့ လက်ကိုဆေးရ ပိုက်ဆံတွေကို ဆေးရ ၊ဒဏ်ရာကို ဓာတ်ဆီထည့်ရနဲ့ တော်တော့်ကို ဗျာများခဲ့ရတာကလား။ အင်း ၊ ပိုက်ဆံငါးကျပ် လောက်နဲ့ ခံရတဲ့ ဒုက္ခ မသေးလှဘူးဗျ ။

....

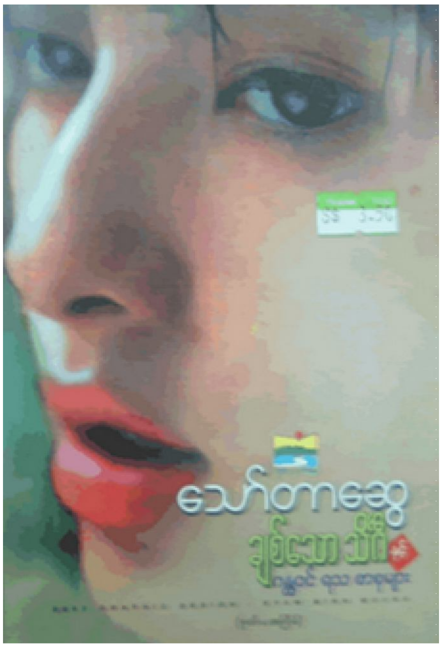

ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျနော်အရွယ်ရောက်လာတော့ ငွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပူတတ်ပင်တတ်လာတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ ကျောင်းဆရာဘဝမှာ မူလတန်း ကျောင်းသားတွေအတွက် အထူးထုတ်စာအုပ်တွေရိုက်ရောင်းဘို့လုပ်တော့ ကျနော့်ညီဆီက ငွေငါးထောင် ချေးခဲ့ဘူးတယ် ။တသက်နဲ့တကိုယ် ငွေငါးထောင်အကြွေးမတင်ခဲ့ဘူးတဲ့ ကျနော်ဟာ ... ငါ ရိုက်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေ မရောင်းရရင် ဒီအကြွေး ဘယ်လိုဆပ်ပါ့မလဲ တွေးပြီး အိပ်လို့ တောင် မပျော်တော့ဘူးဗျာ ။ စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံပြီး အိပ်လိုက် လန့်နိုးလာလိုက်နဲ့ တော်တော်ကို ဆိုးတဲ့ သောကပဲဗျာ။

ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်း စီးပွားရေးလောက ထဲရောက်လာတော့ ငွေရှာနည်းမျိုးစုံကို ကျနော်သိလာတယ်။ ကျနော်ဘယ်လောက် ငွေရှာတတ်လာ သလဲဆိုရင် ဆရာသော်တာ ဆွေလို ပုဂ္ဂိုလ်ကတောင် ၊ "ဟော့ကောင် သက်နိုင် ၊မင်းလို ကောင်မျိုးတွေရှိနေရင် မြန်မာပြည်ကြီးဘယ်တော့ မှ မဆင်းရဲဘူးကွ" ဆိုပြီး မှတ်ချက်ပေးတဲ့ အထိပဲဗျာ။မိုးကုတ်မြေမောင်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနဲ့ တွဲသောက်ခဲ့တဲ့ ဆရာက ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ကျနော် လန့်သွားတယ်ဗျ။

ဟုတ်တယ် ။ ဆရာသော်တာဆွေနဲ့ ကျနော်တော်တော်ကို ရင်းနှီးခဲ့တယ် ။ တိတိကျကျ ပြောရရင် သူမကွယ်လွန်ခင် လေးလလောက်အထိ ကျနော်နဲ့ အရက်တွဲသောက်ခဲ့တယ် ။

ဆရာသော်တာဆွေနဲ့ ကျနော့်ဇာတ်လမ်း သိချင်လို့လား ။ ဆရာသော်တာဆွေနဲ့ ကျနော် တရင်းတနှီးနေခဲ့တာ ၁၉၈၉ ဝန်းကျင်ဗျ ။

ခင်မာလာအကြောင်းပြောတုန်းက ကျနော်နဲ့တွဲခဲ့တဲ့ ့အလံနီလူထွက် ကိုတင်ထွန်းကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။ သူပေါ့ဗျ။ ဆရာသော်တာဆွေကို ကျနော့် ရှမ်းစုရုံးခန်းကို ခေါ်ချလာတာလေ။ ဘယ်မှာ ဘယ်လိုဆုံပြီး ခေါ်လာမှန်းတော့ ကျနော်လည်း မပြောတတ်ဘူး။

ဆရာသော်တာဆွေက ကျနော့်ရုံးခန်းမှာ တနာရီကျော်လောက်ထိုင်ပြီး ကျနော် အလုပ်အကြောင်းပြောတာ ၊ ဌာနဆိုင်ရာတွေကို ဖုန်းဆက် တာတွေ ထိုင်ကြည့်ပြီး စောစောက မှတ်ချက်ကို ချတော့တာပဲဗျာ ။ဆရာ့မှတ်ချက်ကြောင့် ကျနော်က ပြာပြာသလဲ .. ဟာ ၊ မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ် ၊ ကျနော်ဘာကောင်မှ မဟုတ်ရပါဘူး ၊ရှင်းပြလည်း မရဘူးဗျာ။ ဟော့ကောင် သက်နိုင် ငါလည်း မိုးကုတ်မြေမောင်လိုကောင်မျိုး နဲ့ပေါင်းလာတာ။ ငါအခုလောက် စောင့်ကြည့်လိုက်ရင် မင်းလက်ရည်ကို ငါသိပြီ ဆိုပြီး ဇွတ်လုပ်နေလို့ ဘာမှ မပြောပဲ ငြိမ်နေလိုက်ရတယ်ဗျာ ။

နောက်ပိုင်းမှာ ဆရာသော်တာဆွေက နေ့လည် တနာရီလောက်ဆို အချိန်မှန်လိုလို ဖုန်းဆက်တတ်တယ်။ ဟော့ကောင် သက်နိုင် အားရင် အိမ်လာခဲ့ကွာ။ ရမ်နဲ့ဘဲကင်တခြမ်း ဆွဲခဲ့တဲ့ ။ကျနော်က ဆရာ့ကို သူ့စာတွေကြောင့် လေးစားရင်းစွဲလည်းရှိ သောက်ဖော်လည်း ရ ဆိုတော့ သူခေါ်တိုင်း မောင်မပြင်းပေါ့ဗျာ ။သူ့နေတဲ့ ပြည်ထောင်စုရိပ်သာက တိုက်ခန်းကို တရက်ခြားနစ်ရက်ခြားဆိုသလို ခဏခဏရောက်နေတယ်။ နေဦး ၊သူက သူက ရမ်နဲ့ဘဲကင် ဝယ်လာခိုင်းလို့ တမျိုးမထင်လိုက်နဲ့လိုက်အုံး။ ကျနော်နဲ့ ဆရာသော်တာဆွေတွေ့တော့ သူက

သူ့သားမက် အိမ်မှာ လိုက်နေတဲ့ အချိန်။ သူ့သားမက် က ဗိုလ်မှူးကြီးဘဝင်းတဲ့။ ဆရာ့စာတွေထဲမှာတွေ့တွေ့နေရတဲ့ သူ့သမီးကြီး (ဒေါ်)ဒင်ပယ် ဆွေ ရဲ့ ယောကျ်ားဗျ။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘဝင်းလည်း အသောက်သမားပါပဲဗျာ ။ အသောက်သမားမှ ဘီအီးဒီစီ လို့ ခေါ်တဲ့ အရက်ဖြူကို စွဲစွဲလန်းလန်းသောက်တဲ့ ယမကာလုလင်ပဲ။ သိတာပေါ့ဗျ။ ဆရာသော် တာဆွေ့ဆီ သွားရင် သူက အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ပုလင်းထောင်နေတာ အခေါက်တိုင်းလို တွေ့ နေရ တာပဲ။ ကျနော်ကတော့ (ဒေါ်)ဒင်ပယ်ဆွေကို မဆွေလို့ ပဲခေါ်ပါတယ် ။အဲဒီအချိန်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘဝင်းက အကောက်ခွန်မှာ ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ဆိုလား ဖြစ်နေပြီဗျ။ ဆရာသော်တာ ဆွေ့အိပ်ခန်းထဲမှာ နိုင်ငံခြားအရက်ပုလင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အများကြီးမှ တကယ့်အများကြီးဗျ။ ပုလင်းအရွယ်မျိုးစုံ ၊တံဆိပ်မျိုးစုံ၊သူကတော့ .. သက်နိုင် ၊ အဲဒီအခန်းထောင့်က အရက်မျိုးစုံကို မင်းကြိုက်တဲ့ တံဆိပ်၊ ကြိုက်သလောက်သာ သောက်ပေ တော့၊ ငါချမ်းသာလို့တော့ မဟုတ်ဘူးဟေ့။ ငါ့သားမက်ကို လာပြီး ကန်တော့ထားကြတာတွေ ။ ငါက တော့ ရမ် ပဲတဲ့။ ကဲ ..ကြည့်။ အရက်သမားများ သူ့အကြိုက်နဲ့ သူဗျ။နောက်တော့ ကျနော်ယူလာတဲ့ ဘဲကင်ကို အသားထွင်ပြီး သူ့အခန်းထဲမှာ အသင့်ရှိတဲ့ ပြုပ်ဆုံ လေးထဲ ထည့် ဖြည်းဖြည်းချင်းထောင်း ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး မြုံ့နေလေရဲ့ဗျာ။ဟုတ်တယ် ၊ကျနော်နဲ့ ဆရာသော်တာဆွေတွေ့တော့ သူ့အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်နေပြီ။ ပြုပ်ဆုံဘေးနားက ဖန်ခွက်ထဲမှာ သူ့သွားတု အံကပ်ကို ဖြုတ်ပြီးရေစိမ်ထားလေရဲ့ ။

ပထမဆုံးစတွေ့တဲ့နေ့ကတော့ ကျနော်လည်း သူ့အခန်းထောင့်က ကိုးရီးယားဂျင်ဆင်း အရက် ရောမပုလင်းကြီးကို ရွေးလိုက်ပြီး နွားငတ်ရေကျ သောက်ပစ်လိုက်တယ် ။ အဲဒီ အရက်ပုလင်းကြီးဟာ ကျနော့်စိတ်ထင် သုံးလီတာဝန်းကျင်လောက် ဆန့်မယ် ထင်ပါရဲ့ ။ တညနေတည်း တဝက်ကျော်ကျော် ဖြိုလိုက်တာလည်း ဆရာသော်တာဆွေ မြင်ရော ၊နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာ မြန်မာအရက်သမားတွေရဲ့ ဘိုးအေကြီးက အလန့်တကြားနဲ့ .. ဟ ၊ သက်နိုင် ၊ မင်းဥစ္စာ အသောက်ကြမ်းလှချည့်လား၊ အရက်ကို ဘယ်အချိန်တွေ သောက်တုန်း တဲ့ ။ကျနော်က နေ့ညမရွေး ကြုံရင်ကြုံသလိုသောက်ပြီး မကြုံရင် တွေ့အောင်လိုက်ရှာ သောက်တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်တော့ ဆရာသော်တာဆွေက .. ခေါင်းတငြိမ့်ငြိမ့်နဲ့ ၊ မဟုတ်သေးဘူးသက်နိုင် ဆိုပြီး သူ့အရက်သောက်ပုံကို ရှင်းသဗျာ။

"မင်းသောက်ပုံသောက်နည်းက မြန်မြန်မာလကီးယားမဲ့နည်းကွ ၊ငါဆို မနက်ပိုင်းလုံးဝ မသောက်ဘူး၊ မနက်ဖက် ငါကိုယ်တိုင်ဈေးဝယ်ထွက်တယ် ။ စားစရာ၊ မြည်းစရာ ကို ကိုယ်တိုင်ကြော်လှော်ပြီး နေ့လည်းပိုင်းရောက်မှ တိတိကျကျပြောရရင် ဆယ့်နစ်နာရီကျော်မှ စသောက်တယ် ။ညနေသုံးနာရီလောက်မှာ တရေးတမောအိပ်တယ်။ ညခုနစ်နာရီလောက် ထပြီး စာရေးတယ်။ ကိုးနာရီလောက်မှာ ပြန်သောက်တယ် ၊ အိပ်တယ်" ဆိုပဲ ။ဒါလည်း သူငယ်စဉ်ဘဝက အကျင့်ထင်ပါတယ်။ ကျနော်နဲ့တွေ့တဲ့ အချိန်မှာတော့ စာရေးတာ တော်တော်ကျဲသွားပါပြီ။ ကျနော့်ညဖက်တွေ ရောက်ရင်လည်း အချိန်မတော်သောက်တာ ပါပဲ။

အချိန်မတော်အလာကောင်းလို့ ဆရာသော်တာဆွေ့ မြေးမလေးတွေကတောင့် အငေါ်တူး တာခံရဘူး သဗျာ။ဒါကလည်း ကျနော့်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ကျနော့်သူငယ်ချင်း မရမ်းကုန်း မြို့နယ် အလုပ်သမားဦးစီးဌာနက မြို့နယ်အရာရှိ ကိုဇော်မင်း ဂျီကျလို့ ဖြစ်ရတဲ့ ဇာတ်လမ်း ။တနေ့ ကိုဇော်မင်းက ညဖက်ခုနစ်နာရီခွဲလောက်မှာ မရမ်းကုန်း ဘုရင့်နောင် ပွဲရုံတန်းက အရက်ဆိုင် တဆိုင်မှာသောက်နေကြတုန်း ဖြိုးစားကြီး စာရေးဆရာ သော်တာဆွေကို တွေ့ချင်ပါတယ် ဆိုပြီး ဂျီကျပါလေရော ။ ကျနော်က ခင်ဗျားနားပူတာ အချိန်မတော်ကြီး ၊ဆရာသော်တာဆွေ က အသက်တော်တော်ကြီးနေပြီ၊ ညဖက်သိပ်ညဥ့်နက်မှ သွားလည် တာမကောင်းပါဘူးလို့၊ အတန်တန်နားချပါရက်နဲ့ ၊ နားမဝင် တာနဲ့ ဆရာ့ကို လှမ်းဖုန်းဆက်ပြီး လာပါရစေဆိုတော့ ဆရာကလည်း လာခဲ့လေကွာတဲ့ ။

ဒါနဲ့ ကျနော်ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပြီး ပြည်ထောင်စုရိပ်သာကို ချီတက်သွားပါလေရော။ ဖြစ်ချင်တော့ လမ်းကြုံပါတယ်လေ။ သမီးနဲ့ ဇနီးပါ ဆရာသော်တာဆွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး လိုက်မှ ဆိုပြီး သူတို့ကိုပါ အပါခေါ်လာမိသဗျာ။ တကယ်တော့ ကိုဇော်မင်းကို ခေါ်လာမိ တာရော ။ ဇနီးနဲ့ သမီးကို ခေါ်လာမိတာပါ ကျနော့်မဟာ အမှားပါပဲ။ ဆရာ့အိမ်ရောက်တော့ ကိုးနာရီကျော်နေပြီ ။ ဆရာ့အခန်းရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ပိုလ်ဘဝင်းလည်း အဖြူတပု လင်းနဲ့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ဇရက်မင်းစည်းစိမ်ယူနေလေရဲ့ ။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း မဆွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး မိသားစု ကော၊ ကိုဇော်မင်းကိုပါခေါ်ပြီး နောက်ဖက်က ဆရာ့အခန်းထဲ ဝင်သွား လိုက်တယ် ။ကိုဇော်မင်းဆိုတဲ့ မောင်ကတော့ဗျာ။ ရောက်ရောက်ချင်း စောက်နဲ့ထွင်းတော့ တာပဲ ။သူက မူးလည်း အတော်မူး နေပြီဗျ။ ကျနော်မိတ်ဆက်ပေးတာတောင် မစောင့်တော့ပဲ .. ဆရာသော်တာဆွေ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး “ နေပါဦး ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူတုန်း၊ ဘာအလုပ် လုပ်သလဲတဲ့ ။ သေပါတော့ဗျာ ။လက်စသတ် တော့ သူက စာဖတ်တယ် သာဆိုတယ် ရွှေသွေးနဲ့တေဇ ဖတ်တဲ့ လူစားထင်ပါရဲ့

။လူအထင် ကြီးအောင် ဆရာသော်တာဆွေကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုပြီး မူးမူးနဲ့ တမင်ဂျိကျ တာ ဖုံးမရအောင် ပေါ်လာပါတော့တယ်။

ကျနော်က ကိုဇော်မင်းနေဦး ၊ နေဦးလို့တားတာတောင် တားမရပဲ စွတ်ပြီး တင်နေတော့ ဆရာသော်တာဆွေဟာ ကိုဇော်မင်းမေးမေးနေတဲ့ မေးခွန်း သုံးလေးကြိမ်လည်း ထပ်လာရော ရုတ်တရက်ဒေါကန်လာပုံရတယ် ။" ဟေ့ကောင် ၊ သက်ခိုင် ၊မင်းဘယ်က ကလေကချေကို ခေါ်လာတာလဲ"တဲ့ ။နောက်ပြီး ကိုဇော်မင်းမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး .." ဟေ့ကောင် ကြင်ဆွေ ဆိုတဲ့ ကောင်က ဦးနေဝင်းလိုလူ ကိုတောင် သောက်ဂရုစိုက်ခဲ့တဲ့ ကောင်မဟုတ်ဘူး" ဆိုပြီး ထချဲပါလေရောဗျာ ။ဟုတ်တယ် ။ သူ့နာမည် အရင်းက ဦးကြင်ဆွေ တဲ့ဗျ ။

ကျနော်မိန်းမနဲ့ ရှစ်နှစ်အရွယ်ကျနော့်သမီးဟာ မျက်လုံးလေးတွေ ကြောင်ကြောင်တောင် တောင်နဲ့ ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်ကုန်ကြတော့ပေ့ါဗျာ ။ဟုတ်တယ်ဗျ။ ဆရာသော်တာဆွေ က ရာဇဝင်နဲ့လူ။ သူ့ကို မဆလလက်ထက်တုန်းက ဆိုဗီယက်နဲ့ တခြားနိုင်ငံအချို့ကို စာရေး ဆရာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တွေ စေလွှတ်တုန်းက သူ့ကို ဦးနေဝင်းကိုယ်တိုင် က လိုက်သွားပါ ဆိုပြီး ထည့်လိုက်ဘူးတယ် ။ဒါပေမဲ့ ဆရာ သော်တာဆွေက ဝတ်စရာအဝတ်အစားနဲ့ မိန်းမ အတွက် အိမ်သုံးစရိတ် မထားခဲ့နိုင်လို့ မလိုက်နိုင်ပါဘူး ငြင်းဘူးတာကို သူကိုယ်တိုင် ကျနော့် ဘဝဇာတ်ကြောင်းမှာ ဖွင့်ရေးခဲ့ဘူးတယ်ဗျ။နောက်ပိုင်း ဦးနေဝင်းကိုယ်တိုင်က ဆရာသော်တာ ဆွေအတွက် အဝတ်အစားရော ၊သူ့ဇနီးအတွက် အသုံးစားရိတ်ပါ သူသောက်နေတဲ့ အရက်ဆိုင်ကို လူလွှတ်ပြီး ထုတ်ပေးမှ အဲဒီ နိုင်ငံခြား ခရီးစဉ်ကို လိုက်သွားသ တဲ့ဗျာ ။

ကျနော်လည်း ဘယ်လိုမှ မနေသာတော့ပဲ ကိုဇော်မင်းကို .. " ဟေ့လူ ခင်ဗျား ဒီလို ဆက်လုပ် နေရင် ကျနော်သည်းမခံတော့ဘူး။ ဒါ ခင်ဗျား တွေ့ချင်တယ်ဆိုတဲ့ ဆရာသော်တာဆွေပဲ ။ခင်ဗျား ရစ်တာ မရပ်ရင် ကျနော့်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့ ။ ကျနော်ဘယ်လိုကောင်ဆိုတာ ခင်ဗျား အသိဆုံး" ဆိုပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းကိုင်တော့မယ် ဟန်ပြလိုက်တော့ ကိုဇော်မင်း ငြိမ်ကျသွားပြီး ဆရာရယ် ကျနော်မှားပါတယ်ဆိုပြီး ဆရာသော်တာဆွေ့ကို ထိုင်ကန်တော့နေပြန်ရောဗျာ ။ မငြိမ်လို့မရဘူးလေ။ သူ့ဝန်ကြီးနဲ့ကျနော်က အဆမတန် ရင်းနှီးနေတာ ကျနော်ဒုက္ခပေး ရင် သူရောပြုတ်သွားမှာပေ့ါ ။

ခက်တယ်ဗျ။ အမူးသမားတချို့ဟာ ဒီလိုပဲ။ ရမ်းကားလိုက်၊ အော်ဟစ်လိုက် ၊ကြိမ်းလိုက်မောင်း လိုက်၊ ငိုလိုက်ရီလိုက် ဖြစ်တတ်ကြတာကလား။

....

နောက်ဆုံးတော့ ဆရာသော်တာ့ဆွေ အခန်းထဲက အရက်တလုံးဖွင့်ပြီး ထပ်သောက်လိုက်ကြ တာ ညဆယ်တစ်နာရီလောက် ဖြစ်သွားပါ လေ ရော ။ ဒီတော့မှ အိမ်ရှင်တွေကို သတိရပြီး ပြန်ကြမှ သင့်မယ်ဆိုပြီး .. ဆရာ့အခန်းထဲက ထွက်၊ မဆွေကို ကျနော်တို့ ပြန်ပါအုံးမယ်လို့

လည်းနှုတ်ဆက်ရော ၊ ဆရာ့မြေးမလေး၊မဆွေ့သမီးကိုးနှစ်လောက်ကလေးမလေးက " ကျနော်တို့ကို တော်တော်မြင်ပြင်းကပ်နေပြီထင်ပ့ါ။ ပြန်သင့်တာကြာလှပြီတဲ့ ။

....

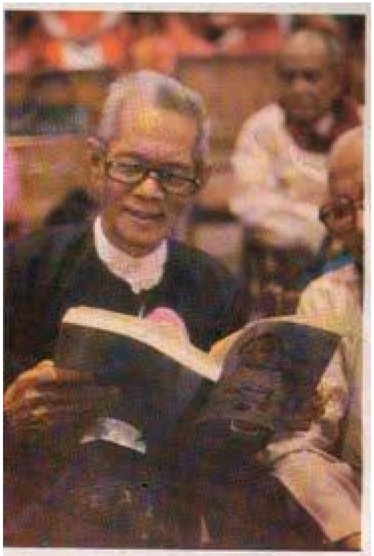

ဦးကြင်ဆွေ (သော်တာဆွေ)

ကျနော်တို့ကလည်း အလိုက်မသိတဲ့ အထဲပါနေတော့ ကလေးပြောတာ ကျနော့်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မနေပေမဲ့ ကျနော့်သမီးကတော့မျက်နှာပျက် သွားရှာပါတယ် ။မိန်းမလုပ်သူက တော့ ... ရှင်ဟာ အချိန်မတော် လူကြီးကို သွားဒုက္ခပေးတာပဲ ဆိုပြီး အပြန်လမ်းမှာ တဗျစ်တောက် တောက် နဲ့ပေါ့ဗျာ ။

နောက်တပတ်ကျော်လောက်နေတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း မဆွေကိုယ်တိုင် ကျနော့်ကို ဖုန်းဆက်ပါတယ် ။" ကိုသက်ခိုင်၊ဖေဖေ့ကျန်းမာရေးဟာ အားရစရာ မရှိတော့ဘူးလို့ ဆရာ ဝန်ကြီးက ပြောတယ်။ ခက်တာက ဖေဖေဟာ တခြားဘယ်သူလာလာ ၊ ဘယ်စာရေး ဆရာ လာလာ ၊အရက်မသောက်တော့ပေမဲ့ ကိုသက်ခိုင် လာရင် သောက် သောက်နေတယ် ။အခုလည်း နေမကောင်းတဲ့ ကြားက ကိုသက်ခိုင်ကို မေးမေး နေတယ် ။ အဲဒါ ကိုသက်ခိုင် နားလည်ပေးစေ့ချင်ပါတယ် "တဲ့ ။

အေးဗျာ။ ကျနော်လည်း နားလည်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ဆရာသော်တာဆွေ ဖုန်းဆက်လာတိုင်း "အလုပ်များနေလို့ပါဆရာ"ဆိုပြီး အလိမ္မာနဲ့ ရှောင်ရ ပါတော့တယ် ။ ဆရာ့အိမ်ကို ကျနော် မရောက်တာ လေးငါးလလောက်အကြာမှာ ဆရာ့နာရေးသတင်း သတင်းစာတွေမှာ ပါလာ ပါတယ် ။ဆရာ့အသုဘမြေချတဲ့နေ့က ကြံတောသုသာန်မှာ မဆွေနဲ့တွေ့တော့ .." အော် ၊ ကိုသက်ခိုင် ဖေဖေ့ဆီမလာတာ တော်တော်ကြာ သွားပြီ နော် " တဲ့ ။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာသော်တာဆွေဟာ ကျနော်မမေ့နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ပါပဲ ။ သူမဆုံးခင် လေးငါးလလောက် အထိ သူ့အခန်း လေး

ထဲမှာ တွဲသောက်ခဲ့ကြပါတယ် ။ ကျနော်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း သောက် တဲ့ နေ့တွေမှာ ဆုံးသွားရှာပြီ ဖြစ်တဲ့ သူ့ဇနီးမေ " ဟင်းချက် ကောင်းတဲ့ အကြောင်း၊သူ့အပေါ် နားလည်မှုရှိတဲ့အကြောင်း မမောတမ်းပြော ပြောနေခဲ့ဘူးတယ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မြင့်မြင့်ခိုင်ရဲ့ ဓာတ်ပုံ ကိုထုတ်ပြပြီး . .သက်နိုင် ၊မင်း ငါ့မိန်းမ မေ့ကို မမြင်ဘူးရင် သူ့ပုံသာ ကြည့်ပေတော့ တထေရာ တည်း ချွတ်စွပ်ကွဆိုပြီး အတည်လိုလို နောက်သလိုလို ပြောခဲ့ဘူးတယ်။ သူရေးထား ခဲ့ပြီး စက်မတင်ဖြစ်သေးတဲ့ စာတချို့ကို . .သက်နိုင် ၊မင်းထုတ်ချင်တယ်ဆိုရင် ပိုက်ဆံ တပြားမှမပေးပဲ ထုတ်ကွာလို့ လည်းပြောခဲ့ဘူး တယ်။ ဆရာနဲ့ကျနော်၊ ဆရာနဲ့ ကျနော်မိသားစု ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ... တော်တော် များ မမေ့နိုင်စရာတွေ အဖြစ် ကျန်ခဲ့ပါတယ် ။အင်း .. နောက်တခေါက် ကျနော့်မိန်းမငည့်တွေ့ လာမှ ဆရာသော်တာ ဆွေနဲ့ တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ယူလာခိုင်းပြီးခင်ဗျားကို ပြရအုံးမယ်ဗျာ ။

....

အော် ၊ ကျနော်ရင်းနှီးခဲ့တာ ဆရာသော်တာဆွေ တယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ ။ ဆရာအောင်သင်း ၊ဆရာမြသန်းတင့် ၊လယ်တွင်းသား စောချစ်တို့နဲ့လည်း တရင်းတနှီး ဆုံခဲ့ဘူးသေးတယ်ဗျာ ။၁၉၈၇ ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာပေါ့ ။

လှိုင်မြစ်ကမ်းထိပ်မှာ ရှိတဲ့ အထပ်သားစက်ရုံအမှတ်(၂) မှာ စာပေဟောပြောပွဲလုပ်တုန်း ကပေါ့ ။စာပေဟောပြောပွဲကို ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်တာ က အဲဒီ စက်ရုံက မန်နေဂျာ ဦးခင်မောင် ရင်ဗျ။ သူက ကမာရွတ်ဈေးထဲက ကိုမြင့်ဦးတို့နဲ့ ရင်းနှီးရာက ကျနော်နဲ့ပါ ရင်းနှီးနေတယ် ။

အော် ၊ ဦးခင်မောင်ရင်က ဉပမိရုပ်ကောင်းတယ်ဗျ။ မြို့နယ်တရားသူကြီးတွေ ဘာတွေ လုပ်ဖူးတယ်။ သူတို့စက်ရုံစာပေဟောပြောပွဲ လုပ်မယ်ဆို တော့ ဦးခင်မောင်ရင် ကျနော့် အိမ် ပေါက်ချ လာပြီး " ဆရာ သက် ၊ ကျနော်တို့စက်ရုံစာပေဟောပြောပွဲအတွက် ဖိတ်ထားတဲ့ စာရေးဆရာ တွေကို ဆရာ့အိမ်မှာ ဧည့်ခံပေးပါ ။ဧည့်ခံစားရိတ်ကျနော်တို့ထုတ်ပေးမှာပါ တဲ့ ။

ကြည့်ရတာ ကျနော်စာတိုပေစဖတ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကိုမြင့်ဦး တို့ဆီက သိပြီး အကူ အညီလာတောင်းပုံရပါတယ် ။ကျနော်ကလည်း စာရေးဆရာတွေနဲ့ဆုံချင်နေတဲ့ကောင် ဆိုတော့ ဖိုးကျိုင်းတုတ်ဖြစ်ပြီး လွယ်လွယ်ပဲ တာဝန်ယူလိုက်တယ် ။စာရေးဆရာတွေကို ဧည့်ခံ တာ ဘာခက်တဲ့အလုပ်လဲဗျာ ။အော် .. ။ဆရာအောင်သင်းကို ဟောပြောပွဲအတွက် သွားဖိတ် တော့ သွားတဲ့သူလေးငါးယောက်ထဲမှာ ဆရာ အောင်သင်းက ကျနော့်ကို မေးဆတ်ပြီး " "နေပါဦး ၊ မောင်ရင့်နာမည်က သက်နိုင်တဲ့"လား၊ မောင်ရင် ဘာလုပ်သတုန်း" တဲ့ ။ အဲဒီအချိန် က ကျနော် ရန်ကုန်ပြည်လမ်း မှာ တာဝန်ကျနေချိန်မို့ " ကျနော် အဝေးပြေးလမ်း စီမံကိန်း မှာလုပ်ပါတယ် လည်းဖြေလိုက်ရော ဆရာ အောင်သင်းက " အင်း ၊ ဒီခေတ်မှာတော့ မောင်ရင်တို့ အစားသာဆုံးပဲ ၊ကျုပ်တို့တော့ ဖာခေါင်းထက်ဆိုးတဲ့ အလုပ်လုပ်နေရတယ် "တဲ့ ။ ကျနော်လည်း တအံ့တဩနဲ့ "ဆရာက ဘာများလုပ်နေလို့တုန်း" ဆိုတော့ " ကျုရှင်ပြနေ တာလေ " တဲ့ ။ ကျနော်က

လျှာရှည်ပြီး ဆရာက ဘာလို့ ဖာခေါင်းထက် ပိုဆိုးရတာလဲ မေးမိတော့ " ဟ ။ ဖာခေါင်းက ပြစ်မှုထင်ရှားရင် ထောင်ခြောက်လပဲ ၊ကိုယ်တို့က ပြစ်မှု ထင်ရှားရင် ထောင်ဒဏ်သုံးနှစ် ဒဏ်ငွေ သုံးသောင်း "တဲ့ ။ သူပြောမှ အဲဒီခေတ်မှာ ကျူရှင် ဆရာတွေ တရားမဝင်စာပြရင် ပြစ်ဒဏ်သုံးနှစ်သုံးသောင်း ချထားတာ သတိရမိပါတော့တယ် ။

....

စာပေဟောပြောပွဲလုပ်မဲ့နေ့လည်းရောက်ရော ကျနော်ဟာ အင်းစိန်လမ်းမကြီး ၊ ပဏ္ဍိတလမ်း နားက နာမည်ကြီးစားသောက်ဆိုင် သုံးခြောက်ကိုး ကနေ ကုန်းဘောင်ကျော်။ သီဟိုဠ်စေ့ ကြော်၊ ဆယ့်နှစ်မျိုးဟင်းချို ။ ကိုက်လန်ကြော် စတဲ့ အမြည်းအစုံအလင် ကြိုတင် ဝယ် ထားရတာပေါ့ ဗျာ ။ အရက်ကတော့ ရမ်နှစ်ဒါဇင်လောက် ဦးခင်မောင်ရင်လာပို့ထားလေရဲ့ ။ ဧည့်ခံတာကတော့ ကျနော်နေတဲ့ ဘူတာရုံလမ်းက ကျနော့်ယောက္ခမ အိမ်မှာပေါ့ ။ အဲဒီနေ့က ဆရာလယ်တွင်းသားစောချစ်ဟာ ညနေလေးနာရီလောက်ကတည်း က ဝီရိယကောင်းပြီး အစောကြီးပေါက်ချလာတယ် ။ အဲဒီခေတ် အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာ လယ်တွင်း သား စောချစ်ဟာ "ပန်းမြိုင်လယ်က ဥယျာဉ်မှူး" ဆိုတဲ့ စာအုပ်နဲ့ စာပေဗိမာန် ဆုရော ။ အမျိုးသားစာပေဆုပါ ရပြီး လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေချိန်ပေါ့ ။စာရေးဆရာ တွေကို ဧည့်ခံတာဟာ ဘာမှ ဆန်းလှတယ် မဟုတ်ပေမဲ့ တကယ့်နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီးကို တွေ့တွေ့ချင်း အရက်ပုလင်းချပြီး " ကဲ ။ ဆရာရေ့ ၊ ဒါအရက်ပုလင်းပဲ။ စိတ်ရှိလက်ရှိ သာသောက်ပါဗျာ" လို့ ကျနော့်ပါးစပ်ကပြော မထွက်ဘူးဖြစ်နေတယ် ။အေးလေ၊ အချိန်က လည်း လေးနာရီဝန်းကျင်ပဲ ရှိသေးတယ် ။ ဆရာလယ်တွင်းသား စောချစ်ကလည်း စာတွေသာ အနအလှရေးနေတာ ။လူပုံစံက တကယ့် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း၊ ဥပဓိရုပ်မှင်မှောင်းအပြည့်နဲ့ ဆိုတော့ ကျနော်က မလန့်ပေမဲ့ အားနာ သလိုလို ခပ်တွန့်တွန့် ဖြစ်နေတယ် ။

....

ဒါနဲ့ စိတ်ကူးပေါက်သလို ယဉ်ကျေးမှုအရ ရေနွေးကြမ်းအိုးတလုံးချပြီး လက်ဖက်သုတ် တပန်းကန်နဲ့ မိတ်ဆက် စကားပြောဘို့ အားယူလိုက် ရတယ် ။နောက်တော့ ကျနော်လည်း စကားမရှိ စကားရှာပြီး စာအကြောင်းပေအကြောင်း တောင်တလုံး မြောက်တလုံး လျှောက်မေး လျှောက်ပြောလုပ် ရတော့တာပေါ့ ။ဆရာလယ်တွင်းသား ဟာ ကျနော်မေးနေပြောနေတာကို ဝတ်ကျေတန်းကျေ ပြန်ဖြေပြန်ပြောနေပေမဲ့ စိတ်မပါသလိုလို ဟန်ပန်ဖြစ်နေတာရယ်။ ရေနွေးကြမ်း ပန်းကန်နဲ့ လက်ဖက်သုတ်ကို လက်နဲ့တောင်မတို့တာရယ်ကြောင့် လူကဲခတ်မညံ့တဲ့ ကျနော်ဟာ တခုခု မှားနေပြီ ဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ် ။ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း မထူးပါ ဘူးလေ ဆိုပြီး .." ဆရာ ၊ အခု ဆရာနဲ့ကျနော် စကားပြောနေရတာ ချောက်ကပ်ကပ်နဲ့ မစိုပြေ ဘူးဖြစ်နေတယ် ။အာသွက်လျှာသွက်ကလေး ဖြစ်သွားအောင် နည်းနည်း လောက် လုပ်လိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်ဆရာ " လို့လည်း စကားဦးသန်းလိုက်ရော ၊ ဆရာလယ်တွင်း သား

စောချစ်ရဲ့ မျက်နှာဟာ မြူမှောင်ဝေကင်းတဲ့ ဖိုးလမင်းကြီးလို ဝင်းပလာ ပြီး " ဟာ၊ ရှိလားဆရာ၊ ကောင်းတာပေါ့ "တဲ့ ။အမယ်၊ သူကတောင် ကျနော့်ကို ဆရာတဲ့ ။ ဟုတ်တော့နေပါပြီ ။

ဒီလိုနဲ့ ရမ်ပုလင်း တလုံးဖွင့်ပြီး ဖန်ခွက်နဲ့ဆော်ဒါပုလင်းတွေချပေးလိုက်တာ ဆရာလယ်တွင်းသားဟာ ချက်ချင်းဆိုသလို သူကိုယ်တိုင် လက်လေးလုံးလောက်ငှဲ့ထည့်ပြီး ရေငတ်နေတဲ့ ပုံစံ နဲ့ ဂျိုက်ကနဲ သောက်ချလိုက်ပါရော ။အဲ .. နောက်ပိုင်းတော့ သူနဲ့ကျနော်လေပေး ဖြောင့်လာ တယ် ။ကျနော်နဲ့သူ ပြောဖြစ်တာတော့ အစုံပဲဗျ။ အဲဒီတုန်းက ဆရာလယ်တွင်းသားစောချစ် ဟာ လမ်းစဉ်ပါတီ လူငယ်ရေးရာမှာ ဝင်လုပ်နေတယ် ။သူ့မိခင်ဌာနကတော့ ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဌာန(ယခု အထွေထွေအုပ်ချုပ်ရေး ဦးစီးဌာန)မှာဆိုပဲ ။ အော်.. ။မေ့နေလို့ ။ အဲဒီနေ့ က ကျနော် အရက်သောက်ဘူးဗျ ။ခါးနာနေတာနဲ့ အရက်ကို တပါတ်လောက် မသောက်ပဲ နားထားတဲ့အချိန် ။ အဲဒီနေ့က ဆရာ လယ်တွင်းသားစောချစ်နဲ့ပြောဖြစ်တဲ့ အကြောင်းထဲမှာ ကျနော်က သူရေး တဲ့စာတွေကို ဝေဖန်တာလည်း ပါတယ် ။ ကျနော် သူရေးတဲ့ စာတွေဖတ်ပြီး စိတ်ထဲမှာခံစားနေရတာကို ထုတ်ပြောဖြစ်ပါတယ် ။ " ဆရာရေ ၊ စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ဗျာ ။ ကျနော် ဆရာရေးတဲ့စာ တွေကို ဖတ်ပြီး ဆရာ့စာတွေကို တစုံတခုက ဇက်ခွဲ့ထားသလို ခံစားရပါတယ် လို့ပြောလိုက်မိသဗျာ ။ ကျနော်သုံးလိုက်တဲ့ ဇက်ခွဲ့ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို လည်းကြားရော ဆရာလယ်တွင်းသားဟာ " ဟ ၊ ခင်ဗျား စကားလုံးက အဆန်း ပါလား ဆက်ပါဦး "တဲ့ ။

....

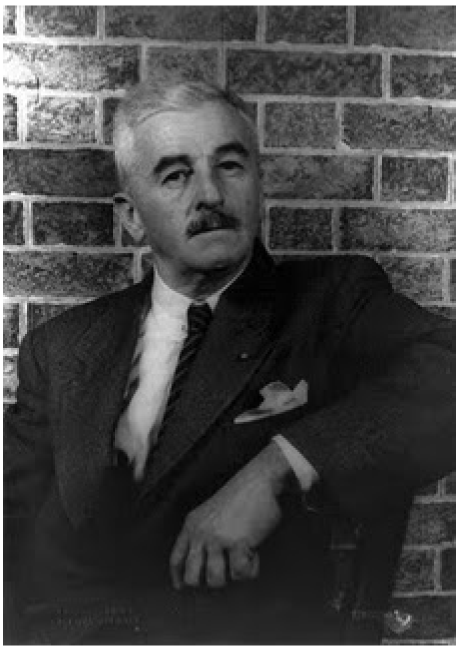

အမှန်တော့ သူနားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ။ကျနော်ဆိုလိုတာက သူရေးတဲ့ စာတွေမှာ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီ ကိုသာသာထိုးထိုးထောက်ခံနေတဲ့ အရေးအသားမျိုးတွေ လွှန်ကဲ နေတာကြောင့် သူ့စာတွေဟာ ဇက်ခွဲ့ခံထားရတဲ့ မြင်းတ ကောင်လို

ထင်သလောက် ခရီးမ ရောက်ဘူး လို့ ကျနော်ဆိုလိုတာပါ ။အော် .. ။ခင်ဗျားက လည်း ဒုံးဝေးရန်ကော၊ ဇက်ခွံ့ တယ် ဆိုတာ မြင်းတွေရဲ့ ပါးစပ်ထောင့်မှာ သစ်သားတုံးလေး ထည့်ပြီး အာဒေါက်ထည့်ထားတာကို ပြောတာဗျ ။အာဒေါက်ကို ဇက်ကြိုးနဲ့ တွဲထားတော့ ဇက်ကြိုးကို ဇတ်ကနဲဆွဲလိုက် အာဒေါက် က ပါးစပ်ဘေးဒေါင့်ကို ဆွဲဖြဲသလို ဖြစ်ပြီး မြင်းဟာ ထင်တိုင်း မပြေးနိုင်တော့ဘူး ။တချို့သိပ် ဆိုး တဲ့ မြင်းတွေဆို သံနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အာဒေါက် တောင် ထည့်ထားကြသေးဗျ ။ကျနော့်အမေးကို ဆရာလယ်တွင်းသားက " အော် ၊ကိုသက်နိုင် ရယ် ၊ကျနော်ဟာ ကျောင်းသားဘဝကတည်းက တင်းကြပ်တဲ့ စည်းကမ်းတွေနဲ့ နေလာခဲ့ရ တာဟာ ကျနော့်စာတွေမှာ လာပေါ်နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ။ တစုံတယောက် ၊ အဖွဲ့တခုခုက ကျနော့်ကို ဇက်ခွံ့ထားတာ မရှိရိုးအမှန်ပါ " တဲ့ ။ဖေယ်တိုးလေးတိုးပြီးဖြေသဗျ ။

ဒီမှာတင် ကျနော်လည်း စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းမှပါပဲလေ ဆိုပြီး ကျနော့်စာအုပ်စင်ပေါ် က ဆရာဇော်ဂျီ ဘာသာပြန်ထားတဲ့ " ကမ္ဘာ့နိုဗယ်ဆုရ စာရေးဆရာများ၏ မိုးကြယ်မို့လား နှင့် လမ်းသစ် ဝတ္ထုတိုများ " ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ် ။အဲဒီစာအုပ်ဟာ ဆရာ ဇော်ဂျီရဲ့ လက်ရာတွေအနက်က အကောင်းဆုံး စာရင်းမှာ ပါနိုင်တယ်ဗျ ။ကျနော် သိသလောက် အဲဒီစာအုပ်နဲ့ ဆရာဇော်ဂျီဟာ အမျိုးသားစာပေဆုတောင် ရခဲ့ဘူးတယ် ထင်ပါတယ် ။၁၉၇၇ ခုနှစ်ဝန်းကျင်က ထုတ်ခဲ့တာပါ ။ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ အမေရိကန်ပြည် ထောင်စု ရဲ့ စာရေးဆရာ အကျော်အမော် ဝီလျံဖော့ကနား (WILLIAM FAULKNER) ရေးတဲ့ (A ROSE FOR EMILY) ဆိုတဲ့ဝတ္ထုတိုကို ဆရာဇော်ဂျီက " ဇာတိပုညဂုဏ်ည ဂုဏ်မာန " ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ဘာသာပြန်ထားတာ ပါတယ်ဗျ ။အဲဒီ ဝတ္ထုတိုမှာ ကျနော့် စိတ်ထဲ ဘဝင် မကျတဲ့ အချက်တချက်တွေ့တာနဲ့ ဆရာလယ်တွင်းသားကို မေးမလို့ စာအုပ်ကို ဆွဲထုတ် လိုက်တာဗျ ။ဟုတ်ပါတယ် ။ ဆရာဇော်ဂျီဟာ တကယ့်ကဝိတဆူပါ ။ ကျနော့် စိတ်ထဲ ဘဝင် မကျတာ မှန်ချင်မှ မှန်ပါလိမ့်မယ် ။ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထဲရှိတာကို နိုင်ငံကျော် စာရေး ဆရာ ကြီးနဲ့ ဆုံတုန်း မေးကြည့်လိုက်မှ ဆိုပြီး စိတ်ကူးပေါ်လာလို့ပါ ။

ဒီလိုဗျ ။ ဆရာဇော်ဂျီဟာ အဲဒီ ဝတ္ထုတိုထဲက ဇာတ်ကောင် အမယ်အို အင်မလီ ရဲ့ မာန်မာန ကြီးပုံ ကိုရေးဖွဲ့ပြနေရာကနေ " ထို့ကြောင့် အင်မလီ၏ ဝင်းမှ အပုပ်နံ့ ထွက်လာစဉ် သော အခါ မည်သူမျှ အံ့ဩခြင်း မဖြစ်ကြချေ " လို့ ရေးထားသဗျ ။ကျနော့်ကို စိတ်စနောင့် စနင်း ဖြစ်အောင် လုပ်တာ အဲဒီ " အပုပ်နံ့ " ဆိုတဲ့ ဆိုတဲ့ စကားလုံးပဲဗျ ။။အဲဒီအခန်းမှာ ဆရာဇော်ဂျီရေးထားတာက လူသေကောင် အပုပ်နံ့ ကို ဆိုလိုပေမဲ့ ရုတ်တရက် ဆိုရင် အမယ်အို အင်မလီရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား အပုပ်နံ့ လို့ ထင်စရာဖြစ်နေတယ်။ခင်ဗျားလည်း သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ ။ မြန်မာစာမှာ " အပုပ်နံ့ " ဆိုတာ ရင်းမြစ် အနက်ကော ဆင့်ပွား အနက်ပါ ရှိတာမဟုတ်လား ။ခွေးသေကောင်က နံ့တဲ့ အပုပ်နံ့က ရင်းမြစ် အနက်ဗျာ ။ " ဒီကောင်မ အပုပ်နံ့ ကတော့ တရပ်ကွက်လုံး ပြန့်နေပြီ ဆိုတာမျိုးက ဆင့်ပွားအနက်မဟုတ်လား ။

"အဲဒီ စာလုံးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ဆရာဇော်ဂျီဟာ တခြားစကားလုံး တလုံးလုံး ကို ပြောင်းသုံးရင် ကောင်းမယ်ထင်လို့ပါ ဆရာ"လို့ ကျနော်လည်း ပြောလိုက်ရော ဆရာ လယ်တွင်းသားဟာ ကျနော့်ကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေပါတယ် ။ကျနော့်အမေးနဲ့ ပတ်သက် လို့ ဘာမှ ပြန်မဖြေခဲ့ပါဘူး ။ " ကိုသက်ခိုင် စာများများ ဖတ်တာကောင်းတယ်ဗျာ၊ စာဖတ်သူ ဟာ တနေ့မှာ သဘာဝ ခေါင်းဆောင် ဖြစ် လာတတ်ပါတယ် " ဆိုပြီး စကားလွှဲလိုက် သဗျ ။

နေဦးဗျ ။ နောက်ပိုင်း အဲဒီဝတ္ထုကို အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ပြန်ကြည့်ပြီး အဲဒီစကားလုံးနေရာမှာ တခြား စကားလုံး သုံးဘို့ ကျနော့် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း သူ့ထက် ကောင်းမွန်သင့်တင့်တဲ့ စကားလုံး ရှာမရပြန်ဘူးဗျ ။

ဆရာလယ်တွင်းသားကလည်း ကျနော်လေကန်နေတာကို နားထောင်လိုက် ပြန်ပြောလိုက် နဲ့ တနာရီသာသာအတွင်းမှာ ရမ်တလုံးပြောင် အောင် သောက်လိုက်ပြီဗျာ ။ဒီလိုနဲ့ ညနေ ခြောက် နာရီသာသာလောက်မှာ ဆရာအောင်သင်းရောက်ချလာတယ် ။ထုံးစံအတိုင်းလွယ်အိတ် တလုံး လွယ် လို့ပေါ့ ။

အော် ... ။ ကျနော်ကံကောင်းတဲ့ အကြောင်း ပြောမလို့လုပ်နေတာ စကားတွေဘေးချော်ပြီး စာရေးဆရာ တွေအကြောင်း ရောက်သွားပြန်ပြီ ။ ဟုတ်ပဲ့ဗျာ ။ကျနော်စကားပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ ။တောရောက်လိုက် တောင်ရောက် လိုက်နဲ့ ။ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့သာ သည်းခံပြီး နား ထောင်ပါတော့ဗျာ ။ ဆရာအောင်သင်းက ရောက်ရောက်ချင်း " ဖိုးသက်ခိုင်ရေ့ ၊ သုံးနှစ်သုံးသောင်း ဖာခေါင်းထက် ဆိုးတဲ့အလုပ် လုပ်နေ ရလို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ် ။ ခွင့်လွှတ်ကွာ "တဲ့ ။

(ဆက်လက် ရေးသားပါဦးမည်)

ရုပ်ပုံ။ ။ ဂူဂဲလ်

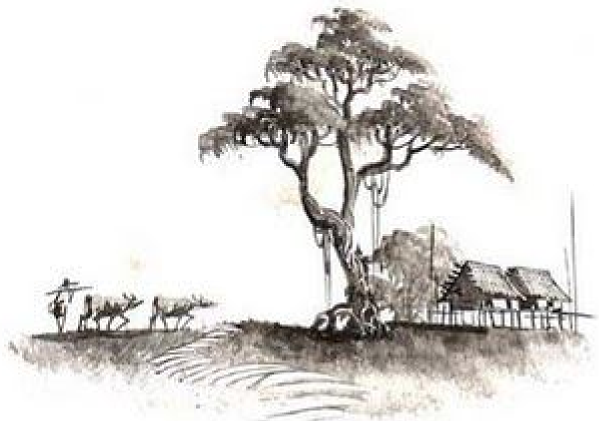

၇၈။ မျှော်လင့်ချက်မဲ့တဲ့ နေ့တွေလည်းရှိ

တကယ်တမ်းပြောရရင် ဆရာဦးအောင်သင်းရဲ့ စာပေသြဇာကို ကျနော်နည်းနည်းတော့ လန့်တယ်ဗျ။ သူက မေမြို့စစ်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနမှာ နည်းပြဆရာ လုပ်ခဲ့ဘူးသတဲ့ ။ ဆရာ အောင်သင်းဟာ စာအရေးအသားထက် စာပေဝေဖန်ရေးမှာ အားကောင်းတယ် ။ တခါ ကဆို "အောင်သင်းဘာ ပြောပြော"ဆိုပြီး မဂ္ဂဇင်းတခုမှာ ရေးလိုက်ရာကနေ မဂ္ဂဇင်း စာမျက် နှာတွေမှာ အပြန်အလှန်ရေးကြ အော်ကြနဲ့ ရောမစာပေတိုက်ပွဲ ကြီး တခုလိုဖြစ်ပြီး စာပေ လူ ကြမ်း မင်းသားလို့တောင် အမည်တွင်သွားခဲ့ဘူးသေးတယ်ဗျ ။နောက်ပိုင်းတော့ စာပေ ဝေဖန် ရေးတွေ ၊လူငယ်မြှင့်တင်ရေးတွေဖက်ကို ရောက်သွားတယ်။သူဟောတဲ့စာပေ ဟောပြောတွေ ကို ကျနော် ရှစ်တန်းကျောင်းသား ဘဝလောက် ကတည်းက ကျနော်တို့ကျောင်းမှာ လာဟော လို့ နား ထောင် ခဲ့ဘူးတယ် ။ တော်တော် အပြောအဟော ကောင်းတာကလား။ ။သူဟောတာ ပြောတာ ချက်ကျလက်ကျ ဖြစ်လွန်းလို့ ကျနော်ကြိုက်တယ် ။

သူက စကားပြောတဲ့နေရာမှာ တကယ့်ကို ပါရဂူမြောက်ကျွမ်းကျင်တာဗျ။ စကားကြီး ဆယ်ခွန်း ထဲမှာ ဆရာ အောင်သင်း အကျွမ်းကျင်ဆုံးကတော့ ကောက်ပင်ရိတ်လှီးပြောနည်းလို့ ထင် တာ ပဲဗျ ။ကျနော်သတိထားမိသလောက် သူစကားပြောရင် တဖက်လူကို နလံမထူနိုင်အောင် ဖြတ်ပိုင်းလှီးချ အောင်ပွဲရအောင် ပြောတတ်တယ်။ခုလဲ ၊ ကြည့်လေ၊ ဝိုင်းမှာ ထိုင်တောင် မထိုင်သေးဘူး၊ သူနဲ့ ဆရာမောင်သာရ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ဖြစ် လာတာကို စားမြုံ့ပြန်နေလေရဲ့ ။ အေးဗျ။ အဲဒီ ခေတ် အဲဒီအချိန်တုန်းက ဆရာမောင်သာရကလည်း စာပေအသိုင်းအဝိုင်းမှာ သူ့ခေတ်နဲ့ သူတွင်ကျယ် နေတဲ့အချိန်ဗျ ။ ကျနော်လည်း ဆရာ မောင်သာရ ရေးသမျှ စာအုပ်ကို မဖတ်ဘူးတဲ့စာအုပ် မရှိသလောက်ပါပဲ။ ဆရာမောင်သာရ ရဲ့ စာပေဩဇာဟာ ကျနော်တို့ အပေါ်မှာ တော်တော်ကြီးခဲ့တယ် ဆိုပါစို့ ။ အေးလေဗျာ။ ဩဇာ ကြီးဆို သူရေး တဲ့စာအုပ်ကို မဖတ်ခင် စာအုပ်နံမည်ကြားရကတည်းက စိတ်ထဲမှာ သရိုး သရီ ဖြစ်ကြရတာ ကလား ။ ကြည့်လေ။" ထမိန်ကျွတ်၍ လွှတ်လိုက်သည်"။" စီးပလေစေ ၊မောင်မ သုတ်နဲ့"။ "ခါးတကယ် မတို့ခင်က ယားတယ်လို့တွန့်" "နောက်ဆုံး ကျတော့ ကျော်ဟိန်းဟာ ကျော်ဟိန်းပါပဲ" ။ ကဲ၊ အဲဒါ သူ့စာအုပ် နာမည်တွေဗျ ။

ဆရာအောင်သင်းနဲ့ ဆရာမောင်သာရ မြို့ထဲတနေရာမှာ ဆုံမိကြတော့ ဘယ်ကဘယ်လို ငြိကြသလဲ မပြောတတ်ဘူးဗျ ။ ဆရာမောင်သာရက " ဆင်သွားရင် လမ်းဖြစ်တယ် " လို့ ပြောတာကို ဆရာအောင်သင်းက "ခင်ဗျား ဆင်က အကန်းကြီး "လို့ ပြန်ပက်ခဲ့သတဲ့ ။သဘော ကတော့ ဆင်ကန်းတောတိုး ဖြစ်နေတာကို ဆိုလိုတယ် ထင်ပါရဲ့ ဗျာ။ ဆရာအောင်သင်းက သူနဲ့ ဆရာမောင်သာရ အချေအတင်ပြောခဲ့တာကို အားရပါးရပြောနေပေမဲ့ ကျနော်ကတော့ ဘေးကနေ ငြိမ်ပြီး အကွက်ချောင်းနေတယ်ဗျာ ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှိန်တာလန့်တာက တခြား ဒီလိုနိုင်ငံကျော် ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့တွေ့တုန်း ကိုယ့်စိတ်ထဲမရှင်းတာ မေးဘို့ သူ့အလစ်အငိုက်ကို စောင့်နေတယ်ဆိုပါတော့ ။

ဆရာအောင်သင်းကတော့ ဆရာလယ်တွင်းသားလောက် အရက်သောက်တာ မကြမ်းဘူးဗျ ။ အမြည်း လေး စားလိုက် တခွက်မော့လိုက်နဲ့ ပုံမှန်လေးသွားနေတယ် ။ ဒီလိုနဲ့ ညခုနစ်နာရီခွဲ ဝန်းကျင် လောက်မှာ ဟောပြောပွဲစတို့ အချိန်ကျနေတာနဲ့ ဆရာလယ်တွင်းသားက ပွဲဦးထွက် သူပဲတာ ဝန်ယူလိုက်ပါ့မယ် ။ ဆရာအောင်သင်း အရှိန်ရအောင် အေးအေးဆေးဆေးသောက် ပါစေဆို ပြီး ဟောပြောပွဲရှိရာ ထွက်သွားသဗျ ။အရက်ဝိုင်းမှာ ဆရာအောင်သင်းနဲ့ ကျနော်နှစ် ယောက်တည်းကျန်ခဲ့ပါလေရော ။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာအောင်သင်းက အမြည်းပန်းကန်တွေ လျှောက်ကြည့်ပြီး ကိုက်လန်ကြော် တဖတ်ကို တူနဲ့ညှပ်ပြီး စားလိုက်တယ်။ပြီးတော့ "ဟေ့ ဖိုးသက်နိုင် ဒါက ဘာတုန်းကွ ။ ကန်ဖွန်း ရွက် လည်းမဟုတ်ပါလား"တဲ့ ။ ဒါနဲ့ကျနော်လည်း ဟာ ၊ ဆရာ ဒါ ကိုက်လန်လို့ ခေါ်တယ် ။ အရက်နဲ့တော့ တော်တော်လိုက်တယ် ဆရာလို့လည်းပြောလိုက်ရော "အေးကွ ။ ကိုက်လန် ဆိုတာ ကိုယ်တခါမှ မစားဖူးဘူး" ဆိုပဲ ။ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း အကွက်ကောင်း ဆိုက်ပြီ ဆိုပြီး .. "ဒါနဲ့ဆရာ ၊ ဆရာနဲ့ကျနော်နှစ်ယောက်တည်း ရှိတုန်း ကျနော့်စိတ်ထဲ ပြောချင်တာလေး ပြော ပါရစေ "ဆိုတော့ ဆရာကလည်း" အေး ၊ ပြောလေကွာ"တဲ့ ။

အမှန်က ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေတာက သမိုင်း ကိစ္စဗျ ။အဲဒီခေတ်တုန်းက သမိုင်းပြုစုရေးကော်မရှင် ဆိုပြီး နိုင်ငံတော်က ကမကထပြုပြီး လုပ်နေတာရှိတယ်။ ကျနော့် စိတ်ထဲ သမိုင်းဆိုတာ အစိုးရက ပြုစုမှတော့ ဘယ်မှာလာပြီး အမှန်တရားပေါ်တော့မလဲ ။ သမိုင်းကို ပြုစုရမှာက သမိုင်းပညာရှင်တွေရဲ့ အလုပ်လို့ ပဲ ကျနော် ရိုးရိုးသားသားနားလည် တယ် ။ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဘုရင်က မှန်နန်းဆောင်မှာနေရာပေးပြီး သမိုင်း(ရာဇဝင်) ရေးခိုင်းသတဲ့ ။အမှီအခိုမကင်းတဲ့ သမိုင်းဆရာဟာ ဘယ်လို လုပ် သမိုင်းအမှန်ကို ပြုစုမလဲ ဗျာ ။

ဒီတော့ကျနော်က ဆရာအောင်သင်းကို "ဆရာ ၊ ကျနော်သမိုင်းကို အယုံအကြည်မရှိဘူး" လို့ စွတ်တင်ပစ်လိုက်ရောဗျာ ။ ဒီတော့ ဆရာအောင်သင်းက အာမေဋိတ်သံနဲ့ "ဟေ ၊ ဒါဆို မင်းက သီပေါမင်းပါတော်မူတာကို မယုံဘူးလား"တဲ့ ။ကဲ ၊ကြည့် ။ မေးသူကို နလံမထူ နိုင်အောင် ပြန်ခွပ်လိုက်တာပဲဗျ ။

ဒါပေမဲ့ကျနော်ပြောတာကတခြား ဆရာအောင်သင်း ကျနော့်ကို ထောက်လက် သီးပေးသလို ပြန်ဖြေတာက တခြားဖြစ်နေတယ်ဗျ ။ဒါနဲ့ ကျနော်က သမိုင်းကော်မရှင်ဖွဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ပြောပြ ပြီး အဲဒါကြောင့် ကျနော်မယုံကြည်နိုင်တဲ့ အကြောင်း ပြန်ရှင်းတော့ သူက .. "မင်းက သမိုင်း ပြုစုတဲ့ လူတွေကိုမယုံတာပဲ။ သမိုင်းကို မယုံတာမှ မဟုတ်တာ"တဲ့ ။ကျနော်လည်း ဟောတဲ့ ပြောတဲ့နေရာမှာ စကားနိုင်လုတဲ့ နေရာမှာ တခေတ်မှာတယောက် ဆိုသလို နံမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ဆက်ပြီးငြင်းမလို့လုပ်နေတုန်း ကိုမြင့်ဦးဝင်လာပြီး ဆရာမြသန်းတင့်က ကျနော့်အိမ် မဝင်နိုင်တော့ပဲ ဟောပြောပွဲဆီကို သွားပြီ ၊ အရက်ဝိုင်းကို အထပ်သား စက်ရုံ ညှော်ရိပ်သာကို ရွှေ့ခဲ့ပါပြောတာနဲ့ စကားပြတ်သွားရောဗျာ ။

ကျနော်လည်း တပည့်ကျော် ဝင်းကြည်ဆိုတဲ့ ကျနော့်တပည့်ကျော်တယောက်ကို အမြည်းတွေ အရက်တွေ အထပ်သား ဧည့်ရိပ်သာထဲ စံနစ်တကျ ရွှေ့ပြောင်းဘို့မှာခဲ့ပြီး ဆရာအောင်သင်း ကို ကားပေါ် တင်ပြီး ဟောပြောပွဲဆီ လိုက်ပို့လိုက်ရရော ဆိုပါတော့ ။

…………………………………………..

ကျနော်ရောက်သွားတော့ ဆရာ လယ်တွင်းသားစောချစ်က တရုပ်သိုင်းဝတ္ထုတွေအကြောင်း ကနေ မျက်မှောက်ခေတ်စာပေအကြောင်း ဆက်စပ်ပြီးဟောနေလေရဲ့ ။ ကျနော်လည်း ဧည့်ခံရေးကို တာဝန်ယူထားတော့ ဟောပြောပွဲကို သေချာတော့ နားမထောင်လိုက်ရပါဘူး။ ကျနော့်အမြင်ပြောရရင် ဆရာလယ်တွင်းသားစောချစ်က သူ့စာတွေဘယ်လိုကောင်းကောင်း မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီအာဘော်က မလွတ်ပါဘူး ။ဆရာအောင်သင်းကတော့ "သရက်ထောင် ဖောက်ခဲ့စဉ်က" ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးနဲ့ စာရေးဆရာဖြစ်လာပေမဲ့ မဆလအစိုးရကို ထိခိုက်မဲ့ အချက်တွေကိုတော့ လိမ်လိမ်မာမာ ပါးပါးနပ်နပ် ရှောင်လွှဲပြောသွားတာပါပဲ ။ဆရာမြသန်းတင့် အတည်ငြိမ်ဆုံးနဲ့ သူယုံကြည်ရာကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ဆက်ပြီး စွဲကိုင်ထားတဲ့ ပုံစံလို့ ကျနော့်စိတ်ထဲ အကဲရမိတာပါပဲ ။

ဆရာ မြသန်းတင့်က သူ့ရဲ့နာမည်ကျော် ဓားတောင်ကိုကျော်၍ မီးပင်လယ်ကို ဖြတ်မည် ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု ဖြစ်လာပုံ ၊ သူရေးဖွဲ့ခဲ့ပုံတွေကို လူတန်းစားအမြင်တွေပါထည့်ပြီး ဟောတယ်။ နောက်ဆုံးပိတ် ဆရာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆရာအောင်သင်းပေါ့ ။ ခံစားသိနဲ့ ကြုံဆသိ၊ ကြောင်မှာ ကြောင်ကျူကေးရှင်း ရှိသလို လူမှာ အက်ကျူးကေးရှင်း ရှိတယ် ဆိုတာတွေ ဟောတော့ တာပါပဲ ။တကယ်တမ်းလည်း ဆရာအောင်သင်း ဟာ ဟောတဲ့ပြောတဲ့နေရာမှာ အချက်ကျကျ ပြောတတ်တာတော့ ပြိုင်စံရှားပဲဗျ ။ ပရိသတ်တဝါးဝါး တဟားဟား လက်ခုပ် သံတဖြောင်းဖြောင်းနဲ့ ပွဲကို ဆူအောင်လုပ် နိုင်တာကတော့ ဆရာအောင်သင်းပဲဗျာ ။

....

ညဆယ့်တစ်နာရီလောက် ဟောပြောပွဲလည်း ပြီးရော သောက်ပွဲဆက်ကြပြန်ရောဗျ ။ ကျနော် ကတော့ အထပ်သားစက်ရုံထဲမှာ ကိုယ့်အိမ်လို လူတွင်ကျယ်လုပ်လို့ မတော်ချေဘူး ဆိုပြီး ခပ်ကုတ်ကုတ်ပဲနေပြီး ပြန်ပို့ဘို့ သာ စောင့်နေလိုက်တော့တယ် ။

ထူးခြားတာက ဆရာမြသန်းတင့်ဗျ ။လူလုံးလူဖန်သေးသေး၊မျက်မှန်ထူထူနဲ့ စကားဟာဟ မပြောလှဘူး ။ခပ် အေးအေးပုံစံပဲ ။ တကယ့်ကို ဂန္တဝင်စာပေတွေကို ရေးခဲ့တဲ့ ဆရာမြသန်း တင့် ဆိုတာ သူမှ ဟုတ်မှလေစ လို့တောင် ထင်စရာပါပဲ ။အဲဒီညက ကျနော်နဲ့ ဆရာမြသန်း တင့် စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညက တွေ့ခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာ သုံးယောက်မှာ ဆရာမြသန်းတင်ကို ကျနော့် အလေးစားဆုံးပါပဲ ။

ရေချိန်ကိုက်လာလို့ထင်ပါရဲ့ ၊ ဆရာအောင်သင်းဟာ အဆိုတော်ရုပ်ရှင်မင်းသား မြတ်လေး ရဲ့ ကပြားမလေး ဂိုယာရမ် သီချင်းကို အကျယ်ကြီးဟစ်နေလေရဲ့ ။ဆရာလယ်တွင်းသားကလည်း ဘေးကနေ ရောပြီးသံယောင်လိုက်နေတယ် ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖြူန်းဆို ကုတ်အကျီ အမည်းကြီး ဝတ်ပြီး လူတယောက် ဝင်ချလာပါရောဗျာ ။ထူးထူးဆန်းဆန်း ဒီလူဟာ အရက်တော် တော်မူး နေပြီး အာလေးလျှာလေးသံကြီးနဲ့အင်္ဂလိပ်ကဗျာတပုဒ်ကို ရွတ်ရင်းဝင်ချလာတာဗျ ။ဒါကို မြင်လိုက်ကြားလိုက်တဲ့ ဆရာ အောင်သင်းဟာ ရုတ်တရက် မျက်နှာထားတည်သွားပြီး မတ်တတ် ထရပ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ " ဟေ့ကောင် ၊မင်းဘာကောင်တုန်း၊ ဘယ်ကကောင် တုန်း" တဲ့ ။ ကျနော်လည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကြောင် သွားတယ်။ အမှန်ပြောရရင် သူ့ကို ကျနော်လည်း မမြင်ဘူးဘူးဗျာ ။ အဝတ်အစား ဝတ်ထားတာကလည်း ကုတ်အကျီအစုတ်၊ ဥပဓိရုပ်ကလည်း တော်တော်ညံ့ဆိုတော့ ဒီလူ ဘယ်ကလဲ ၊ဘာလို့ဝင်လာတာပါလိမ့်ဆိုပြီး စဉ်းစားနေတုန်း ဦးခင်မောင်ရင် ပြာပြာသလဲ ဝင်လာပြီ .." ဟာ ၊ ဆရာ တို့နဲ့မိတ်ဆက်ပေး ဘို့ မေ့နေတယ် ။သူက အမှတ်(၁၀) အထပ်သား စက်ရုံမှူး ဦးကျော်မြင့် သိန်းပါ"တဲ့ ။ကောင်း ကြ ရော ပေ့ါဗျာ။သူ့စက်ရုံက လုပ်တဲ့ စာပေဟောပြောပွဲကို လာဟောတဲ့ စာရေးဆရာတွေက စက်ရုံမှူးကို ဆီးဟောက်မိနေတာပေ့ါ ။ ခက်တာက ဧည့်ခံကြိုဆိုရေးတာဝန်ယူထားတဲ့ ကျနော်တောင် စက်ရုံမှူး ဥပဓိရုပ်ညံ့တာ ကြားဘူးနားဝ ရှိပေမဲ့ လူကိုယ်တိုင်တော့ မမြင်ဖူး ခဲ့ဘူးဗျာ။နောက်ပိုင်းမှ သိရတာက စက်ရုံမှူး ဦးကျော်မြင့်သိန်းဟာ စာပေကို ဝါသနာထုံတဲ့ စာသမားပေသမား ။ဒီဟောပြောပွဲမှာ ဒီဆရာတွေကို ဖိတ်ပါဆိုတာ လည်း သူကိုယ်တိုင် စီမံ ခန့်ခွဲခဲ့တာဆိုပဲ။

....

စက်ရုံမှူးပါလို့လည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရော ဆရာအောင်သင်းလည်း စပ်ဖြီဖြီ မျက်နှာပေးနဲ့ .." အော် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ ။စောစောစီးစီး မိတ်ဆက်ပေးထားမှပေ့ါ"တဲ့ ။နောက်တော့ ဆက်ပြောသေးတယ်။ "နေအုံးဗျ ၊စောစောက ခင်ဗျား ရွတ်လိုက်တဲ့ ကဗျာဟာ တကယ့်ဂန္တဝင် ကဗျာ၊ ခင်ဗျား ရွတ်ပုံ ဆိုပုံ ဌာန်ကရိုဏ်းမကျဘူး ။ကျနော်ရွတ်ပြမယ် နားထောင်"ဆိုပြီး

စောစောက ဦးကျော်မြင့်သိန်း ဝင်လာရင်း ရွတ်ခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ်ကဗျာကို အသံနေအသံထားနဲ့ ရွတ်ပါ လေရောဗျာ။ ကျနော်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ကဗျာဆိုရင် မြန်မာကဗျာတောင် သိပ်နား ရည် ဝလှတာ မဟုတ်တော့ ဘယ်သူရေးတယ် ဘယ်လို ဂွန္ထဝင်မြောက်တယ် ဆိုတာ မပြော တတ် ပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာအောင်သင်း ရဲ့ ကဗျာရွတ်ဟန် ကဗျာရွတ်သံဟာ ကဝိတဆူ ဟန် ပေါက်နေတာ တော့ အမှန်ပဲဗျ ။

ကျနော်ကတော့ သူတို့သောက်နေတဲ့ ဝိုင်းကို အကဲခတ်ပြီး လိုတဲ့အရက် အချိန်မှီရောက် အောင် ကြည်ဝင်းကိုကားနဲ့ ကျနော့်အိမ်လွှတ်လွှတ်ပြီး ရမ်ပုလင်းရော ဆော်ဒါပုလင်းပါ သုံးခေါက်လောက် ယူခိုင်း လိုက်ရ တယ်။

အင်း ကျနော်လည်း နေရာတကာ အရာရာနဲ့အကြောင်းကြောင်းချည်း ပြောရမလိုပဲဗျာ ။ အဲဒီညက စာရေးဆရာအဖွဲ့ကို ညှော်ခံရာကနေ ကားနဲ့လူနင်းသတ်မိသလို ဖြစ်တော့မလို့ဗျ။ ဖြစ်ပုံက အဲဒီညဆယ့်နှစ်နာရီလောက်လည်း ရှိရော စာရေးဆရာတွေကို ပြန်ပို့ဘို့ စီစဉ်ကြတဲ့ အချိန်ပေ့ါ ။ အချိန်က တော်တော်နောက်ကျနေပြီဆိုတော့ စာရေးဆရာတွေကို ကားတစီး တည်း စုတင်ပြီး လိုက်ပို့လို့ မဖြစ်တော့ဘူးဗျ ။ဒါနဲ့ တယောက်တစီးစီ နေအိမ်တွေအရောက် ပြန်ပို့ကြဘို့ တာဝန်ခွဲလိုက်တာ ကျနော်က ဆရာအောင်သင်းကို ပြန်ပို့ဘို့တာဝန်ကျ တယ် ဗျာ ။ဆရာ အောင်သင်းကို ကားပေါ်တွဲမတင်ရပေမဲ့ သောက်တာ တော်တော်များ နေတော့ ခြေလှမ်း မမှန် ချင်တော့ဘူး။

ကိုမြင့်ဦးက ဆရာအောင်သင်းနဲ့ ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး ကားကို ကျနော်မောင်း မယ် ပေ့ါဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော် ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားစက်ိယာရင်ကို ကိုင်ရင်း ကျနော့်စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်ဖြစ်လာသလို ခံစားရတယ် ။ဆရာအောင်သင်းကလည်း ကိုမြင့်ဦးကို ဘာတွေပြော မှန်းမသိ ဂူးဂူးဝါးဝါး တွေပြောနေရာကနေ "ဟေ့ကောင် ၊သက်နိုင် မောင်းလေကွာ" တဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော် စိတ်ထဲမှာ တစုံတခုက သတိပေးနေသလို ထူးထူးဆန်းဆန်း ခံစားရတာနဲ့ မမောင်း သေးပဲ ခပ်ငူငူ စဉ်းစားနေမိတယ် ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော့်ခေါင်းထဲကို ဝင်းကြည်အကြောင်း ဝင်လာတယ်ဗျ ။ဟုတ်တယ် ။ တပည့်ကျော်ဝင်းကြည်ဆိုတဲ့ကောင်က တကယ့်အရက်ဂျိုး။ အဲဒီနေ့က စာရေးဆရာတွေ ညှော်ခံမှာမို့ ဝင်းကြည်ကို ပွဲပြီးမှသောက်ပါကွာလို့ ချော့မော့တောင်းပန်ထားတာ အခုပွဲပြီး တော့ ဒီကောင် ဘယ်ရောက်နေသလဲ ကျနော်စဉ်းစားနေတာ ။ဒါနဲ့ကျနော်က ကားနောက် ခန်း က ကိုမြင့်ဦးကို " ဝင်းကြည်ဘယ်ရောက်နေသလဲ " မေးလိုက်မိတယ်။ သူကလည်း မသိဘူးတဲ့ ။ ဒါနဲ့ ကျနော် ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ညှော်ရိပ်သာပေါ်ပြန်တက်ပြီး ရှာတယ် ။ မတွေ့ ဘူး။ ဒါနဲ့ ဟိုရှာဒီရှာလုပ်ရင်း စိတ်ထဲမှာ သိပ်မသင်္ကာတာနဲ့ ကျနော့်ကား အောက်ကိုငုံ့ကြည့် လိုက်မိတယ် ။ ဟာ ။ တကယ့်လူမိုက်ပါပဲဗျာ ။ ဝင်းကြည်ဟာ ကျနော့် ကားအောက် တည့် တည့်မှာ ဝမ်းလျားထိုးကြီး အိပ်ပျော်နေသဗျ ။အေးပေ့ါဗျာ။ ကျနော်သာ ကားပေါ်က ဆင်းမရှာ မိရင်

ဝင်းကြည်ဟာ ကားဘီးနဲ့ အကြိတ်ခံရတို့သေချာပေါက်ပေါ့ဗျာ ။ ကြည့်ရတာ စာရေး ဆရာတွေ အတွက် အိမ်ကို သွားသွားယူခိုင်းနေတဲ့ အရက်ပုလင်းတွေထဲကနေ လမ်းမှာ ကြား ဖြတ်ပြီး မော့လာတာ ရေချိန်လွန်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့ ။

ကျနော်က ဝင်းကြည်ခြေထောက်ကို ဆွဲပြီး နိုးရင်း ထွက်ခဲ့ဘို့အော်တော့မှ ဗလုံးဗထွေး အသံနဲ့ ကားအောက်က ထွက်လာလေရဲ့ ။ ကျနော်က "ဟေ့ကောင် ငါ့ကို ထောင်ထဲ ထည့်နေတာလား"လုပ်တော့ "မဟုတ်ဘူးလေ ဆရာရယ် ။ ဆရာပြန်ထွက်ရင် ကျနော် မကျန်ခဲ့အောင် ကားနားမှာ စောင့်နေတာပါ"တဲ့ ။ကျနော့်မှာ စိတ်ဆိုးရအခက် ဒေါသဖြစ် ရအခက်နဲ့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး ။ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း အဲဒီညက ကား မမောင်းတော့ပဲ ကိုမြင့်ဦးကို ကားမောင်းဘို့ပြောပြီး နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ် ။ ဆရာအောင်သင်းကတော့ ကျနော်တို့ အဖြစ်ကို ဘာမှ မသိတော့ပါဘူး ၊ ဇက်ကျိုးနေပါပြီ ။ ကျနော့်ပေါင်ပေါ်မှာ ခေါင်းတင်ပြီး အိပ်နေရင်းက " သက်နိုင် ၊ မင်းကိုတော့ မမေ့ဘူးကွ၊ ငါ့ကို ကိုက်လန်စားဘူးအောင် ကျွေးတဲ့ကောင် " လို့ တတွတ်တွတ် လုပ်နေလေရဲ့ ။

....

စာရေးဆရာတွေ အကြောင်း စကားကောင်းနေလိုက်တာ ကံကောင်းတဲ့ အကြောင်းတောင် စကားစ ပြတ်သွားတယ်။ဟုတ်ပြီ ။ကံကောင်းတဲ့ ဇက် ပြန်လှည့်ဦးမှ ။ ကျနော်ကံကောင်း တယ်ဆိုတာ မီးလောင်တာနဲ့ ပတ်သက် နေတယ် ။

ကျနော်တို့နေတဲ့ လှိုင်မြို့နယ်ကတော့ ဗျာ။နွေရာသီရောက်လို့ အဆိုတော် ကိုထွန်းရွှေ ဆိုတဲ့ "ရန်သူမီးကို အစဉ်အမြဲ သတိပြုပါ " ဆိုတဲ့ သီချင်းကို လမ်းပေါ်မှာ လော်စပီကာနဲ့ လိုက် အော်လို့ မဆုံးခင် မီးစလောင်တတ်တဲ့ မြို့နယ်ဗျ။ မီးဟေ့ဆိုတာနဲ့လောင်ပြီးသား ဆိုတဲ့မြို့ နယ်ပါပဲ ဗျာ။အဲဒီခေတ် အဲဒီအချိန်ကတော့ မီးလောင်တဲ့နေရာမှာတော့ နှစ်တိုင်း လိုလို တံခွန်စိုက်ဆု ချိတ်နေကျပါပဲ ။မတော်တဆလောင်တယ် ။ မတော်တဆ မလောင်ရင် လောင်အောင်ရှို့တယ် ။၁၉၇၄ ဝန်းကျင်လောက်က ကျနော်တို့နေတဲ့(၅)ရပ်ကွက်မှာ ရှို့မီး အကြီးအကျယ် လောင်ဘူး တယ်ဗျ။ သေချာပေါက်မှတ်မိနေတာက အဲဒီအချိန်က လှိုင်စျေး ကြီး မီးလောင်ပြီး ခါစအချိန် ။ တမြို့နယ်လုံး မီးလန့်နေတဲ့အချိန် ။မီးလန့်နေလို့ မီးကင်း တွေဘာတွေ ပိုချပြီး သတိနဲ့နေ နေကြရင်းက ထလောင်တာပါပဲဗျာ ။စလောင်တာက သမဝါ ယမဆိုင်ဗျ။ ရှို့တဲ့သူက ဆိုင် တာဝန်ခံ။သမဝါယမဆိုင်က စလောင်တာဆိုတော့ သက်ဆိုင် ရာက စစ်တာ ဆေးတာ ဖမ်းတာ ဆီးတာတွေလုပ်တာပေါ့ဗျာ ။အစကတော့ ဆိုင်ထဲက ဝါယာ ရှော့ဖြစ်ပြီး လောင်သလိုလို ဘာလိုလို အသံထွက်ပေမဲ့ သမဉက္ကဋ္ဌ ဦးထွန်းလှအောင်တို့ ဆိုင် တာဝန်ခံ ဦးစိုးနိုင်တို့ကို တလကျော်လောက် ဖမ်းထားပြီးလည်း စစ်လိုက်ရော အမှုမှန် ပေါ်လာတော့ တာပါပဲ ။ ဦးထွန်းလှအောင်နဲ့တော့ မဆိုင်ဘူးဗျ။ သူ့ခမျာ စစ်ကြောရေးမှာ တော်တော် ထုထောင်းခံလိုက်ရတယ်လို့ သူကိုယ်တိုင်ပြောပြ ဘူးတယ် ။နောက်ဆုံးတော့ ဝါယာရှော့ဖြစ်တယ်

ထင်ရအောင် စံနစ်တကျ မီးရှို့တာက ဆိုင်တာဝန်ခံဦးစိုးနိုင်ဆိုတာ ပေါ် လာတယ် ။ တကယ့်ဉာဏ်ကြီးရှင်ပဲဗျာ ။ သမဝါယမဆိုင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာရင်း စာအုပ် တွေ ကို ဓာတ်ဆီ အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ ဇလုံကြီး တခုနားမှာ စုပုံပြီး အဲဒီ ဇလုံပေါ်မှာ လေးဆယ် ဝပ်မီးလုံးတလုံး ကို မထိတထိ ထားခဲ့လိုက်တာတဲ့ ။ညဖက်ရောက် လို့ ညစောင့်လုံခြုံရေးက မီးဖွင့် လိုက်တော့ မီးလုံးက တဖြည်း ဖြည်းပူလာပြီး မနက်နှစ်နာရီ တရပ်ကွက်လုံး က လူတွေ အိပ်မောကျနေတုန်း ဝုန်းကနဲ ထ လောင်တဲ့ အဖြစ်ပါပဲဗျာ ။ အဲဒီနေ့က လောင်တဲ့မီးကတော့ သမဝါယမဆိုင်တင်မကဘူး ။ ငါးရပ်ကွက်တကွက်လုံး ပြောင်အောင် လောင်တာပဲဗျို့။ အဲဒီဆိုင်တာဝန်ခံ ဦးစိုးနိုင်က အရောင်းတာဝန်ခံ အမျိုးသမီးနဲ့ လည်း ဘာလိုလို ဇာတ်လမ်း ရှိသေးသတဲ့ ။ အမှုကို တရား ရုံးတင်ပြီးတော့ ဦးစိုးနိုင်လည်း ထောင်ဆယ်နှစ်ဆိုလား ကျသွား လေရဲ့ ။ဒါပေမဲ့ လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့်တခုနဲ့တိုးပြီး ငါးနှစ်လောက်အကြာမှာ လွတ်လာ တယ်။ လွတ်လာပြီး မကြာခင် အဆုတ်ကင်ဆာလိုလို အဆုတ်နာလိုလို ရောဂါနဲ့ သေတာပါပဲ ။တချို့ ပြောတော့ ထောက် လှမ်းရေးက စစ်ကြောရေး မှာ ထုထောင်းထားတဲ့ ဒဏ်တွေလို့ လည်း ပြောကြသဗျ ။

....

အဲသလို မီးလောင်တဲ့အကြိမ်ပေါင်းများစွာထဲက တကြိမ်မှာတော့ ကျနော်လည်း မီးဘေး ဒုက္ခ သည် ဘဝရောက်ခဲ့ရရောဗျာ ။ ၁၉၉၃ မှာ ကျနော့်နေတဲ့ ယောက္ခမအိမ် မီးထဲပါ သွား တယ်။ မီးလောင်တော့ ကျနော်က ဘားလမ်းတရား ရုံးမှာ အရက်ထိုင်သောက်နေ တဲ့အချိန် ။ ကျနော့် ဇနီးကလည်း အသုဘတခုလိုက်ပို့နေတော့ အတွင်းပစ္စည်း တွေပါ ဘာတခုမှ မရလိုက် တော့ ဘူးဆိုပါတော့ ။

အမှန်တော့ လှိုင်မြို့နယ် မှာ မီးလောင်နေတယ်ဆိုတာ ကျနော်အစောကြီး သိနေတာဗျ ။လှိုင်မြို့နယ်မှာ မီးလောင်တာ အဆန်းမှ မဟုတ်တာ ကိုယ့်အိမ်တော့ မပါလောက်ပါဘူး ဆိုပြီး ပန်းဘဲတန်း ရဲစခန်းက ရဲအုပ်ဦးချစ်မြိုင်နဲ့ ထိုင်သောက်နေရာက မထဖြစ်တာ ။လောင်နေတဲ့ မီးက ကျနော့်အိမ်နားရောက်နေပြီဆိုလို့ ကသောမသျော ပြန်ပြေးလိုက်တော့ အိမ်နေရာမှာ တိုင်ငုတ်ပဲကျန်တော့တယ် ဆိုပါတော့ ။

....

အဲဒီမီးလောင်မှုပြီး မကြာခင် ရက်တရက်မှာပေါ့ ။

အဲဒီနေ့က ရှမ်းစုရုံးခန်းကို ကျနော် မနက်ရှစ်နာရီလောက်ကတည်းက ရောက်နေတယ် ။လက်ထဲမှာ ငွေပြတ်နေပြီး ဘာကြံရ မှန်းကို မသိလို့ ရုံးခန်း ခေါင်းရင်းဘက်က မြေကွက် လပ်မှာ ဒရင်းဘတ်ခင်းခိုင်းပြီး ပက်လက် လှန်နေလိုက်တယ် ။အကြံအိုက်လွန်းလို့ ရုံးစောင့် ဦးတင်ရွှေကို မြေဖြူခဲတခဲ ယူခိုင်းလိုက်ပြီး ရုံးခန်းခေါင်းရင်းဖက် အပြင်နံရံမှာ " မျှော်လင့် ချက်မဲ့တဲ့ နေ့တွေလည်း ရှိ " ဆိုပြီး စာတကြောင်းတောင်ရေးထားလိုက်မိတယ် ။ ရေးယုံတင် မကဘူး ၊ အဲဒီစာကြောင်းနဲ့ ကျနော့်ပုံကိုတွဲပြီး ဦးတင်ရွှေကို ဓာတ်ပုံပါ ရိုက်ခိုင်းထားမိသေးဗျာ ။

တကယ်တော့ အဲဒီနေ့ဟာ မျှော်လင့်ချက်မမဲ့ခဲ့ပါဘူး ။ မနက်ကိုးနာရီလောက်ကျတော့ ငွေးစိုး တို့ ညီအကို ပေါက်ချလာတယ် ။ ဒီကောင်တွေ ညီအကိုက တကယ့်ဖိုးတွမ်တီးတွေ ။ အော် ။ ကျနော်သူများကို ဖိုးတွမ်တီးလို့ မတရားမပြောပါဘူးဗျာ။သူတို့ စီးပွားရေးဂွင် တချို့မှာလိုမ့်နေပတ်နေတာတွေ ကျနော်အကုန်သိနေလို့ပါ ။ငွေးစိုးအကိုနာမည်က မြင့်စိုးတဲ့ ။ စီးပွား ရေးလောကထဲမှာတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မိတ်ဆက်ထားတာ ဗိုလ်ကြီးငွေးစိုး နဲ့ ဗိုလ်မှူးမြင့်စိုး ပေါ့ ။

အဲဒီမတိုင်ခင်လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လလောက်က ဒီမောင်တွေညီအကိုနဲ့ ရန်ကုန်သစ်လုပ်ငန်း ရုံးချုပ်မှာကျနော်သိခဲ့တာဗျ ။ အဲဒီတုန်းက နံမည်ကြီးသစ်ပွဲစား ကိုလှမြင့်ဆိုတဲ့ ညီအကို နဲ့ ငွေပေးငွေယူကိစ္စ အလုံသစ်တောရုံးရှေ့မှာ ပြဿနာဖြစ်နေတုန်း သိခဲ့တာ ။ကျနော်က ကိုလှမြင့်နဲ့ခင်နေတော့ "ခင်ဗျား တို့ပြဿနာ ကျနော့်ရုံးမှာ လိုက်ရှင်းကြပါ ၊ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လူမြင်မတော်ပါ ဘူး"ဆိုပြီး ကျနော်ကိုယ်တိုင် သူတို့သုံးယောက်လုံးကို ပင့်လာခဲ့တာ။ အမှန်တော့သူတို့ပြဿ နာ ကို ကျနော်စိတ်ဝင်စားတာလဲပါတယ်။ နောက်တချက်က သူတို့ ညီအကိုဟာ တပ်မတော် အရာရှိတွေ မဟုတ်လောက်ဘူးဆိုတာ ကျနော့်စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေသလိုပဲ ။

ဒါနဲ့ကျနော့်ရုံးခန်းမှာ စာရင်းရှင်းကြတော့လည်း ထိုးမယ်ကြိတ်မယ်တွေ ဖြစ်လာကြလို့ ကျနော်ပဲဝင်ထိန်းပြီး ပြေလည်အောင်ဝင်ရှင်းပေးလိုက်တယ် ။ အဲဒီကစပြီးသူတို့ ညီအကို ကျနော့်ကို အကိုအကို နဲ့ အဖွဲ့စကျတော့တာပဲ ။အမှန်က သူတို့ညီအကိုဟာ နဝတ အစိုးရ တက်လာပြီး တည်ဆောက်ပြုပြင်မြန်ပြည်တခွင် ဆိုတဲ့ စီမံကိန်းတွေနဲ့လုပ်စားနေကြတာဗျ ။ သူတို့

စားကျက်က ကချင်ပြည်နယ်ဖက်မှာ ။ ကချင်ပြည်နယ်က တည်ဆောက်ရေး စီမံကိန်း နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သစ်ပါမစ်တွေ ရန်ကုန်ယူလာပြီး ပြန်ဖျောနေကြတာ ။ကချင်ပြည်နယ်မှာ သူတို့ ဘယ်လို အဆက်အသွယ်ရှိသလဲတော့ မသိဘူး။ ရန်ကုန်မှာတော့ နဝတရုံး ညွှန်ကြား ရေးမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး သန်းတင်နဲ့လုပ်စားနေကြတာဗျ။ ဒါဟာသေချာတယ် ။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် သံသယ ရှိလို့ ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းတင်ရဲ့အိမ်ကို ပါမစ်လက်မှတ်ထိုးဘို့ ဌေးစိုးနဲ့လိုက်သွားခဲ့ဘူး တယ် ။ ကျနော်အကဲခတ်မိသလောက်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းတင်ဟာ ဌေးစိုးယူလာတဲ့ လျှောက်လွှာတွေကို ကချင်ပြည်နယ်က တင်ပြတဲ့ လျှောက်လွှာမှန်မမှန် စစ်ဆေးပြီး လက်မှတ် ထိုးပေးတာဟာ လိုင်းကြေးကျေနပ်လောက်အောင် ရလို့ ထိုးပေးလိုက်တာပါပဲ ။ဟုတ်တယ် ။ အဲဒီလို လိုင်းကြေးမဝင်တဲ့ လျှောက်လွှာဟာ လေးငါးလကြာနေတတ် တယ် ။တခါတခါဆို ပြန်တောင်ကျမလာတတ်တာမျိုးပါ ရှိတယ် ။

....

ဌေးစိုးတို့ညီအကို အဲဒီနေ့မနက်ကလာတာ တကယ်တော့ ကောင်းသောလာခြင်း မဟုတ်ဘူး ။ ကျနော့်တပည့်လေး တယောက်ကို အချုပ်ထဲထည့်ချင်လို့ ကျနော့်ကို လာပြီး စည်းရုံးတာ။

တပည့်နံမည်က အောင်ချိုတဲ့ ။ မြန်မာမလေးတယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျနေတဲ့ ဟိန္ဒူကုလား လေး ။အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လောက်ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့ ။ သူ့ကို ကျနော် အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ သိခဲ့တာဗျ။ ထောင်ထဲမှာနေတုန်း တရက်မှာ ဂီတနက်သန် ကိုစောငြိမ်း ရဲ့ "ချစ်ပြုံးနှင်းဆီ " သီချင်းကို အသံကောင်းကောင်း၊အလူးအလိမ့်မှန်မှန် နဲ့ဆိုနေသံကြားလို့ သေချာသွားကြည့် တော့ ကုလားလေး အောင်ချိုဖြစ်နေတယ် ။ကျနော်က ထောင်ထဲမှာပျင်းရင် အောင်ချို့ကို ခေါ်ခေါ်ပြီး ချစ်ပြုံးနှင်းဆီ သီချင်းဆိုခိုင်းရာက သူကလည်း ကျနော့်ကို ဆရာသမားတယောက် လို ခင်နေခဲ့တာ ။ထောင်အပြင်ကို ရောက်တော့ လည်း ကျနော့်ရုံးကို ဝင်ထွက်နေတာမို့အခင် အမင်မပျက် ရှိနေခဲ့တယ်။အဲဒီ အောင်ချိုက ပဲခူးကဝဖက် က လယ်ထွန်စက်ဟောင်း တခုနဲ့

ပတ်သက်ပြီး ရောင်းမှား ဝယ်မှား ဖြစ်ရာက အမှုဖွင့်ခံရပြီး ရှောင်နေရတဲ့အချိန် ဌေးစိုးတို့ ညီ အကို ရောက်ချ လာတာပဲ ။

အမှန်က အောင်ချို ဝယ်လိုက်တဲ့ လယ်ထွန်စက် အဟောင်းဖျက်ထားတဲ့ သံတိုသံစတွေကို ဌေးစိုးတို့အသိမိတ်ဆွေပိုင်တဲ့ကားနဲ့ ဌားတင်လာတာဆိုတော့ ရဲက ကားကို သိမ်းထားတယ် ။ သိမ်းထားတဲ့ ရဲကလည်း ပဲခူးတိုင်း ရဲ ။အောင်ချိုဟာ ကျနော့်တပည့်ဖြစ်နေမှန်း ကဝရဲစခန်း က သိနေတော့ စွတ်မလုပ်ရဲဘူး ။ အေးလေ။ တိုင်းရဲမင်းကြီးနဲ့ ကျနော်က အဆမတန်ခင်နေ တာ ကလား ။

ဒီမှာတင် ရဲက အောင်ချို့ကို ဖမ်းမိမှ ကားကို ပြန်ထုတ်ပေးမယ်ဆိုပြီး အကြပ်ကိုင်တယ် ။ ဒီတော့ ကားပိုင်ရှင်က ဌေးစိုးတို့ညီအကို ကို အပူကပ်တယ် ။ဌေးစိုးတို့ညီအကိုက အောင်ချို့ ကို ဖမ်းနိုင်အောင် ကျနော့်ကို အကူအညီတောင်းဘို့ အတွက် ရောက်လာကြတာလေ။

ဒီမောင်တွေ ကျနော့်ကို ဒီအတိုင်းအမှုကိစ္စ မပြောရဲဘူးဗျ ။အကို ၊ တခုခု စားရအောင်ဆိုပြီး ဘူတာရုံလမ်းနားက နဂါးနီ စားသောက်ဆိုင်ကိုခေါ်သွားတာနဲ့ ကျနော်လည်း ညစ်နေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ လွယ်လွယ်ပဲ ခေါင်းငြိမ့်ပြီး လိုက်သွားလိုက်တယ် ။

....

တကယ်တော့ ဌေးစိုးတို့ညီအကို ကျနော့်ကို မလှန်ရဲပါဘူး ၊ မလှန်ရဲတဲ့ အကြောင်းလည်း ရှိပါတယ် ။ကိုလှမြင့်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် သူတို့ညီအကို ကျနော့် ရုံးခန်းကို မကြာမကြာ ပေါက်ချလာတတ်တယ် ။ကျနော့်ရုံးက ကျနော့်တပည့်တွေကော ရုံးကို လာလည်တဲ့ ဧည့်သည် တွေကရော သူတို့ညီအကို ကို ဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်မှူး လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ် ။ ကျနော်ကတော့ကိုဌေး စိုး ၊ကိုမြင့်စိုးပဲ ခေါ်တယ် ။ဒါကို သူတို့က သိပ်ကျေနပ်ပုံမပေါ်ဘူး ။ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း နဂါး မှန်း သိအောင် အကြောင်းတော့ပြလိုက်အုံးမှ ဆိုပြီး အကွက်ချောင်းနေလိုက်တာ မကြာပါ ဘူးဗျာ ။သူတို့ဗိုလ်မဟုတ်တဲ့ အကြောင်း သက်သေပြလိုက်နိုင်တော့တာပါပဲ ။

ဖြစ်ချင်တော့ တနေ့ သူတို့ညီအကို ရောက်လာပြီး ကျနော်နဲ့ အရက်သောက်ရအောင် အဖော်ညှိလာတယ်ဗျ ။ကျနော်ကလည်း ညနေသုံးနာရီလောက် ဖြစ်နေတော့ ရုံးမှာပဲ ချလိုက် ကြရအောင်ဆိုပြီး ဦးလှရွှေကို အမြည်းအတွက်ဘဲကင်ဝယ်ခိုင်းလိုက်တယ် ။ အရက်က ဝယ်စရာမလိုဘူးဗျ။ ကျနော့်တပည့်တွေ လာပို့ထားတဲ့ အာမီရမ် နှစ်လုံးရှိနေတယ်လေ ။ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ရုံး နောက်ခန်းထဲက အာမီရမ်တလုံးကို ယူလာပြီး ဌေးစိုးလက်ထဲကိုထည့်လိုက် တယ် ။" ကဲ ကိုဌေးစိုး ဖွင့်ဗျာ " လို့လည်း ပြောလိုက်ရော ဌေးစိုးဟာ စားပွဲပေါ်က ကြက်သွန် လှီး တဲ့ ဓားလေး ကို ယူပြီး အာမီရမ် ပုလင်းထိပ်က ချိတ်တွေကို တတောက်တောက်နဲ့ ခွာ နေတယ် ။ ဌေးစိုး ပုလင်းထိပ်က ချိတ်ကိုခွာနေတာလည်း မြင်ရော ကျနော်က ကျန်တဲ့ အာမီ ရမ် တလုံးကို ချက်ချင်း ဆွဲထုတ်လာလိုက်တယ်။ ပုလင်းကို လက်မှာကိုင် ပုလင်းအဝကို အောက်ဖက်

လေးဆယ့်ငါး ဒီဂရီ လောက်လှည့်ထားပြီး ပုလင်းဖင်ကို ကျန်တဲ့ လက်တဖက် ကလက်ဖနောင့် နဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ချ ပြလိုက်တာ အာမီရမ် ပုလင်းဟာ ဖောင်းကနဲ လည်း ပွင့်ထွက် သွားရော ဒွေးစိုးရော မြင့်စိုးပါ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့ဘူး ။သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ကျနော့် မျက်နှာကို ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်လိုက်ကြတယ် ။သူတို့ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ " ကျနော် တို့ကို နားလည်ပေးပါဗျာ " ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပေါက်နေလေရဲ့ ။ကျနော်လည်း မျက်လုံးနဲ့ပြန် ကြည့်ပြီး အဖြေပေးလိုက်ပါတယ် ။" မင်းတို့ဖာသာ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကြ၊ ငါဟာ မင်းတို့ ထင်သလို အချဉ်မဟုတ်ဘူးလို့ "။

အေးလေ။ အာမီရမ်ပုလင်းတောင် မဖွင့်တတ်ပဲ ဘယ်လိုလုပ် ဗိုလ်ဖြစ်နိုင်တော့မလဲဗျာ ။ အာမီရမ်ပုလင်းကို စစ်သားတိုင်းဖွင့်တတ်တယ်ဗျ။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မှာ အာမီရမ်ပုလင်း အဝကို ဓားလေးနဲ့ တတောက်တောက်လုပ်နေလို့ မရတာ ။အဲဒီနေ့ကစပြီး သူတို့ကလည်း အပိုးကျိုးသွားရော ဆိုပါတော့ ။

....

နဂါးနီစားသောက်ဆိုင်ကို ကျနော်တို့ရောက်တော့ မနက်ကိုးနာရီ လောက်ပဲ ရှိအုံးမယ် ။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဦးကျော်မြင့်တဲ့ ။ သူက တရုပ် ။ ကျနော့်လိုပဲ အင်းစိန် ဂျီတီအိုင်ဆင်း ။ ကျနော်ရော ကျနော့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပါ နဂါးနီမှာသောက်နေကျ ဆိုတော့ ဦးကျော်မြင့်နဲ့ မျက်မှန်းတန်းမိနေတယ် ဆိုပါတော့ ။ဒွေးစိုးတို့ညီအကိုက အကြံနဲ့ဆိုတော့ မှာလိုက်တဲ့ စားစရာတွေ စားပွဲ အပြည့် ပါပဲဗျာ ။ကျနော့်ကို ဘာအရက် သောက်မလဲမေးတော့ black label ချခိုင်းလိုက်တယ် ။ဖန်ခွက်တွေထဲလည်း အရက်ငှဲ့ပြီးရော ဒွေးစိုးက ကျနော့်ကို ဘယ် လောက်ခင်ကြောင်း ၊ ကျနော်နဲ့သိကျွမ်းရတာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိကြောင်း ကျနော့် ကို

ဘယ်လောက်အားကိုး ကြောင်း စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြီး လျှောက်ပြောနေတော့တာပဲဗျာ ။ ကျနော်ကတော့ ဘာမှ ခွန်းတုန့်မပြန်ပဲ မျက်နှာထားတည်တည်နဲ့ပဲ အသာငြိမ် ပြီးနား ထောင်နေလိုက်တယ် ။ငြိမ်ပြီးနားထောင်ရုံပေါ့ဗျာ ။ သူတို့ ဝွင်ဆင်ပြီး ကျနော့်ကို တခုခု ဂျင်းထည့်တော့မယ် ဆိုတာ ကျနော် ရိပ်မိနေပြီပဲ ။

အဲဒီအချိန်မှာ ပြုန်းဆို လက်ပွေ့ထီရောင်းတဲ့ ထီရောင်းသမားတယောက် ဆိုင်ထဲကို ဝင်ချလာသဗျ ။ သူက တဆိုင်လုံးကို လှည့်အကဲခတ်လိုက်ပြီး ငွေးစိုးအနားကို ကပ်သွားတယ် ။ပြီးတော့ " ဆရာ ၊ ထီထိုးပါအုံး ၊ ထီဖွင့်နေပြီ "တဲ့ ။ငွေးစိုးဟာ စိန်ကောင်းကျောက်ကောင်း ရောင်းနေတဲ့နေရာ ထီသည်လာရှုပ်နေတယ် ထင်သွားဟန်တူပါရဲ့ ။ ထီသည်ကို လှည့်တောင် မကြည့်ပဲ လက်နဲ့ နောက်ပြန်တွန်းလိုက်သဗျ ။ငွေးစိုးက လက်နောက်ပြန်တွန်းလိုက်ပေမဲ့ ထီသည်က လက်မ လျှော့ဘူး။ မြင့်စိုးရှေ့က စားပွဲပေါ်ကို ထီစာအုပ်တွေ ထိုးတင်လိုက်ပြီး " ထီက ဖွင့်နေပြီ ဆရာ" လို့ လုပ်ပြန်ရောဗျာ ။မြင့်စိုးဟာ ငွေးစိုးနဲ့စာရင် စိတ်ပိုဆတ်တယ်ဗျ ။ထီစာအုပ်တွေကို လက်မှာ လုံးချေဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြန်ပေးရင်းက ထီသည်ရဲ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်တယ် ။ ရုတ်တရက် အတွန်းခံလိုက်ရတော့ ထီရောင်းသမားဟာ နောက်ကို ခြေနစ်လှမ်းလောက်ဆုတ် သွား တယ် ။

ဒီတော့ ကျနော်လည်း ထီရောင်းသမားကို သေချာလှမ်းကြည့်လိုက်တယ် ။ အော် ။ ဥပမိရုပ်က တော့ နံ့ရှာတယ်ဗျာ ။ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ငွေးစိုးတို့ ညီအကိုလုပ်ပုံကို ကျနော်သဘောမကျလှဘူး ။ မဝယ်ချင်ရင် အေးအေးဆေးဆေးပြောလည်း ရတာပဲ ။ကျနော်ထီရောင်းသမားကို တော်တော် သနားသွားတယ်ဗျာ ။ဒါနဲ့ ကျနော်က ထီရောင်းသမားကို " ကဲ ၊ ဒီဖက်လာစမ်းပါဗျာ" လို့ လည်း ခေါ်လိုက်ရော ထီသည်ဟာ မျက်နှာဖီးရွက်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ် ။အမှန်က ကျနော် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေတဲ့ နေ့မို့ ကျနော့်မျက်နှာထားတင်းနေတာကို သူလန့်နေပုံ ရပါ တယ် ။ဒါကြောင့်လည်း ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာကတည်းက ကျနော့်ဆီကို လာမရောင်းပဲ ငွေးစိုးတို့ ညီအကို ကို သွားရောင်းတယ် ထင်ပါရဲ့။ဒါကို ရိပ်မိတဲ့ ကျနော်က တင်းနေတဲ့ မျက်နှာထားကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြင်လိုက်ရင်း ...

" လာပါဗျာ ။ ခင်ဗျား ဒီလောက်ရောင်းချင်နေရင် ကျနော် ဝယ်လိုက်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျနော် ထီထိုးတဲ့ အလုပ်ကို အယုံအကြည်မရှိဘူး ။ဝါသနာလည်း မပါဘူး။ အခု ဝယ်မှာကကိုယ့်ဆရာ ကို သနားလို့ ဝယ်မှာ" လို့ပြောလိုက်တယ် ။

ဒီမှာတင်သူက ကျနော့်အနားကို မရွံ့မရဲနဲ့ကပ်လာပြီး ထီစာအုပ်သုံးလေးအုပ်ကို ကျနော့်ရှေ့ က စားပွဲပေါ်ကိုလှမ်းတင်လိုက်တယ်။ကျနော်လည်း "ခင်ဗျား ထီလက်မှတ်ဖိုး ဘယ်လောက်တုန်း " လို့မေးလိုက်တယ် ။ထီရောင်းသမားဟာ တုန်တုန်ရီရီလေသံနဲ့ ပြန်ဖြေရှာပါတယ် ။

" တရာသုံးဆယ့်ငါးကျပ် ပါ ဆရာ" တဲ့ ။

....

(ရုပ်ပုံ ။ ။ ဂူဂဲလ်)

၇၉။ ဘုရားဖြစ်မဲ့ အုတ်နီခဲ

ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း အိပ်ကတ်ထဲက ပိုက်ဆံထုတ်လိုက်ပြီး " ရော့ဗျာ ။ တရာသုံးဆယ့်ငါးကျပ် တွေဘာတွေလုပ်မနေပါနဲ့ ။ဒီမှာ တရာ့လေးဆယ်" လို့ပြောရင်း ထီသည်ကို ငွေထုတ်ရှင်း လိုက်ပါတယ် ။ထီရောင်းသမားကတော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ " ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ သိန်းထီဆုကြီး ပေါက်ပါစေဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဆရာ့လိပ်စာလေး မ စပါဆရာ၊ ပေါက်နေရင် အကြောင်း ကြားလို့ရတာပေါ့ "တဲ့ ။အမှန်တကယ်က ကျနော်ထီလက်မှတ်ဝယ်လိုက်တာ ထီပေါက်ချင် လို့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းသာလွန်းလို့ ။ အဲဒီနေ့က သူ့ခမျာ ထီဖွင့်နေပြီ ဆိုတော့ ထီလက်မှတ်တွေ သူ့လက် ထဲကျန်မှာ စိုးရိမ်နေဟန်လည်းတူပါရဲ့ ။ နောက်တခုက ဒေ့းစိုးတို့ညီအကို သူ့ကိုဆက်ဆံတာ ရင့်သီးလွန်းတယ်ထင်တာလည်းပါတယ် ။ဒါကြောင့် ကျနော်က " ကဲပါဗျာ၊ ဆရာသမား သွားစရာရှိတာသွားပါတော့၊ကျနော့်ဖာသာပဲ ထီပေါက်စဉ် ဝယ်တိုက်လိုက်ပ့ါမယ် " ဆိုပြီး စကားဖြတ်လိုက်ရပါတယ်။

ထီသည် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားတာက အကျီအစုတ်၊ ဥပမိရုပ်ကလည်း မွဲမွဲ ခြောက်ခြောက် ဆိုတော့ ကျနော့်စိတ်ထဲ သနားသွားမိတာ အမှန်ပဲ ။အဲဒီလို သနားတတ်တဲ့ ကျနော့် အကျင့် ကြောင့် ပြဿနာ ကြုံရပေါင်းလည်း မနည်းဘူး ။ ကျနော့်အကျင့်ကလည်း ခက်တယ်ဗျာ။ ကျနော့်ရှေ့မှာ ဒုက္ခရောက်နေတာ တွေ့ရင် သူတို့ဒုက္ခကို လမ်းဆုံးအောင်လျှောက် စဉ်းစား နေတတ်တဲ့ အကျင့်ဗျ ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာလည်း တောင်းရမ်းနည်းက တယ်စုံသကိုး၊ တချို့ မီးဖွားပြီးခါစမိန်းမတွေက တကိုယ်လုံးဆန္ဒင်းတွေ ဝါထိန်ပြီးမွေးကင်းစကလေးလေးကို ပလက်ဖောင်ပေါ်ချတောင်းတာက တမျိုး၊တချို့ကလေးတွေက ဖွဲပြာဗန်းကို ခေါင်းမှာ ရွက်ပြီး မီးပွိုင့်တွေမှာ ကားအရပ် ကျမဖွဲပြာလေး ဝယ်သွားပေးပါ ဆိုတာမျိုးလည်း ရှိသေး။ ကျနော် ကတော့ အဲဒီသူတောင်းစားတွေတွေ့ရင်လည်းသိသိကြီးနဲ့ကို မျက်နာလွှဲသွားရမှာ ဝန်လေး တတ်တဲ့ လူစားဗျ။ဘယ့်နှယ့် ၊ဖွဲပြာတွေကားပေါ်တင်လာလို့ ဖြစ်မှမဖြစ်တာ ငွေပေးပြီး အိမ် ပြန်ခိုင်းရတာပေါ့။

အထူးသဖြင့် စားတုန်းသောက်တုန်း အချိန်မှာ မစားနိုင် မသောက်နိုင် ချို့တဲ့ သူတွေကို မြင်ရင် ကျနော် စားမဝင်တော့ဘူး။မြေနီကုန်း လေဟာပြင်မှာဆို စားသောက် ဆိုင်တွေကို ထိုင်ကို မထိုင်ဘူး ။ဟုတ်တယ်လေ ။ကျနော်တို့ဝိုင်းဖွဲ့ စားနေ တုန်း တောင်းတဲ့ ရမ်းတဲ့ ကလေးတွေက" အကိုကြီးတို့စားပြီးသား အကျန်လေးတွေ ကျနော်တို့ကို ပေးပါ"တဲ့ ။ကျနော်တော့ ကျနော်စားမဲ့ ပန်းကန်ထဲက အစားအသောက်တွေကို သွန်ထည့်ပေးလိုက်တော့ တာပဲ ။ကျနော်နဲ့ ပါလာတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကတော့ ကျနော့် အကျင့်ကို တော်တော် စိတ်ပျက်ကြတယ်ဗျာ ။မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ။ ကျနော်ကတော့ အဲဒါမျိုးကြုံ လာရင် မျိုလို့ကို မကျဘူး ။သနားမိလို့ကြုံရတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကတော့ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင်ပဲဗျာ ။

....

ကျနော်ငါးတန်းကျောင်းသားလောက်တုန်းက ကျနော့်အဖေ့ဆိုင်မှာ ဈေးကူရောင်းပေးတုန်းမှာ ကြုံရတာလေးနားထောင်ပါအုံး ။ကျနော်တို့ဆိုင်က အမြဲလာဝယ်နေကျ ကုလားမကြီး တ

ယောက်ပေါ့ဗျာ။ သူက လစ်ရင်လစ်သလို အာလူးတွေ ကြက်သွန်တွေ အလစ်သုတ်တတ် တယ် ။ ခဏခဏ ကျနော်ကိုယ်တိုင် တွေ့နေပေမဲ့ သူ့ခမျာ မရှိရှာလို့ပဲ ဆိုပြီး ကျနော်က မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်ဆောင်နေလိုက်တယ်ဗျ။ ခက်တာက သူက ကျနော်မမြင်ချင်ယောင် တာကို သိလို့လား။ မမြင်ဘူးထင်လို့လားတော့ မသိဘူး။ တဖြည်းဖြည်း လက်ရဲလာပုံရတယ် ။ နည်းနည်းချင်း သူ့ခြင်းထဲကို ယက်ယက်ပြီးထည့်ရာကနေ အများကြီး ယက်ထည့်လာတယ် ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျနော့်မှာ သူ့အစားရင်ပူလွန်းလို့ သူ အာလူးတွေ ယက်ထည့်နေတုန်း သူ့အနားသွားပြီး " အဒေါ်ကြီး တော်ပါတော့ ၊ ကျနော်မြင်တာက အရေးမကြီးဘူး။ ကျနော့် အဖေ အမေ မြင်ရင် အဒေါ်ကြီး အရှက်ကွဲလိမ့်မယ် ။ကျနော်တောင်းပန်ပါတယ် " ပြောလိုက် တော့မှ ရပ်တော့သဗျာ။

ဇာတ်လမ်းက ဒီမှာတင် မရပ်ဘူးဗျာ ။ နောက်သုံးလေးရက်နေတော့ သူကြက်သွန်နိုက်ယူနေတာကို အဖေလည်းတွေ့ရော အဲဒီကုလားမကြီးက " ရှင့်သားက နည်းနည်းယူရင် ရတယ် ဆိုလို့ ယူတာပါ " ဆိုပြီး မြှားဦးကို ကျနော့်ဖက် လှည့်လိုက်တာ အဖေက "တော်တော် အားကိုးရတဲ့ကောင် ၊ သူခိုးအားပေး" ဆိုပြီး တနေကုန် ဆူလို့မပြီးတော့ဘူးဗျာ ။

....

ကျနော်အိမ်ထောင်ကျပြီးခါစကလည်း ကြုံရပုံလေး ရှိသေးဗျ ။ ကျနော့်အိမ်အောက်ထပ် ကျနော့်ယောက္ခမဖွင့်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပေါ့ ။အဲဒီနေ့က မနက်ကိုးနာရီလောက် အလုပ်သွားခါနီးမှ မိုးက သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာလာ တာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စားပွဲခုံတခုမှာ ထိုင်နေတုန်း အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော် အဖွားကြီး တယောက် ကျနော့်ဆီ တန်းတန်း မတ်မတ် ရောက်လာပြီး " သားရယ် ၊ အဖွားကို ငွေငါးကျပ်လောက် မစပါ ၊ အဖွားတို့ သူတောင်းစားမျိုးရိုးလည်း မဟုတ်ရပါဘူး၊ ဒုက္ခရောက်လွန်းလို့ပါ၊ စားစရာ မရှိလို့ပါ " တဲ့ ။ ဒီမှာတင် ကျနော်လည်း သနားသွားတာနဲ့ " ကဲ အဖွား ထိုင်ပါအုံး " ဆိုပြီး လက်ဖက်ရည် ကော မုန့်ကော ထကြွေး လိုက်တယ်။နောက်တော့ မိုးစိုနေတဲ ့သူ့အဝတ်အစားတွေ ကြည့်ပြီး သူ့ကျန်းမာရေးကို စိုးရိမ် တာနဲ့ " ကဲ အဖွား ။ ဘယ်လိုမှ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ဒီနေ့ မိုးက အရမ်းသည်းနေပြီ ။ ဒီအချိန်ဆို အိမ်ပြန်ပြီး အဝတ်အစားလဲ နားနေမှ ဖြစ်မယ် ။ ဒီတော့ အဖွား အိမ်ပြန်မှ ဖြစ်မယ် ။ နောက်နေ့တောင်းတာ မတောင်းတာတော့ အဖွားသဘောပါ။အဖွား တနေ့ တောင်းတဲ့ နေ့တွက် ဘယ်လောက်ရသလဲ ကျနော့်ကို ပြောပါ " လို့မေးလိုက် မိ တယ်ဗျာ ။

ဒီတော့ သူက တုန်တုန်ရီရီနဲ့ ခဏစဉ်းစားပြီး " ငါးဆယ်မျိုးတရာမျိုးတော့ ရတတ်ပါတယ် သားရယ် " တဲ့ ။ကျနော်လည်း ဟန်ကျပြီဆိုပြီး ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် ဆက်တွန်းလိုက်တယ် ။ " ကဲ ။ ဒီလိုလုပ်ပါ အဖွားရယ် ။ ဒီနေ့တနေ့စာ တောင်းလို့ရမဲ့ဝင်ငွေကို ကျနော်ပေးပါ့မယ် ။ ဒီနေ့တော့ ဒီကနေ ပြန်ရင် ဘယ်ကိုမှ လျှောက်မတောင်းတော့ပါဘူး ဆိုတဲ့ ကတိကိုတော့ ကျနော့်ကိုပေးပါ " လည်း ပြောလိုက်ရော ။" စိတ်ချပါ သားရယ် အဖွား အခု ဒီကနေ အိမ်ကို

တန်းပြန်ပို့မယ် ။ အဖွားကတိပေးပါတယ် ။ ငါ့သား ဘုန်းကြီးပါစေ သက်ရှည်ပါစေ "တဲ့ ။ ဒီမှာတင် ကျနော်လည်း ပိုက်ဆံရာတန် တရွက်ထုတ်ပေးလိုက်တော့တယ်ဗျာ ။

တကယ်ဆို အဲဒီနေ့ကျနော်ပြုလိုက်တဲ့ ဒါနအတွက် ကျနော်တော်တော် စိတ်ချမ်းသာ နေခဲ့ တာဗျ ။ဒါပေမဲ့ ကျနော်ကံမကောင်းခဲ့ပါဘူး ။အဲဒီနေ့ကျနော် ရှမ်းစုလမ်း ရုံးခန်းကို ရောက်ပြီး လုပ်လက်စ အလုပ်တချို့ လက်စသိမ်းညနေသုံးနာရီလောက် ရွှေလမင်းစားတော်ဆက်ထဲမှာ ဝိုင်းဖွဲ့နေတုန်း ကျနော့်နောက်ကျောဘက်ကနေ အသံတခု ကြားရပါလေရောဗျာ ။ ဘာတဲ့ ။ " အဖွားကို ငွေငါးကျပ်လောက် မစ ကြပါ "တဲ့ ။ ကျနော့်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မနက်ပိုင်းက ကျနော်နဲ့ ဆုံလိုက်တဲ့ အဖွားအိုပါပဲ ။ အဝတ်အစားတောင် လဲမထားသေးပါဘူး။ သေလိုက်ပါတော့ဗျာ ။ဒီမှာတင် ကျနော်လည်း ကျနော့် ဆီကို ရောက်မလာပါစေနဲ့ လို့ဆုတောင်းပေမဲ့ ဆုတောင်းမပြည့်ပြန်ပါဘူး ။ကျနော့်ဝိုင်း ကျနော့်ရှေ့တည့်တည့် ရောက်လာပြန်လို့ ကျနော်က သူ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီး စိတ်မသက်မသာလေသံနဲ့

" အဖွား၊ အိမ်မပြန်သေးဘူးလား အဖွားရယ် "လို့ လည်း ပြောလိုက်ရော အဖွားအိုဟာ ဆိုင်ထဲက ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားပါတော့တယ် ။ကဲ ။ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေတော့ဗျာ ။ခင်ဗျားသာ ကျနော့်နေရာမှာ ဆိုရင် စိတ်ထဲ ဘယ်လို နေမတုန်း ။ခက်တာက ကျနော် ကိုယ်က မရှင်းမရှင်း ကတိတွေဘာတွေ တောင်းမိတာပဲ မှားနေခဲ့သလားလို့ ။

....

ဒါတင်ပဲလား မဟုတ်သေးဘူး ။ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူငယ်မြင့်တင်ရေးသမားလိုလို လုပ်ခဲ့ဘူး တာလည်း ရှိသေးတယ် ။ကျနော့်နဲ့ ကျနော့် ဇနီး မညားခင် အင်းယားကန်မှာ ချိန်းတွေ့ တုန်းကပေါ့ ။အေးအေးဆေးဆေး ရှိမဲ့ သစ်ပင်ကြီး တပင်အောက် ထိုင်မယ်ကြံကာ ရှိသေး ။

အသက်ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ်ဝန်းကျင် ဇူဇကာပုဏ္ဏားလက်သစ်ကလေး နှစ်ကောင် ပေါ်လာပြီး " အကိုကြီး ထမင်းမစားရသေးလို့ ပိုက်ဆံဆယ်ပြားလောက်" တဲ့ ။သူတို့လည်း ကုလား လေးတွေပဲဗျ ။

အေးဗျာ။ ကျောင်းဆရာလုပ်နေတဲ့ ကောင်ဆိုတော့ ကျနော်လည်း ဒီကောင်လေးတွေ တောင်း စားနေတာကို စိတ်ထဲမှာ သိပ်ဘဝင်မကျလှဘူးဆိုပါတော့ ။ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း အရစ်ရှည် လိုက် မိတယ် ။"နေပါဦးကွ ။ မင်းတို့ကြည့်ရတာ သူတောင်းစားရုပ်လည်း မပေါက်ပါ ဘူး ၊မင်းတို့လို ရွယ်တူတွေ ဖိနပ်ထုတ်ရောင်း ၊ စီးကရက်ရောင်း နေတာ မတွေ့ဘူးလား ။ သူတို့လို လုပ်ချင်စိတ် မရှိဘူးလား " ဆိုတော့ သူတို့က မျက်လုံးလေးတွေ ကလယ်ကလယ်နဲ့ လုပ်ချင် တာပေ့ါ အကိုရာ ။ အရင်းမှ မရှိတာ "တဲ့ ။ကျနော်လည်း ဟန်ကျပြီဆိုပြီး " ဒါဆို အရင်းရှိရင် မင်းတို့ တကယ်လုပ်မလား "လည်းမေးလိုက်ရော လုပ်မှာပေ့ါ တဲ့ ။တိုတိုပြောရရင် ကျနော် လည်း စီးကရက်တဗူး ဘယ်လောက် မီးခြစ်တဗူးဘယ်လောက် သူတို့နဲ့မေးမြန်း စုံစမ်းပြီး စုစုပေါင်းငွေတရာ ငါးဆယ် လောက်ကို ထုတ်ပေးခဲ့ရော ဆိုပါတော့ဗျာ ။ ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ ။ သေချာမှာခဲ့ရသေးတယ် ။ နောက်တခါ ငါလာရင် မင်းတို့တောင်းစားနေတာ မမြင်ချင်ဘူး နော်လို့ ။မညာသေးတဲ့ ကျနော့် ဇနီးလောင်း ရည်းစားကတော့ ကျနော့်ကို စိတ်မနံ့တဲ့ သူတယောက်ကို ကြည့်နေလေရဲ့ ။

ထုံးစံအတိုင်း ဒီတခါလည်း ကျနော်ကံမကောင်းပြန်ပါဘူး ။ ငါစီမံခဲ့တာ ကလေးနှစ်ယောက် တော့ တောင်းစားတဲ့ ဘဝက လွတ်သွားပြီလို့ စိတ်ချမ်းသာနေလိုက်တာ နောက်တပါတ် လောက်နေတော့ ထုံးစံအတိုင်း အဲဒီနေရာမှာ အဲဒီပုံစံမျိုးအတိုင်း ရွှေကိုယ်တော်လေးတွေနဲ့ ပြန်ဆုံရပြန်တာပါပဲ ။

ဒီတခါကတော့ ကျနော် ဘာမှ မပြောလိုက်နိုင်တော့ပါဘူး ။ " ထမင်းမစားရသေးလို့ ပိုက်ဆံ ဆယ်ပြားလောက် " ပြောလို့တောင် မဆုံးသေးဘူး ။ ကျနော့်မျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီး တချိုးတည်း လစ်တော့တာပဲဗျ ။

....

ဒီလို ဇာတ်လမ်းတွေ လျှောက်ပြောရင် ကုန်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူးဗျာ ။ တခါတခါ ကျနော့် မျက်နှာကို ကျနော် မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်ရင်း အလှူခံ မျက်စိကျလောက်တဲ့ ဘုရားဒကာရုပ် များပေါက်နေသလား တွေးမိပါရဲ့ ။

တခါကလည်း စိတ်မနံ့တဲ့ ‸ တရုတ်မကြီးတယောက်နဲ့ ရှမ်းစုလမ်းထိပ်မှာပဲ ဆုံသေးတယ်။ အဲဒီတရုတ်မကြီးက တွေ့တဲ့ လူတိုင်းကို " တကျပ် လောက် ၊ တကျပ်လောက် " ဆိုပြီး တောင်းလေ့ရှိသဗျ ။ကျနော်က သူ့အကြောင်းသာ ကြားဘူးနေတာ တခါမှတော့ အတောင်း မခံရဖူးဘူး ။တနေ့တော့ ရုံးရှိရာ ကို ခြေလျင်လျှောက်ပြီး လာရာကနေ အဲဒီတရုတ်မကြီးနဲ့ ပက်ပင်းတိုးပြီး " တကျပ်လောက် " လုပ်ပါလေရော ။မနေတတ်မထိုင်တတ် ကျနော်ကလည်း

သူတောင်းတယ်ဆိုတာနဲ့ အိတ်ကပ် ထဲလက်အရင် ရောက်ပြီး ငါးကျပ်တန် တရွက် ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ခပ်မြန်မြန် ထွက်လာလိုက် တယ် ။ အဲ .. ။စက်ကွင်းက မလွတ်ပြန်ဘူးဗျာ။ နောက်ကနေ အဲဒီတရုတ်မကြီးက " ဟဲ့ ။ အကောင် နင့်ပိုက်ဆံ အစုတ်ကြီးကို ငါက ဘာလုပ်ရမလဲ ၊ အခုချက်ချင်း ပြန်လဲပေး"တဲ့ ။ ဘယ်ဖက်ကမှ မ လွတ်ပါလားဗျာ ။ ကျနော်လည်း မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆက် လျှောက်လာလိုက်ရတယ် ။ အော် .. ဖြစ်ရပုံများဗျာ။

....

ကျနော်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို လည်လုပြီ အောက်မေ့နေတာ တခါတခါ ကျနော့်စေတနာ ကပဲလူရီစရာ ဖြစ်နေတယ်ထင်ပါရဲ့ ။ ကျနော့်တပည့်ကျော်တယောက် ထူးထူးဆန်းဆန်း တပတ်ရိုက်တာ ခံရဘူးသေးတယ်ဗျာ။

ကျနော့်ရုံးမှာ ပစ္စည်းအတင်အချ တာဝန်ယူနေတဲ့ စိုးနိုင်ဆိုတဲ့ မောင်ပေါ့ဗျာ။ တနေ့မနက် အစောကြီး အိမ်ကို ငိုကြီးချက်မနဲ့ပေါက်ချလာတယ် ။"ဆရာရယ် ၊ ကျနော့်အမေဆုံးပြီး ကယ်ပါအုံး"တဲ့ ။တကယ်တော့ စိုးနိုင်ဆိုတဲ့မောင်ဟာ နေ့ရောညရော သောက်စားပြီး အနေအထိုင် သိပ်စည်းကမ်း ရှိလှတဲ့ကောင်တော့ မဟုတ်ဘူး။ကျနော်ဆိုတဲ့ကောင်ကလဲ အမေဆိုတဲ့ စကားနဲ့သူ့ငိုသံကိုကြားလိုက်ကတည်းက ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ပဲ ငွေတ သောင်းထုတ်ပေး၊ "လောလောဆယ် ဒီငွေနဲ့ကြည့်သုံးထား ၊ ရက်လည်တော့ လာခဲ့အုံးမယ်။ ဒီကြားထဲ လိုတာရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက် " ဆိုပြီးမှာလိုက်ရတာ ပေါ့ဗျာ ။

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီရက်ပိုင်းက ကျနော်တော်တော် အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ အချိန်ဗျ။ စိုးနိုင်ပြန်သွားပြီး ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ချာလပတ်ရမ်းနေရာက စိုးနိုင်အမေ ရက်လည်ကိစ္စဟာ ရက်လည်တဲ့နေ့ မှာပဲ ဘယ်သူမှ သတိမပေးပဲကျနော့်ခေါင်းထဲကို ရောက်လာသဗျာ။ဒါနဲ့ကျနော်လည်း တပည့် ကျော်အမေရက်လည်တော့ မသွားလို့မဖြစ်ချေဘူး ဆိုပြီး ရုံးမှာ ရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ ကားပေါ် တင်ပြီး စိုးနိုင်နေတယ်ဆိုတဲ့ ဒဂုံမြို့သစ်ကို ကားမောင်းထွက်ခဲ့ရောဗျ ။သူပေးထားတဲ့လိပ်စာ

အတိုင်း ရာလိုက်ရတာဗျာ။ မြို့သစ်တည်ကာစဆိုတော့ ဘယ်မေးမေးယောင်ဝါးဝါးချည်းပဲ ။ ကျနော့်ကလဲ နာရေးကိစ္စမို့ မတွေ့မနေဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ရှာလိုက်တာ စိုးနိုင်နေတဲ့ လမ်းရော စိုးနိုင်ကိုပါ သိတဲ့ အသိတယောက်နဲ့တိုးပါလေရော ။

ဒီလူက စိုးနိုင်တို့လမ်းကို လိုက်ပြရင်း ဆရာဒီလောက် အရေးတကြီး ဘာကိစ္စများရှိလို့တုန်း တဲ့ ။ ကျနော်လည်း သူ့ကို တအံ့တသြပြန်ကြည့်ပြီး " မင်းက စိုးနိုင်နဲ့ ခင်တယ်ဆိုတော ့စိုးနိုင့် အမေဆုံးတာ မသိဘူးလား" လို့ မေးလိုက်ရတယ်။ဒီတော့ သူက အလန့်တကြားနဲ့ " ဟာ ၊ ဆရာ တခုခုတော့ မှားနေပြီ၊ စိုးနိုင်အမေဆုံးတာ ငါးနှစ်လောက် ရှိပြီ"တဲ့ ။ ကျနော်ဆိုတဲ့ ကောင်က ဒါတောင် မလျော့ချင်သေးဘူး၊ မင်းဥစ္စာ သေချာမှလည်း လုပ်ပါကွာ။ ဘယ်သူက ကြံကြံဖန်ဖန် အမေမဆုံးပဲ ဆုံးပါတယ်လိမ်ပို့မလဲ၊ သူ့ယောက္ခမတွေ ဘာတွေ ဆုံးတာများ ဖြစ်နေမလား" ဆိုတော့ ဒီမောင်က ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပဲ စိုးနိုင်အိမ် အထိ ကျနော်တို့ အုပ်စုကို ခေါ်သွားပါတော့တယ်။ စိုးနိုင်အိမ်မှာ ဘာနာရေးမှ မရှိပါဘူး။ စိုးနိုင်လည်း မရှိပါဘူး။ ဒိထက်ပြည့်စုံအောင်ပြောရရင် အဲဒီနေ့က စိုးနိုင်တို့လမ်းထဲမှာ နာရေးရှိတဲ့ အိမ်လည်း မတွေ့ ရပါဘူး။

ပါလာတဲ့ ကျနော့်တပည့်တွေကတော ့ကျနော့်ကို သနားစရာသတ္တဝါလို ကြည့်ပြီး ဆရာ ၊ ဒီတခါ တော့ ညံ့သွားပြီ တဲ့ ။အမှန်အတိုင်း စိတ်ထဲ ရှိတာ ပြောရရင် ကျနော့်ကိုယ် ကျနော် သနားစရာလို့ မတွေးမိပါဘူး။ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမကောင်းတာတော ့အမှန်ပါပဲ။ သူ့အရင် တပည့်ကျော်တယောက်လည်း သူ့သား ကိုးနှစ်သားလေး သံစူးပြီး မေးခိုင်ပိုး ဝင်တာ သုံးရက်ပဲ ခံတယ် ။ ဆုံးသွားပါပြီဆိုလို့ ကူညီခဲ့ဘူးပါတယ်။ သားကိုသေပါတယ် ပြောပြီး ငွေတောင်းတာ ထားပါတော့ ။အခုကိစ္စက သေသွားတဲ့ အမေကို နံမည်ထပ်ပျက်အောင် လုပ်တာမို့ စိတ်ထဲ အောင့်သက်သက် ခံစားရတယ်ဗျာ။ဒါနဲ့ပဲ ကားပေါ် မှာပါလာတဲ့ တပည့်တွေကို " မင်းတို့လည်း လိမ်မယ်ဆိုရင်ကြည့်လိမ်ကြကွာ "ဆိုပြီး ကျနော်ကြားဘူးတဲ့ ပသီပုံပြင်တပုဒ်ကို ပြောပြဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ရှေးခေတ်အီရတ်နိုင်ငံက သူဌေးကြီးတယောက်အကြောင်းပေါ့။အဲဒီသူဌေးကြီးဟာ မရှိဆင်းရဲ သားတွေကိုစာနာထောက်ထား တတ်သတဲ့ဗျာ။သူ့မှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ မြင်းကောင်း တစီး လည်း ရှိသတဲ့ ။တခြားသော သူဌေးတွေက သူ့မြင်းရဲ့ကျော်စောလှတဲ့ သတင်းကြောင့် တန်ဘိုးငွေ အဆမတန်ပေးပြီး ပြန်ရောင်းဘို့ ကမ်းလှမ်းကြသတဲ့ ။ဘယ်လောက်ဈေးပေးပေး မရောင်းတာကြောင့် မြင်းလာဝယ်တဲ့ သူဌေးတယောက်က "ခင်ဗျား ဒီလောက်တောင် မရောင်းချင်တဲ့ မြင်းကို ကျုပ်မရရအောင် ယူပြမယ်လို့ ကြိမ်းဝါးပြီး ပြန်သွားပါသတဲ့ ။

ဒီလိုနဲ့ ရက်အတန်ကြာလာတော့ မြင်းပိုင်ရှင် သူဌေးဟာ သူ့မြင်းကို စီးပြီး ဒမတ်စကတ် မြို့ဖက်ကို ခရီးထွက်လာတော့ လမ်းမှာ လဲနေတဲ့ သူတောင်းစားတယောက်ကို တွေ့ရပါလေ ရော။ဒါနဲ့ သူဌေးဟာ မြင်းကို ရပ်ပြီး သူတောင်းစားကို အကျိုးအကြောင်းမေးတော့ အစာမစား

ရတာ သုံးရက်တောင် ရှိပါပြီလို့ ဖြေသတဲ့ ။ဒီတော့ သူဌေးက ငွေစတချို့ထုတ်ပေးပြီး " ရော့၊ ဒီငွေနဲ့ မင်းအစားဝယ်စားပေတော့ လို့လည်း ပြောရော သူတောင်းစားက "ထမင်းသုံးရက် မစားရတဲ့ သူဟာ ဘယ်လိုလုပ် ထမင်းရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကို လျှောက်သွားနိုင်မလဲလို့ အထွန့် တက်ပြန်တော့၊ သူဌေးကြီးကလည်း "မင်းပြောတာ မှန်သားပဲ၊ဒါဆို မြင်းပေါ်ကို တက်" လို့ ဆိုပြန်သတဲ့ ။

ဒီအခါမှာလည်း သူတောင်းစားက ထမင်းသုံးရက်မစားရတဲ့ သူက ဘယ်လိုလုပ် မြင်းပေါ် တက်နိုင်မှာလဲ ဆိုပြန်တော့ သူဌေးက မင်းပြောတာ မှန်တာပဲ လို့ ပြောရင်း မြင်းပေါ်ကဆင်း၊ သူတောင်းစားကို ပွေ့ချီပြီး သူတောင်းစားကို မြင်းပေါ်လည်း တင်လိုက်ရော သူတောင်းစားဟာ ပကတိလူကောင်းတယောက်လို မြင်းကို ကဆုန်စိုင်း စီးပြီး " ကဲ ၊သူဌေး ၊အခုခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ ခင်ဗျားမြင်းကို ကျနော်ရပြီ "လို့ ပြောပြောဆိုဆို ရုတ်ခြည်း ထွက်သွားပါလေရောတဲ့ ။

ရုတ်တရက် မှင်တက်မိသွားတဲ့ မြင်းပိုင်ရှင် သူဌေးဟာ "လက်စသတ်တော့ ဒီလူဟာ တကယ့် သူတောင်းစားမဟုတ်ပဲ သူ့မြင်းကိုလာဝယ်တုန်းက ကြိမ်းဝါးသွားတဲ့ မြင်းဝယ်သူဆိုတာ သိလိုက်တာနဲ့ချက်ချင်း သတိပြန်ဝင်လာပြီး မြင်းစီးပြီး ထွက်သွားတဲ့ အယောင်ဆောင် သူတောင်းစားကို လက်ပြ တားလိုက်ရင်း " အင်း ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ အလာဟ်အရှင် အလိုတော် ရှိရင်ရင်လည်း မင်း ငါ့မြင်းကို အပိုင်သာ ယူသွားပါတော့ ၊ဒါပေမဲ့ ငါ့မြင်းကို မင်းဘယ်လို ယူသွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို မှ မပြောပါဘူး ဆိုတဲ့ကတိကိုတော့ ပေးပါ"လို့ ဆိုသတဲ့ ။

ဒီတော့ အယောင်ဆောင်သူတောင်းစားဟာ ထူးဆန်းလှတဲ့ သူဌေးရဲ့စကားကြောင့် မြင်းကို ခဏရပ်ပြီး " ဘာကြောင့် ကျုပ်က သူတပါးကို ပြန်မပြောခိုင်းတာလဲ၊ ခင်ဗျား မြင်းကို အဆုံး ရှုံးရမှာ မနမျောဘူးလား ဆိုတော့ သူဌေးက " ငါ့မြင်းကို နမြောတာထက် လောကကြီး ပျက်စီးသွားမှာ ငါပိုပြီး နမြောလို့ " ဆိုပဲဗျာ။

သူတောင်းစားလည်း တအံ့တသြနဲ့ ခင်ဗျား မြင်းကို ယူသွားရုံနဲ့ လောကကြီး ပျက်စီးရရော လားဗျာ" လို့မေးပြန်တော့ သူဌေးက " မင်းစဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ မရှိဆင်းရဲသားတွေကို ကူညီ စောင့်ရှောက်ဘို့ အလာဟ် အရှင်က သင်ကြားဆုံးမထားတယ်၊ မင်းက သူတောင်းစား ယောင်ဆောင်ပြီး ငါ့မြင်းကို ယူသွားတယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကို မင်းက လူတကာကို လျှောက် ပြောတော့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူကို ဘယ်သူမှ ကူညီချင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ဒုက္ခရောက်သူ တွေ ကူကယ်ရာမဲ့ပြီး ဆိုရင် လောကကြီး ပျက်စီးပြီပေါ့" ဖြေတယ်တဲ့ဗျာ။

ပုံပြင်ဆုံးတော့ သူတောင်းစားလည်း သတိတရားရပြီး မြင်းကို ပြန်ပေးပြီး သူဌေးကို တောင်းပန် တာပေါ့။ကျနော်ပြောတဲ့ ပုံပြင်ကို နားထောင်နေတဲ့ကားပေါ်က တပည့်တွေ တယောက်မှ တုတ်တုတ် မလှုပ် တော့ပါဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျနော်အလိမ်ခံရတာကို ဝမ်းမနည်း လှပေမဲ့ ဒီလိမ်နည်း ကို ကျနော် မနှစ်မြို့ဘူးဗျာ။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် ရည်ရွယ်ချက်ကြီး တခုနဲ့

မလိမ်လည်ခဲ့ဘူးပေမဲ့ လုပ်ရင်း ကိုင်ရင်း လိမ်သလို ဖြစ်သွားရတာ ၊တခါတခါ မလွှဲသာ မရှောင်သာ လိမ်လိုက်ရတဲ့ အဖြစ်တွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျနော့်စိတ်က လိမ်ရမယ်ဆိုရင်တောင် မရှိဆင်းရဲသား တွေအပေါ် လိမ်လည်လို တဲ့ စိတ်အလျဉ်းမရှိခဲ့ဘူးဗျာ ။ကျနော့်အမေနာမည် သုံးပြီး လိမ်ဘို့ဆိုတာကတော့ ဝေလာဝေးဗျာ။

ကျနော်ဟာ သူခိုးတယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် မြန်မာရာဇဝင်ထဲက တောက်ဖြားလို၊ ဓားပြဖြစ်ခဲ့ ရင် တောင် ရုပ်ရှင်ထဲက ဗိုလ်အောင်ဒင်၊ တောပုန်းကြီး စံဖဲ၊ ရော်ဘင်ဟုဒ် တို့လိုပဲ ဖြစ်ချင်ပါ တယ်။ကျနော့်ဘဝစာမျက်နှာတွေကို အခုပြန်လှန်နေတော့ ဇာတ်လမ်းဆုံးတဲ့အခါ ဒီအချက် ဟာ ပိုမိုပေါ်လွင်လာကောင်းပါရဲ့။ကျနော်လှုပ်ရှား ဖြတ်ကျော်ခဲ့တဲ့ မြန်မာ့စီးပွားရေးလောက ဟာ ပုံမမှန်လည်ပတ်နေတဲ့ ယန္တရားကြီးတခုလိုပါပဲ။အခြေအနေအားလုံးဟာ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲနေတတ်တဲ့ သဘောရှိပါတယ်။အစိုးရရာထူးအပြောင်းအလဲ ၊ဈေးကွက်အပြောင်း အလဲတွေဟာ မျှော်မှန်းထားသလို မဖြစ်ပဲ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်တာမျိုး ကြုံရတဲ့ အခါ ပေးထားတဲ့ ကတိတွေပျက်ပြီး ကြွေးရှင်ကို ရှောင်နေရတာ၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး လိမ် ရတာတွေ သေချာပေါက် ရှိခဲ့တာပေါ့ ။ဒါပေမဲ့ ကျနော် မရှိဆင်းရဲသားတွေကို မလိမ်ဘူး။ သူတို့ငွေမမျှော်လင့်ပဲ လာပြီးကြားညှပ်နေရင်တောင် သီးခြားဖယ်ထုတ်ပြီး ရှင်းပေးတတ် ပါတယ်။

ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ၊ တခါတလေ ဘယ်လိုမှ ရောင်းမထွက်တဲ့ ကားတို့အိမ်တို့ကို ရောင်းသူက သိန်းရာဂဏန်းဈေးကြီးတင်ပြီး သုံးလဆိုင်းလောက်နဲ့ ဖွတ်အတင်း ရောင်းချင်ကြတယ်။ ကိုယ်က အရင်းအနှီး ကြီးကြီးမားမားလိုနေတဲ့ အချိန်၊တခြားလုပ်ငန်းမှာ သေချာပေါက် အမြတ်အစွန်း ရမယ်မျှော်လင့်ပြီး လက်ခံမိတယ်။ တကယ်တော့ ထင်သလိုဖြစ်မလာတဲ့အခါ သူ့ငွေကို အချိန်မီ ပြန်ဆပ်နိုင်ဘို့ စောစောက သုံးလေးလဆိုင်းပြီး အရောင်းထိုင်း ပစ္စည်း ထုတ်မဲ့ လူမျိုးထပ်ရှာ ရှာရပြန်ရော ။ဒီလို လုပ်ရာက နစ်ဆင့်သုံး ဆင့်လည်း လွဲရော လူလိမ် ဖြစ်တော့တာပါပဲ။ကျနော်ဟာ လူလိမ်တယောက်လို့ အများ မြင်စရာ ထင်စရာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ သို့သော် ကျနော်ဟာ လိမ်မိရင် မျက်နှာမထားတတ်လောက်အောင် မျက်စိ မျက်နှာပျက်တတ်ပါတယ်။ " ငါလိမ်နိုင်လိုက်ပြီကွ" ဘယ်သောအခါကမှ ကျေနပ်အားရခြင်း မရှိခဲ့ပါဘူး။အပြစ်ကြီးတခု ကျူးလွန်ခဲ့တယ်လို့ပဲ အမြဲခံစားရပါတယ်။

....

အင်း … ။အဲဒီ ကုသိုလ်ကံစေတနာတွေကြောင့်လားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး ။ ကျနော်ထီလက်မှတ် ဝယ်လိုက်ပြီး လေးရက်လောက်ကြာတော့ ကျနော့်ရုံးခန်းကို နဂါးနီ စားသောက်ဆိုင်မှာ တွေ့ ခဲ့တဲ့ ထီရောင်းသမား ပေါက်ချလာသဗျ ။ ပေါက်ချလာပုံကလည်း အမောတကောပုံစံ ။ " ရှာလိုက်ရတာ ဆရာရယ် ၊ဆရာ့ကို ကျနော် ရှာနေတာ လေးရက်ရှိပြီ "တဲ့ ။ သူက ကျနော် ထိုင်ခိုင်းတာတောင် မထိုင်သေးပဲ "ဆရာ့ ထီလက်မှတ်တွေ ဘယ်မလဲ"တဲ့ ။ သူပြောခါမှ ကျနော်လည်း ထီလက်မှတ်တွေ ဘယ်နားထားမိပါလိမ့်ဆိုပြီး တော်တော်ပြန်စဉ်းစားယူရတာ ကလား ။

သူ့အပြောအရ အဲဒီနေ့ က သူထွက်သွားပြီး တနာရီလောက်အကြာမှာ ကျနော် ထီပေါက် နေတာ သူသိနေပြီ ဆိုပဲ ။ ဆိုင်ကို ပြန်လာရှာတော့လည်း မတွေ့ ၊ လိပ်စာလည်း ပေးမထား ခဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ ရှာမရတဲ့ အဆုံး နဂါးနီစားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်မြင့်ကို လှုပုံပန်း မေးပြီး ရှာလာရတာ လေးရက်မြောက်မှ တွေ့သတဲ့ ။

အတိုချုပ်ရရင် မျှော်လင့်ချက်မဲ့တဲ့ နေ့တွေလို့ကျနော်ထင်ခဲ့တဲ့ အဲဒီနေ့မှာ ကျနော် ထီတ သိန်း ဆုပေါက်ခဲ့ပါတယ် ။ကားတစီးကို သုံးသိန်းကျော်လောက်ပဲ ရှိတဲ့ အချိန်၊ လက်ထဲ မှာလည်း ခြူးတပြားမှ မကပ်တဲ့အချိန်ဆိုတော့ တော်တော် အသုံးဝင်တယ် ဆိုရ မယ်ဗျ ။ထီရောင်းသမားက ထီလက်မှတ်ကို ရောင်းချင်ရင် သူရောင်းပေးပါ့မယ်ဆိုလို့ ရောင်းခိုင်း လိုက်တာ အပိုငွေ သုံးသောင်းတောင် ရသေးဗျ ။ထီရောင်းတဲ့သူကို အော်နာသဘောမျိုး ငွေငါးထောင်ထုတ်ပေးပြီး ကျန်တာကို လျှောက်သုံးပစ်လိုက်တာပါပဲ ။ ဘာမှ မယ်မယ်ရရ တော့ မဖြစ်လိုက်ပါဘူး ။ထင်တိုင်းလုပ်လို့ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်တွေ မကုန်သေးတဲ့ အချိန်ပေါ့ ဗျာ ။တွင်းတူးပြီး မိုက်နေတုန်း အချိန်ပေါ့ ။ ဟုတ်တယ်။ ကျနော်ဟာ ဘဝတလျှောက်လုံးလိုလို ငွေကို ရေလိုလေလို သုံးဖြုံးနေခဲ့တယ် ။ငွေရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်ဖြစ် ပါစေ ။ ကျနော် ရှင်းနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်နေခဲ့တယ် ။

တကယ်တော့ လောကကြီးဟာ ကျနော်ထင်ထားသလို မဟုတ်ပါဘူး။ကံကောင်းပါတယ် ဆိုတဲ့ အချိန်တွေ ကြုံခဲ့ရသလို ကံဆိုးတဲ့အခါကျတော့ လူငှားပြီး သတ်ခိုင်းတာမျိုးလည်း ကြုံခဲ့

ရဘူးပါရဲ့ဗျာ။သေချာတာပေါ့ဗျာ။ ကျနော့်ကို သတ်နိုင်းတာပေါ့ ။အဆိုးထဲက အကောင်း လို့ ပြောရမယ်ထင်ပါရဲ့ ။ကျနော်ဟာ သူတပါးလက်ချက်နဲ့ သေနိုင်တဲ့ကံဇာတာ ပါမလာပြန် ဘူးဗျ ။ဟုတ်ပါတယ်။ ကျနော့်ကို မသေသေအောင် စံနစ်တကျ လူငှား အကွက် ၊ချပြီးအသတ် နိုင်းတာ ကြုံရဘူးပါတယ် ။ဖြေးဖြေး ပြောတာပေါ့ဗျာ။ ဝဋ်ဘာဆန်တဲ့ ဘဝကို တညတည်း ၊တလတည်းတော့ ဘယ်လို အဆုံးသတ်နိုင်ပါ့မလဲ ။တထောင့်တညတော့ မကြာလောက် ပါဘူး။အာခြောက်လိုက်တာဗျာ။ ကွမ်းတယာလောက်စားပါရစေနော်။ ။

....

၈၇။ စခန်းမြေ၊ ဟိုတခိုမှာလ ။

စခန်းတာဝန်ခံ ထောင်မှူး ဦးအေးနိုင်တယောက် မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို ဂဏှာမငြိမ် ယောက် ယက်ခတ်လျက်ရှိလေသည်။ အကြောင်းကား မန္တလေးလူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးမှာ တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေသော သူ့ဇနီး ၊ခွင့်ရက်ရှည်ယူကာ စခန်းခွဲသို့ လာရောက်မည်ဆို သော ဖုန်းသတင်းကြောင့်ပင်တည်း။မောင်တရွာ မယ်တမြို့ အလုပ်တာဝန်အရ ခွဲခွာနေကြ ရ သူတို့ ၏ ဘဝကို ကိုယ်ချင်းစာနိုင်လျှင်ကား ဦးအေးနိုင်ပျာယာခတ်နေခြင်းကို အဆိုးဆို သာ မည် မဟုတ်ပါ။ ဇနီးသည်နှင့်ခွဲခွာနေရသည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်ခန့်ရှိပြီ ဟု ရဲဘက်ဘီဘီစီမှ ဆိုပါ သည်။ သူ့ဇနီး လတ်လတ်ထွေး မီးဖွားစဉ်ကပင် သူအနားမှာ မရှိခဲ့ဟု သိရသည်။ တီတီ တာတာ ပြောနေတတ်နေပြီ ဖြစ်သော သမီးငယ်ကို တွေ့လိုစိတ် စောနေခြင်းလည်း ဖြစ် ကောင်းဖြစ်နိုင် ပါသည်။

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ သွားရောက်ကြိုရာတွင် လိုက်ပါမည့် ရဲဘက်တွေ ကို ဇကာတင် ရွေးထုတ်နေရာ စခန်းခွဲတခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ ကိုသက်ခိုင် ရဲဘက်စခန်း အပြင်ထွက်သည်မှာ မဆန်းလှ သော်လည်း အခြား အကျဉ်းကျရဲဘက်များအဖို့ကား ကြုံ တောင့် ကြုံခဲ အခွင့်အရေး တည်း။ ထို့ကြောင့် ထောင်မှူးနှင့် အတူလိုက်ပါလိုသော ရဲဘက် အရေအတွက်များလှသည်ဖြစ်ရာ ထောင်မှူးနှင့်အတူ အပြင်ထွက်ခွင့်ရရေးအတွက် တိုးတိုး တမျိုး ကျယ်ကျယ်တဖုံ လိုင်းဝင် နေကြသည် ။ ထောင်မှူး လက်စွဲတော် ကုလားခေါ် မျိုးဇော် ဦးတို့ မျက်နှာပန်း ပွင့်ချိန်ပင် ။

တစခန်းလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြချိန် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေသော ကိုသက်ခိုင်ကို ၊အဆောင်ပေါ်မှာ မတွေ့ရသဖြင့် သူ့တဲဖက်ဆီ ကျနော် ကူးသွားလိုက်သည်။ ကိုသက်ခိုင် တယောက် သူ့တဲပေါ်မှာ ဘောပင်တချောင်းကို လက်ကကိုင်ကာ စာရွက်တွေပေါ်မှာ လေး ထောင့်ကွက်တွေ အဝိုင်းတွေ လျှောက်ခြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျနော်စပ်စုလိုက်သည်။

" ဘာတွေလဲဗျ။ "အင်း " ကွက်တွေ ချနေတာလား"

" ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဗျာ၊ ပွဲစဉ်ဇယား ဆွဲနေတာဗျ "

" ဟာ၊ ဘာပွဲစဉ်တုန်းဗျာ "

" အော် ၊ ဒီနေ့ဘိုးတော် အပြင်သွားတာနဲ့ ပိုက်ကျော်ခြင်း ပြိုင်ပွဲ စမယ်လေ ၊ရဲဘက်တွေ စိတ် ပြေလက်ပျောက်ပေါ့ "

" အော်၊ ခင်ဗျားဗျာ၊ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာလို့"

" ကိုမင်းဒင် ၊ခင်ဗျား အကျဉ်းသားတွေကို ကိုယ်ချင်းမစာလို့ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာတယ် ထင်တာပါ ၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့် ၊အကျဉ်းကျနေတဲ့ သူသူကိုယ်ကိုယ် အပြင်ထွက်ချင် ကြတဲ့ သူချည်းပဲဗျ။ ဒီစခန်းထဲက အကျဉ်းကျရဲဘက်ခြင်း အတူတူ အပြင်ထွက်ခွင့်ရတဲ့ ရဲဘက်ကို ကြည့်ပြီး စခန်းမှာငေါင်တောင်တောင်ကျန်ခဲ့တဲ့ ရဲဘက်တွေ စိတ်ထဲ ၊ဘယ်လိုနေမလဲ။ထွက်ခွင့် ရဘို့ကလည်း မလွယ်၊ ထွက်ခွင့်ရ ပြန် တော့လည်း ငွေကုန်ကြေးကျ ဒီလောက်များတာ တတ်နိုင်ဦးမှ၊ ဒီတော့ မထွက်နိုင်တဲ့ ရဲဘက် တွေ အာရုံအပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပါစေတော့ပေါ့ဗျာ "

ကိုသက်ခိုင်ပြောမှ ကျနော်စဉ်းစားမိသည်။ ကျနော့်ဇနီးသည် ထွေ့တွေ့လာသွားသည်မှာ မကြာသေးသော်လည်း ကျနော်ကိုယ်တိုင် အခြားသူများ စခန်းအပြင်ထွက်ခွင့်ရသည်ကို ငေးရင်း အပြင်ထွက်ချင်စိတ်ပေါ်မိသည်ကား အမှန်။

ကိုသက်ခိုင်က ကျနော် ငိုင်သွားသည်ကို သတိပြုမိဟန် တူသည်။

" ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားကော အပြင်ထွက်ချင်လို့လား၊ဘိုးတော်ကို ပြောပေးမယ်လေ"

" နေပါစေဗျာ၊ ဒီလောက်များတဲ့ လိုင်းကြေး ကျနော်မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ထွက်တော့ ထွက်ချင်တာပေါ့ဗျာ"

" အေးဗျ။ ၊ဒီတခေါက်ပေါက်ဈေးက တသောင်းတဲ့၊ခင်ဗျား ထွက်ချင်လည်း ဒီလောက် လူအများကြီးနဲ့ လိုက်မသွားနဲ့ဗျာ။ ကျနော်ထွက်တဲ့နေ့မှာ ခင်ဗျားကို တိုင်ကယ်ရှိတ်ပြီး ခေါ်သွားပေးပါ့မယ်၊ ခုတခေါက် က လိုက်သွားတဲ့မောင်တွေလည်း သွားချင်ရာ သွားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ပြန်လာရင်လည်း ထောင်မှူးမိန်းမ ထဘီ(ထမိန်)သေတ္တာထမ်းပြန်လာရမှာ "

ကိုသက်ခိုင့် စကားကြောင့် ကျနော့် အပြင်ထွက်ချင်စိတ်သည် ရုတ်ခြည်း ငုတ်လျှိုး ပျောက် ကွယ်သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။

....

ကိုသက်ခိုင် ရောက်စကသော် တရက် စခန်းအပြင်ထွက်ကြေးသည် ဒီဇယ်ပေပါ တလုံး (ကာလပေါက်ဈေး ခြောက်သောင်းကျပ်ခန့်)အထိ မြင့်တက် သွားဘူးရာ စခန်းခွဲ(၁)တွင် အမြင့်ဆုံးဈေးဖြစ်၍ ကိုသက်ခိုင် မှတပါး အခြားသူတို့ မတတ်နိုင်သောကြေးပင်။ နောက်ပိုင်း စခန်းတာဝန်ခံနှင့် မည်သို့ အပေးအယူတည့်သည်မသိ။ ကိုသက်ခိုင် စခန်းအပြင်ထွက်သော အကြိမ်မြောက် များစွာ ရှိခဲ့ သော်လည်း ဒီဇယ်ပေပါတို့ကိုမူ စခန်းခွဲတွင်မတွေ့ရချေ ။

စခန်းအပြင်ထွက်သည့် ဈေးနှုန်းကား ပုံမှန်အားဖြင့် ကြမ်းခင်းဈေး တရက်လျှင် ကျပ်တသောင်းခန့်ဖြစ်သည်။ ထွက်ခွင့် ပေးသည့် အကြောင်းကား စခန်းခွဲအတွက်လိုအပ်သည့် မျိုးစေ့ ၊ဓာတ်မြေသြဇာ၊ ပေါက်တူး၊ဂေါ်ပြား၊ တူးရွင်း၊ ငန်းပြား စသည့် စခန်းအသုံးအဆောင် ဝယ်စရာခြမ်း စရာတို့ကို သွားရောက်ဝယ်ယူခြင်းဟူ၍ ခေါင်း စဉ်တပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်ထောင်ပိုင်ထောင်မှူး ပါးစပ်ထဲက တွေ့သမျှ ၊ရှောက်မှာသည့် ပစ္စည်းပစ္စယ များကို လည်း အပြန်တွင်ဝယ်ယူလာကြရသည်။ မှာသမျှမပါပဲ၊ မေ့လျော့ လွဲချော်ခဲ့လျှင်ကား နောက် တကြိမ် အပြင်ထွက်ခွင့် အပြီးကုန်ဆုံးမည့်အပြင် အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာ၍ ခြေကျင်းနှင့်ပင် ပြန်ညားသွားနိုင်သည်။

စခန်းက ထွက်ချိန်တွင် အကျဉ်းဦးစီးဝန်ထမ်းနှင့် အတူထွက်ကြခြင်းဖြစ်ပြီး စခန်းနှင့် အတန် ငယ်ဝေးသော မြို့ငယ်လေးကို ရောက်မှ လူချင်းခွဲကာ ပြန်ဆုံမည့်အချိန်ကို အချိန်းအချက် လုပ်ကာ အကျဉ်းသားက သူသွားလိုရာသွား ၊ထောင်ဝန်ထမ်းက သူ့လမ်းသူသွားကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ထွက်ခွင့်ရခြင်းသည် တရားဝင်ဟူ၍တော့ မထင်မှတ်ပါလေနှင့် ။ ပြင်ပတွင် ပြဿနာ တစုံတရာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော် ထိုအကျဉ်းသားသည် ရဲဘက်စခန်းမှ ထွက်ပြေးကာ ပြစ်မှုကျူး ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစေရန် အဆိုပါ အကျဉ်း သားကို ရဲဘက်ပြေး စာရင်းသွင်းရန် ၊ အကျဉ်းဦးစီးဝန်ထမ်းဖက်မှ ကိုယ်လွတ်ရုန်းနိုင်ရန် အစစ ကြိုတင်စီစဉ်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း ကျနော့် ကို ကိုသက်နိုင်ပြောပြဘူးသည်။ တခါတရံ အလွန်ဇယားနိုင်လှသော ရဲဘက်အကျဉ်းသားတို့ ၏ ပြောင်မြောက်လှသော လှည့်ကွက်များကြောင့် မလည်မဝယ်ထောင်ဝန်ထမ်းများပါ အလုပ် ပြုတ် ကိန်း ကြုံသွားတတ်သည်လည်း ရှိသည် ဆိုပါ၏။ထို့ကြောင့် စခန်းအပြင်ထွက်ခွင့် အတွက် အကျဉ်းသား ရွေးရသည် မှာ အချက်အလက်ပေါင်းများစွာကို စိစစ်ကြရသည်။ ရာဇဝင်လူဆိုးက စခန်းအပြင်ထွက်ကာ ရာဇဝတ်မှု ထပ်မံကျူးလွန်ပြီး ရဲဘက် စခန်းအတွင်း ဟန်မပျက်ပြန်နေပါက ၊သူကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုကို မည်သို့မျှ ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် အကြောင်း မရှိချေ။ထို့ကြောင့်စခန်းအပြင်ထွက်ခွင့်ကား အမှန်တော့ ထွက်ခွင့်ရသူ၊ ရဲဘက်ရှော ဝန်ထမ်း အတွက် ပါ အလွန် အန္တရာယ်ကြီး လှချေ သည်။

....

ကျနော်တို့စခန်းခွဲ (၁)တည်ရှိရာနေရာကား ရေနက်ကွင်းကြီးကို တူးမြောင်းများဖြင့် ရေထွက်ပေါက်များ ဖောက်ကာ ကုန်းမြေဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားခြင်းဖြစ်သည်။ စခန်းခွဲနှင့် ကပ်လျက် ကား တူးမြောင်းအမှတ် (၁၆) ဖြစ်၏ ။အဆိုပါတူးမြောင်းမှ အရှေ့စူးစူးသို့ တမိုင် ကျော်ခန့် အကွာ တွင် တူးမြောင်း အမှတ် (၂)နှင့် ပေါင်းဆုံသွားသည်။တူးမြောင်း အမှတ်(၂) အတိုင်း နှစ်မိုင်ခန့် ခရီးနှင်သော် ပင်မစခန်းသို့ ရောက်သည်။ ပင်မစခန်းသည် အဝေးပြေး လမ်းမကြီး နှင့် ကပ်လျက်တည်ရှိသည် ။ ထို့ကြောင့် အပြင်ထွက်မည့် ထောင် ဝန်ထမ်း၊ ညှော်တွေ့လာသူများနှင့်ည အကျဉ်းသားပါ ပင်မစခန်းကို မဖြစ်မနေဖြတ်ကျော်ရ သည်။ခြွင်းချက်အားဖြင့် ကား နွေရာသီ တွင် ရေနက်ကွင်း တခုလုံး ခြောက်သွေ့နေသည် ဖြစ်ရာ စခန်းခွဲ(၁)မှ တောင်ဖက်စူးစူးအဝေး ပြေးလမ်းမကြီး ပေါ်သို့ ကုန်းလမ်းပေါက်သည်။

ကျနော်သည် ကိုသက်ခိုင်တဲပေါ်မှနေ၍ မလှမ်းမကမ်းရှိ တူးမြောင်း အမှတ် (၁၆)ဖက်ဆီသို့ ငေးနေရင်း ဦးအေးနိုင်ခရီးစဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ကျနော့်ခေါင်းထဲမှာ မရှင်းသော ကိစ္စတခုကို မေးခွန်း ထုတ်မိပြန်သည်။

" နေပါဦးဗျ။ ပင်မစခန်းမှာ အကျဉ်းဦးစီး ရုံးချုပ်က ညွှန်မှူး ရောက်နေတယ်ဆို ၊ ဦးအေးနိုင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရန်ကုန်ကို သွားမလဲဗျာ"

" ဒီတခေါက်တော့ ဦးအေးနိုင်လည်း ရဲဘက်တွေနဲ့ ဘဝတူပဲဗျ။ သူလည်း သူ့မိန်းမကို ကြိုရမှာမို့ ခိုးထွက်ရမှာ၊ပင်မစခန်းကို မဖြတ်ရဲဘူး၊ လေကြောင်းအရန် ငါးမွေးကန်နားက တူးမြောင်းကနေ လှေနဲ့လမ်းမကြီးပေါ်တက်မှာလေ"

" ဟာ၊ လေကြောင်းအရန်ငါးကန်နားက တူးမြောင်းထဲမှာ ဘယ်က လှေ ရှိလို့ လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်မလဲဗျ"

" ကျနော်တို့စခန်းက လှေကို အဲဒီတူးမြောင်းထဲ ရောက်အောင် ပို့မယ်လေ "

" ဗျာ ၊ ကျနော်နားမရှင်းဘူးဗျ။ ဒီကနေ လေကြောင်းအရန် တူးမြောင်းကို ရောက်ဘို့ ဗွက်တောကို တမိုင်လောက်ဖြတ်ရမှာ မဟုတ်လား"

" ခင်ဗျားဗျာ၊ အီဂျစ်မှာ ပိရမစ်ကြီးတွေ ဘယ်လိုတည်ဆောက်ခဲ့သလဲ၊ အုပ်ချုပ်သူတွေ ရက်ရက်စက်စက် အာဏာပြပြီး ဆောက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊အခုလည်း စခန်းကလှေကို အဲဒီတူးမြောင်းထဲရောက်အောင် အလုပ်ကြမ်းဘုတ်ထဲက ရဲဘက်နှစ်ဆယ်ကျော် မနက် ငါးနာရီလောက်ထပြီး ဗွက်တောကို ဖြတ်ထမ်းရမှာဗျို့ ၊ လှေက ဦးအေးနိုင် ပြန်လာတဲ့အထိ အဲဒီတူးမြောင်းထဲမှာ စောင့်နေမယ်၊ အပြန်ကျတော့ လှေကို မနက်ကပို့ထားတဲ့ အဖွဲ့ကပဲ စခန်းအထိ ပြန်ထမ်းလာရမယ်။ ရှင်းပြီလား "

" အော် "

ကျနော့်နှုတ်မှ အော်တလုံးသာထွက်နိုင်ပါတော့သည်။ရဲဘက် အကျဉ်းစခန်း၏ လက်ရှိ အခြေအနေ ကား အမေက ငါ့ကိုနိုင် ၊ငါက ကြက်မကြီး နိုင် ဟူသော စကားအတိုင်း ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်း နိုင်ရာစားရပ်ဝန်း ဒေသပေတည်း။

....

အကျဉ်းဦးစီးဌာန ရဲဘက်စခန်းမှထောင်မှူးတပွင့်ဟူသော ရာထူးမှာ စစ်တပ်မှ တပ်ကြပ်ကြီး အဆင့်၊အသွင်ပြောင်း လာလျှင် ရနိုင်သော ရာထူးမျှသာဖြစ်သည်။တပ်မှ ဗိုလ်ကြီးပြောင်းလာလျှင်ကား ထောင်ပိုင် အဆင့်။ ထောင်မှူးတပွင့်သည် ထောင်ပိုင်ကို ပထွေးထက်ပင် ကြောက်ရသည်။ ထို့အတူ အကျဉ်း ဦးစီးအခြားအဆင့်ဝန်ထမ်းသည် တပွင့်နှင့်ထောင်မှူးကို သေမလောက်ကြောက်ရသည်။ ထိုနည်းနှင် နှင်ပင် အကျဉ်းသားရဲဘက်သည် ထောင်ဝန်ထမ်းကို အသက်ရဲရဲ မရှူဝံ့လောက်အောင် ကြောက်ရပြန်လေသည်။

အမှန်တော့ ရဲဘက်စခန်း အကျဉ်းဦးစီး အောက်ခြေဝန်ထမ်းများနှင့် အကျဉ်းသားများ၏ ဘဝမှာ ထွေထွေထူးထူးကွာခြား လှသည်တော့မဟုတ်။ စခန်းတာဝန်ခံ ဦးအေးနိုင်ပင်လျှင် အကျဉ်းသားများအိပ်ဆောင်နှင့် အရည်အသွေးမကွာလှသော ဝန်ထမ်း အိမ်ရာမှာ နေကြရ သည်။ မသဒ္ဓါရေစာကြောင့်ပေလော မဆိုနိုင်၊ အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှ ဝန်ထမ်းအတော်များများမှာ လူမွေးလူတောင် ပြောင်လှသည်တော့မဟုတ်ချေ။ အခြားဝန်ထမ်းများကဲ့သို့ လူတောသူတော ကောင်းကောင်းမတိုးနိုင်သည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။ သေချာလှသော အချက်မှာ မည့်သည့်ထောင်ဝန် ထမ်းမျှ အရပ်ထဲသို့ ဌာန ယူနီဖောင်းဖြင့် မသွားရဲခြင်းပင်။

အကျဉ်းသားများ ဧည့်တွေထောင်ဝင်စာလာတွေ့ရာတွင် ပေးခဲ့သော ကော်ဖီမစ်၊ ငါးပိကြော်၊ စသည့်စားသောက် ဖွယ်ရာ များမှာ ထောင်ဝန်ထမ်း များအတွက် အဓိကအားထားရာ ရိက္ခာ ဖြစ်သည်။ ဆန္ဒရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ၊ သဘောတူသည်ဖြစ်စေ၊ မတူသည်ဖြစ်စေ ရဲဘက်တယောက်အနေဖြင့် ဧည့်တွေ့ အပြန်မှာထားခဲ့သည့် အစားအစာ တချို့ကို သက်ဆိုင် ရာ ထောင်ဝန် ထမ်းတို့ကို ခွဲဝေပေးရခြင်းကား ထောင်ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်နေချေပြီ။

ထောင်ဝန် ထမ်း များအတွက် အဓိကအပိုဝင်ငွေကား အကျဉ်း သားတို့၏ သက်သာခွင့် ကို နားလည်မှုဖြင့် လိုက် လျောရာက ရသောငွေတည်း။

အကျဉ်းသားတို့နေထိုင်မကောင်း၍ အလုပ်မဆင်းနိုင်လျှင် လာဘ်ထိုးရသည်။ အလုပ်သက် သာ လိုလျှင် ငွေပေးရသည်။ဧည့်တွေ့ချိန်ကြာကြာတွေ့လိုလျှင် ငွေကုန်ရသည်။နေရာကောင်း ကောင်းမှာ သက်တောင့်သက်သာ အိပ်လိုလျှင် ငွေကုန်ရသည်။ အတိုချုပ်ရလျှင် နေရာတကာ ငွေကုန်ပေါက်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ငွေကုန်ပေါက်သည် ထောင်ဝန်ထမ်း များ အတွက်သာ မ ဟုတ်

။အကျဉ်းသားအချင်းချင်း လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသော နှစ်ကြီးအကျဉ်းသားကလည်းငွေရ ပေါက် ဖန်တီးသည်လည်း ရှိသေးသည်။

....

ဦးအေးနိုင် စခန်းမှထွက်ခွာသွားချိန်တွင် ကိုသက်ခိုင်တယောက် သူ့တဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ရိုးပြတ်ကွင်းမှာ ပိုက်ကျော်ခြင်းဝိုင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ရဲဘက်များကို လေးယောက်ပါ သော အသင်းရှစ်သင်းခွဲကာ ၊ ရှုံးထွက်ပွဲများဆက်တိုက်လုပ်ပေးသည့်အပြင် သူကိုယ်တိုင်ပါ စစ်ပြေးသန်းအောင်တို့နှင့်တွဲကာ လူငယ်ရဲဘက်တွေကြားမှာ ဝင်ခတ်နေသည်။ ဆုကြေးကား ပထမ စုပါကော်ဖီမစ် သုံးထုတ်၊ ဒုတိယ နှစ်ထုတ်၊တတိယ တထုတ် ဖြစ်သည်။ကိုသက်ခိုင်၏ တာဝန်ပေးမှုကြောင့် ကျနော်လည်း ပိုက်ကျော်ခြင်း ဒိုင်ဖြစ်နေရသည်။ ကျန် ရဲဘက်များကား ကွင်းလေးဖက်လေး တန်မှ ပရိသတ်များအဖြစ် နေပူကျဲကျဲမှာ တက်ရောက်အားပေးလျက် ရှိ ကြလေသည်။

ကိုသက်ခိုင်ကား အလုပ်တခုကို လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လျှင် အင်တိုက်အားတိုက် စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်လိုသော အကျင့်စရိုက်ရှိသူတည်း။ အမှန်တော့သူပါဝင်သော အသင်းမှာ ခြေရည်သိပ်ရှိလှ သည်မဟုတ်လှသော်လည်း ကိုသက်ခိုင်၏ တက်ကြွသော လှုပ်ရှားဟန်၊ အားပါသော အမိန့် ပေးသံတို့ကြောင့်လော မဆိုနိုင် ။ နိုင်ပွဲဆက်နေသည်။

" ဟေ့ကောင်၊ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထား၊ နိုင်ကို နိုင်ရမယ်"

" ဆယ်၊ ဆယ်၊ ရအောင်ဆယ်"

"အသာလေး မြောက်အောင် ခတ်တင်ထား "

" ဟုတ်ပြီ၊ ရိုက်ချလိုက်"

" ကောင်းလိုက်တဲ့ ကန်ချက်ကွာ၊ နောက်တချက်လောက် လုပ်လိုက်ပါအုံး"

" တမှတ်ပဲလိုတော့တယ်နော်၊ မလုန်နိုင်ဘူးလို့ ထင်နေတဲ့ ကောင်တွေကို ပညာပေးလိုက် ပါအုံးကွာ"

ရိုးပြတ်ကွင်း ၊ဟင်းလင်းပြင်အားကစားရုံကြီးမှ ပိုက်ကျော်ခြင်းဝိုင်းမှာ ကိုသက်ခိုင် သူ့လူတွေ ကို အားပေးသံဖြင့်သာ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ကျနော်ကား လူငယ်တယောက်လို ဖျတ်လတ်သွက် လက်နေဆဲ ဖြစ်သည့် ကိုသက်ခိုင်ကို ကြည့်ကာ သံဝေဂပွားနေမိလေသည်။ ကိုသက်ခိုင်ကား သူ့ဘဝအတိတ်ကို မေ့နေယောင် တကား။တချိန်ကသော် သူကျွမ်းကျင်ရာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း များတွင် ဤဟန်ပန်နှင့်ပင် အားတက်သရော လုပ်ကိုင်နေခဲ့ပေလိမ့် မည် ။ ယခုသော် ကား

ဘဝငရဲခန်းက အကျဉ်းသား ရဲဘက်များ အကြားတွင် လောကဓံ၏ ရိုက်ပုတ်မှုကို ပျော်ပျော်ပင် ရင်ဆိုင် ဖြတ်ကျော်နေပုံရလေသည် ။

....

မွန်းတည့်ချိန် ပိုက်ကျော်ခြင်းဝိုင်း ဗိုလ်လုပွဲ စခါနီးတွင် ပင်မစခန်းမှ ဝန်ထမ်းတဦး ရောက် လာကာ ကိုသက်ခိုင်ကို ထောင်ပိုင်ကြီး အခေါ်လွှတ်သည် ဆိုသဖြင့် ချွေးတလုံးဖြစ်နေသော ကိုသက် ခိုင် အပေါ်အကျီ တထည် ကောက်စွပ်ကာ ချက်ချင်းလိုက်ပါသွားသည်။ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်ပင် ကိုသက်ခိုင်ထွက်သွားပြီး တနာရီကျော်ကျော်ခန့်တွင် လေ့စီးဧည့်သည် တဦး စခန်းခွဲသို့ ရောက်လာပြန်သည်။ အဆိုပါဧည့်သည်ကား အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိပြီး မွန်ရည်သော ရုပ်ရည်ရှိသည့် လူငယ်တဦးဖြစ်သည်။အရပ်အမောင်းကောင်း၍ အနည်း ငယ် ပိန်သွယ်သည်။ ကိုသက်ခိုင်ကို တွေ့လိုသော ဧည့်သည်ဟုဆိုသည်။

စခန်းခွဲယာယီတာဝန်ခံအဖြစ်ကျန်ခဲ့သော ဘေးကြယ်ကြီးလမ်းညွှန်မှုဖြင့် ထိုလူငယ်သည် ကျနော် ရှိရာသို့ ရောက်လာလေရာ ကျနော်က ကိုသက်ခိုင့် တဲပေါ်သို့ ခေါ်သွားလိုက်ရ သည်။သူက ကျနော် နှုတ်ဆက်သည်ကိုပင် မစောင့်ပဲ ၊ အမောတကော ဆိုသည်။

" ကိုသက်ခိုင် နဲ့တွေ့ချင်လို့ဗျာ "

" ဟာ၊ ကိုသက်ခိုင် ထောင်ပိုင်ကြီးခေါ်လို့ ပင်မစခန်းကို ထွက်သွားတယ်လေ၊ ပင်မစခန်းမှာ မတွေ့ခဲ့ဘူးလားဗျာ"

သူက စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသော အမူအရာဖြင့် ....

" အင်း ၊ ကျနော့်အကိုကတော့ ရဲဘက်ရောက်တာတောင် အလုပ်က ရှုပ်နေတုန်းပါပဲလားဗျာ"

" အော်၊ ခင်ဗျားက ကိုသက်ခိုင် ညီလားဗျ"

" ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျနော် သက်မြိုင် ပါ၊ သူ့ညီအလတ်ပါ "

ကိုသက်ခိုင့်ညီဟုပြောကာမှ ကျနော်သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်ရာ မျက်ခုံးမျက်လုံး မျက်နှာကျ ကိုသက်ခိုင် နှင့် အတော်ဆင်သည်ကို သတိပြုမိသဖြင့် စကားကို အလိုက်သင့် ရောချလိုက်ရ သည် ။

" အော်၊ ကိုသက်ခိုင်ကတော့ သူ့တို့ညီအကို ခြောက်ယောက်တောင် ရှိတယ် လို့တော့ ပြောဘူးသားဗျာ "

" ဒါနဲ့ ကိုသက်ခိုင် ဘယ်အချိန် ပြန်လာမလဲ သိသလားဗျာ၊ စောစောက အရာခံကြီးပြောတော့ အကိုက ဦးမင်းဒင်နဲ့အတွဲများတယ်ဆိုတော့ ဦးမင်းဒင်ကိုများ တခုခု မှာခဲ့သလားလို့ပါ "

" ကျနော်တော့ စောစောပြန်ရောက်မယ် မထင်ဘူး ကိုသက်မြိုင်၊ ထောင်ပိုင်ကြီး အခေါ်ခိုင်း တာက ကိုသက်ခိုင့်ညှော်သည်တွေ ကားသုံးလေးစီးလာပြီးနဲ့ ကိုသက်ခိုင်ကို အပြင်ခဏ ခေါ် သွားချင် တယ် ဆိုလို့ လာခေါ်တာတဲ့ဗျ ၊ သူ ရန်ကုန်ကို လိုက်သွားမယ်ထင်တယ်"

လူငယ်သည် ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးဖက်သို့ ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်း ၊

" အေးဗျာ၊ ဦးမင်းဒင် ကျနော့်ကို စာရွက်လေးတရွက်လောက်ပေးပါလား၊ ကျနော်စာရေးထား ခဲ့ချင်လို့ပါ"

ကျနော်က ကိုသက်ခိုင့်တဲအတွင်းမှ ဗလာစာအုပ်တအုပ်ကို သူ့ရှေ့သို့ထိုးပေးလိုက်ရာ သူရေး နေသော စာများကို ကျနော်လှမ်းမြင်နေရသည် ။

....

....

အကိုသက်ခိုင်၊

ကျနော် စခန်းခွဲကို လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။

ကိုသက်ခိုင် အပြင်သွားတယ်ဆိုလို့ မစောင့်တော့ပဲ ပြန်သွားပါတယ်။

မနက်ဖြန် ကျနော်တာဝန်ကျရာ နယ်ကို ပြန်ရမှာမို့ နှုတ်ဆက် ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။

ဘယ်နေရာ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ကျနော်ဟာ ကိုသက်ခိုင့်ညီ ဖြစ်ရခြင်း အပေါ် ဘယ်သောအခါမှ သိမ်ငယ်စိတ် မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါဘူး။

သက်မြိုင်

(၂၉ /၇ /၂၀၀၄)

....

....

ထိုနေ့က အိပ်ဆောင်ပိတ်ချိန် မိုးကြီးစုံးစုံးချုပ်မှ ကိုသက်နိုင် ပြန်ရောက်သဖြင့် နောက်တနေ့ မနက် သူ့ညီရေးခဲ့သော စာပါသည့် ဗလာစာအုပ်လေးကို ကိုသက်နိုင့် လက်ထဲထည့်လိုက်ရသည်။ကိုသက်နိုင် သည် စာကိုဖတ်ရင်း ခပ်ငူငူ ခပ်ငိုင်ငိုင် ဖြစ်သွားလေသည်။ နှုတ်မှလည်း တီးတိုးရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

" အေးဗျာ၊ ကျနော့်ညီ သက်မြိုင်လာမယ်မှန်းသိရင် ကျနော်လိုက်သွားဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ကျနော့်ညီကို ကျနော် မတွေ့ရတာ လေးငါးနှစ်လောက် ရှိရော့မယ် "

" အင်း ၊ ခင်ဗျားညီကြည့်ရတာလူရည်သန့်ပဲ၊ အစိုးရဝန်ထမ်း ထင်ပါရဲ့"

" ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျနော်တို့မိသားစုထဲက တယောက်တည်းသော အစိုးရ ဝန်ထမ်းပေါ့၊ ကျနော်တို့ ညီအကိုမောင်နမတွေထဲမှာ ကျနော် မျှော်လင့်ချက် အထားဆုံး ညီပေါ့၊တခြား ညီအကိုမောင်နမတွေက အဖေဆုံးပြီးတဲ့နောက် ပညာရေးကို သိပ်စိတ်မဝင်စားကြတော့ဘူး၊ အကိုအကြီးဆုံးဆို နတ်မောက်ကို ပြန်ပြီး အမေ့အမွေ ယာတွေချောင်းတွေ ပြန်လုပ်နေတယ်၊ ကျန်တဲ့ ညီအကိုမောင်နမတွေကလည်း အိမ်ထောင်တွေကျပြီး ပညာရေး တဝက်တပျက်နဲ့ စီးပွားရေးဖက် ခြေဦးလှည့်ကုန်ကြတယ် "

" ဒါနဲ့ ခင်ဗျားညီက ဘယ်ဌာနကလဲဗျာ"

" အင်း၊ ..... က မြို့နယ်ဦးစီးမှူးလေ "

"ခင်ဗျားညီ စာထဲမှာ "ဘယ်နေရာ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ကျနော်ဟာ ကိုသက်နိုင့်ညီ ဖြစ်ရခြင်း အပေါ် ဘယ်သောအခါမှ သိမ်ငယ်စိတ် မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါဘူး" ဆိုတာ ဘာသဘောလဲဗျ၊ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေသလိုပဲ"

" အေးဗျာ၊ ကျနော်လည်း ဒီစာကြောင်းကို ဖတ်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်၊ အမှန်တော့ ကျနော်ဟာ ကျနော့်ညီနဲ့အတူ ကျနော်ယုံကြည်ရာတွေကို လက်တွဲပြီး လုပ်ဘို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ ဘူးပါတယ်၊ကျနော့်ညီကို ကျနော်နဲ့ ပုံတူနီးပါးဖြစ်အောင် ကျနော်လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးခဲ့ ဘူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ ထင်တိုင်းမဖြစ်တဲ့ လောကကြီးမှာ ကျနော့်ညီဟာ ကျနော့် လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံတွေကို စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်တယ်ထင်ပါရဲ့ ၊ ကျနော့်ကို လုံးဝကျောခိုင်းပြီး သူယုံကြည် ရာလမ်းကို ရွေးသွားခဲ့တာပါပဲ"

" ခင်ဗျားက ဘယ်လိုများ ပျိုးထောင်ခဲ့တာလဲဗျ "

" တကယ်တော့ ကျနော့်ညီဟာ ခုနစ်တန်းလောက်အထိ ပညာရေးမှာ အားရစရာ မရှိလှဘူးဗျ၊ တနေ့ကျနော်က သူ့ကျောင်းစာအုပ်တွေကို လျှောက်လှန်ကြည့်ရာက လက်ရေးတွေက ပဲပင်ပေါက်လို ဖြစ်နေတာတွေ့တာနဲ့ လက်ရေးလှစာအုပ်ဝယ်ပြီး လက်ရေးပြန်ကျင့်ခိုင်းရာက ကျနော်ဟာ သူ့ကို ကျနော့်စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်လာအောင် ပုံစံ စသွင်းမိတော့တာပါပဲ၊ အကောင်း ဆုံး ကျူရှင်ဆရာတွေနဲ့ အပ်တယ်၊ ကိုယ်ခံပညာမျိုးစုံသင်ခိုင်းတယ်၊ ဗဟုသုတ အလို့ငှာ စာမျိုးစုံကို ဖတ်ခိုင်းတယ်၊အိုဗျာ၊ မိန်းမကိစ္စက လွဲလို့ ယောကျာ်းတို့တတ်အပ်တယ်လို့ ကျနော်ယူဆတဲ့ ပညာမျိုးစုံကို သင်ယူလိုက်စားဘို့ ကျနော်စံနစ်တကျ ကြပ်မတ်ပြီး ပုံသွင်းခဲ့ ပါတယ် "

" ခင်ဗျားညီကကော ခင်ဗျား ပုံသွင်းသလို လိုက်နိုင်ရဲ့လား ဗျာ "

" ကောင်းလိုက်တဲ့ မေးခွန်းဗျာ၊ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် သက်မြိုင်ဟာ ကျနော့် လမ်းညွှန်ချက် တွေကို လိုက်နာနိုင်ခဲ့တယ်လို့ ထင်မှတ်စရာပါပဲ၊ သာမာန်ဉာဏ်ရည်နဲ့ ခပ်အေးအေး ခပ်ကုပ်ကုပ်နေတတ်တဲ့ သက်မြိုင်ဟာ ဂျူဒိုမှာ ခါးပတ်အညိုအဆင့် ရှိခဲ့တယ်၊ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးနှစ်ခုပါခဲ့တယ်၊အဲဒီခေတ်က မြန်မာစာ ထူးချွန်သူတွေကို ပေးလေ့ ရှိတဲ့ မြန်မာစာ ကျူရှင်ဆရာ ဆရာဒိုးရဲ့ ရွှေတံဆိပ်ရခဲ့တယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာမှာ ယူမေးနီးယား သမ္မတဟောင်းချောင်ရှက်စကူးရဲ့ အတ္တုပတ္တိ ကို ဘာသာ စမ်းပြန်ခဲ့ဘူးတယ်၊ စစ်တုရင်မှာ ရုရှ စစ်တုရင် အကျော်အမော် အနာတိုလီကား ပေါ့ နဲ့ တောင် ထိုးခဲ့ဘူးလေရဲ့ဗျာ "

" ဗျာ၊ ခင်ဗျားညီက အနာတိုလီကားပေါ့နဲ့ တကယ်ထိုးဘူးသလား"

"အော်၊ ခက်ပါလား၊ဘော်ဘီဖစ်ရာနဲ့ စပတ်စကီတို့လို ကျနော့်ညီက အနာတိုလီနဲ့ တယောက်ချင်းထိုးဘူးတာတော့ ဘယ် ဟုတ်မလဲဗျာ၊ သူ မြန်မာပြည်လာလည်တုန်း စစ်တုရင် ဝါသနာရှင် အယောက်ငါးဆယ် ကိုရွေး ပြီး တပြိုင်နက်ထိုးခဲ့ဘူး တာကို ပြောတာပါ "

" ဟာ၊ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားညီက အလာကြီးပါလား"

" ဝေဖန်တာ မစောနဲ့အုံးဗျာ၊ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် ကျနော့် ပျိုးထောင်မှုဟာ အောင်မြင် သယောင် ထင်ရပေမဲ့ သူ့အတွင်းစိတ်မှာ ကြီးစွာသော ပင်ပန်းဆင်းရဲမှု ဖြစ်နေတာကို ကျနော် မမြင် နိုင်ခဲ့ဘူး၊သူ ဒုတိယနှစ်လည်း ရောက်ရော ၊ကျနော့်ကို လုံးဝမကြည့်ချင်တဲ့ ဝေဒနာတမျိုး စိတ်ရောဂါ ဆန်ဆန် စွဲကပ်လာပါတော့တယ်၊ ရောဂါသည်းတဲ့ အချိန်တွေဆိုကျနော့် အသံကြားတာနဲ့ ကျနော်မျက်နှာကို မြင်တာနဲ့ စိတ္တဇဝေဒနာ ဝေဒနာရှင်တယောက်လို အော်ဟစ်ဆန့်ကျင်တော့တာပါပဲဗျာ၊ အဲဒီနှစ်မှာ သူ စာမေးပွဲ မဝင်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ကျနော့်မှာ စိတ် မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြစ်လွန်းလို့ မျက်ရည်ကျရတဲ့ အထိပါပဲ။ တကယ်တော့ သက်မြိုင်ဟာ ကျနော် အချစ်ဆုံး ညီပါ၊

တလကျော်လောက် ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူလို့ အကောင်းပကတိပြန်ဖြစ်သွားပေမဲ့ ကျနော့် အပေါ် နာကြည်းတဲ့ စိတ်ကတော့ လုံးဝပျောက်မသွားတော့ပါဘူး၊ ဓာတုဗေဒ ဂုဏ်ထူးတန်း ကျောင်းပြီးတဲ့နောက် ကျနော် မယူပါနဲ့တားခဲ့တဲ့ မိန်းမကိုလက်ထပ်တယ်၊ ကျနော် ဝင်ပြီး မလုပ်စေချင်တဲ့ အစိုးရအလုပ်မှာ ဝင်လုပ်တယ်၊ အို၊ ဘာဆိုဘာမှ ကျနော့်စကားကို နားမဝင် တော့တဲ့ အထိပါပဲ၊ အလုပ်ကိစ္စတွေ အရေးကြီးလို့ ကျနော်လုပ်နေတဲ့ စီမံကိန်း တချို့မှာ ဝင်ပြီး လုပ်ပေးဘို့ နားချကြည့်ပေမဲ့ ခဏပါပဲ။ သူ့ရဲ့ မသိစိတ်မှာ သူ့ဘဝကို အတင်းပုံသွင်း ခဲ့တဲ့ ကျနော့်ကို အတော်နာကြည်းသွားပုံပါပဲ၊ ဟော၊ အခု ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ရောက်လာ လေသလဲတော့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ သူရေးသွားတာကို ဖတ်ပြီး စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ။ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဗျာ၊ သူဖြစ်ချင်တဲ့ အစိုးရအရာရှိ ဘဝမှာ သူပျော်ရွှင်နေတယ် ဆိုရင် ကျနော် ဖြေသာပါတယ် လေ "

" ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ညှော်သည်တွေနဲ့ ရန်ကုန်လိုက်သွားတယ် ဆို"

ကိုသက်ခိုင် ပြောနေပုံမှာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ကြီးစွာ ခံစားနေရပုံပေါ်သဖြင့် ကျနော်က သူစိတ်ပြေလိုပြေငြား စကား လမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်ရသည် ။

" ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျနော် အပြင်မှာ ရှိတုန်းက ကာလပေါက်ဈေး သိန်းပေါင်း သောင်းချီတန်တဲ့ အမွေဆိုင်ခြံကြီးတခုကို အမှုမပြီးပြတ်သေးပဲ ဝယ်ထားလိုက်တာ စာချုပ်မှာ ပိုင်ရှင်သုံးဦး စာရင်းထဲမှာ ကျနော့်နာမည်က ပထမပိုင်ရှင် နံမည်ပေါက်နေတဲ့ ကိစ္စပေါ့ဗျာ၊ လက်ပြောင်းပြီး ဝယ်ချင်တဲ့ အုပ်စုက ကျနော့်ဆီ က ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာ ပေးနိုင်မလား ခေါ်မေးတာပါ "

" ဟာ၊ သိန်းပေါင်းသောင်းချီပြီး တကယ်တန်သလားဗျ"

" မဟာစည် သာသနာ့ရိပ်သာလမ်းလို နေရာမျိုးမှာ သုံးကောကျော်ကျော်လောက် ရှိတဲ့ ခြံကြီးပဲ ဗျာ၊ တန်တာပေါ့"

" လက်စသတ်တော့ ကိုသက်ခိုင်က သူဌေးပဲ"

" လွဲပြန်ပြီဗျာ ၊ တကယ်တော့ အဲဒီ ခြံကြီးကို ဝယ်တဲ့ ငွေထဲမှာ ကျနော့်ငွေ တပြားမှ မပါပါဘူး ဗျာ ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီခြံကြီး ကို လက်ဝယ်ရှိတဲ့ အစိုးရဌာနက ဝယ်သူလက်ထဲကို လွှဲပြောင်းပေးဘို့ ကိစ္စမှာတော့ ကျနော့်ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးနဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်က မရှိမဖြစ် ဆိုပါတော့ ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီခြံကြီးရဲ့ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်မှာ ကျနော်က အဓိက နေရာက ပါနေတာပါ "

" အမွေမှု ဆိုတာတော်တော်ရှုပ်တယ်လို့တော့ ကြားဘူးတယ်ဗျ"

" ရှုပ်သလားတော့မမေးနဲ့တော့ဗျာ၊ မြန်မာပြည်မှာ အကြာဆုံးတရားမမှုပါပဲ၊ အမှုဖြစ်စဉ် မှတ်တမ်းကို ကြည့်ရင် ဒီအမှုဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်က စဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒီအမှုမှာ ဒေါက်တာမောင်မောင်(နိုင်ငံတော် သမ္မတဟောင်း)၊ ဂျပန်ခေတ် နိုင်ငံတော် အဓိပတိ ဒေါက်တာ ဘမော်ရဲ့ အကိုအရင်း ဝတ်လုံတော်ရဒေါက်တာ ဘဟန်လို ပုဂ္ဂိုလ် မျိုးတွေ အထိ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ပါတယ်"

" ဟာ၊ တယ်လဲ ကြီးကျယ်တဲ့ အမှုပါလားဗျာ၊ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကို ကြားချင်စမ်းပါဘိဗျာ "

"အမှုတွဲနံမည်က ... ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ ဒေါ်ကြည်ကြည် ... တဲ့ ။ မြန်မာအမျိုးသမီး တွေ အတွက် မယားငယ်ဟူ၍ မရှိစေရ၊ မယားပြိုင်သာ ရှိစေရမည် ဆိုတဲ့ စီရင်ထုံး ထွက်လာ ခဲ့တဲ့ အမှုပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီ စီရင်ချက်ကိုလည်း ဒေါက်တာမောင်မောင်က ချမှတ်လိုက်ရော၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်း ရဲ့ ဇနီးဒေါ်ခင်မေသန်းကတောင် " ကိုမောင်မောင် ၊ ရှင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာ တုန်း ဆိုပြီး ဖုန်းဆက် အကြိမ်းခံရဘူးသတဲ့ ၊ဒေါ်ခင်မေသန်း ဘယ်လို သိသလဲဆိုတော့ အဲဒီခေတ်က သတင်းစာတွေမှာ ရောမ စာလုံးမဲကြီးတွေနဲ့ ပါခဲ့လို့ပါပဲဗျာ"

" ဒါဆိုလဲ ခင်ဗျား ဝင်ပါတဲ့ အဲဒီအမှုအကြောင်းလေး လုပ်စမ်းပါဦးဗျ "

" အော် ၊ခက်ပါလား၊ ဒီအမှုတခုတည်း အကြောင်း ကွက်ပြီး ပြောလို့တော့ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ကျနော် ပြောခဲ့ဘူးတဲ့ အကြောင်းတွေ ဆက်ပြောနေရင်း သူ့နေရာနဲ့ သူရောက်လာပါ လိမ့်မယ် ဗျာ "

"ဒါဆိုလည်း ပြောသာပြောဗျာ၊ ဒီနေ့ ဦးအေးနိုင်လည်း သူ့မိန်းမရောက်နေပြီ ဆိုတော့ ..... "

"ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျား စကားက ....."

" အော် ၊ သူ့မိန်းမရောက်နေလို့ ထောင်မှူး စိတ်ကောင်းဝင်နေချိန်ဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီးကို အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်ချိန် ရတာပေါ့ဗျာ "

ကျနော်က ရယ်ကျဲကျဲ နှင့် ပြောလိုက်ရာ ကိုသက်ခိုင်သည် တဲဖက်ကပ်လျက်က တူးမြောင်းကြီး ၏ အဆုံး၌ ရှိနေသော စိမ်းညို့နေသောငှက်ပျောတောအုပ် ရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရင်း သူ့ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပါသည်။

" တကယ်တော့ဗျာ၊ ကျနော် အန်တီဆယ် နဲ့အတူ ထိုင်းနိုင်ငံကို ထွက်လာခဲ့တဲ့ ကာလတွေ ဟာ ကျနော့်ဘဝရဲ့ အအောင်မြင်ဆုံးကာလတွေ ကာလတွေဖြစ်သလို အခက်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျရခြင်း ရဲ့ အစအဦး ခြေလှမ်းတွေ ဆိုပါတော့ .... "

....

၈၁။ ဖော်ကောင် သက်ခိုင်

အေးဗျာ၊ ကျနော်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ကိုယ့်တိုင်းပြည်ထဲမှာကိုယ် လူလည်ကျနေနိုင်လေ တော့ နိုင်ငံခြားတို့ ဘာတို့ထွက်ဘို့ဆိုတာ အိမ်မက်တောင်မမက်မိတာ အမှန်ပါဗျာ။ အင်း ၊ တခုတော့ ရှိတာပေါ့ ။ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်ထွက်လုပ်တာမျိုးမဟုတ်ပဲ ပြည့်ပြည်စုံစုံ အခြေအခ နေမျိုးနဲ့ လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးတယောက်လို စတိုင်ကျကျ "ကမ္ဘာပေါ်မှာ လျှောက်ပါလို့ နံ့သလောက် လည်မှာ " ဆိုတာမျိုးတော့ စိတ်ဝင်စားသဗျ။ ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ကျနော်သွား ချင်တဲ့ နေရာတွေ တော်တော်များများ ရှိလေရဲ့ ။ ဥပမာဗျာ။ အီဂျစ်မှာ ရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓမပေါ်ထွန်းမီ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းငါးထောင်ကျော်က ပိရမစ်တို့ ၊စဖင့်ရုပ်တုကြီးတို့လိုအထင်ကရ အဆောက်အဦး တွေကို ရောက်ဘူး ချင်တယ်။ အမေရိကန် မှာ ရှိတဲ့ လေဘာတီရုပ်တုကြီး ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး "ဟယ်လို ၊ဒေါ်လေဘာ တီ၊ မိုင်နိမ်းအစ် သက်ခိုင်၊ အိုင်ဝပ်စ်ဘွန်းအင် နတ်မောက်။ နောင်း အိုင် အမ် စတန်းတီး အင် ဖရန့်အော်ယူလို့ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက် လိုက်မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုး တွေပေါ့ ။ နောက် ဆွစ်ဇာ လန်၊ အာဖရိက နဲ့ မော်ရိုကို တို့လည်း ရောက်ဘူးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနိုင်ငံ တွေမှာ အောက်ကျနောက် ကျသွား နေရတာမျိုးတော့ ကျနော်စိတ်မကူးမိဘူး ဗျာ ။

အဲဒီတုန်းက ဘန်ကောက်သွားမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကလည်း အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ သွားဖြစ်ခဲ့ တာပါ ။တိုက်ဆိုင်တာကလည်း သာမာန်တိုက်ဆိုင်မှုမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ကျနော်ပြောဘူး တဲ့ မြန်မာ့အမျိုးသမီး စီးပွားရေးစွမ်းဆောင်ရှင်များ အသင်းအတွက် အဆောက်အဦး ကိစ္စ ပုံစံ ဒီဇိုင်းစဆွဲနေတုန်းအချိန်ပေါ့။ ပုံစံကို ဆွဲပေးတဲ့ အာခီတက်က ကိုညွန့်ဝင်းလေးတဲ့ ။ သူက ရန်ကုန်စက်မှု တက္ကသိုလ်ကနေ အာခီတက်ဘွဲ့ရတာ ။ ကျနော့်ညီဝမ်းကွဲ ဗိုလ်ကံနဲ့ ကျောင်းနေဖက်ပေါ့ ။ကိုညွန့်ဝင်းလေးက ခပ်ပျော်ပျော်သမားပါပဲ ။ စိတ်ရင်းအင်မတန်ကောင်း ရှာပါတယ်။ သူ့ယောက္ခမက ကျနော်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက စွဲစွဲလန်းလန်း ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ ကျူးဘား သမ္မတ ဖီဒယ်ကတ်စထရိုရဲ့ ကဗ္ဗာကျော်လျှောက်လဲချက်များကို ဘာသာပြန်ခဲ့တဲ့ နံမည်ကျော် ရှေ့နေကြီး ဦးကိုယုပေါ့ဗျာ။ဦးကိုယုရေးတဲ့ တခြားနံမည်ကျော်စာအုပ်တွေလည်း အများကြီးဗျ ။ ဥပမာ တရားခံဖြစ်သွားသော ရှေ့နေ၊တရားခံနှင့် သူ၏ ချစ်သူတို့ဘာတို့ပေါ့ဗျာ။ ဦးကိုယု ဟာ ဆင်စွယ်ရွှာ လူသတ်မှုနဲ့ နံမည်ဆိုးတွင်ခဲ့တဲ့ အလံနီ ကွန်မြူနစ်ပါတီက သခင်စိုးတို့ လိုအမှုမျိုးကို လိုက်ခဲ့တဲ့ တကယ့်နိုင်ငံကျော် ရှေ့နေကြီး ပေါ့ ။ ကျနော့်စိတ်ထင် နိုင်ငံတော်ပုန်ကန်မှုနဲ့ သေဒဏ်ကျခံသွားရတဲ့ ဗိုလ်ကြီး အုန်းကျော်မြင့် အမှုကိုလည်း သူလိုက်ခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။မောင်သစ်ဆိုတဲ့ ကလောင် နံမည်နဲ့လည်း စာတွေ တော်တော်များများ ရေးခဲ့ဘူးပါတယ်။ သမိုင်းလမ်းဆုံနားက ကိုညွန့် ဝင်းလေးရဲ့ အိမ် ကိုခဏခဏ ရောက်နေတော့ ဦးကိုယုနဲ့လည်း ကျနော်မျက်မှန်း တန်းမိ နေတယ်လေ။ ဦးကိုယု ကြည့်ရတာ တရုတ်သွေးစပ်ပုံရတယ်ဗျ။ထားလိုက်ပါဗျာ။ ဦးကိုယုအကြောင်း ဆက်ပြောရင် တနေကုန်လောက်တယ်။

....

မြန်မာအမျိုးသမီးစီးပွားရေးစွမ်းဆောင်ရှင်များ အသင်း အဆောက်အဦး အကောင်အထည် ဖော်ဘို့ စေတနာဆောက်လုပ်ရေး ဆိုတဲ့ သီးခြား ကုမ္ပဏီလေးဖွဲ့တော့ ရွှေကမ္ဘာစီးပွားရေး လုပ်ငန်းစုက ဦးလှကြည်က ဥက္ကဋ္ဌ ၊ ကျနော်က အတွင်းရေးမှူးပေါ့။ဒီတော့ ကျနော့်ဟာ ဦးလှကြည် ရုံးထိုင် တဲ့ ရွှေကမ္ဘာဘက်ကို ခြေဦးတည့်နေခဲ့လေတော့ အန်တီဆယ်နဲ့ ခဏ ခဏဆုံနေရာက တနေ့ တော့ အန်တီဆယ်က " ဟေ့ ။ ကိုသက်နိုင်။ တို့အိမ်လာခဲ့ပါအုံး ။ တိုင်ပင်စရာ ရှိလို့တဲ့ ။

ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း အန်တီဆယ်တို့အိမ်ရောက်သွားတော့ အန်တီဆယ်က သူ့မိတ်ဆွေ တောင်ကိုးရီးယား လုပ်ငန်းရှင်တယောက် မြန်မာပြည်လာပြီး စီးပွားရေးလုပ်ရာကနေ သိန်းသုံးရာကျော် အလိမ်ခံ ရပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမယ် လုပ်နေလို့ .. မင်းတတ်နိုင်ရင် ကူညီပါအုံး လုပ်ပါလေ ရော ။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်သေချာမေးတော့မှ အဲဒီတောင်ကိုးယားဟာ မြန်မာပြည်ထဲမှာ စီး ပွားရေးလုပ်ဘို့ ငွေအရင်းအနှီးကို ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းတွေ သွင်းပြီး ယူလာသတဲ့ ။သူသွင်းလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေလဲ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းရောက်ရော ။ ဘယ်လို ပွဲစားမျိုးနဲ့ချိတ်မိလေ သလဲတော့ မဆိုတတ်ဘူး။ စရန်ငွေအနည်းအကျဉ်းပေးပြီး ကျန်တာကို သုံးလဆိုင်းနဲ့ ရောင်း လိုက်သတဲ့ဗျာ။ နောက်ပိုင်းတော့ ဝယ်သွားတဲ့ကုန်သည်ကို ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်လို့ မရ တော့ တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမယ် ဖြစ်တော့တာပဲပေါ့ဗျာ။

အမှန်တော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက အဲဒီခေတ်မှာ သိပ်မဆန်းလှဘူးဗျ။မြန်မာပြည်တွင်းမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ ဘို့ နိုင်ငံခြားငွေတွေယူလာလို့မှ မရတာ။ ယူလာရင်လည်း အစိုးရ တရားဝင်ပေါက်ဈေး ခြောက် ကျပ်ကျော်ကျော်နဲ့ ညားသွားမယ်လေ။ ဒီတော့ ပစ္စည်းတွေသွင်းလာပြီး ပြည်တွင်းရောက်မှ ငွေဖြစ်အောင် ဖန်တီးရတာမျိုးပေါ့။ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ ဂွင်သမားတချို့က အဲဒီပြည်ပက သွင်း လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းသူမက်လောက်အောင် ဈေးအမြင့်ပေးပြီး ဝယ်တယ်။ အမှန်က ဈေးအမြင့်ပေးပြီးဝယ်ထားတာကို အစိုးရဌာနဆိုင်ရာ တချို့မှာ အပေးအယူလုပ်ပြီး သွင်းတာ တို့ ။တခြားအမြတ်အစွန်းများများ ရမဲ့ ပစ္စည်း၊တိုက်ခန်း၊ ကားစတာတွေနဲ့ အဆင့် ဆင့် ဖလှယ်ကြတာပေါ့ဗျာ ။

ဒီလိုအလုပ်မျိုးတွေကို ကျနော်ကိုယ်တိုင်လည်း အကြိမ်တော်တော်များများ လုပ်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ ခက်တာက တချို့က ပစ္စည်းအဆင့်ဆင့် ဖလှယ်ဘို့သာလုပ်ကြပေမဲ့ တချို့ကျတော့ တမင်ဂွင် ဆင်ပြီး အပျောက်ရိုက်လိုက်ကြတာလဲ ရှိတယ်ဗျာ။ဒါနဲ့ ကျနော်က အဲဒီအလုပ်ကိစ္စအတွက် ချုပ်ထားတဲ့ စာချုပ်ကို တောင်းဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ " ဝယ်သူ " နေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးတာ က " ဦးသန်းဌေး "တဲ့ဗျား ။ ဟား၊ ကောင်းကြရောဗျာ။ ကျနော် သန်းဌေးကို ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့။ သန်းဌေးဟာ တကယ်ဂွင်သမားပါ။ သန်းဌေးဟာ ဆယ်တန်းတောင်မအောင်ပေမဲ့ သူက အာအိုင်တီဆင်းပါလို့ အမြဲပြောပြီး ဂွင်ရိုက်တတ်တဲ့မောင်။ ဒီလိုပုံစံနဲ့တော့ သန်းဌေး ဆီက ငွေကို ပြန်ရ စရာ လမ်းမမြင်တော့ပါဘူး။ တခုတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ။ ကျနော့် ဇ၊ လုပ်ရည် ကိုင်ရည်ကို သန်း

ဒွေးကောင်းကောင်း သိနေတာကြောင့် ကျနော် ဖွတ်အတင်း ဝင်ပါရင်တော့ ပြန်အန် ထွက်နိုင်ပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ သန်းဒွေးနဲ့ ကျနော့်ကြားမှာ ပတ်သက်မှုတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ကျနော်လောက် လက်ရည်မရှိပေမဲ့ မှင်မောင်းကောင်းလွန်းလို့ ရုတ်တရက်ယုံကြည်လက်ခံ သူများပါတယ်။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် သူ့ဂွင်ချတာတွေမှာ ဝင်ပြီး နှုတ်၏စောင်မခြင်း၊လက်၏စောင်မခြင်းတွေ လုပ်ပေးခဲ့ဘူးပါတယ်။အဲသလို ဝင်ပြီး ကူမပေးတာကလည်း အဆင့်ဆင့် ဖလှယ်တဲ့နေရာမှာ အကျိုးအမြတ်ရှိရာ ရှိကြောင်းအတွက်ပါ။ အပျောက်ရိုက်ပစ်လိုက်ဘို့ တော့ ကျနော်ဘယ်သောအခါကမှ အားမပေးခဲ့ပါဘူးဗျာ။

....

ဒီတော့ ကျနော်လည်း အန်တီဆယ့်မိတ်ဆွေ ကိုးရီးယားလူမျိုး မစ္စတာလီကို လှမ်းခေါ်နိုင်းပြီး ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အသေးစိတ်မေးမြန်းပြီး သိပ် စိတ်မပူဘို့အကြောင်း ၊ တပါတ်အတွင်း ကျနော် ဖြေရှင်းပေးပွဲ မယ်လို့ ကတိခံခဲ့ရော ဆိုပါတော့ဗျာ။

ကျနော်ကတိခံခဲ့တာဟာ အကြောင်းရှိပါတယ်။အန်တီဆယ့်မိတ်ဆွေ ကိုးရီးယားဟာ မျက်စေ့ သူငယ်နဲ့ မြန်မာပြည်ကို ရောက်လာပုံရပါတယ်။ ဒီငွေကိစ္စနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတော့ မဲ့ အဖြစ်ကိုတော့ ဘယ်သူကိုမှ ကျနော်မကြုံစေ့ချင်ပါဘူး။ဒါနဲ့ပဲ သန်းဒွေးရှိမဲ့ နေရာကို စနည်း နာရပါတော့ တယ်။ ဂွင်သမားဆိုတာက ရုံးခန်းတို့ဘာတို့ အခြေတကျ အချိန်ကြာကြာ ရှိတတ် တာမှ မဟုတ်ဘူးလေဗျာ။ သိပ်မကြာပါဘူးဗျာ။တာမွေဖက်မှာ သန်းဒွေး ရုံးခန်း အသစ်နဲ့ ဟန်ကျပန်ကျ ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်း သတင်းရပါတော့တယ်။ သန်းဒွေးဟာ အဲဒီ ကိုးရီးယားတင် ဂွင်ရိုက်ထားတာမဟုတ်ပဲ အဲသလို ဂွင်မျိုးတွေချည်းလေးငါးခြောက်ခုလောက် ရိုက်ထားနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ သတင်းပါရလာပါတယ်။ ဟန်ကျပြီပေါ့ဗျာ။ တယောက်တည်း ကို ဂွင်ရိုက်ထားတာဆိုရင် ပြန်အန်ထွက်ဘို့ ခက်မယ်မဟုတ်လား။

ကျနော်လည်း အချိန်ကြာကြာဆွဲမနေတော့ပဲ ကျနော့်တပည့်ကျော်တွေကို လွှတ်ပြီး သန်းဒွေး ရဲ့ ရုံးခန်းတည်နေရာ၊ သန်းဒွေးဝင်တဲ့ ထွက်တဲ့ အချိန် ၊ သန်းဒွေးကို သေချာပေါက် တွေ့နိုင်မဲ့ အချိန်တွေကို ထောက်လှမ်းခိုင်းလိုက်ပါတယ်။သုံးရက်လောက်နေတော့ သန်းဒွေး သေချာ ပေါက် ရှိနိုင်တဲ့ အချိန်ကို ကျနော်သိလာပါတော့တယ်။အော်။ သူ့ရုံးခန်း ဖုန်းနံပတ်တော့ သိတာပေါ့ဗျ။ ကျနော် ဖုန်းနဲ့ ဆက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။သူက ကျနော်ပါလာတော့မယ်ဆိုတာ သတင်းအစအနရတာနဲ့ ကိုယ်ယောင် ဖျောက်သွားနိုင်တယ်လေ ။

ကျနော်သတ်မှတ်တဲ့ ယ ရက်မှာတော့ ကျနော်မနက်အစောကြီး အိပ်ရာထ၊ ကျနော် စိတ်အချ ရဆုံး လက်မရွှံ့ထောင်ထွက်တယောက်ကို သူ့အိမ်ကနေ သွားနိုး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး လိုလိုမယ်မယ် ပစ္စည်းပါထည့်ခဲ့ဘို့ ပြောရတော့တာပေါ့ဗျာ။သူက ကြည့်မြင်တိုင်မှာ နေတယ်။

သူ့နာမည်က ပေါက်ပေါက်တဲ့ ။ထောင်ထဲကို အကြိမ်ကြိမ် ဝင်ထွက်နေတဲ့ လူမိုက်ပေ့ါ။ အော်။ ခင်ဗျားတော်တော်ခက်ပါ လား။ သန်းဌေးဆိုတဲ့မောင်ဟာ ဂွင်ရိုက်ပြီးရင် ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ လူမိုက် တွေနဲ့ အကာအကွယ်ယူ တတ်တာကျနော်သိနေတယ်လေ ။အရေးထဲ ပေါက်ပေါက် လုံချည် အစိမ်းနဲ့ အကျီအဖြူဝတ်ပြီး ရင်ဘတ်မှာ ရင်ထိုးလေးတခုထိုးလာလို့ သေချာကြည့်လိုက် တော့ သူ့ရင်ဘတ်က တံဆိပ်ဟာ ပြည်ထောင်စု ကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေး တံဆိပ်ဖြစ် နေသဗျာ။ကျနော်က .. ဟော့ကောင် ။ ပြဿနာ သွားရှင်းမဲ့ ကိစ္စကို မင်းဟာက ယူနီဖောင်းကြီး ဖြစ်နေပါလား .. ပြောမိတော့ အကို မသိပါဘူး အကိုရာ၊ ကျနော်က ကြံ့ခိုင်ဖွံ့ဖြိုးရေးကတဲ့ ။ဟာ ။မင်းဥစ္စာ အသင်းတံဆိပ်ကြီးတပ်လာတော့ မတော်တလျော် ဖြစ်မနေဘူးလား ဆိုတော့ အကိုမသိသေးလို့ပါ။ ဒီတံဆိပ်ပါရင် ရှင်းရတာ လွယ်သတဲ့ ဗျာ။ ဘာတွေဘယ်လို ရှင်းရ လွယ်သလဲတော့ ကျနော်လည်း ဆက်မမေးမိတော့ဘူး။ လက်စသတ်တော့ သူ့အိမ်မှာ ဖွင့် ထားတဲ့ အရက်ပုန်းဆိုင်လည်း အဲဒီအသင်းကြီး ကောင်းမှုထင်ပါရဲ့ဗျာ။

ကျနော်ဘာမှ ထပ်မပြောနေတော့ပဲ သူ့ကိုကားပေါ်တင်ပြီး တာမွေဖက်ကို ထွက်လာ ခဲ့ တယ်။တကယ်တော့ သူ့ကိုခေါ်လာတာဟာ သန်းဌေးနောက်က လူမိုက်တွေ မငြိမ်ရင်ထိန်း ဘို့လောက်ပါပဲတကယ်တမ်း သန်းဌေးကို တယောက်ချင်း ကျနော်ကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ဘို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။

ကျနော်သန်းဌေး ရုံးခန်းရှေ့ကို ရောက်တော့ ပေါက်ပေါက် ကို ကားထဲမှာ စောင့်ခိုင်းပြီး ရုံးပေါ်ကိုလည်း တက်သွားလိုက်ရော သန်းဌေး ရဲ့ လက်စွဲတော် မူဆလင်အဘိုးကြီး နဲ့ တန်းတိုးတော့တာပဲ။ အဲဒီအဘိုးကြီးက အသက်ငါးဆယ်ကျော်လောက်ရှိမယ်။ သန်းဌေးက ဘိုလို မပြောတတ်တော့ ဘိုလိုမှတ်နေအောင်ပြောတတ်တဲ့ အဲဒီဘိုးတော်ကို မန်နေဂျာခန့် လက်သပ်မွေးထားတာဆိုပါတော့။ အဘိုးကြီးက ကျနော့်ကိုလည်း တွေ့ရော " ထိုင်ပါဆရာ၊ ဆရာ ဦးသန်းဌေး ပတ္တမြားအရောင်းအဝယ် ကိစ္စတခု ညှိသည်နဲ့ စကားပြောနေလို့ပါ " တဲ့ ။ ကျနော့် စိတ်ထဲက ရီချင်သွားပေမဲ့ ဧည့်ခန်းစားပွဲမှာ အသာလေးငြိမ်ပြီး ထိုင်နေလိုက် ပါတယ်။ အမယ်။ သန်းဌေးဟာ တကယ့်ကို ဂွင်ကောင်းမိနေပုံရတယ်ဗျ။ သူ့ရုံးခန်း အပြင်အဆင်က တယ်လဲအဆင့်မြင့်ပြီးခန့်ငြားနေတာကိုး ။ တရုတ်ကြွေပန်းအိုးကြီးတွေထဲ မှာ ဝါးပင်ခပ်ရှည်ရှည်တွေစိုက်ထားတာမျိုးတွေလည်း ရှိလေရဲ့ ။

ခဏကြာတော့ အခန်းထဲက ညော့်သည်တယောက်ထွက်လာတာနဲ့ ကျနော်လည်း မန်နေဂျာ အဘိုးကြီးကို ဘေးကိုတွန်းဖယ်ပြီး သန်းဌေးအခန်းထဲကို ဝင်လိုက်ပါတယ်။ သန်းဌေးဟာ ကျနော့်ကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်တော့ တအံ့တသြဖြစ်သွားပုံ ရသဗျ။ နောက်မှ ဣန္ဒြေဆည် လိုက်ပြီး " ဟာ ။ကိုသက်ခိုင် ထိုင်လေဗျာ "တဲ့ ။ ဒီတော့ ကျနော်လည်း "ကိုသန်းဌေး ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ တော်တော်အဆင်ပြေနေပုံရတယ်။ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ။ စကားနည်းနည်းပြောရ အောင် အပြင်ကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါ"လို့ လေသံအေးအေးနဲ့ ပြောလိုက်ရပါတယ်။ အပြင်ခေါ် မထုတ်လို့မဖြစ်ဘူးလေ။ အခုလာရင်းကိစ္စက အဖြေတခု မဖြစ်မနေထုတ်ရမှာ ဆိုတော့ မင်း ဘာလဲ၊ ငါဘာဘဲ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်တွေ ပါလာတတ်လေတော့ သတ်ကွင်းကို ရွေးတတ်ဘို့ လို ပါတယ်။ ပြောနေရင်းတောင် အခန်းအပြင်ဖက်က မန်နေဂျာကြီး အချက်ပေးလိုက်လို့ ထင်ပါရဲ့ ၊ သန်းဌေးတပည့်ကျော်တချို့ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိပဲ " ဆရာ့ အခု တွေ့နေတဲ့ ညော့်သည်က ဘယ်ကတုန်း ဘာညာဆိုတာတွေ အခန်းထဲကနေ ကြားနေရပြီဗျ။

အစပိုင်းတော့ ခပ်အင်အင်လုပ်နေရာကနေ သန်းဌေးဟာ " ရတယ်လေ၊ အပြင်မှာ သွားပြော ချင်ရင်လည်း ပြောကြတာပေ့ါဆိုပြီး လိုက်လာပါလေရော။ မနက်ကိုးနာရီလောက်ပဲ ရှိသေးပေ မဲ့ကျနော့်သူ့ကို သူ့ရုံးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းကဘီယာဆိုင်တခု ကိုခေါ်သွားလိုက်တယ်။သူက အခြေနေအကဲခတ်နေတော့ စောစောစီးစီးမသောက်တတ်ပါဘူး ဆိုပြီးငြင်းသဗျာ။ ကျနော် ကတော့ ဘီယာနှစ်ခွက်လောက်မော့လိုက်ပြီး " ကဲ ၊ကိုသန်းဌေး ။ ခင်ဗျား မစ္စတာ လီကိုသိသလား"လို့လည်းမေးလိုက်ရော သူကလေသံခပ်အေးအေးနဲ့ပဲ "သိတယ်လေ ၊ သူနဲ့လုပ်ထားတဲ့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စလေးတွေတောင် မပြတ်သေးဘူးဗျာ "တဲ့ ။ အမှန်တော့သန်းဌေးဟာ ဟန်မပျက်ကျနော့်ကို ပြန်တွန်းဘို့ နောက်တလှမ်းဆုတ်တာကို မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်လိုက်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ကျွန်တော်လည်း အချိန်ဆွဲမနေတော့ပဲ " ကိုသန်းဌေး ၊ တိုတိုပဲ ပြောကြပါစို့ဗျာ။ မစ္စတာလီဟာ ကျနော်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်၊ဒီတော့ သူ့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ငွေလက်ကျန်ကို မဖြစ်မနေ ရှင်းပေးမှ ဖြစ်မယ်"လို့လည်း ပြောလိုက်ရော သန်းဌေးဟာ

ရုတ်တရက်ငိုင်သွားပါတယ်။နောက်တော့ အသံခပ်လေးလေးနဲ့ " ကိုသက်နိုင် ရာ ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ အလုပ်ကို ဝင်မပါရင်ကောင်းမယ်ဗျာ " တဲ့ ။

သူပြောသလိုပဲ ကျနော်နဲ့မဆိုင်သလို ဖြစ်နေတာလည်း အမှန်တရားဆိုတော့ ကျနော့်သူ့ကို တရားချရပါရတော့တယ်။ " ခင်ဗျားအခု မိထားတဲ့ ဂွင်တွေလည်း မနည်းလှဘူးဆိုတာ ကျနော် သိထားပြီးပါပြီဗျာ။ အခုကိစ္စက အန်တီဆယ့်မိတ်ဆွေဖြစ်နေတယ်။ ကျနော်ကလည်း အန်တီ ဆယ်တို့ အမျိုးသမီးအသင်းနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ၊ဒီတဂွင်ကို လျှော်ပေးပါ။ ခင်ဗျား နောက် တဂွင်ဂွင်ကို ရိုက်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျနော်ကိုယ်တိုင် ဝင်ကူညီပေးပါ့မယ်။ မစ္စတာလီလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမဲ့ဘဝရောက်နေတာမျိုးက မလုပ်ကောင်းပါဘူး ။ မစားကောင်းတဲ့စာရင်းထဲ ထည့်ပေးစေချင်တယ် " လို့လည်း ပြောလိုက်ရော သန်းဌေးဟာ ရုတ်တရက် ခပ်တင်းတင်း မျက်နှာနဲ့ " ကျနော် မရှင်းဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲတဲ့ ။

ရော ၊ ဓာတ်သိချင်း အကဲလာစမ်းနေတယ်ဗျာ။ ဒီတော့ ကျနော်လည်း ချက်ချင်းဆိုသလို

" ခင်ဗျား မစ္စတာလီကိစ္စကို အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ဖြည်မပေးဘူးဆိုရင် ကျန်တဲ့ ဂွင်အား လုံး ကို ကျနော်လိုက်ဖျက်ပစ်ရပါလိမ့်မယ်။ အရေးကြီးဆုံးနောက်တချက်က ၊ ခင်ဗျား ဒီဆိုင် ထဲက အပြင်ထွက်လို့ရမယ်မထင်ပါနဲ့" လို့ အလုံးကြီး သုံးလိုက်ရပါ တော့တယ်။ အမှန်တော့ သန်းဌေး လည်းညံ့လှတယ်တော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူ့လူမိုက်အုပ်စုလည်း ဆိုင် မလှမ်းမကမ်းမှာ မယောင် မလည်လုပ်နေတာကို လှမ်းမြင်နေရတယ်လေ။ကျနော်လည်း လာမဲ့ဘေးပြေးတွေ့ လိုက်မယ် ဆုံးဖြတ်ထားတာကြောင့် သိပ်တော့ စိတ်မလှုပ်ရှားမိဘူးဗျာ။ လူတယောက် သေမလိုဖြစ်နေတာကို ဂွကောင်းထိုင်မိနေတဲ့ လူလည်တယောက်ကို လျစ်လျူရှုနိုင်မယ် ဆိုရင် ကျနော်လည်း စားပွဲပေါ်က ဘီယာပုလင်းနဲ့ သူ့ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်ဘို့ ဝန်မလေး တာအမှန်။

....

သန်းဌေးဟာ အချိန်တော်တော်ကြာအောင် အသံတိတ်နေပြီးမှ ကျနော်လူမိုက်အားကိုး တဇွတ်ထိုးလုပ်တတ်တဲ့ ဉာဉ်ကို သတိရသွားတယ် ထင်ပါ့ဗျာ။ အကြာကြီး တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ပဲ စဉ်းစားပြီးမှာ "ကောင်းပြီလေ၊ ဒီတဂွင်တော့ ကျနော်ပြန်ဖြည်ပေးလိုက်ပါတော့ မယ်ဆိုပြီး ခေါင်းငြိမ့်တာနဲ့ ပွဲပြီးသွားရောဆိုပါတော့ဗျာ။ စာချုပ်တွေဘာတွေ မလိုပါဘူးဗျာ။ ဂွင်သမားလောကမှာ စာချုပ်ထက် အချင်းချင်း နှုတ် ကတိက ပိုပြီး အရာရောက်ပါ တယ်။ နောက်နှစ်ရက်ကြာတော့ ဝင်ဒါမီယာက (Comfort) ဟိုတယ်မှာ သန်းဌေးဟာ သူ့လူမိုက် တပြုံကြီးနဲ့ အတူငွေသေတ္တာနှစ်လုံးသယ်လာပြီး မစ္စတာလီကို အကြွေးဆပ်ပါတော့တယ်။ အရေးထဲဗျာ။ သန်းဌေးနောက်က လူမိုက်တွေကို ကြည့်ပြီး မစ္စတာလီဟာ ငွေထုတ်တွေကို ရေတောင်မရေရဲတော့ပဲခြေတုန်လက်တုန် နဲ့ " မစ္စတာ သန်းဌေး ကို ကျနော်ယုံကြည်ပါ တယ် "လုပ်နေလို့ သန်းဌေးကတောင် ကျနော့်ကို " ကိုသက်နိုင်ကသာ ဝင်ရှုပ်နေတာ ကာယကံရှင်က ကျနော့်ကို ယုံတာတွေ့ပြီလား" ဆိုပြီး စကားနာထိုးနေသေးဗျာ။ တော်တော်ခက်တဲ့

လောကကြီးပါလား။ ကျနော်တော့ မစ္စတာလီကို နားရင်းထမရိုက်မိအောင် စိတ်ကိုတော်တော်ထိန်းလိုက်ရသဗျ။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စအပေါ် သန်းဌေးရဲ့ လိုက်လျောမှု ကိုကျနော် ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ကျနော့်ကတိအတိုင်း နောက်ပိုင်းမှာ သူ့အခက်အခဲတွေ့ချိန် မှာ ကျနော်သူ့ကို ပြန်ကူညီနိုင်ပါတယ်။ အော်။ အလားတူ ဂွင်တခု ဆိုပါတော့ဗျာ။

မစ္စတာလီရဲ့ပြဿနာလည်း ပြေလည်သွားရော အန်တီဆယ်ဟာ ကျနော့်အပေါ် တော်တော် ယုံကြည်အားကိုးလာခဲ့ပါတယ်။သူမကြာခင် ဘန်ကောက်သွားမှာမို့ ဘန်ကောက်က အဆောက်အဦးတွေ လိုက်လေ့လာဘို့ခေါ်ပါတော့တယ်။အမျိုးသမီးစွမ်းဆောင်ရှင် အသင်းအနေနဲ့လည်း ကျနော်ဟာ မရှိမဖြစ်စာရင်းမှာ ပါနေတာကြောင့် ဘန်ကောက်ကို လိုက်သွားဘို့ တညီတညွတ်တည်း သဘောတူကြပါတယ်။မရှိမဖြစ်စာရင်းဝင် ရတာလဲ အကြောင်းရှိပါသဗျာ။

အမျိုးသမီးစီးပွားရေးစွမ်းဆောင်ရှင်များအသင်းအဆောက်အဦးဟာ ဒဂုံမြို့နယ် ကောင်စီ ရုံးကြီး ကို ဖျက်ပြီး ဆောက်မှာဆိုတော့ အဆောက်အဦးဟောင်းထဲက ရှိရှိသမျှ အစိုးရဌာန တွေ ဖယ်ရှားရွှေ့ပြောင်းပေးနေရတဲ့ အချိန်ပေါ့ဗျာ။အဲဒီ အဆောက်အဦး ဟောင်းမှာ မြို့နယ် သမဝါယမဦးစီး ရုံးပါ ရှိနေလို့ အချိန်မီဖယ်ပါလို့လည်း ကျနော်က စာထုတ်ရော ဦးစီးမှူး အမျိုးသမီးဟာ သမဝါယမ ဝန်ကြီး နဲ့ အမျိုးတော်လို့ ဆိုလား ။ နေရာ အစားမရရင် မဖယ် နိုင်ပါဘူးဆိုပြီး ဂျစ်တီးဂျစ်ကပ်လုပ်နေပါလေရောဗျာ ။အဲသလိုဂျစ်တီးဂျစ်ကပ်လုပ်နေတဲ့ အကြောင်း အမျိုးသမီးစီးပွားရေးစွမ်းဆောင်ရှင်များ အသင်းရဲ့ အတွင်းရေးမှူး ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ ကိုလည်း ပြောလိုက်ရော နှစ်ရက်တောင် မကြာဘူး။ သမဝန်ကြီးနဲ့ အမျိုးတော်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မြို့နယ်ဦးစီးဟာ ရုံးဟောင်းကြီးကနေ အသာတကြည်ဖယ်ပေါ့မယ် ဖြစ်လာပြန်ရောဗျာ။ ဒီတော့ ကျနော်လည်း အမျိုးသမီးစီးပွားရေးစွမ်းဆောင်ရှင်များ အသင်းဟာ ဘယ်လိုအားကိုးနဲ့များ ချဲလိုက်ပါလိမ့်၊ဘယ်ခလုပ်ကိုများ နှိပ်လိုက်ပါလိမ့်လို့တအံ့တသြဖြစ်မိပါရဲ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မကြာ လှပါဘူး။ အဲဒီမိန်းခလုပ်ကို မကြာမတင် တခုသောနေ့မှာကျနော်သိလာပါတော့တယ်။

အဲဒီနေ့က နေ့လည်တနာရီလောက်မှာ စေတနာဆောက်လုပ်ရေး ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှကြည်ဟာ ကျနော့်ဆီကို ရွှေကမ္ဘာအုပ်စု ရုံးခန်းကို လာခဲ့ဘို့အရေးတကြီး ဖုန်းဆက်လာပါတယ်။ ကျနော်လည်း ရွှေဘုံသာလမ်းက ရွှေကမ္ဘာ အုပ်စု ရုံးခန်းလည်းရောက်ရော ဒီနေ့ စေတနာ ဆောက်လုပ်ရေး အဖွဲ့ငွေစာရင်းထဲက သိန်းတရာကို အရေးတကြီးပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ဆီကို လွှဲပေးရမှာမို့ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်တဲ့ ကျနော်ကိုယ်တိုင်လိုက်ခဲ့ဘို့လိုကြောင်းပြောပါ တော့ တယ်။ ကျနော်လည်း ကျနော်တာဝန်ယူနေတဲ့ စီမံကိန်းမှာ သိန်းတရာဆိုတာ ဘာမှပြောပ လောက်တဲ့ငွေလည်းမဟုတ်၊ ဦးလှကြည်လိုလူမျိုးက မဟုတ်တာလုပ်မဲ့သူမဟုတ်လေတော့ ဘယ်သူ့ကိုပေးမယ်၊ဘာကြောင့်ပေးမယ်ဆိုတာ မမေးတော့ပဲ သူခေါ်တဲ့နောက်ကိုလိုက်သွား ရောပေါ့ဗျာ။သူက ကျနော့်ကို ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းက ရိုးမဘဏ်ကိုခေါ်သွားတာဗျ။ အဲဒီဘဏ်ကနေ သိန်းတရာကိုထုတ်တယ်။နောက်တော့ သိမ်ဖြူလမ်းက ယူနီဘာ ဆယ် ဘဏ်ကို

အဲဒီငွေတွေသယ်သွားတယ်။ ယူနီဘာဆယ်ဘဏ်လည်းရောက်ရော ဘဏ်ပိုင်ရှင်စာရင်းထဲမှာပါတဲ့ အမျိုးသမီးစီးပွားရေးစွမ်းဆောင်ရှင်များအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါ်စိန်စိန်က အဆင်သင့်စောင့်နေလေရဲ့။ထူးခြားတာက ဒေါ်စိန်စိန်ဟာ နည်းနည်းတော့ ပြာယိပြာယာဖြစ်နေတဲ့ ပုံပဲဗျ။ ဒီထက်ထူးခြားတာက ဦးလှကြည်ကားပေါ်မှာပါလာတဲ့ငွေတွေကို ဘဏ်ထဲကိုလည်း သယ်ပြီးရော ဘဏ်ကို ပိတ်လိုက်ပါတယ်။ ဘဏ်ပိတ်ချိန်နီးနေပေမဲ့ ပိတ်ချိန်တော့ မဟုတ်သေးဘူးဗျာ။ဘဏ်လည်းပိတ်ပြီးရော ငွေရေတွက်တဲ့စက်တွေနဲ့ ငွေသိန်းတရာကို ရေတော့တာပါပဲ ။ ဖြစ်ချင်တော့ ရိုးမဘဏ်က ယူလာတဲ့ တထောင်တန်ငွေစက္ကူတွေကို စက်နဲ့ရေလိုက်တာ တထောင်တန်လေးငါးအုပ်ဟာ တရွက်နှစ်ရွက်လျော့နေလို့ ဦးလှကြည်က ရိုးမဘဏ်ကိုလှမ်းဆူနေသေးသဗျ။ အော်၊ ဦးလှကြည်က ရိုးမဘဏ်က အဓိက အစု ရှယ်ယာဝင်လေ။သူက စကော့ပူသူဌေး ဆပ်ဖ့်ချ်ပန်းနဲ့အဖွဲ့ပေါ့။ဆပ်ချ်ပန်းက မြန်မာပြည်ပေါက် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။မြန်မာနံမည်လည်း ရှိလေရဲ့ ။ကျနော်တော့မမှတ်မိတော့ဘူးဗျ။

အဲဒီနေ့က လျှို့ဝှက်ငွေစာရင်းတခုထဲကို အဲဒီငွေတွေ လွှဲပေးခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။ ကျနော်လည်းငွေလွှဲနေချိန်မှာ ဘဏ်စာရင်းနံပတ်တွေ အမည်တွေကိုမသိမသာ စပ်စုလိုက်တာ ဘယ်သူ့ကိုလွှဲပေးရတယ်ဆိုတာ သိလာတော့တာပါပဲ။ အဲဒီနေ့က လွှဲပေးလိုက်တဲ့ငွေဟာ နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူး(၁)ထောက်လှမ်းရေး ညွှန်ကြား ရေးမှူး ချုပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွှန့် ရဲ့ ဇနီးဒေါ်ခင်ဝင်းရွှေ အတွက်ပေါ့ဗျာ။အင်းလေ။ သူက မြန်မာနိုင်ငံအမျိုးသမီးစီးပွားရေး စွမ်းဆောင်ရှင်များအသင်းရဲ့ နာယကကြီး မဟုတ်လား။နေဦးဗျ ။ သေချာပြန်စဉ်းစားတော့မှ အဲဒီနေ့က လာဘ်ပေးတဲ့ ကိစ္စမှာ ဦးလှကြည်ရော၊ ဒေါ်စိန်စိန်ပါ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဗျ။ သူတို့ကဘဏ်လုပ်ငန်းလုပ်နေတဲ့သူတွေဆိုတော့ သူတို့အလုပ်သူတို့လုပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျနော့်ကုမ္ပဏီနံမည်နဲ့ ရတဲ့လုပ်ငန်းအတွက် ကျနော်ကိုယ်တိုင်လာပြီး လျှို့ဝှက်ငွေစာရင်းကို လာသွင်းပေးနေတာကိုက ကျနော်ဟာ လာဘ်ပေးသူ တရားခံနံပါတ်တစ်ပါပဲ။

....

သိပ်တော့ မအံ့ဩပါနဲ့ဗျာ။ခေတ်ကြီးက တကယ်ကို ပျက်နေပြီဗျ။ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကြီး ဟာ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူကင်းတယ်ဘာညာ ဆိုတဲ့သတင်းတွေ ကျနော်ဖန်တရာတေအောင် ကြားခဲ့ဘူးပါပြီး ။တကယ်တော့ ကျနော်တို့နိုင်ငံမှာ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူဆိုတာ မဆလခေတ် တုန်းကတောင် တိတ်တိတ်ပုန်း မသိမသာလုပ်ခဲ့ကြတာကလား။အခုနဝတခေတ်ကြီးလည်း ရောက်ရော နေရာတကာမှာ စစ်သားတွေနေရာယူ၊ နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေးဆိုတဲ့ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ဂွင်တွေကများ၊ အဲဒီစစ်သားတွေက ငွေများများမကိုင်ဘူး၊စည်းစိမ်ဆိုတာ မျိုးကိုလည်း ကောင်းကောင်းမခံစားဘူးလေတော့ စစ်ဗိုလ်စစ်သားတွေ အကျင့်ပျက်ကုန်ကြ ရော ပေါ့ဗျာ။စစ်တပ်အုပ်ချုပ်တဲ့ခေတ်၊ ရာထူးကြီးကြီးမှန်သမျှ စစ်ဗိုလ်တွေချည်းဆိုတော့ အောက်လက်ငယ်သား အရာထမ်းတွေလည်း ဘာသားနဲ့ထုထားတာ မို့လို့လဲဗျာ။ အရှိုးရရ အရင်းရရ ကိုက်ကြလေသတည်းပေါ့။

တဆက်တည်း ဆိုသလို ကျနော်တို့လို စီးပွားရေးသမားတွေကလည်း အလုပ် ကောင်း ကောင်းရချင်တယ်။ ကိစ္စမြန်မြန်ပြတ်ချင်တယ် ဆိုပြီး ငွေကို ပုံအောပြီး လာဘ်ပေး လာဘ် ယူလုပ်ကြရာက ပျက်စီးခြင်းငါးပါးဆိုက်တော့တာပဲဆိုကြပါစို့။ ပျက်စီးခြင်းငါးပါး ဆိုက်ပုံများ အသုဘကို မီးသဂြိုဟ်တဲ့နေရာမှာတောင် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမကင်းတော့ဘူးဗျ။ မယုံမရှိနဲ့ ကိုယ်တွေ့ ဗျာ။

ကျနော်နဲ့အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတယောက် ရဲ့အမေနာရေးတုန်းကပေါ့။ အသုဘချတဲ့ နေ့၊ မီးသဂြိုဟ်စက်ထဲကို အလောင်းသွင်းခါနီးပေါ့။ သိပ်ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်နေတော့ ကျနော်လည်း သူ့အနားမှာ အားပေးရင်း ရပ်နေမိတယ်။အသုဘလာပို့တဲ့သူတွေ၊ မိသားစု အရင်းအချာတွေကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ အလောင်းထည့်ထားတဲ့ခေါင်းကို ဖွင့်ပြပြီး ပြန်ပိတ် လိုက်တယ်ဗျ။ နောက်တော့ မီးသဂြိုဟ်စက် ဝန်ထမ်းတယောက်က ..ကဲ ၊ ကဲ ၊ သက်ဆိုင်တဲ့ လူနှစ်ယောက်လောက် ဝင်လိုက်ခဲ့ပါ။ မဆိုင်တဲ့သူတွေ ဝင်လို့မရပါဘူး ဆိုပြီး မီးသဂြိုဟ် စက်ထဲကို အခေါင်းကြီးသွင်းလိုက်ရောဗျာ။ ကျနော့်သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့မောင်ကလည်း အမေ ဆုံးလို့ စိတ်ထိခိုက်ပြီး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတယ်ထင်ပါရဲ့ ။ အူအူလည်လည် လုပ်ပြီး ရပ်နေတာနဲ့ ကျနော်က သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး မီးသဂြိုဟ်ခန်းထဲကို ဝင်လိုက်ရရောဗျာ။ အမှန်တော့ ကျနော်လည်း မီသဂြိုဟ်စက်ယဉ်ကျေးမှုကို သိလို့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ သူငယ်ချင်း အမေနာရေးလည်း ဖြစ်ပြန်၊ မီးမဂြိုဟ်ခင် သက်ဆိုင်တဲ့ သူ နှစ်ယောက်ခေါ်တာ ဘာကြောင့် များပါလိမ့်ဆိုပြီး သိချင်စိတ်နဲ့ ဝင်လိုက်သွားမိတာဗျ။

မီးသဂြိုဟ်ခန်းထဲလည်း ရောက်ရော ဝန်ထမ်းတယောက်က ကဲ။ အလောင်းကို ထပ်ပြီး ဖွင့်ပြီး ထပ်ကြည့်ချင်သေးသလား၊ ထုံးစံအတိုင်းလုပ်ပါ တဲ့ ။ဟာ။ ကျနော်လည်း အတွေ့အကြုံမရှိ သေးတာကြောင့် သူပြောတဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုတာ သဘောမပေါက်ဘူးဗျာ။ ကျနော့်သူငယ်

ချင်းကလည်း တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘူး။ ဒီမှာတင် မီးသဂြိုဟ်စက် ဝန်ထမ်းတယောက်ဟာ ကျနော့်သူငယ်ချင်းရဲ့အမေအလောင်းထည့်ထားတဲ့ အခေါင်းကြီးကို သံတူရွှင်းခပ်ရှည်ရှည် တချောင်းနဲ့ ဝုန်းဒိုင်း ဆို ရိုက်ခွဲတော့တာပဲဗျို့ ။ ဒီတော့မှ ကျနော်လည်း အော် ။လက်စ သတ်တော့ ထုံးစံအတိုင်းဆိုတာ ငွေတောင်းနေတာကိုးလို့ သဘောပေါက်ပါတော့ တယ်။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ကဗျာကယာ အိတ်ကပ်ထဲက ငွေနစ်ရာထုတ်ပြီး ကျနော့်သူငယ်ချင်းအမေပါဗျာ ။ နောက်ဆုံးခရီးကို ချောချောမွေ့မွေ့ ဖြစ်ပါစေလို့ ပြောတော့မှ ၊စောစောက သဂြိုဟ်စက် ဝန်ထမ်းက မျက်နှာထားချက်ချင်းပြောင်းသွားပြီး ငြင်ငြင်သာသာ ဆက်စခန်းသွားပါတော့တယ် ။ ကျနော့်သူငယ်ချင်းဆို သဂြိုဟ်စက်ကလည်း ထွက်ရော အမေအတွက်ငိုလည်းငို ၊ကြုံကြုံဖန် ဖန် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူလုပ်တဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း ဆဲ ။ မျက်ရည်တွေ နပ်ချေးတွေ ညှစ်ရင်း သုတ်ရင်း ၊ငါ ချင်းကို မိုးမွှန်နေတော့တာပဲဗျို့ ။

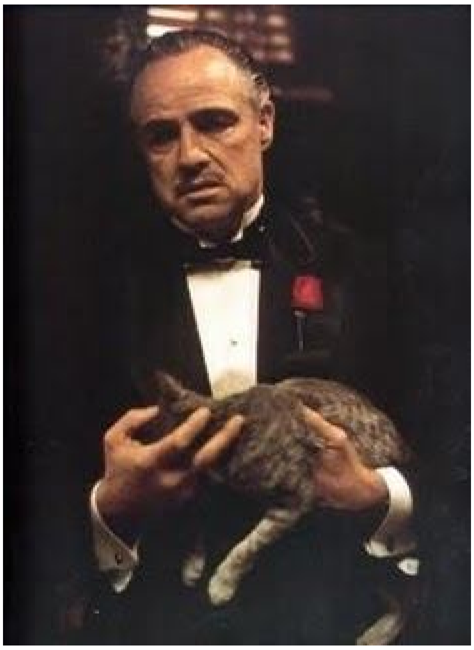

အမယ် ၊ မီးသဂြိုဟ်စက် ယဥ်ကျေးမှုကလည်း အရှုပ်သားဗျာ။နောက်ပိုင်း ကျနော်လေ့လာလို့ ရသလောက် မီးသဂြိုဟ်စက်ထဲကို ငြင်ငြင်သာသာ ထည့်ပေးဘို့အတွက်တင် ငွေကုန်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့ဗျ။အလောင်းကို တလောင်းတည်း ပြာကျအောင် ရှို့ပေးဘို့လည်း ငွေပေး ရသတဲ့ ။ဒီလိုဗျ။ မီးသဂြိုဟ်စက် အက်ဖ်အိုဆိုတဲ့ လောင်စာဆီတမျိုးနဲ့ ရှို့တာဆိုတော့ အက်ဖ်အို အကုန်သက်သာ အောင် ချွေတာတဲ့အနေနဲ့ အလောင်းတလောင်းချင်းကို ပြာကျ တဲ့အထိ မီးမရှို့ဘူး ဆိုပဲ။ အသုဘရှင်ရှေ့မှာ အမြင်ကောင်းအောင် ဟန်ပြသဘောမျိုး ရှို့ပြပြီး တဝက်တပျက်နဲ့ သုံးလေးငါးလောင်း စုထားပြီးမှ စုပေါင်းပြီး ရှို့တာဆိုပဲ။ နောက်ထပ် သိရတာက အသုဘရှင် ဝင်လိုက်မလာရင် အလောင်းမှာ ဝတ်ပေးထားတဲ့ အဝတ်တွေ အကုန်ချွတ်သတဲ့ဗျာ။ ဂဏှာဟိ မှတ်ပေတော့ဗျား။

အော်။ ကျနော့်အမေသူငယ်ချင်း ကိစ္စမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျနော့်အမေဆုံးတုန်းကလည်း ကြုံရပြန်တာပါပဲ။ ကျနော်ကတော့ ကံကောင်းတယ် ပြောရမယ်ထင်တယ်။ဖြစ်ပုံက ဒီလို။ ကျနော်က စီးပွားရေးဖက် လုံးပန်းနေရတော့ အိမ်မှာ ထမင်းပြန်စားတာ နည်းတယ်ဗျ။ ဆင်ရေတွင်းမှတ်တိုင်အလွန်က ဝါးခယ်မထမင်းဆိုင်မှာ မကြာမကြာကျနော် ထမင်းစားလေ့ရှိတယ်။ တနေ့ကျနော် အဲဒီဆိုင်မှာညစာထမင်းစားနေတုန်း ရွှေဆွဲကြိုး အကြီးကြီးဆွဲထားတဲ့ ခပ်ဝဝ လူတယောက်နဲ့ ဘောလုံးပွဲအကြောင်း စကားပြောဖြစ်ကြပါရော ။ ကျနော်လည်း သူ့နံမည် သူ့အလုပ်အကိုင် မမေးမိပါဘူးဗျာ။ တဝိုင်းစီ စားနေရာကနေ လှမ်းပြောနေ ကြ တာပါ။ ဒီလိုနဲ့ စားလည်းပြီးရော ကျနော်က သူစားတဲ့ ထမင်းဘိုးပါ ရောရှင်းပေးလိုက်ပြီး လမ်းခွဲသွားကြရော ဆိုပါတော့။ အဲဒီလူကိုကြည့်ပြီး ရောမဆွဲကြိုးကြီးကို ဘာကြောင့် ဆွဲထားပါလိမ့် ဆိုပြီးတွေးမိတာ ကလွဲ လို့ ကျနော်လည်း ဘာမှ မစပ်စုမိပါဘူးဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ နောက်လေးငါးလလောက်ကြာတော့ ကျနော့်အမေဆုံးပါလေရော ။ အမေအသုဘ မြေကျဘို့ အစစအရာရာ ကျနော်ပဲလိုက်လုပ်ရတာဆိုတော့ ကြံတောကို ရောက်ရတာပေါ့ ဗျာ။ မီးသဂြိုဟ်စက်ထဲ မရောက်ခင် အသုဘရှုပြင်ဆင်ဘို့ အခန်းကလည်း ဗွီအိုင်ပီ ရှယ် နဲ့ ရိုးရိုးသာမာန် ခွဲထားသေးတယ်ဆိုတော့ လိုင်းဝင်ဘို့ ဟိုစုံစမ်းဒီစုံစမ်းလုပ်ရပြန်ရော ။ ဒီမှာတင် သီးသန့်ရှယ်ခန်း ရဘို့အတွက် သုဿန် အရာရှိ တာဝန်ခံခွဲမှူးကို တွေ့ရမယ်တဲ့ဗျာ။ ကျနော်လည်း လမ်းလှမ်းမီရာစုံစမ်းပြီး တာဝန်ခံအရာရှိ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အခန်းထဲလည်း ရောက် ရော အရာရှိစားပွဲမှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်နေတာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က တခြားသူ မဟုတ်ပါပဲလားဗျာ ။ကျနော်နဲ့ ဝါးခယ်မထမင်းဆိုင်မှာ ဘောလုံးပွဲအကြောင်းလေကန်ပြီး ထမင်းတနပ်ဘိုး ရှင်းပေးခဲ့ဘူးတဲ့ ရောမဆွဲကြိုးကြီးနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေသဗျာ။မောင်မင်းကြီးသားကောင်းမှုနဲ့ ငွေကုန်ကြေးကျ မများလှပဲ တကယ့်ရှယ်ဆိုတဲ့ ဗွီအိုင်ပီ အသုဘအခန်းကျယ်ကြီးရော ။ ရောမပန်းခွေတွေနဲ့ရော အမေ့ရုပ်ကလာပ်ကို ပြင်နိုင်ခဲ့တယ်ဗျို့။မြန်မာပြည်မှာ အရာ ရောက်တဲ့ အသိမိတ်ဆွေ မရှိ ၊ငွေမရှိလို့ကတော့ သေလမ်းတောင် မဖြောင့်ဘူးဗျို့ ။

အော်။ ကျနော်က မီးသဂြိုဟ်စက်အကြောင်းတို့ သချိုင်းအကြောင်းတို့ဘယ်လိုလုပ် သိနေ တာလဲ ဟုတ်လား။ ကျနော်ကလည်း ကြုံလိုက်မှဖြင့် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာချည်းပဲ မဟုတ်လား။ ကြံတောအကြောင်း ကျနော်တော်တော်သိတယ်ဗျ။ သိရတဲ့အကြောင်းကလည်း ကျနော့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း အေးလွင်ရဲ့ ညီဝမ်းကွဲ တယောက် ကြံတောသုဿန်ထဲက မိန်းကလေးတယောက်ကို ခိုးပြေးတုန်းကပေါ့။ အေးလွင်ညီနံမည်က မြင့်လွင်တဲ့ ။အသက်က ရှိလှ နှစ်ဆယ်ပေါ့။ သူ့မိဘ တွေက သဖော့တောသုဿန်ကို သွားတဲ့ လမ်းထိပ်မှာ သံဖြူလုပ်ငန်းလုပ်တယ်။အဲဒီတုန်းက ကျနော်ကျောင်းဆရာဘဝဗျ။

တနေ့တော့ အေးလွင်က ကျနော့်အိမ်ကို အရေးတကြီးအမောတကော ပေါက်ချလာပြီး " ဟေ့ကောင် ၊ သက်ခိုင် ၊ ငါ့ညီ မိန်းမခိုးလာလို့ မင်းလိုက်ပြီး ကူညီပါအုံး "တဲ့ ။ကျနော်လည်း သူပြောတာ ဘူးလုံးနားမထွင်းဖြစ်နေတာနဲ့ " ဟ၊ မင်းညီ ခိုးတဲ့ မိန်းမက ငါ့ကြီးတော်

ဖြစ်နေလို့လား၊ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း " ဆိုတော့ " မဟုတ်ဘူးကွ။ သူခိုးလာတဲ့ မိန်းခလေး က ကြံတောသုသာန်ထဲက " လို့လုပ်ပြန်ရော။ ကျနော်က "ဟော့ကောင်ရာ ၊ ခေတ်တွေ ပြောင်းကုန်ပါပြီ။ ကြံတောသုသာန်ထဲနေလည်း လူပါပဲ။ အဆင့်အတန်းတွေဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့" ဆိုတော့ အေးလွင်က "အေးကွာ။ ငါ့ဦးလေး သူ့အဖေကတော့ သဘောမတူ ဘူး။ ငါ့အဒေါ်ကတော့ သူ့သားမျက်နှာငယ်မှာ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ အခြေအနေသွားကြည့် ပေးစေချင် သတဲ့ ၊ ကြံတောထဲကို ငါတယောက်တည်းလည်း မသွားရဲတာဘူးပိုဆိုးတာက ကောင်မလေး အကိုတွေက ကြံတောသုသာန်ထဲမှာ လူမိုက်တွေ တဲ့ ။

ဒီလိုနဲ့ ကျနော်လည်း အေးလွင်ခေါ်လာပါသွားရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ အေးလွင့်အဒေါ်ပေးလိုက် တဲ့ မမြင်ဘူးသေးတဲ့ ချွေးမလောင်းလေးအတွက် ထမိန်ထုတ်လေးကို အေးလွင်နဲ့ ကျနော် တယောက်တလှည့် ဆွဲရင်း ပေါ့။ကြံတောလည်း ရောက်ရော အေးလွင့်ညီ မြင့်လွင်ရှိမဲ့နေရာ ကို ဟိုမေးဒီမေးလျှောက်မေးရတော့တာပေါ့။ မေးရတာလည်း ခပ်ကြောက်ကြောက်ဗျာ။ ကြံတောဆိုတဲ့ နေရာက ဖဲဝိုင်း ၊အရက်ပုန်း ၊ဘိန်းဖြူ ၊ဘိန်းမဲ အကုန်ရတဲ့ နေရာဆိုတော့ ကျနော်တို့ကို ဟိုထင်ဒီထင်ဖြစ်မှာ ကြောက်ရတယ်လေ။

ကံကောင်းချင်တော့ ကြံတောထဲက သဘောကောင်းတဲ့ လမ်းညွှန်သူတယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး ဟိုနားက ခွက်ကုန်း၊ ဒီဖက်က စဏ္ဍာလကုန်း ဘာညာဆိုပြီး လမ်းညွှန်လိုက်တာ မြင့်လွင် ရှိနေတဲ့ တဲကိုရောက်ရော ဆိုပါတော့။တဲရှေ့လည်း ရောက်ရော မယောင်မလည် ဖြတ်လျှောက်နေတုန်း မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်း နဲ့ အသက်သုံးဆယ်လောက် ရှိတဲ့ လူတယောက်ထွက်လာပြီး " ဘာကိစ္စလဲ " တဲ့ ။ ကျနော်လည်း မျက်နှာချိုလေးနဲ့ " အော် ၊ ကျနော့်ညီလေး တယောက် မိန်းမခိုးသွားတယ် ဆိုလို့ မိသားဖသားပီပီ ပြန်အပ်ရအောင် တိုင်ပင်ချင်လို့ လာရှာတာပါ ခင်ဗျာ "လို့လည်း ပြောလိုက်ရော " အဲဒါ ကျုပ်ညီမပဲ ၊ တဲထဲမှာ ရှိတယ် " ဆိုပြီး လမ်းမဖက်ထွက်သွားပါလေရော။

တဲအပြင်ကနေ အေးလွင်က အသံပြုလိုက်တော့ မောင်မင်းကြီးသား မောင်မြင့်လွင် ထွက်လာ ပါလေရော ။မြင့်လွင်က စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ " ကိုကြီးရာ ၊ ကျနော်တို့ချစ်ခြင်း ကို မခွဲပါနဲ့ ၊ကျနော်သူ့ကို တကယ်နှစ်နှစ်ကာကာ မေတ္တာရှိတာပါ "တဲ့ ။အေးလွင်က ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တာနဲ့ ကျနော်လည်း "ဟော့ကောင်၊ အလွမ်းသယ်မနေနဲ့ ။ မခွဲချင်လို့ ထမိန် ထုတ်ထမ်းပြီးလာပို့တာ ။ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအမျိုးသမီးကို ငါတို့ မြင်ချင်တယ်။ ဒါမှ မင်းအမေ ကို အကျိုးအကြောင်းပြန်ပြောနိုင်မှာ " ဆိုပြီး ဝင်တွန်းရတော့တပေါ့ဗျာ။ဒီတော့ မြင့်လွင်ဆိုတဲ့ ငတုံးက တဲထဲဝင်ကြည့်လေတဲ့ ။ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း "မင်းကွာ ၊ ဒို့က မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး နွားပွဲစားလိုဝင်ကြည့်လို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ဒီလိုလုပ် မင်းအမျိုးသမီးကို အဝတ်အစားလဲပြီး ကြံတောအပြင်ဖက်ကို လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ ၊တို့က အဝေးကပဲ အခြေအနေ မယောင်မလည် ကြည့်လိုက်မယ် ဆိုတော့မှ ကိုယ်တော်ချောက ဒါဆို အကိုတို့မီးသဂြိုဟ်စက်နားက စောင့်နေ ၊ ကျနော်တို့ ထွက်လာခဲ့မယ်ဆိုပြီး တဲထဲ ပြန်ဝင်သွားရောဗျာ။

အေးလေ ။ ကျနော်တို့လည်း သူပြောသလို မီးသဂြိုဟ်စက်နားက သွားစောင့်ရတော့တာပေ့ါ ။ အရေးထဲ ဖြစ်ချင်တော့ဗျာ။ မိုးကခပ်ဖွဲဖွဲရွာချလိုက်တော့ အေးလွင်နဲ့ကျနော်တကိုယ်လုံး စိုပြီး ကြွက်စုပ်ပုံစံနဲ့ သဂြိုဟ်စက်ဘေးမှာ ရပ်နေတာကို ကျနော့်ကျောင်းက ဆရာ ဆရာမ တသိုက် အသုဘလာပို့လာပို့တာနဲ့ တိုးပါလေရော။အသုခေါင်းပေါ်တင်တဲ့ ထမင်းထုပ်တွေ ၊ ပန်းခွေတွေ စွန့်ပစ်တဲ့နေရာမှာ ခပ်ကုပ်ကုပ်ထိုင်နေတဲ့ ကျနော်တို့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးတုံးပြုံတဲ ဖြစ်ကုန်တော့တာပါပဲဗျာ။ ဘယ်လိုလုပ် ရှင်းပြမလဲဗျာ။ ထင်ချင်သလိုသာထင်ပေတော့ပေ့ါ။

နာရီဝက်လောက်နေတော့မှ မြင့်လွင်တို့အတွဲပေါက်ချလာတယ်ဗျ။ ကျနော်လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေအကဲခတ်ကြည့်ရတော့တာပေ့ါ။ အောင်မယ်လေးဗျာ။ မြင့်လွင့် ချာတိတ်မ က ခြေတဖက် ဆာတာ ဆာတာ နဲ့ပါလားဗျာ။ ကြံတောက ခွက်ကုန်းမှာနေတာကတော့ ထားပါတော့၊ခြေတဖက်ဆာတာ ဆာတာ ဖြစ်နေတော့ မြင့်လွင့်အမေကို ကျနော်ဘယ်လို ပြန်ပြောရပ့ါမလဲပေ့ါ။နောက်ဆုံးတော့ ဉာဏ်ကြီးရှင် ကျနော်လည်း ဘာမှ အကြံမပေးတတ် တော့ပဲ ၊ အေးလွင်ရေ ၊ မင်းအဒေါ်ကို မင်းသာကြည့်ပြောလိုက်ပေတော့။ ငါလည်း မဆုံးဖြတ် တတ်တော့ဘူးဆိုပြီး သူ့အထုတ်ရှုပ်ကို သူ့ခေါင်းပေါ် ပြန်တင်ပေးလိုက်ရတာပေ့ါဗျာ။ အေးလေ။ ကျနော်ဘယ်လိုရှင်းတတ်မလဲဗျာ။ တဖက်ကကြည့်တော့ မိန်းကလေး တယောက်နှစ်နာနေပြီ၊ ပေါင်းပါသင်းပါဟဲ့ ဆိုပြန်တော့ ရှေ့ရေးကမအေး ဘယ်ဖက်က ကြည့်ကြည့် ကြားညှပ်မဲ့ အပေါက် ကြီးပဲ မဟုတ်လား။တကယ်မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန် ဆိုရင်လည်း သူ့သဘောသူဆောင်ပေတော့ ပေ့ါဗျာ။

ကြံတောဇာတ်လမ်းက ဒါတင်မကသေးဘူးဗျ။ ကျနော့်ယောက္ခထီးကြီး ဆုံးတုန်းကလည်း ငိုအားထက် ရီအားသန် ဆိုသလို ကြုံခဲ့ရဘူးတယ်။ကျနော့်ယောက္ခထီးကြီးက ဖျားလို့ ဆေးရုံတင်ရာကနေ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ပဲ ဆုံးသွားတာဗျ။ ဟုတ်တယ်။ ဒီနေ့ညနေလိုတင်ပြီး နောက်နေ့ညနေ ကောက်ကာငင် ဆုံးသွား ရှာတာပဲ။ ကျနော်လည်း သားမက်တို့ဝတ္တရား ရှိသည့်အတိုင်း လိုအပ်သည်များကို လိုက်လုပ် ရတာပေါ့ဗျာ။ ဖြစ်ချင်တော့ ကလေးမြို့မှာနေတဲ ့သူ့ညီမများက သူတို့အကို အလောင်း မီးသဂြိုဟ်အမှီလာမယ်ဆိုသဗျ။ သူတို့လေယာဉ်ဆိုက်မဲ့ နေ့နဲ့ အချိန်ကလည်း အသုဘချမဲ့ နေ့၊အချိန်နဲ့ တိုက်နေပြန်ပါရော။ ဒါနဲ့ ကျနော့်မှာ ညနေသုံးနာရီခွဲလောက်အထိ ယောက္ခထီး ကြီး အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်စက်ထဲ မသွင်းနိုင်ပဲ သုသာန်ဝန်ထမ်းနဲ့ နားလည်မှု ယူပြီး အသုဘ ပို့တဲ့ သူတွေ ပြန်ကုန်တဲ့ အထိ အလောင်းဘေးမှာ ရပ်စောင့်နေရတာပေ့ါဗျာ။

အဲဒီမှာတင်ဗျာ။ အသက်သုံးဆယ်ကျော် အမျိုးသမီးတယောက် အူယားဖားယား ပြေးလာပြီး အလောင်းပေါ် မျက်နှာအပ်ပြီး အမလေး အမေရဲ့ သမီးကို မစောင့်တော့ဘူးလား လို့ ပြောပြော ဆိုဆို အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ငိုပါလေရောဗျာ။ ကျနော်လည်း ကြောင်အန်းအန်းနဲ့ ဘယ်နဲ့ ငါ့ယောက္ခထီးကြီးက သေကာမှ ဘယ့်နှယ့်မိန်းမဘာဝ ပြောင်းသွားရပါလိမ့်ပေ့ါ။

အော်။ ကျနော်က ဘယ်လိုလုပ်တားမလဲဗျ။ ကျနော်က အဲဒီမိန်းမကို ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ယောက္ခထီးကြီး ညီမလား ဘာလား မှတ်တာပေ့ါ။ တမီးနစ်ကျော်ကျော်လောက် ရှိမှ ငိုချင်း ချနေတဲ့ အမဟာ အလောင်းထိပ်မှာ ကပ်ထားတဲ့ စက္ကူကဒ်ပြားက စာကို ရုတ်တရက် ဖတ်မိပြီး ..” ဟင် ၊ ဦးကြည် တဲ့၊အမေ့အလောင်း ဟုတ်ဘူး‟ ဆိုပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ထွက်သွားရောဗျာ။တကယ်ပါပဲ ဗျာ။ အလောင်းဘေးနားမှာ အသင့်အနေအထား ရှိနေတဲ့ ကျနော့် ဇနီးဖက်က ဆွေတော် မျိုးတော် တွေလည်း မျက်ရည်တွေကြားထဲကနေ က္ကန္ဓြေမဆည်နိုင်ကြတော့ပဲ ပြုံးစိစိဖြစ် ကုန်ကြတော့တာပဲဗျို့။

ကဲ ဒီလောက်ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ ကြုံရမှတော့ ကြံတောအကြောင်း ၊သုသာန်အကြောင်း ၊မီးသဂြိုဟ်စက်အကြောင်း ကျနော်သိနေတာ ဘာဆန်းသလဲဗျာ။ အော် ... ။ ဘန်ကောက်သွား တဲ့အကြောင်းပြောပ့ါမယ် ဆိုကာမှ ကြံတောဖက်ရောက်နေပြန်ပြီဗျာ။ ဘန်ကောက်ဖက် လှည့်လိုက် ကြအုံးစို့နော် ။

(ဆက်လက် ရေးသားပါဦးမည်။)

၈၂။ နတ်မိမယ်တို့ပျော်စံရာ ။

ဘန်ကောက်သွားဘို့ဆိုတာလည်း သိပ်ခက်လှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်က လိုလိုမယ်မယ် သုံးနိုင်အောင်ဆိုပြီး ကြိုလုပ်ထားတာ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်။သွားခါနီးမှ ကြည့်လိုက်တော့ သက်တမ်းကုန်နေလို့ သက်တမ်းတိုးရမယ်ဆိုတော့လည်း အန်တီဆယ်ဟာ အထူးတပ်ဖွဲ့ အက်စ်ဘီက ဗိုလ်မှူးကြီး ဇဟိန်း နဲ့ သိပ်ရင်းနှီးနေတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးဇဟိန်း ရုံးခန်းကို တခေါက်သွားလိုက်ရုံနဲ့ ချက်ချင်းပြီးရော ဆိုပါတော့။အန်တီဆယ်နဲ့ ဗိုလ်မှူး ကြီး ဇဟိန်းက ရင်းနှီးဆို အဲဒီရက်ပိုင်းတွေတုန်းက ဗိုလ်မှူးကြီးဇဟိန်းရဲ့သမီး မင်္ဂလာဆောင်မှာ သတို့သမီး ဝတ်ဘို့ စိန်ထည်တချို့ အန်တီဆယ်သွားပို့တော့ ကျနော်ပါသွားသေး တယ်လေ။အဲဒီ စိန် ထည်တွေကို ဝယ်လေသလား ။ ငှားလေသလားတော့ ကျနော်လည်း သေချာ မသိဘူးဗျ။

ခရီးထွက်ဘို့ သုံးလေးရက်လောက်အလိုမှာ အန်တီဆယ်ဟာ ကျနော့်ကို အကူ အညီတခု တောင်းလာပြန်ပါတယ်။အဲဒါကတော့ တရုတ်ပြည်ကနေ သူတင်သွင်းလာတဲ့ ဘိလပ်မြေတွေ ထား စရာနေရာမရှိလို့ ဂိုဒေါင်ရှာပေးပါအုံး တဲ့ ။ အေးဗျ။ ထူးထူးဆန်းဆန်းက အဲဒီအချိန်က မြန်မာ တပြည်လုံးက လုပ်ငန်းရှင်တွေ စျေးသက်သာတယ်၊ အမြတ်ကျန်တယ်ဆိုပြီး တရုတ် ဘိလပ် မြေတွေ အပြိုင်အဆိုင်သွင်းလိုက်ကြတာ ဘိလပ်မြေထားစရာဂိုဒေါင်တောင် ရန်ကုန် မှာ ရှာမရတဲ့အထိဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ဗျ။ အမှန်တော့ အန်တီဆယ်ဟာ ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီး ဦးစော ထွန်းနဲ့ညှိပြီး ဘိလပ်မြေသွင်းလာတာပါ။ ဘိလပ်မြေတွေ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းရောက်မှ ဘာ အဆင်မပြေဖြစ်တယ် မပြောတတ်ဘူး။ ကျနော့်ကိုထားစရာဂိုဒေါင် အပူတပြင်း ရှာခိုင်း တော့ တာပါပဲ။ အင်းလေ။ ဘိလပ်မြေအိပ်တွေ သိုလှောင်စရာ မရှိလို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဆက် ထားရင် ရက်လွန်ကြေးနဲ့ မွဲသွားမှာပေါ့။

....

ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ဘိလပ်မြေအိပ်တွေကို ကျနော့်ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်တခုထဲမှာ ယာယီဂိုဒေါင်တလုံးဆောက်ပြီးလက်ခံထား လိုက်ရပါတယ်။ တကယ်တော့ အန်တီဆယ်ဟာ စီးပွားရေး အကွက်မြင်တယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။မကြာခင် ဆောက်တော့မဲ့ မြန်မာ့အမျိုးသမီး စီးပွားရေး စွမ်းဆောင်ရှင်များအသင်းအတွက် လိုအပ်တဲ့ ဘိလပ်မြေက အိတ်ရေသိန်းချီနေတာ မဟုတ်လား။ဒါကြောင့် သူက ကျနော့်ကို မင်းလိုတဲ့နေရာမှာ သုံးချင် ရင်လည်း သုံးလိုက်လို့တောင် လိမ်လိမ်မာမာ စကားဦးသန်းထားသေးဗျာ။ အဲဒီ အန်တီဆယ် အပ်ထားခဲ့တဲ့ ဘိလပ်မြေအိပ် လေးထောင်ဟာ ကျနော့် အောင်မြင်မှုတွေကို မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ် ရာမှာ သုံးတဲ့ ဘိလပ်မြေတွေ ဖြစ်လာပါတော့တယ် ။

ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာတုန်း ဟုတ်လား။ အဲဒါကို မပြောခင် ကျနော့် ကုမ္ပဏီဖွဲ့စည်းပုံလေးကို ပြော ထားမှ ဇာတ်ရည်လည် မယ်ထင်ပါရဲ့ ။

ကျနော့်ကုမ္ပဏီမှာ ကျနော်က မန်းနေဂျင်း ဒါရိုက်တာပေါ့။ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင် သုံးယောက်ရှိ လေရဲ့။ဦးလှမြင့်ဆိုတာ လက်ပံတန်းဇာတိ။ အထက်တန်းကျောင်းဆရာ လူထွက်၊ သူက

ရဟတ်ယာဥ်ပျက်ကျပြီး ကွယ်လွန်သွားရှာတဲ့ ၊နဝတ အတွင်းရေးမှူး(၂)ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး တင်ဦးရဲ့ ညီအရင်း ။ ကိုလှမြင့်ဟာ ကျနော့်ထက် လေးငါးခြောက်နှစ်လောက် ကြီးပါလိမ့် မယ်။ သူဟာ ဘီအီးဒီတက်နေကတည်းက ဖဲဝါသနာကြီးလွန်းလို့ စာမေးပွဲတဘုန်းဘုန်း ကျနေ ခဲ့သတဲ့ ။ကျနော့်တို့လှိုင်မြို့နယ်က နံမည်ကြီး ဖဲသမား ကျော်ဦး နဲ့ အဖွဲ့တွေပေါ့ဗျာ။ အမှန် တော့ ကိုလှမြင့်ကို ကုမ္ပဏီထဲမှာ နံမည်ထည့်ထားတာဟာ လိုလို မယ်မယ် ဝိတ်သုံး ရ အောင်သာ ထည့်ထားတာ ၊ သူ့အစုရှယ်ယာငွေ တပြားမှ မပါပါဘူး။

ကိုလှမြင့်ရဲ့ ထူးခြားချက်က ဒီလူဟာ အလုပ်တခုကို ဘယ်တော့မှ စွဲစွဲမြဲမြဲ မလုပ်တတ်ဘူး။ သူအားသန်တာက အမှုပွဲစားပဲ။ဘယ်ပြဿနာဆို ဘယ်လောက်ပေး ၊ သူ့အကိုနံမည်ပြောပြီး လိုက်ရှင်းမယ်။ ဘယ်ပါမစ်လိုချင်ရင် ဘယ်လောက်ပေး သူ့အကိုနံမည်နဲ့ လိုက်လုပ်ပေးမယ်။ ကျနော်က သူ့ကို ဣန္ဒြေရရ ဝွင်ကြီးကြီး တဝွင်နှစ်ဝွင် ဖန်ပြီး နေဘို့ပြောလည်း နားမဝင်ဘူးဗျ။ ခက်တာက သူဟာ အရက်သောက်ရင် ဘီအီးအရက်ဖြူကလွဲလို့ကျန်တဲ့ အရက်ကို မျိုမကျ ဘူးထင်ပါရဲ့ ။ဘီအီးမှ ဘီအီး ။ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ အရက်တိုက်တိုက် မသောက် ဘူး။ ပိုဆိုးတာက ကိုလှမြင့်ဟာ အဝတ်အစားဘိုသီဖတ်သီနဲ့ လူရှိသေရှင်ရိုသေဖြစ်အောင် မနေ တတ်ဘူးဗျာ။

ကိုလှမြင့် ဘီအီးကြိုက်ပုံနဲ့ ဝတ်ပုံစားပုံ ၊လုပ်ပုံကိုင်ပုံ ဟန်မကျပုံများ ကြုံတုန်းပြော လိုက်ရ အုံးမယ်။ ထိုင်ဝမ်ကလာ စီးပွားရေးအဖွဲ့အဖွဲ့တဖွဲ့နဲ့ ကုန်းမြင့်သာယာ ရှေ့တည့်တည့်က စား သောက်ဆိုင်မှာ လုပ်ငန်းကိစ္စညှိတုန်းကပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ ထိုင်ဝမ်သံရုံးသာ ဗမာပြည်မှာ မရှိတာ ထိုင်ဝမ်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် တချို့တော့ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့လာနေကြတာပါပဲ။ အဲဒီပွဲမှာ ထိုင်ဝမ်ဖက်က ရင်းနှီးမြှုပ်နံဘို့ကမ်းလှမ်းမှာဆိုတော့ ကိုလှမြင့်ကို ကျနော်က "ခင်ဗျား ည ရှစ်နာရီတိတိ အရောက်လာပါ။ ထိုင်ဝမ်ဧည့်သည်တွေ ကို အတွင်းရေးမှူး(၂) ရဲ့ ညီအရင်းကိုယ်တိုင်ပါလိမ့်မယ် "လို့ ကျနော်ပြောထားတဲ့ အကြောင်း အာပေါက်မတတ် ပြောထားခဲ့တယ်ဗျာ။ပြောခဲ့တုန်းကတော့ ခေါင်းလေးတငြိမ့်ငြိမ့်ပါပဲ။ ချိန်းထားတဲ့နေ့ မှာ ထိုင်ဝမ်အဖွဲ့ ဧည့်သည်ခုနစ်ယောက်လောက်နဲ့ ကျနော်တို့အဖွဲ့သုံးလေးယောက် စုစုပေါင်း ဆယ်ယောက်လောက်ဟာ စားစရာသောက်စရာတွေ မှာပြီး ကိုလှမြင့်ကို ရှစ်နာရီကတည်းက ထိုင်စောင့်လိုက်တာ ကိုယ်တော်ချောက ပေါ်မလာဘူးဗျို့။ကျနော်လည်း ဧည့်သည်တွေကို ကိုလှမြင့် လာမှာသေချာတဲ့အကြောင်း ၊ သည်းခံစောင့်ဘို့ မျက်နှာပူပူနဲ့ ထိုင်ဝမ်ဧည့်သည် တွေကို တောင်းပန်ထားရတာပေါ့ဗျာ။

ဆယ်နာရီလည်း ထိုးခါနီးရော ကိုတော်ချောက ဖုန်းဆက်လာသဗျ။ သူ့ကို စစ်တပ်လုံခြုံရေးက မသကာလို့ ဖမ်းထားလို့ ဆိုပဲ ။ကောင်းဗျာ။ ကျနော်လည်း ဖမ်းထားတဲ့နေရာကို မေးလိုက် တော့ ကျနော်တို့ထိုင်နေတဲ့ စားသောက်ဆိုင်နဲ့ ရှေ့တည့်တည့်က ကုန်းမြင့်သာယာ လုံခြုံ ရေး ဂိတ်မှာတဲ့ဗျား။

ကျနော်လည်း ဆိုင်အပြင်ထွက် ကားလမ်းကူးပြီး လုံခြုံရေးဂိတ်ကို အကျိုးအကြောင်း မေး တော့ ကိုလှမြင့်ဟာ မူးမူးနဲ့ ကုန်းမြင့်သာယာက လုံခြုံရေးဂိတ်ကို ကျနော်တို့နဲ့ ချိန်းထား တဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှတ်ပြီး ဝင်သွားရာက ပြဿနာ စတာတဲ့ဗျာ။ သူ့ကို ဖမ်းပြီး စစ်လား ဆေး လား လုပ်တော့ သူဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတင်ဦးရဲ့ ညီပါလို့ ဖြေရှင်းချက်လည်းပေးရော သူ့ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ပိုပြီး မယုံ သင်္ကာဖြစ် တော့တာပေါ့ဗျာ။ အေးလေ။ ပါးစပ်က ဘီအီးနံ့ တထောင်း ထောင်းထပြီး ဝတ် ထားတဲ့ အကျီ ကလည်း ကြေမွ စွန်းထင်းနေလေတော့ မယုံတဲ့သူ အပြစ် တော့ မဟုတ် ဘူးဗျို့။နောက်ဆုံး တော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတင်ဦးရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိ ဗိုလ်ကြီးစိုးနိုင် ကိုလှမ်းဆက် မှပဲ ကိစ္စပြီးသွားရော ဆိုပါစို့။

ဒါမျိုးက ဒီတပွဲတင်မကပါဘူး။ တကယ့်ပွဲကြီး ပွဲကောင်းတည်လိုက်ရင် ကိုလှမြင့်က ဒီအချိုး ကြီး ချိုးသဗျ။ကျနော်က ဝွင်ကြီးကြီး ဖန်မယ်လုပ်လိုက် ၊သူက ပေါက်ကရလုပ်လိုက်နဲ့ ပါပဲ။ ကျနော်အလုပ်မဖြစ်အောင် တမင်တကာ ဒီအချိုးချိုးနေတာတော့ မဟုတ် ဘူးဗျ။ အားမနာ တမ်းပြောရရင် ကိုလှမြင့်ဟာ ကလေကချေစိတ် မကုန်ဘူးဗျ။တကယ်ဆို ကိုတေဇတို့ ရသွား တဲ့ ဆိုဗီယက်ကနေ မြန်မာပြည်ကို လက်နက်သွင်းဘို့ ကိစ္စမျိုးမှာ ကျနော် တို့အုပ်စု ရနိုင် တာပေါ့။ ဟုတ်တယ်။ ရုရှကို လက်နက်ဝယ်ဘို့ စပြီးသွားတာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တင်ဦးပဲ။ အဲဒီအချိန်က ရုရှ စစ်သံမှူးကြီးဟာ ဗိုလ်မှူးကြီးသာဝင်းဗျ။အော် .. ဗိုလ်မှူးကြီးသာဝင်းနဲ့ လည်း ချိတ်ဘို့မခက်ပါဘူးဗျာ ။ သူ့သားမက်တယောက်လုံး ကျနော့် ကုမ္ပဏီမှာ ရှိနေ တယ်လေ။

....

ဟုတ်ပါတယ် ။ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်နောက်တယောက်က ကိုမြင့်ဌေးပေါ့ဗျာ။ ကိုမြင့်ဌေးနဲ့ ကျနော်က ထောင်ထဲမှာ သိလာတာဗျာ။ သူက ပြည်တွင်းရေကြောင်းမှာ လက်မှတ်စစ်လုပ်ရင်း အမှုဖြစ်ပြီး ထောင်ကျ လာတာ ဆို ပါတော့။ တနင်္သာရီတိုင်း ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး ဥက္ကဋ္ဌလုပ်ခဲ့တဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး သာဝင်း ဟာ သူ့ ယောက္ခမပေါ့ဗျာ ။ဘယ်လိုဘယ်ပုံ အမှုဖြစ်လာသလဲတော့ မမေးမိတော့ပါဘူးဗျာ ။ အမှုတွဲတွေက ဆယ်ယောက်ကျော်ဆိုတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးသာဝင်း လည်း

မကယ်နိုင်ဘူးထင်ပါ ရဲ့။ကိုမြင့်ဌေးဟာ ပြည်တွင်းသဘောင်္လက်မှတ်စစ် ဘ၀ကနေ တ၀တ ဉက္ကဋ္ဌသမီးနဲ့ ဖူးစာဆုံလို့မှ မကြာခင် ထောင်ကျခဲ့တာဆိုတော့ ထောင်ကအထွက်မှာ သူ့ ယောက္ခမ အသိုင်းအ၀ိုင်းကြား မှာ မျက်နှာငယ်နေရတဲ့အချိန် ကျနော့်ဆီပေါက်ချလာပြီး အလုပ်တောင်းရာက ကျနော့် ကုမ္ပဏီမှ ဒါရိုက်တာ ဖြစ်လာတော့တာပါပဲဗျာ။ သူ့ရှယ်ယာလား ။ တပြားမှ မပါကြောင်းပါဗျာ။ကျနော့်ဆင်လုံးထွင်လုံးတွေနဲ့ ဒါရိုက်တာ ဖြစ်လာတယ် ပြောကြ ပါစို့ဗျာ။

အင်း ၊နောက်ဆုံးတယောက်ကတော့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျနော်နဲ့ မဟာရန်သူတော် ဖြစ်လာမဲ့ မစ္စတာကူးမားပါပဲဗျာ။ သူက ဒလမြို့နယ်ဖက်က ဇာတိလို့ပြောတယ်။ ဟိန္ဒူဘာသာ၀င်ပါ။ မြန်မာပြည်ပေါက်စစ်စစ်ဖြစ်ပေမဲ့ သူ့နာမည်ကို မစ္စတာ တပ်ခေါ်မှ ကြိုက်သဗျ။သူက သဘောင်္သားအဖြစ် အချိန်တော်တော်ကြာလုပ်ခဲ့ဘူးတယ် ဆိုပါတယ်။ သဘောင်္အင်ဂျင်နီယာ chief အဆင့်နဲ့ လုပ်နေရာက မြန်မာပြည်မှာ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ စီးပွားရေးလုပ်ချင်တယ် ဆိုပြီး ကျနော့်ရုံးက မန်နေဂျာ ဦး၀င်းဖေကတဆင့် မိတ်ဆက်ပေးရာက ကျနော့် ကုမ္ပဏီထဲကို ရောက်လာတဲ့သူပါ။ကုမ္ပဏီအစုရှယ်ယာ၀င်ငွေ အဖြစ် သူ့ငွေ သိန်းသုံးဆယ်ပါပါတယ်။ ဒီငွေ သိန်းသုံးဆယ်ဟာလည်း ကျနော့်လက်ထဲကို ထည့်တာမဟုတ်ပါဘူး ။ သူကုမ္ပဏီထဲကို၀င်လာ တော့မဲ့အချိန်မှာ လမ်းငါးဆယ်ကိုရုံးခန်းပြောင်းမဲ့ အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတာကြောင့် ရုံးခန်း ပြောင်းစားရိတ်ကို သူက ကျခံတာနဲ့ ဒါကို အစုရှယ်ယာ၀င်ငွေ အဖြစ် သတ်မှတ်ပေးခဲ့တာပါ ။

တကယ်တော့ မစ္စတာကူးမားဟာ စိတ်ဓာတ်နူးညံ့ပြီး လူတော်တယောက်လို့ သတ်မှတ်လို့ ရ ပါတယ်။ ဥပဓိရုပ်လည်းကောင်းပါတယ်။ကျနော်သူ့ကို ကုမ္ပဏီထဲမှာ ပါ၀င်ခွင့်ပေးလိုက်တာ ဟာ ထင်ရာစိုင်းတတ်လွန်းတဲ့ ကျနော့်အတွက် အထိန်းအကွပ်လေး ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား ဆိုတဲ့ ရည် ရွယ်ချက်ပါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာကူးမားရဲ့ ကြီးစွာသော အားနည်းချက်ဟာ သူတပါးစကား ကို ယုံလွယ်လက်ခံတတ်ခြင်းနဲ့ ကျနော့် အပေါ်လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ဖို့ မူလကတည်းက ရည်ရွယ် ထားခြင်းပါပဲ။ တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ မြန်မာပြည်စီးပွားရေးလောကဟာ အလွန်တရာ ရှုပ်ထွေးဆန်းပြားလွန်းတာကြောင့် ကျနော်လို နေရာမျိုးစုံမှာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့တဲ့၊ ခေတ်နဲ့ အညီ ဖျံကျနေတဲ့သူ တယောက်ကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ချင်တာဟာ ခေတ်ကာလက အခြေအနေမပေးဘူးလို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်။

....

ဒီလိုနဲ့ ၁၉၉၆ခုနှစ် ဖေဖော်၀ါရီလမှာ ကျနော်ဟာ ထိုင်းနိုင်ငံကို အန်တီဆယ်နဲ့ အတူထွက်ခွာ လာခဲ့ပါတယ်။ အန်တီဆယ်ကတော့ စိန်အရောင်းအ၀ယ်နဲ့လာတာလို့သူ့စကားအရ သိရပါ တယ်။ စိန်တွေကို ဘယ်လိုသယ်တယ် ၊ဘယ်လိုရောင်းတယ်ဆိုတာ ကျနော်မသိပါဘူး။ မှတ်မှတ်ရရ လေဆိပ်ကို ကျနော့်ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့တွေလိုက်ပို့တော့ ကျနော်လည်စည်း စည်းမထား တာနဲ့ မစ္စတာကူးမားဟာ အဆင်သင့်ယူလာတဲ့ အနီရောင်လည်စီးတခုကို

လေဆိပ်အိမ်သာ ထဲမှာ သူကိုယ်တိုင်ကျနော့်ကို စည်းနှောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီ လည်းစည်းဟာ သေဒဏ်ပေးခံရမဲ့ တရားခံတယောက်ရဲ့ လည်ပင်းကို စွပ်လိုက်တဲ့ ကြိုးကွင်း ဆိုတာ နောက်ပိုင်းမှာ ကျနော်သိလာခဲ့ပါတယ်။

လေယာဉ်ပေါ်မှာတော့ ကော်ဖီခွက်ထဲကို ပြုပ်ကောင်းမှုန့် များထည့်ပြီး သောက်မိတာက လွဲ လို့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မရှိလှပဲ နတ်မိမယ်တို့ပျော်စံရာလို့ ခေါ်ဝေါ်သမုဒ်ကြတဲ့ ဘန်ကောက်မြို့တော်ကို ရောက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ ကျနော်တည်းခိုတဲ့ ဟိုတယ်က တည်နေ ရာကို ကျနော်ပြန်မပြောတတ်တဲ့ Manurah Hotel ပါပဲ။ မွန်ရာဇဝင်ထဲက မနူဟာ ဘုရင်ရဲ့ နာမည်များလားလို့ ကျနော်တွေးမိပါတယ်။ကျနော်ရောက်တဲ့အချိန်ဟာ Manurah Hotel ဖွင့်လှစ်တဲ့ဆယ်နှစ်ပြည့် တဲ့အချိန်နဲ့တိုက်ဆိုင်နေတာကြောင့် ဟိုတယ်အဝင်ဝမှာ Ten year anniversary ဆိုတဲ့ စာတမ်းကြီးကို ချိတ်ဆွဲထားတာတွေ့နေရပါတယ်။

ကျနော်ဟိုတယ်ကိုရောက်တော့ ညမိုးချုပ် ခုနစ်နာရီလောက်ဖြစ်နေပါပြီ။အနိတီဆယ်ကတော့ လေဆိပ်မှာလာကြိုတဲ့ ဘန်ကောက်က စိန်ကုန်သည် မာလဝါရီကုလားကြီးရဲ့ အိမ်မှာတည်း လေ ရဲ့ဗျာ။

....

ဟိုတယ်ခန်းထဲရောက်တော့ အပြင်ဖက်ကို ပြူတင်းပေါက်ကနေကြည့်လိုက်တာ ဟိုတယ် ဘေးမှာ ရောမကွန်ကရစ်တိုင်ကြီးတွေတွေ့သဗျ။ စပ်စုကြည့်တော့ မိုးပျံမီးရထား လမ်း အတွက် ဆို ပဲ။ ဟိုတယ်ခန်းထဲမှာ ကျနော်အရင်ဆုံး စရှာတာကတော့ အရက်ပုလင်းပါပဲ။ ဟုတ် တယ်လေ။ တယောက် တည်း ငေါင်တောင်တောင် ယောင်ချာချာနဲ့ဆိုတော့ အရက် သောက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာကိုး။ အခန်း ထဲက ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အရက်မျိုးစုံ ရှိနေတာ ကြောင့် ဈေးအသက် သာဆုံး အရက်ကိုရွေးလိုက်ရပါတယ်။ ပုလင်းလိုက်ဖြစ်နေတာကြောင့် ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းကို ခေါ်ပြီး လေးပက်လောက်မှာလိုက်တာ ဈေးက တယ်ကြီးသကိုး ။ နောက်ပိုင်း ရက်တွေ မှာ တော့ ဒီအရက်မျိုးကို ဟိုတယ်မှာယူတဲ့လေးပက်ဘိုးပေးရင် တပုလင်းလုံး အပြင်မှာ ဝယ်လို့ရနိုင် တာကို သိလာ တာကြောင့် ပုလင်းလိုက်ဝယ်ထားပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီကာလမှာ ကျနော်သောက်ချင်စားချင်စိတ် သိပ်မရှိလှပါဘူး။ အမေဆုံးတာ ကလည်း မကြာသေးတော့ ညညဆို အမေ့ကို အိပ်မက်မက်နေတာကြောင့် စိတ်ပြေလိုပြေငြား သောက်နေတာလည်းပါပါတယ်။

ကျနော်ဆိုတဲ့လူလည်ကလည်း ဟိုတယ်က ကျွေးတဲ့ မနက်စာ ဘူဖေးကို ကြိုက်သလောက် စားနိုင်မှန်းလည်း မသိ ၊အပြင်မှာလည်း ထွက်ပြီးဝယ်မစားတတ်ဆိုတော့ ထမင်းစားချိန်ဆို အန်တီဆယ်တည်းတဲ့ မာလဝါရီကုလားကြီးအိမ်သွားစားရပါတယ်။ မာလဝါလီကုလားကြီး အိမ်က ဟိုတယ်နဲ့ သိပ်မဝေးလှပါဘူး။နှစ်ရက်လောက်နေ့လည်စာရော ညစာပါ ကုလားကြီး အိမ်သွားစားနေတော့ အန်တီဆယ်က မြင်ပြင်းကပ်လာတယ် ထင်ပါ့ဗျာ။ " ကိုသက်နိုင် ၊ ခင်ဗျားဗျာ၊ ယောကျာ်းဆိုတာ စုံမှပေါ့၊ သွားစရာလည်စရာ ရှိတာတွေ လျှောက်လည်ပေါ့ ၊ ပက်ပုန်းတို့ ဘာတို့ သွားကြည့်ပေါ့ " ဆိုပဲဗျာ။ အော် ၊ အန်တီဆယ်က မွန္တလေးသူဆိုတော့ စကားပြောရင် ကျနော် နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ပြောတတ်ပါတယ် ။ အင်း ။ မြင်းကို ဂျီတပ်ပေးနေသလိုပါပဲ ဗျာ။

ဒါနဲ့ကျနော်လည်း ဒီလိုနေလို့ဖြင့် မသင့်ချေဘူး ။ ကိုယ်တိုင်လမ်းရှာပြီး ထွက်လည်မှ သင့် ပေတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး နောက်နေ့မှာ ပက်ပုန်းဖက် ကိုအငှားကားနဲ့ထွက်ခဲ့ပါ တော့ တယ်။ နေအုံးဗျ။ ပက်ပုန်း ဆိုတာ ဘာဘာညာညာ အစုံရတဲ့ နေရာဆိုပေမဲ့ တယောက်တည်း ကြ ဘို့ကျတော့ ပွဲဦးထွက် ခရီးစဉ်ဖြစ်နေတာကြောင့် စိတ်က သိပ်မရဲလှဘူး။ ဟိုလျှောက် ကြည့် ဒီလျှောက်ငေးနဲ့ နှစ်ည လောက်အချိန်ကုန်သွားပြန်ပါတယ်။

ဘန်ကောက်ရောက်လို့ လေးရက်မြောက်တဲ့နေ့ညမှာတော့ သိကြားမင်းဟာ မာတလီ နတ်သား ကို ဒရိုင်ဘာယောင်ဆောင်စေပြီး ကျနော့်ဆီကို လွှတ်လိုက်ပါတော့ တယ်။ ဖြစ်ပုံကတော့ အဲဒီညက ကိုးနာရီလောက်မှာ ဟိုတယ်ခန်းထဲက ဖုန်းသံမြည်လာလို့ ကောက် ကိုင်လိုက်တော့ "ဟယ်လို ၊ သူငယ်ချင်းလား " တဲ့ ၊ဘိုသံနဲ့ နုတ်ဆက်သဗျ။ ကျနော်လည်း ဟုတ်ကဲ့ပြောပါဆိုပြီး စကားပြန်လိုက်တော့ သူနံမည်က တိုနီဆိုပဲ။ သူက ဟိုတယ်ရှေ့မှာ တက္ကစီမောင်းပါသတဲ့ ။သူက ကျနော်တယောက်တည်း ဟိုတယ်ကို ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေတာကို သတိပြုမိပြီး ဆက်တာဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဖုန်းထဲကနေ လေးငါးခွန်းလည်း အချီအချ ပြောပြီးရော သူနဲ့ကျနော် ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောဖြစ်ပါတော့တယ်။ ဘန်ကောက်ဟာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အကြောင်း နတ်မိမယ်လေးတွေ ပေါကြောင်း ၊ညဖက်ရှုခင်းတွေ ၊လည်စရာ ပတ်စရာတွေကို စျေးသက်သက်သာသာနဲ့ သူလိုက်ပို့ပေးနိုင်ကြောင်း ဆွယ်တော့တာပဲဗျို့။ အော်၊ ကျနော် ဘာပြောစရာလိုသေးလဲဗျာ။ ကျနော်လိုအပ်နေတာကလည်း သူလိုလူမျိုးမဟုတ်လား။ တိုနီဟာ ကျနော်နဲ့ အသက်မတိမ်းမယိမ်း သုံးဆယ်ကျော်လောက်ပါပဲ။ သဘောကောင်းပုံ ရပါတယ်။

....

ကျနော်လည်း ဟိုတယ်ခန်းထဲပြန်၊ အဝတ်အစားလဲပြီး တိုနီခေါ်ရာနောက်ကို သူ့ကားရှေ့ခန်း ကနေမိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ပြီး ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်ခဲ့ရောဆိုပါတော့ဗျာ။ အော်၊ သူခေါ် သွားတာလည်း ပက်ပုန်းပဲဗျ။ ဆိုင်တဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ဘီယာတပုလင်းကို သုံးဆယ့်ငါးကျပ်နဲ့ ဝယ်သောက်လိုက်တော့ အဝတ်အစားမလုံ့တလုံဝတ်ပြီး တိုင်ပတ်ကနေတဲ့ ထိုင်းပျိုဖြူတွေကို တွေ့ရတော့တာပါ ပဲ။ လက်စသတ်တော့ တိုနီဟာ ကျနော့်ကို တကယ့်တောသား ထင်နေပုံ ရပါတယ်။ အဝတ်အ စား မပါတဲ့ မိန်းမတွေကိုတော့ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာကော အပြင်မှာပါ တွေ့ဖူးနေတာကြောင့် ကျနော့်စိတ်ထဲ တယ်ပြီး မထူးဆန်းလှဘူးဗျာ။ကျနော်ပြောပြီး ပါပြီကော ။ ကျနော်က သူတော် စင် ကြီး မဟုတ်ပါဘူးဆိုဗျာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော့်စိတ်ဟာ ဘယ်က ဘယ်လို အတွေးချော်သွား သလဲ မဆိုတတ်ဘူး။ ကျနော်အသက် ၁၉ နှစ်သားမှာ တက်ခဲ့ဘူးတဲ့ ဘိုကလေးဆရာအတတ်သင်ဆီကို ရောက် သွားသဗျာ။ မဆီမဆိုင်မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ဆိုင်ပါတယ်။ ၁၉၇၇ ခုနှစ် ဘိုကလေး ဆရာ အတတ်သင် ကျနော်တက်ခဲ့တုန်းကပေါ့။ သင်တန်းသားဦးရေ ငါးရာကျော်လောက်ထဲမှာ ကျနော်လို ၁၉ ၊၂၀ ချာတိတ်တွေရော ၊အိမ်ထောင်ရှင်တွေရော၊ လူပျိုလူလွတ်တွေပါ ပါတာကြောင့် ကျောင်းဖွင့်လို့ လေးငါးလလောက်လည်းကြာရော အတွဲလေးတွေကိုယ်စီနဲ့ ချိတ်မိကုန်ကြ ရောပေါ့ဗျာ။အဲ၊ ကျနော်ကတော့ အတွဲမရှာနိုင်သေးတာကြောင့် ခြွင်းချက် ဆိုပါတော့။

ဒီလိုနဲ့အဲသလို သင်တန်းဖွင့်ပြီး လေးငါးလကြာတဲ့ တခုသောနေ့မှာပေါ့။ သင်တန်းသားတွေ နံနက်တိုင်း မဖြစ်မနေ သွားပြီး စုဝေးရတဲ့ စုဝေးခန်းမကြီးထဲမှာ ညဖက်ရုပ်ရှင်ပြမယ် လို့ ထူး ထူးဆန်းဆန်းကြေညာသဗျ။ဘာဇာတ်ကားများပြမှာပါလိမ့် မေးမိတော့ ဘယ်သူမှ မဖြေနိုင်ဘူး ၊ အားလုံးယောင်ဝါးဝါးပဲ။ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းတော့ ကျန်းမာရေးပညာပေး ရုပ်ရှင်လိုလို ဘာလိုလို ပြောကြလေရဲ့ဗျာ။

ကျနော်အပါအဝင် သင်တန်းသား အားလုံးဟာ ပွဲငတ်နေတာကြောင့် ရုပ်ရှင်ဟေ့ ဆိုတာနဲ့ ဘယ်သူမှ ရိုက်ပြီး မလာခိုင်းရပဲ စုံစုံညီညီရောက်လာကြပါတော့တယ်။ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားက စုဝေးခန်းမကြီးရဲ့ စင်မြင့်နောက်ခံမှာ ကပ်ထားတာပေါ့ဗျာ။ အော် ၊ သတိရတုန်း ကြွားရအုံး မယ်။ ဆရာအတတ်သင် ကျောင်းသားဘဝမှာ ကျနော်က စာဂျပိုးမဟုတ်လား။ ဘိုကလေး ဆရာအတတ်သင်မှာ ပြုလုပ်နေကျ ပြည်ထောင်စုနေ့ ၊ အမျိုးသားနေ့၊ အာဇာနည်နေ့ စတဲ့ နေ့ကြီးရက်ကြီးတွေအတွက် အထိမ်းအမှတ် ဆောင်းပါးပြိုင်ပွဲ တွေမှာ အကြိမ်တိုင်းလိုလို ကျနော် ဆုချိတ်ခဲ့လေတော့ ခုံဖိနပ်ကို တဂေါက်ဂေါက်မြည်အောင် စီးပြီး အောက်ခံစွပ်ကျယ်၊ အပေါ်က တိုက်ပုံအကျီနဲ့ လက်ဝဲသမား ဂိုက်ဖမ်းပြီးဆုတက်တက်ယူခဲ့တဲ့ စင်မြင့်ကြီးပေါ့ဗျာ။

....

ညခုနှစ်နာရီခွဲလောက်မှာ ရုပ်ရှင်စပြတော့ ကာတွန်းကားဗျ။ ပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေး ရေတွင်းရေကန် သန့်ရှင်းရေး နဲ့ ရောဂါရစေတဲ့ ပိုးမွှားတွေ ပေါက်ပွားပုံတွေကို ပြတာ ပါပဲ။

ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ ကြည့်ရတာ ကောင်းပါတယ်။ ဗဟုသုတလည်း ရစရာပါပဲ။ သို့သော် အဲဒီအခန်းတွေပြပြီးလို့ တနာရီ ဝန်းကျင်လောက်လည်းရောက်ရော ရုတ်တရက် ပိတ်ကား ပေါ်မှာ ကိုယ်တုံးလုံးတီး ယောကျ်ား တယောက်ပုံ ဘွားကနဲပေါ် လာပါတော့တယ်။ သင်တန်း သား အထီးများက အသာလေး ငြိမ်နေပေမဲ့ သင်တန်းသူများကတော့ ဟာ ဟင် ဖြစ်ကုန်ကြ ပါတော့တယ်။

ဒါတင်ဘယ်ကမလဲဗျာ။ ကိုယ်တုံးလုံး မိန်းမပုံထပ်ပေါ်လာပြန်ပါတယ်။ သင်တန်းသူတွေလည်း နောက်လှည့်တဲ့သူလှည့် မျက်နှာကိုလက်ဝါးနဲ့ အုပ်သူအုပ် ဆူညံနေပေမဲ့ ရုပ်ရှင်ကတော့ ပြမြဲ ပြလျက်ပါပဲဗျာ။ ဟော့လူ၊ တလွဲတွေ လျှောက်မတွေးနဲ့လေ။ အဲဒါ ခင်ဗျားထင်နေသလို အပြာ ကား ပြနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သင်တန်းသားတွေအတွက် လိင်ပညာပေး။ ကာလသားရော ဂါ ပညာပေးကား ပြနေတာဗျ။

အစပိုင်းတော့ ယောကျ်ားမိန်းမသဘာဝ ဘယ်လို ဆက်ဆံကြတယ် ဆိုတာမျိုးကနေ ဘယ်လို ရောဂါ ရကြတယ်။ ရောဂါ လက္ခဏာက ဘယ်လိုဆိုတာ ရောဂါသည်တွေရဲ့ လိင်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေကို အသေးစိတ်အနီးကပ် ရိုက်ပြလိုက်တာ မကြည့်ရက် မမြင်ရက် စရာတွေချည်းပါပဲဗျာ။ရုပ်ရှင်ပြပြီး နောက်ပိုင်းရက်တွေ မှာ သင်တန်းသား အထီးတွေလည်း အမတွေကို မကြည့်ချင်၊ သင်တန်းသားအမတွေကလည်း သင်တန်းသား အထီးတွေကို မမြင်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်ကုန်ကြတော့တာပဲဗျာ။ သမီးရည်းစား အတွဲတွေ၊ ချိတ်တိတ် တိတ် ဖြစ်နေတဲ့ သူတွေတောင် ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်ကုန်ကြ ဆိုပဲ။ အော်၊ တလဝန်းကျင်ပေါ့ဗျာ။ အမြဲတမ်းတော့ ဘယ်စိတ်ကုန်ကြပါ့မလဲ ၊ ကာမဘုံသား ဆုံလည်နွား လို့ ဆိုတယ် မဟုတ် လား။

တိုနီက ပက်ပုန်းခေါ်သွားပြီး ထိုင်းမတွေ မလုံ့တလုံဝတ်ပြီးတိုင်ပတ်နေတာကို ပြတော့ ကျနော့် စိတ်က ဘိုကလေးဆရာအတတ်သင်ပြန်ရောက်ပြီး ရီချင်သလိုလို ပုံစံဖြစ်နေတာကို ဘေး က ကြည့်နေတဲ့ တိုနီက ကျနော်ဟာ ဒီဆေးလောက်နဲ့ မတိုးလောက်ဘူး ဆိုတာ သဘောပေါက် တယ်ထင်ပါ့ဗျာ။ ဘီယာတောင်ကုန်အောင် မသောက်တော့ပဲ .. လာကွာ ၊ နောက်တနေရာ သွားကြမယ်ဆိုတာနဲ့ ကျနော်လည်း ဖဝါးခြေထပ် ထပ်ချပ်မကွာ တိုနီနဲ့လိုက်ခဲ့ရ ပြန်ပါတယ်။

....

အမယ် ။ ဒီတခါ ခေါ်သွားတာကတော့ အဆန်းသားဗျာ။ FUCKING SHOW ဆိုပဲ။ အော် ။ အဓိပ္ပါယ်တော့ သိတာပေါ့ဗျာ။ ဘယ်လိုရှိုးမျိုးတုန်း ဆိုတာတော့ မသိတာအမှန်ပါဗျာ။ ကျနော် ကလည်း ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့ အနေနဲ့ ဟေ့ တိုနီ ဝင်ခသိပ်များနေရင် မကြည့်ချင်ဘူးနော် ပြောလိုက်တော့ တိုနီက မပူပါနဲ့ကွာ ။ သူများတွေ ဘတ်တထောင်ပေးရတဲ့နေရာကို မင်းကို ငါးရာနဲ့ ပို့မယ် ဆိုတာနဲ့ ဘယ်နေရာမှန်း ပြောမပြတတ်တဲ့နေရာကို တိုနီ့ကျေးဇူးနဲ့ ရောက်ခဲ့ပြန်ရောဗျာ။ ကျနော် အဲဒီ ရှိုးပွဲကို ရောက်သွားတော့ ညဆယ်နာရီကျော်ကျော် လောက် ရှိနေပြီဗျ ။

အဲဒီရှိုးပွဲလုပ်တဲ့နေရာဟာ အပြင်ဝင်ပေါက်ကနေ ကြည့်ရင် သိပ်မသိသာလှပေမဲ့ အထဲဝင်လိုက်တော့မှ ရောမခန်းမကြီး ဖြစ်နေသဗျာ။ခန်းမကြီးထဲမှာ စင်မြင့်တခုလည်း ရှိလေရဲ့ ။ထူးထူးခြားခြား တွေ့မိတာကတော့ စင်မြင့် အရှေ့ပိုင်းက ခပ်မြင့်မြင့်နေရာမှာ ကြိုးတန်းပြီး ရောင်စုံဘောလုံးလေးတွေ ချိတ်ထားလေရဲ့။ စင်ပေါ်မှာ မိန်းကလေးတွေက ကိုယ်တုံးလုံး ချွတ်လျှောက်ပြနေတာကို ကျနော်လည်း ဘာစိတ်ညာစိတ်မှ မဖြစ်ပဲ အသာငြိမ် ကြည့်နေ လိုက် တာ ဆယ့်ငါးမီးနစ်လောက်ကြာတော့ အထူးအစီအစဉ်တွေ တင်ဆက်ပါတော့မယ်ဆိုတဲ့ ကြေညာသံထွက်လာသဗျ။ အော်၊ လုံးစေ့ပတ်စေ့တော့ ကြေညာနေတာကို ဘယ်နားမလည် ပဲဗျာ ။ဒီလိုပဲ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းပေါ့။

ဒီမှာတင် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ခပ်ငယ်ငယ် ထိုင်းပျိုဖြူတယောက် စင်ပေါ်တက်လာပြီး ဝတ်လစ်စလစ်နဲ့ကော့ကော် ကန်ကားလုပ်ပြတော့သဗျ။ အဲ ၊ အဲဒီကော့ကော်ကန်ကားလည်း ကျနော့် စိတ်ထဲ သိပ်ဆန်းလှတယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ဗျာ။ အဲဒီမိန်းမပျိုဟာ ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက် ရင်းလက်နှစ်ဖက်ကို အနောက်ကိုထောက်လိုက်ပြီး သူ့ခါးကို ညှစ်သလိုလို မြင်လိုက်ရတဲ့ အချိန်နဲ့ တပြိုင်တည်းလိုလို စင်မြင့်ရှေ့က ကြိုးတန်းပေါ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ဘောလုံး တလုံးဟာ " ဖောင်း " ကနဲပေါက်သွားလိုက်တာကျနော် လန့်တောင်သွားသဗျာ။ သေချာ ကြည့် လိုက်တော့မှ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ မတော်တရော်နေရာမှာ ထိုးသွင်းထားတဲ့ ဖန်ချောင်းလိုလို ပြောင်းဝ ကနေ ပန်းပွားလေး တွေတပ် ထားတဲ့ မြှားလေးတွေ ထွက် လာတာကိုး ။ အောင်မလေး ၊

ထူးပါဆန်းပါပေ့ဗျား။ ဒီမှာတင် ပရိသတ် ထဲက ကြိုက်တဲ့ ဘောလုံး အရောင်တွေကို ပြောခိုင်းပြီး သူက ခါးကော့ လိုက် ပစ်ပြလိုက် လုပ် လိုက်တာ ဘောလုံးတွေ တဖောင်းဖောင်း ပေါက်ကုန်တော့တာ ပဲဗျို့။ တယ်လဲ ချိန်သား ကိုက် သကိုး ။ဘယ်ကာလကများ ဘယ်လောက်ကြာကြာ လေ့ကျင့်ထား ပါလိမ့်ဗျာ။

ဒါတင်ဘယ်ဟုတ်အုံးမလဲဗျာ။ မတော်တရော်နေရာနဲ့ ဘီယာပုလင်းတွေဖောက်ပြ၊ နောက် ဆော်ဒါပုလင်းထဲက ဆော်ဒါတွေကို မတော်တရော်နေရာထဲထည့်ပြီး နောက်တော့ ပြန်ညှစ် ထုတ်လိုက်တာ အရောင်တွေနဲ့ပြန်ထွက်လာ ပြန်ရော ။အင်း ကြည့်ရတာ ဗဟုသုတတော့ ရပါ ရဲ့။ မြန်မာ့လူမျိုး တောကျကျ ကျနော်လိုကောင်မျိုးအတွက်တော့ တယ်ပြီး သတိစရာတော့ မဟုတ်လှဘူးဗျို့။

အဲသလို မဟုတ်တမ်းတရား ကြုံကြုံဖန်ဖန်ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်တွေ လျှောက်လုပ်ပြနေလိုက်တာ တနာရီနီးပါး ရှိမယ်ထင်တယ်ဗျာ။ ဒီလောက်တင် ပြီးပြီ မှတ်တယ် ။နောက်ဆုံး အထူးခြားဆုံး အစီအစဉ် တင်ဆက်ပါတော့မယ် လုပ်ပြန်ရောဗျာ။

....

ကျနော့်စိတ်ထဲမတော့ ကြည့်ပြီးတာတွေတောင် ဆန်းလှပြီထင်နေတာ ဒီ့ထက်ဆန်းတာ ဘာများပါလိမ့်ဆိုပြီး ဆက်ကြည့်နေလိုက်တော့ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် လူငယ်တယောက် ကိုယ်တုံး လုံး တက်လာပြီး ဟန်ရေးပြပြန်သဗျ။မကြာပါဘူးဗျာ။ ထိုင်းမလေးတယောက် ထိုနည်းလည်း တက်လာပြီး ဟန်ရေးပြပြန်တာပါပဲ ။ ဟန်ရေးလည်း ပြပြီး ကြရော .... ဟန်ရေးထက်ပိုတာ ဆက်လုပ်ကြရောဆိုပါတော့ဗျာ။ လူပုံအလယ် တော်တော်ကို မျက်နှာပြောင်တိုက်တဲ့ အစီ အစဉ် ပါလားဗျာ ။ဘာလုပ်ကြတယ် ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားဖာသာ ဆက်ပြီး စဉ်းစား ပေတော့ ဗျာ။ ကျနော်တော့ ပြောမထွက်တော့ဘူးဗျို့။အင်း ၊ ကြည့်နေရင်းနဲ့ နားထင် နားရင်းတွေ တောင် ပူလာတော့တာပဲဗျာ ။

ဘာတုန်းဗျ။ ခင်ဗျားကြည့်ပုံက ကျနော်က မရိုးမသားစိတ်တွေ ဖြစ်နေတယ် ထင်လို့လား။ အဲဒီရှိုးပွဲအခန်းထဲမှာ ကျနော်တယောက်တည်းဗျ။ တိုနီက အပြင်မှာကျန်နေခဲ့တာ ။ အမှန် ပြောရရင် ဘာစိတ်မှ မပေါ်တဲ့ အပြင် ကြည့်နေရင်း နည်းနည်းတော့ လန့်လာသလိုပဲဗျာ။

"ဗျာ"၊ ဘာလို့ ငြိမ်ကြည့်နေသတုန်းဟုတ်လား။ ခက်ပါလား။ ကျနော်က ဘာမှန်းမသိသေး တော့ သူတို့ ဘာကို ရည်ရွယ်တယ် ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ အစအဆုံးကြည့် နေတာပေါ့ဗျာ။ အစအဆုံးမကြည့်ပဲ ကိုယ်မကျွမ်းကျင်တဲ့နေရာမှာ ထင်မြင်ချက် မပေး ကောင်းဘူးလေ။

....

အော် ... ဇာတ်လမ်းကို နားမလည်ပဲ ဘာမှ မသိပဲ ထင်ရာမြင်ရာ စွတ်မပြောရဘူးဆိုတာ ကျနော့်မှာ သင်ခန်းစာ ရှိဘူးတယ်ဗျ။ ပထမအကြိမ် သင်ခန်းစာက မင်္ဂလာဒုံ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ရခဲ့တဲ့ သင် ခန်းစာပါပဲ ။ ကျနော်ကျောင်းဆရာလုပ်နေတဲ့ ၁၉၈၀ ဝန်းကျင်နှစ်တွေတုန်းက မင်္ဂလာဒုံ တိုင်းခန်းမမှာ ရုံမတင်ရသေးတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားအသစ်တွေ ပြတယ်ဗျ ။ဟုတ်တယ်။ တပ်တွင်း မိသားစုတွေအနေနဲ့ ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ဈေးကြီးပေးပြီး ဝယ်မကြည့် နိုင်ကြတာကြောင့် အထူးအခွင့်အရေးအနေနဲ့ ပြတယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ တပ်တွင်းမိသားစု တင်မဟုတ်ပါဘူး ။ ဘယ်သူလာကြည့်ကြည့် ကြည့်လို့ရပါတယ်။

တနေ့တော့ ရှစ်ဆယ့်ရှစ်အရေးအခင်းမှာ ပေါင်ကြားထဲက ပုဆိုးကို ထုတ်ခြင်းခတ် ကျည်ဆံ ဝင်ပြီး ကံကောင်းလို့မသေခဲ့တဲ့ ကျနော့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကျောင်းဆရာ ကိုတင်မြင့် နဲ့ အဲဒီရုပ်ရှင် ရုံမှာ ဒါရိုက်တာဝင်းဖေရဲ့ နှင်းဆီနီ အိပ်မက် ဇာတ်ကား၊ ရုံတင်တာနဲ့ သွား ကြည့်ဖြစ် ကြတယ်ဗျာ။ ဖြစ်ချင်တော့ ကိုတင်မြင့်နဲ့အတူ အူလည်လည်ချာတိတ်တကောင် ပါလာသဗျာ။ ဒီချာတိတ်က ငါးတန်းလောက်နဲ့ကျောင်းထွက်ပြီး လက်သမားလေးဘာလေး လိုက်လုပ်နေတာတဲ့ဗျာ ။ ဒီကောင့်နာမည်က ကုလားတဲ့ဗျ ။တကယ့်ကုလားမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အသားမဲလို့ ကုလားလို့ ခေါ်ကြတာပါ ။သူ့အကိုအောင်တင်တို့ မောင်မောင်တင်တို့လည်း ကျနော်နဲ့ အသက်မတိမ်း မယိမ်း ကျနော့်သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ ။

....

မင်္ဂလာဒုံတိုင်းခန်းမထဲကို ကျနော်တို့ရောက်တော့ ရုပ်ရှင်ကပြနေပြီဗျ။ ကျနော်တို့ သုံး ယောက်လည်း မှောင်ထဲမှာ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ကြိုးစားရှာပြီး ပိတ်ကားပေါ်က ရုပ်ရှင်ကို ကြည့် လိုက်တော့ ဇာတ်လမ်းက ဆယ်မီးနစ်စာလောက် ကျော်သွားပြီထင်ပါရဲ့ ။ ကျနော်လည်း ဇာတ်ကား အဆက်အစပ်ကို ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် တွေးယူပြီး ဆက်ကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။ ဇာတ် ကားက အိမ်ထောင်ရေး ဇာတ်ကားဗျ။ စကားပြောခန်းတွေတော့ များတယ်။ဒါရိုက်တာ ဝင်းဖေ ရဲ့ ရိုက်ချက်တွေ စကားပြောတွေ ဆိုတော့ တရုံလုံးက ပရိသတ်ဟာ တုတ်တုတ် တောင် မလှုပ်ပဲ အသက်ရှူသံတောင်ကြားရလောက်အောင် စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီကားမှာ မေယုအကယ်ဒမီရတဲ့ အခန်းတွေမှာ စကားပြောပိုင်လွန်းလို့ ပရိသတ်က ပိုပြီး ငြိမ်သက်နေကြသဗျ။ကျနော်နဲ့ ကိုတင်မြင့်ကြားမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကုလားကို ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ သူလည်း တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘူးဗျ။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ အော် .. ကုလား လည်း ဒီလို အိမ်ထောင်ရေးအသားပေး ဇာတ်ကားတွေ ကြည့်တတ်သားပဲလို့ တွေးပြီး အထင် ကြီးနေမိသဗျ။

ဒါပေမဲ့ဗျာ။ ရုပ်ရှင်ကားပြလို့ မီးနစ်လေးဆယ်သာသာလောက်လည်း ရောက်ရော ကျနော့် ဘေးမှာ တချိန်လုံးငြိမ်ပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတဲ့ ကုလားဟာ ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ တဲ့ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ .. ဘာတွေပြနေတာလဲကွာ ... ဆိုပြီး ထအော်လိုက် တာ တရုံလုံးကို ဟိန်းထွက်သွားတော့တာပဲဗျာ။ သူ့အသံကျယ်ကြီးကိုလည်း ကြားရော ရုံထဲက ငြိမ်သက်စွာ အားပေးနေတဲ့ ပရိသတ်ဟာ အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲပြီး ဟေ့ ၊ဘယ်က အရူး လည်းကွ ။ မကြည့်တတ်ရင် ရုံထဲက ထွက်။ ဆိုပြီး တခဲနက် မေတ္တာပို့ကြပါလေရောဗျာ။ ကျနော်နဲ့ ကိုတင်မြင့်ဗျာ ။ခေါင်းတောင်မဖော်ရဲဘူး။အသာလေးကုပ်နေလိုက်ရတယ်။ ရုပ်ရှင်ပြီးလို့ ရုံပြင်ရောက်တော့မှ ကုလားရာ မင်းဘာဖြစ်လို့ ထအော်ရသလဲ မေးမိတော့ ဟ၊ ဆရာတို့ ကလည်း ဒီဇာတ်ကားက စကားတွေချည်းပြောနေတာ၊ လက်သီးထိုးခန်း သေနတ်ပစ် ခန်း တွေလည်း တခန်းမှ မပါပဲ လူတွေငြိမ်နေတာများ ကျနော်အံ့ဩလွန်းလို့တဲ့ ။အော် ၊လက်စသတ်တော့ ကိုရွှေကုလားက ရုပ်ရှင်မှန်ရင် လက်သီးထိုးရမယ် ၊သေနတ်ပစ်ရမယ် အသေတွက်ထားပေသကိုး။

ဒါတင်ဘယ်ဟုတ်သေးလဲဗျာ။ နောက်တကြိမ် အလားတူ အဖြစ်မျိုး ကြုံခဲ့ဘူးသေးသဗျ။ ဒါလည်း ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာပါပဲ။ဒီတခါပါလာတဲ့အဖော်က မောင်မောင်သန့်တဲ့။ သူက ကျနော် ဂျီတီအိုင်တက်တုန်းက သူငယ်ချင်းပါပဲ။ ကျနော်နဲ့စာရင်း ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်လောက် ငယ်ပါ တယ်။ နှစ်ယောက်သား မြေနီကုန်း ညဈေးတန်းမှာ မူးနေအောင်သောက်ပြီး၊ ကိုယ်တော်ချော က အိမ်မပြန်ချင်သေးပါဘူး၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြရအောင် နားပူတာနဲ့ ရတနာပုံရုပ်ရှင်ရုံထဲဝင်ပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖြစ်ပါလေရော။ အဲဒီကားက အကယ်ဒမီမောင်တင်ဦးရဲ့ မမစိမ်း ဆိုတဲ့ကားဗျာ။ မင်းသားက ဇင်ဝိုင်း၊ မင်းသမီးက ခင်သန်းနုဆိုတာတော့ မှတ်မိနေတယ်။ ကျနော်တို့ဝင်သွား တော့ ထုံးစံအတိုင်း ရုပ်ရှင်ပြနေပါပြီ။ ရုပ်ရှင်က အချစ်ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပေမဲ့ မောင်တင်ဦးရဲ့ လက်ရာဆိုတော့ ပရိသတ်က ငြိမ်ပြီး အာရုံကျနေတုန်း မောင်မောင်သန့်ဆိုတဲ့မောင်က မူးမူး နဲ့

"ဘာတွေလဲကွာ။ စကားများနေတာနဲ့ အချိန်ကုန်တယ် " ဆိုပြီး အသံကျယ်ကြီး နဲ့ ထ အော် ပြန်တာကြောင့် တရုံလုံး ဝိုင်းပြီး မေတ္တာပို့လိုက်ကြတာ သောက်ထားတဲ့ အရက် တောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိပါဘူးဗျာ ။

အေးလေ၊ ကျနော်လည်း အဲသလို အတွေ့အကြုံမျိုး နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ရှိထားလေတော့ ၊ဘာမှန်း သေချာမသိသေးတဲ့ အဲဒီ ရှိုးပွဲကို ပွဲပြီးတဲ့ အထိအသံမထွက်ပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး ကြည့်နေလိုက် တယ်လေ။

....

အဲဒီရှိုးပွဲခေါ် မလား။ ဟိုဒင်းပွဲခေါ် မလား။ အဲဒီကနေအပြန်လမ်းမှာ တိုနီက "ဘယ်နှယ့်လဲ ၊ ကောင်းရဲ့လား"မေးတော့ ကျနော်လည်း အလိုက်သင့် တခါမှ မကြည့်ဘူးပါကြောင်း ကောင်း လှ ပါကြောင်းလည်း ပြန်ပြောလိုက်ရော တိုနီက ဒီ့ထက်ကောင်းတာ ရှိသေးသတဲ့ဗျား။ အော်၊ သက်ခိုင်ပဲဗျာ။ အဖော်ကောင်းရင် ငရဲပြည်ကို သုံးခေါက်လောက်အသွားအပြန်လုပ်ချင်တဲ့ ကောင်မို့ နောက်ညရှစ်နာရီလောက်မှာ ပို၍ထူးဆန်းသော နေရာကို တိုနီနဲ့ အတူ ချီတက် ခဲ့ကြပြန်ပါတယ်။ ဘန်ကောက်မြို့ကိုအခုမှ တခေါက်ရောက်ဘူးတဲ့ ကျနော့်အဘို့ တိုနီ ဘယ်ကနေဘယ်ကို မောင်းနေတာ ဆိုတာ မသိပဲ နာရီဝက်လောက်အကြာမှာ တခုသော အဆောက်အဦးကြီးထဲကို ရောက်ခဲ့ပြန်သဗျ။ကျနော်တို့ရောက်သွားတာ အဲဒီအဆောက်အဦး ရဲ့ ဒုတိယထပ်ထင်ပါရဲ့။ဝင်ကြေးပေးစရာမလိုသေးတာနဲ့ တိုနီပါ ဝင်လိုက်သဗျ။ အထဲ လည်းရောက်ရော အခန်းကျယ်အလွတ်ကြီးတခုထဲမှာ သီချင်းတီးလုံး အသံခပ်တိုးတိုး ကြားနေ ရတယ်ဗျာ။အဲဒီခန်းမကျယ်ကြီးထဲကနေ တဆစ်ချိုးလည်း ကွေ့လိုက်ရော .. ဟိုက် ရှားလ ဘတ်။ မှန်အလုံတပ်ထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ လှပျိုဖြူလေးတွေပါလားဗျာ။ အဲဒီမှန်လုံ ခန်းထဲမှာ အဝါရောင် ဝမ်းဆက်ဆင်တူဝတ်စုံတွေနဲ့ ထိုင်းမလေးတွေ အယောက်တရာ လောက်ကို ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ။အခန်းထဲမှာ လှေခါး ထစ်ပုံစံလုပ်ထားပြီး ထိုင်းမလေးတွေဟာ ထိုင်ရင်းတသွယ် ရပ်ရင်းတဖုံ နည်းမျိုးစုံနဲ့ အလှပြ နေကြလေရဲ့ဗျာ။နေဦး ။ မှန်ခန်းအပြင်မှာ ကျနော်နဲ့ တိုနီတင်မဟုတ်ဘူးဗျ။ မျက်နှာဖြူ ပုရိသ ပရိသတ်ဆယ်ယောက်လောက်လည်း မှန်ခန်းထဲကို နွားပွဲမှာ နွားရွေးသလိုစိတ်ဝင်တစား ရှုစားနေကြ လေရဲ့ဗျာ။ နောက်တော့ လူမိုက်ရုပ်ပေါက်နေတဲ့ ဝန်ထမ်းတော်တော်များများလည်း အသင့် အနေအထားနဲ့ တွေ့နေ ရတယ်။

မြို့ရောက်တောသား ကျနော်လည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့ကြည့်နေလိုက်တာ ဘေးက တိုနီက လက်တို့ပြီး မင်းကြိုက်တာရွေး ၊ခေါ် လာတရာပဲ ဆိုတော့မှ အရိပ်အကဲနားလည်တော့သဗျာ။ ကျနော်သိလိုက်ပါပြီ။ ဒီနေရာကို ဝင်လာပြီးမှ မဝယ်ချင်သေးဘူး ပြောပြီး ပြန်ထွက်လာလို့ ရတဲ့ နေရာမျိုး ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး။ကျနော်လည်း ဟန်မပျက် ချော်လဲ ရောထိုင်ပြီး မြန်မာ့ သတ္တိကို ပြဘို့ မှန်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲက တယောက်ယောက်ကို ရွေးရပါ တော့တယ်။

....

အင်း ၊ အဝတ်အစားကြောင့်လား၊ လိမ်းချယ်ထားတဲ့ မိတ်ကပ်တွေကြောင့်လား။ ကျနော်ကပဲ တုံးလွန်းနေသလားလို့ မပြောတတ်တော့ဘူးဗျို့ ။ ကျနော့်မျက်စေ့ထဲတော့ မှန်ခန်းထဲက ထိုင်းပျိုဖြူအားလုံးဟာ အားလုံးလှနေတော့တာပါပဲ။ အော်။ ဒါကြောင့်လည်း နတ်မိမယ်တို့ ပျော်စံရာ လို့ ခေါ်ဝေါ်သမုံ ပြုကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ဆယ့်ငါးမီးနစ်လောက်လည်း သေသေချာချာ စေ့ စေ့ စပ်စပ်ကြည့်ပြီးရော ကျနော်ဟာ အလှဆုံးလို့ထင်ရတဲ့ မိန်းမပျိုလေးကို ရွေးလိုက် ပါတော့ တယ်။ ရွေးပြီးတော့ ဒေါ်လာတစ်ရာကို ကောင်တာမှာသွားရှင်းလိုက်တဲ့အခါ ကျနော်နဲ့ ထိုင်းမလေး ကို အဲဒီအဆောက်အဦးရဲ့ ခြောက်ထပ်မြောက်အခန်းကို လူမိုက် ရုပ်ပေါက်နေတဲ့ ထိုင်းတ ယောက်က လိုက်ပို့ပါလေရောဗျာ။ဘုရားစူးပါစေ့ဗျာ။ အဲဒီစိတ်နဲ့ လျှောက်လုပ်နေတာ မဟုတ် ရပါဘူး။ပေါက်တဲ့နဖူးထူးမှ မထူးတော့တာ။ ခြောက်ထပ်မြောက်ကတခုသော အခန်းထဲ လည်း ရောက်ရော အဲဒီထိုင်းမလေးက ဘာမပြောညာမပြော သူ့အဝတ်အစားတွေကို ချွတ် လည်း ချွတ်ချလိုက်ရော လူပါး ပုလင်းထိမှန်းသိတော့တာပဲဗျာ။လက်စသတ်တော့ မယ်မင်းကြီး မတွေက မှန်ခန်းထဲမှာ မီးစုံးဓာတ်ပါတဲ့ မီးရောင်ထိုးထားလို့၊မျက်နှာတခုတည်းကွက်ပြီး အလှ ချယ်ထား လို့ ပြိုင်သူရှုံး နှုန်းဖက်မတူအောင်လှ နေကြတာကိုး။ သူ့ကိုသေချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ မွဲခြောက်ခြောက် အသား အရည်နဲ့ ၊ကျနော့်စိတ်ထဲ ဝဲခြောက်တွေလိုလိုတောင် ပါသေး ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဘယ်နယ့်ဗျာ။ ရန်ကုန်မှာ သူ့ထက်အဆရာထောင်သာတဲ့ ဒိတ်ဆိုတဲ့ မိန်းမ လှတွေနဲ့တွဲလာတာဆိုတော့ တော်တော်ကို စိတ်ကုန်စရာပါပဲဗျာ။

နောက်ဆုံးတော့ သူရေချိုးပေးတာ နှိပ်နယ်ပေးတာ ဘာညာသာရကာတွေ ဆက်သာလုပ်နေ ရတယ် စိတ်ထဲမတော့ ဖွဲတယ်တယ် ပါပဲဗျာ။ ဘာဗျ။ ကွန်ဒုံးပါလား။ ကျနော်အဲသလောက် မတုံးပါဘူးဗျာ။ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ လျှောက်မမေးနဲ့လေဗျာ ။တခါတလေ အလိုက်သိစမ်း ပါဗျ ။

....

နောက်နေ့တွေမှာတော့ နတ်မောက်သားလူလည်တယောက် တိုနီ့အကူအညီ မလို တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်အစွမ်းကိုယ်အစနဲ့ပဲ ဘန်ကောက်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ပတ်တယားဆိုတဲ့ ကမ်းခြေကို ရောက်ခဲ့ ပြန်ပါတယ်။ပတ်တယားဆိုတဲ့ ကမ်းခြေဟာလည်း ကျနော်လိုတော သားအဖို့ နတ်ဘုံနတ်နန်းလိုပါပဲဗျာ။ ဖြစ်ချင်တော့ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကြုံရပြန်ရောဗျို့။ ကျနော်က တည်းခိုခန်းတခုမှာ အခန်းငှားပြီး တခုခုသောက်ရအောင် ကမ်းခြေဖက်ကို လျှောက်လာတော့ ထိုင်းငနဲတကောင်က ကျနော့်ကိုလမ်းပြ " Guide " လိုသလားမေး ပါလေရောဗျာ။ အသက်က ခပ်ငယ် ငယ်ပါဗျာ။ ရှိလှ နှစ်ဆယ်ကျော်ပေါ့။

ကျနော်လည်း အဆင့်သင့်လေခြင်းဆိုပြီး တနေ့ကိုသုံးရာန်းနဲ့ဈေးတည့်ရာကနေ အတူတူ သောက်ဖြစ်စားဖြစ်ရောဆိုပါတော့ ။ နှစ်ယောက်စလုံး လက်ရည်ညီညီ သောက်လိုက်ကြတာ ညနေ ခြောက်နာရီဝန်းကျင်လောက်လည်း ရှိရော ၊သူက ကျနော့်ကို ဘယ်မှာတည်းသလဲ ၊အခန်းကိုပြန်ကြမယ် ၊သူပါလိုက်ခဲ့မယ် ဆိုတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့ကြရောဗျာ။ အခန်းထဲလည်း ရောက်ရော သူ့အမူအရာက နည်းနည်း ထူးခြားလာတယ်ဗျ။ ကျနော့်မတော်ရာကို တောင် ကိုင် မြောက်ကိုင်လုပ်ပါလေရော ။ ကျနော်က ဒီကောင်မူးနေလို့ ဖြစ်မှာပါလို့ တွေးနေတုန်း သူ့အပေါ်အကျီကိုလည်း ချွတ်လိုက်ရော ကျနော် မျက်လုံးပြူးရတော့တာပဲဗျို့။ လား၊လား၊ သူ့ ရင်ဘတ်က ရင်သားတွေဟာ ယောကျာ်းတန်မဲ့ တော်တော်ကြီးနေတာပါကလား။ သေချာကြည့်လေ ဂုံညင်းဒိုးသာသာလောက် ဝိုင်းစက်နေတဲ့ သူ့ရင်သားတွေက ထင်ရှားလေပဲဗျာ။ သောက်ကျိုးနည်း။ လက်စသတ်တော့ ဒီမောင် မိန်းမရှာ "ဂေး"ပဲ။ ဂေးအခွင့်အရေးတို့ ဘာတို့လည်း ကျနော်ကြားဘူးပေမဲ့ ဒါမျိုးတော့ မနှစ်မြို့လှဘူးဗျာ။ဒါနဲ့ကျနော်လည်း သူ့မဟုတ်တမ်းတရား မလုပ်နိုင်ခင် သူ့ရင်ဘတ်ကိုဆောင့်တွန်းပြီး အခန်းအပြင်ထွက်ခိုင်း လိုက်ရပါတော့တယ်။

ပတ်တယားမှာ တညအိပ်၊ ဘန်ကောက်ကိုပြန်လာခဲ့ပြီး နောက်တရက်မှာ အာယုဒ္ဓယ ဖက်ကို တက္ကစီတစီး ပုတ်ပြတ်ငှားပြီး ခြေဦးလှည့်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ငွေရေးကြေးရေးလား ၊ ဘာမှ ပူစရာ မရှိတဲ့အချိန်ပေါ့ဗျာ။ အာယုဒ္ဓကို ရောက်တော့ လူတိုင်းသိပြီးတဲ့အတိုင်း ရှေးမြန်မာဘုရင်တွေ တိုက်ပွဲဖြစ်တုန်း လက်စွမ်းပြထားတဲ့ ဘုရားပျက်တွေ စေတီပျက်တွေပဲတွေ့ရတာပါပဲ။ ထူးခြား

တာက အဝင်လမ်းမကြီးရဲ့ညာဖက်က နန်းတော်လိုလို၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းလိုလို အဆောက်အဦးတွေက ပြန်ပြီး မွမ်းမံထားပေမဲ့ လက်ဝဲဖက် တလျှောက်က ဘုရားဆင်းတု တော်တွေရော စေတီတွေပါ မီးတိုက် ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီး ထားတာကို နောင်လာနောင်သား များကြည့်ရှု နိုင်ရန် ရေးမူမပျက် ထိန်းသိမ်း ထားကြလေရဲ့ဗျာ။ အင်း ။ စစ်ဆိုရင် ဘယ်စစ်မှ မကောင်းတာ သွား သတိရမိသဗျ။ စစ်ဆိုတာမျိုးဟာ ရန်ငြိုးရန်စတွေ၊ ပြာပုံတွေ၊ မျက်ရည် တွေကိုပဲ ချန်ထားခဲ့တတ်ကြမျိုးမဟုတ်လား။

ဘန်ကောက်မှာ နောက်ထပ်နေတဲ့ နှစ်ရက်မှာတော့၊ အန်တီဆယ်နဲ့အတူ မြဘုရားဖူး၊ ဆောက်လက်စဘိုင်ယုတ် ဟိုတယ် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင်ကို အန်တီဆယ့် အဆက်အသွယ်နဲ့ ဟိုလျှောက်ကြည့် ဒီလျှောက်ကြည့်လုပ်ရုံက လွဲလို့ဘာမှ ကျနော် မလေ့လာဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

စုစုပေါင်းကိုးရက်လောက်ကြာတော့ အန်တီဆယ်က နက်ဖြန်ပြန် မယ်လို့ ဖုန်း ဆက်လာပါတယ်။ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း အိပ်ကပ်ထဲက လက်ကျန်ငွေကို ဝယ်စရာရှိတာ ဝယ် ၊ ဖြုန်းစရာရှိတာဖြုံးပြီး နောက်နေ့မနက်မှာ လေဆိပ်ကို ထွက်ဘို့ အဆင့်သင့်ဖြစ်နေတုန်း အန်တီဆယ်ဆီက ဖုန်းဝင်လာပြန်ပါတယ်။ လေယာဉ်ခရီးစဉ် ဖျက်သိမ်းသတဲ့ဗျာ။အေးဗျာ၊ အဲဒါမှ ဂျောက်ကျတာပါပဲဗျို့။ပါလာသမျှပိုက်ဆံ သူဌေးသုံး သုံးလိုက်ပြီဆိုတော့ နောက်ထပ် နေရမဲ့ တရက်အတွက် ကျနော့် အိတ်ကပ်ထဲမှာ ဘတ်အကြွေတွေပဲ ကျန်တော့တယ်လေ။ အန်တီဆယ့်ဆီ သွားတောင်းရင် ရပေမဲ့ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် တရက်စာတော့ ဒုက္ခခံလိုက်မဟဲ့ ဆိုပြီး မနက်စာကို ဟိုတယ်မှာ စား၊နေ့လည်စာကို ဘတ်အကြွေ လေးဆယ်နဲ့ ကွတ်တီယို(ထိုင်းမုန့်ဟင်းခါး) ဝယ်စားပြီး ဟိုတယ်ဘက် လမ်းလျှောက်ပြန်လာတော့ ကိုရွှေတိုနီ က မိုးပျံ တံတားတိုင် ကြီးအောက်ကနေ ကျနော့်ကို လှမ်းခေါ်သဗျာ။တနင်္ဂနွေနေ့မို့ သူကားမ ထွက်ပဲ နား တာကြောင့် ကျုပ်ကို ဘီယာအတင်းတိုက်ပြီး ဧည့်ခံသဗျ။

ညစာလား။ တိုနီကောင်းမှုနဲ့ပဲ မနူရာဟိုတယ်ရဲ့နောက်ဖက်မှာ ရှိတဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်း ကားဒရိုင်ဘာတွေ သောက်ပွဲစားပွဲလုပ်နေတဲ့နေရာကို ဖွတ်ခေါ်ပြီး ဧည့်ခံပြန်တာကြောင့် ညစာ ကိစ္စငြိမ်းပြန်ရောဗျာ။ အလကားတော့ စားခဲ့သောက်ခဲ့တာ မဟုတ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ သူတို့ ဝါသနာပါတဲ့ လက္ခဏာလေးဘာလေး ကြည့်ပေးရင်းပေါ့။ ဗျာ။ ကျနော် လက္ခဏာ ကြည့်တတ်သလား။ ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ။ အာယုလေခါ၊ညာဏလေခါ၊ ဟဒယလေခ တို့ဘာ တို့လောက်သာ နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်တတ်ပြီး ဥပမိရုပ်ကြည့် ဖြီးရဖြန်းရတာပေါ့။ ဒီလူမျိုးက တယ်လည်း ဒါမျိုးကို အထုံဝါသနာ ကြီးသကိုး။ လျှောက်ဖြီးနေတာကိုပဲ ညတစ်နာရီထိုးတဲ့ အထိ၊ဟိုလူက လက်ဝါးလာဖြန့်လိုက်၊ ဒီလူက လက်ဝါးလက်ဖြန့်လိုက်နဲ့ ဗေဒင်ဆရာ လက်မလည်ဘူး။ အော်၊ ထိုင်းလို ဘယ်ဟော တတ်မလဲဗျ။ဘိုလိုတတ်သလောက်ပြောတာကို တိုနီက ဘာသာပြန်ပေါ့။

....

နောက်တနေ့နေ့လည်မှာ ကျနော် ဘန်ကောက်ကနေ ရန်ကုန်ကို ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ကျနော့်လည်ပင်းကို စွပ်မဲ့ ကြိုးကွင်းက အဆင့်သင့် စောင့်ကြိုနေပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျနော့်အောင်မြင်မှုတွေကို ပြည်ဖုံးကားချမဲ့ ကြိုးမိန့်ဆိုပါတော့ ။

၈၃။ ပျံလေတဲ့ ငှက်ခါး ။

ဘန်ကောက်က ပြန်ရောက်ပြီး နောက်နေ့မှာ ကျနော်ရုံး တက်တော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း မန်နေ ဂျာ ဦးဝင်းဖေ တယောက်ရုံးမတက်ဘူးဗျ။ ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ကျနော့်ဝန်ထမ်းတွေထဲမှာ ဦးဝင်းဖေ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က နည်းနည်းတော့ ဆန်း တယ်ပြောရမယ်။ ဦးဝင်းဖေဟာ အသက် ခြောက်ဆယ် ကျော်နေပါပြီ။ သူ့သားအကြီးဆုံး တောင် ရန်ကုန်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မီတီမှာ အရာရှိ အဆင့်ဖြစ်နေပြီ လို့ဆို ပါ တယ်။ နေဦးဗျ ။ သူ့သားအလတ်ကောင်လည်း မြန်မာ့အသံမှာ လုပ် တယ်လို့ ပြောဘူးတယ် ။ဦးဝင်းဖေဟာ ဝန်ထမ်းဘဝက ကာကွယ် ရေးဝန်ကြီးဌာနငွေစာရင်းရုံးမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဘူးသတဲ့ ။သူ ဟာ အရွယ်ကောင်းတုန်းက ကျနော့်လို ခပ်ရှုပ်ရှုပ် ခပ်ပွေပွေ ထင်ပါရဲ့ ။ အခုလည်း ပထမဇနီး ဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက် ဒုတိယအိမ်ထောင်နဲ့ နေရာ ကနေ အိမ်မှာနေရတာ ပျင်းလှချည့်ရဲ့ ၊ လစာဘယ်လောက်ပဲ ရရ အလုပ်တခု လက်ဆုပ် လက်ကိုင်ပြ ချင် လို့ပါ ဆိုပြီး မစ္စတာ စီ ကူး မားအဆက်အသွယ်နဲ့ ကျနော့်ရုံးခန်းကို ရောက် လာရော ဆိုပါ တော့ဗျာ ။

ဦးဝင်းဖေရဲ့ အကောင်းဆုံး အရည်အချင်းကတော့ ပါးရည်နပ်ရည်ရှိခြင်းနဲ့ ကျနော့် အထာကို ကောင်းကောင်းနပ်ခြင်း ပါပဲဗျာ။ အဲ၊ နောက်တချက်က သူဟာ အိမ်မှာ ထိုင်မနေချင်တဲ့သူမို့ ရုံးတက်အလွန်မုန်ပါတယ်။ကျနော်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလဲ ဆိုးချင်သလောက်ဆိုး မိုက်ချင်သလောက်မိုက် အလိုက်သိရင် တော်ပြီဆိုတဲ့ လူစားမျိုးဆိုတော့ ဦးဝင်းဖေလို လူမျိုးကို သူနဲ့ သင့်တော်ရာမှာ သုံးနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်တာကြောင့် လက်ခံထားတဲ့ သဘောလည်း ပါ ပါ တယ်။ ဦးဝင်းဖေရဲ့ အဆိုးဆုံး အချက်ကတော့ အသက်ခြောက်ဆယ်သာ ကျော်တယ် ။ မိန်းမကိစ္စမကင်းချင်သေးဘူးဗျာ။ ကျနော်လစ်ရင်လစ်သလို အဲဒီကိစ္စမျိုးတွေ ရှုပ်တတ် တယ်။ နောက်တချက်က တကယ့်ကို အပေါင်းအသင်းစုံတဲ့လူဗျာ။သတင်းစာဆရာကြီး ဦးသာဘန်း တို့ မြန်မာသံအဆိုတော်ကေတုဝင်းထွဋ်တို့လည်း တခါတခါ ရုံးကို ခေါ်လာ တတ်လေရဲ့။ ဦးဝင်းဖေနဲ့ အတွဲဆုံးကတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်ကနေ အငြိမ်းစား ယူလာတဲ့ ဦးချစ်ဝေ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဗျ။ ဦးချစ်ဝေလည်း အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် မူဆလင်အဘိုးကြီးပဲဗျ။ သူ့ကြည့်ရတာ မူဆလင်ပုံ မပေါက်ပါဘူး ဗျာ။ တကယ့်ဗမာရုပ်ပါပဲ။ အဲဒီဦးချစ်ဝေကတော့ တကယ့်ကို လူအေးဗျာ။ သူဟာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာကြည့် တိုက်မှာ ဆရာဦးသော်ကောင်း တို့ ၊ ဆရာဇော်ဂျီတို့နဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ခဲ့ဘူးသတဲ့ ။ အော် ။ ခင်ဗျား မှတ်မိလား။ ကျနော့်ကို ဆူးလေဘုရားလမ်းက ဒေါ်ရိတ်ကြီး အသုပ်စုံဆိုင်မှာ ရုပ်ရှင်မင်းသား ကြီးမြတ်လေးနဲ့ မိတ် ဆက်ပေးတဲ့ ဦးချစ်ဝေဆိုတာ သူပေါ့ဗျ။

....

တခါတခါလောကကြီးက အဆန်းသားဗျာ။ ဦးချစ်ဝေလို ခပ်အေးအေးခပ်ကုပ်ကုပ်နေတတ်သူ နဲ့ ဦးဝင်းဖေလို ခပ်ရှုပ်ရှုပ်အဘိုးကြီး နှစ်ယောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေ အဖြစ်တွဲနေနိုင်တာ ကျနော့်ဖြင့် အံ့သြလို့မဆုံးဘူး။တကယ်ဆို ဦးဝင်းဖေက မူးလာပြီ ဆိုရင် ရစ်စရာလူ လျှောက်ရှာတတ်တဲ့ လူမျိုးဗျ။ ကျနော်ကလည်း အသောက်သမားဆိုတော့ သူတို့ နဲ့ တွဲသောက်ဘူးတဲ့ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတာမို့ ဦးဝင်းဖေစရိုက်ကို ကျနော်ကောင်းကောင်း

သိနေတယ်။ သူကမူးလာရင် ကျနော့်ကိုသာ နတ်နေကိုင်း အနေနဲ့ချန်ထားတာ ကျန်တဲ့သူ အကုန်ရစ်ပဲ။ သူရစ်တာ အခံရဆုံးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဦးချစ်ဝေပေ့ါဗျာ။ ဦးဝင်းဖေက မူးလာတာနဲ့ ဦးချစ်ဝေကို သူကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာပါ မချန် စွတ်ရစ်တတ်တဲ့သူဗျ။ တခါတခါများ ဦးချစ်ဝေခမျာ ဦးဝင်းဖေရစ်လို့ မျက်ရည်ကျရတာ မျိုးတောင် ရှိလေရဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်က မတည့်လည်း တရက်နှစ်ရက်ပဲဗျာ။လူကြီးတွေသာဆိုတယ်၊ ကလေးတွေလို ခုစိတ်ကောက် လိုက် အခုပြန်ခေါ်လိုက်နဲ့ ဘေးက အမြင်မတော်လို့ ဝင်ပြီးဖြန်ဖြေမိတဲ့ သူသာ မျက်နှာပျက် ကျန်ရစ်ရော ဆိုတဲ့ အတွဲပါပဲဗျာ။

အမယ် ၊ သတိရတုန်းမို့ပြောရအုံးမယ်။ ဦးဝင်းဖေအပေါင်းအသင်း စုံတဲ့နေရာမှာ သူ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်က ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းကိုတောင် အလုပ်ရှာ ပေးဘို့နားပူခဲ့ဘူးသတဲ့ဗျာ။ ကျနော်လည်း မယုံတဝက် ယုံတဝက်နဲ့ ..

" ဆရာဖေ ၊ ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါဗျာ " လို့လည်း ပြောမိရော ၊ နောက်နေ့မှာ ဦးဝင်းဖေဟာ သူ့မှတ်စုစာအုပ်ကြားထဲမှာ တရိုတသေ သိမ်းထားတဲ့ ဗလာစာရွက်လေး တရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာလေးတစောင် ယူလာပြသဗျာ။

" ရော့ ၊ ဆရာသက် ၊ ဖတ်ကြည့်ပါ " ဆိုလို့ကျနော်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ကျနော်နံမည်မမှတ်မိတော့တဲ့ လူတယောက်ဆီကို ဆရာလွန်း ဆိုတဲ့ လက်မှတ်နဲ့ အလုပ်တနေရာ ကူညီရှာဖွေပေးဘို့ အကူအညီတောင်းတဲ့ စာဗျ။ လက်ရေးက ခပ်ရှည်မျောမျော၊ ဖောင်တိန်မှင် အပြာနဲ့ရေးထားတာဗျာ။ ဆရာလွန်း ဆိုတာ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းပါကလား။ ကျနော် လည်း ဦးဝင်းဖေလိုလူရှုပ် တယောက်ကို တနိုင်ငံလုံးက လေးစားရတဲ့ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းလို လူမျိုးက ထောက်ခံစာရေးပေးတယ်ဆိုတာ အံ့ဩ လွန်း လို့ ..

" ဟား၊ ဆရာဖေ ၊ ဒီစာဟာ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ရေးတာလား"

ဆိုတော့ သူ က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ....

" ဟုတ်တယ် ၊ ဆရာသက်ရ ၊ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းက ရေကျော်ဖက်မှာနေ ဘူးတယ်။ကျနော်ကလည်း ရေကျော်သားဆို တော့ ကျနော့်ဦးလေးတယောက်အဆက်အသွယ် နဲ့ ဆရာကြီး ဆီကနေ ထောက်ခံစာရအောင် တောင်းခဲ့ဘူးတာ၊ ဆရာသက် မယုံရင် ဆရာကြီး လက်ရေးမြင်ဘူးတဲ့သူ တယောက်ယောက်ကို ပြကြည့်ပေတော့ " တဲ့ဗျာ။ အမယ်၊ ဒီစာကို ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ရေးပေးလိုက်တာ မှန်ပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဦးချစ်ဝေက လည်း ထောက်ခံသဗျာ။ ကျနော်သေချာအောင် အခေါက်ပေါင်းများစွာ ပြန်ဖတ်ကြည့်တော့ ထူးခြားချက်တခုက အဲဒီစာဟာ အလုပ်တခုခန့်ပေးဘို့ရေးထားပေမဲ့ သာမန်သူလိုငါလိုလူ ရေးထားတာမျိုးမဟုတ်ပဲ နဘေတွေကာရန်တွေ ပါနေသဗျာ။ ကျနော်လည်း အဲဒီစာလေးကို

တရိုတသေသိမ်းထားရင်း ၊ ကဗျာအတို အစတွေ တောင်စပ် ခြောက် စပ်လုပ်နေတဲ့ ဂီတီအိုင်ဆင်း၊ ကျနော့်တူတော်မောင် မျိုးမင်းနိုင်လိုချင်လှချည့်ရဲ့ဆိုလို့ ပေးလိုက်ရသဗျာ။

....

အဲဒီ ဦးဝင်းဖေက ရုံးမပျက်စဘူး ၊ အပျက်ထူးနေတာကြောင့် တခုခုတော့ ထူးနေပြီလို့ ထင်လိုက်မိပါတယ်။ နေ့လည် ထမင်းစားချိန် လည်း ရောက်ရော ကိုမြင့်ဒွေးက ဆရာသက် ၊ ဒါ ၊အန်တီဆယ့် ဘီလပ်မြေတွေ ရောင်းထားတဲ့ စာရင်း ဆိုပြီး စာရွက်တရွက် လာထိုး ပေးသဗျ။

ကျနော်လည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကိုယ့်နားကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသဗျာ။ ဒါနဲ့ ကိုမြင့်ဒွေးကို သေချာထိုင်ခိုင်းပြီး အကျိုး အကြောင်း မေးလိုက်တော့ မစ္စတာ စီကူးမားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် နဲ့ အန်တီဆယ့် အပ်ထားတဲ့ ဘီလပ်မြေတွေကို ရောင်းပစ်လိုက်ကြပြီ တဲ့ဗျာ။

ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ကမ္ဘာမြေကြီးနဲ့ မိုးကောင်းကင် ဖောက်ထိုးမိုးမျှော် ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ကုန်တယ်လို့ကို ခံစားလိုက်ရပါ တော့တယ်။ ဒီပြဿနာဟာ မီးခိုးကြွက်လျှောက်သလို နောက်ဆက်တွဲ ပြဿ နာတွေ တပြုံကြီးပေါ်လာတော့မယ်ဆိုတာ ချက်ချင်း သိလိုက် တယ် ဗျာ။ကျနော်က စီကူးးမား ကို ချက်ချင်းခေါ်လိုက်ပြီး .. ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်လိုက်ရတာလဲ လို့ လည်းသေချာ မေးရော ၊ သူက အတိတ်မေ့သလိုလို ထီလက်မှတ်ပျောက်သလိုလို ယောင်ဝါးဝါးလုပ်နေပါ လေရောဗျာ။ သူ့အကြောင်းပြချက်က အဲဒီ ဘီလပ်မြေ အိပ် တွေရောင်းပြီး ကုမ္ပဏီမှာ လိုအပ် တာတွေ ဝယ်လိုက်ခြမ်းလိုက်ပြီး တချို့ကို ကုမ္ပဏီပေးရန်ရှိတဲ့ အကြွေးတွေ ဆပ်လိုက်ဆိုပဲ။

ကျနော်ဒေါသထွက်လွန်းလို့ဘာပြောရမှန်း တောင် မသိတော့ပါဘူး။ကျနော် ရန်ကုန်မှာ မရှိ တုန်း စီကူးမားပါဝါပြချင်ဇောနဲ့ ဘီလပ်မြေ အိပ်တွေ ထုတ်ရောင်းလိုက်ရင် ဒုက္ခလို့ တွေးပူ မိတာကြောင့် "ဒီဘီလပ်မြေတွေဟာ ကျနော်တို့ပိုင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အန်တီဆယ် ခဏ အပ်ထားတာပါ"လို့ ဖုန်းအကြိမ်ကြိမ် ဆက်ခဲ့ပါသဗျာ။ အဲဒီကြားထဲကကို ကိုယ်တော်ချောက ရောင်းဖြစ်အောင် ရောင်းလိုက် သတဲ့ ဗျာ။

အင်း၊ ငြိုဟ်ဆိုးကတော့ အဖော်အပေါင်းနဲ့ ဝင်ပြီပေ့ါဗျာ။ ဒီလူဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ခဲ့တယ် ဆို တာ ဒီနေ့အထိ ကျနော် အဖြေရှာလို့ မရသေးဘူးဗျာ။ တကယ်ဆို ကုမ္ပမှာ အကြွေးပူဆိုလို့ ထူးထူးခြားခြား ရှိလှတယ်လည်း မဟုတ်၊ ကျနော်ဘန်ကောက်ကို သွားတာလည်း ခဏ တဖြုတ် ပြောလို့ရတဲ့ ဆယ်ရက်ပါပဲဗျာ။ကျနော်ကောက်ချက်ဆွဲလို့ရတဲ့ အချက်ကတော့ စီကူးမားဟာ ကျနော် လူရာဝင်နေတာကို မရှုစိမ့်နိုင်လွန်းလို့ ကျနော်ကို သိက္ခာကျရာ ကျ ကြောင်း တချက်တည်း နောက်ကောက်ကျအောင် အလဲထိုးလိုက်တာ ဆိုတဲ့ အချက် ပါပဲ။ ခန့်မှန်းကြည့်ရတာ ကျနော် နောက်ကောက်ကျသွားရင် ကျနော့်နေရာကို သူဝင် နိုင် မယ်လို့ ယုံကြည်မျှော်လင့်ပုံပါပဲ။ တကယ် တော့ သူဒီလိုလုပ်လိုက်တာဟာ ဘယ်ဖက်က ကြည့်ကြည့်

၊ဘာကောင်းကွက်မှမရှိပဲ ၊သူ့ဘ၀နစ်မွန်းဘို့အတွက် သူကိုယ်တိုင်ဖော်လိုက် တဲ့ ဆေးပါပဲ။ ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ။ သူနဲ့ကျနော် ကမ္ဘာရန် ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ် တခုပါပဲ။

....

စီကူးမားကြည့်ရတာ သူလုပ်လိုက်တဲ့ အလုပ်ရဲ့နောက်ဆက်တွဲကို မှန်မှန်ကန်ကန် ခန့်မှန်း တတ်ပုံမရပါဘူး။ သူလုပ်တဲ့ အလုပ်ဟာ မမှားဘူးဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ခပ်အေးအေးပါပဲ။ အမှန်တော့ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်ဆိုတာ ဒီနေရာမှာ သုံးရမဲ့စကားပါပဲဗျာ။ အဲဒီအချိန်က မြန်မာပြည် စီးပွား ရေးဈေးကွက်ရဲ့ အထာကို သူသိတယ်ဆိုတာဟာ မူကြိုအဆင့်လောက်ပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ စီးပွားရေးလောကမှာ ယုံကြည်မှုဟာ အသက်တမျှအရေးကြီး ပါတယ်။ယုံကြည်မှုပျက်ပြားသွားရင် ဘာအလုပ်မှ ဆက်လုပ်လို့မရတတ် တာမျိုးပါ။ ဂြိုလ်ဆိုး ဝင်ပြီပေါ့ဗျာ ။

မှန်ရာကို ပြောရရင် ဒီပြဿနာကို ကျနော်ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ ဆိုတာ ကျနော်မသိတော့ပါဘူး။ ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျား သေချာသိထားဘို့က ကျနော်ဟာ လူလည်ဆိုပေမဲ့ လူလိမ်စာရင်းမှာ မပါပါဘူး။ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ လိမ်ရဲတဲ့ စာရင်းမှာ ကျနော်မပါပါဘူး။ကျနော်လည်း စိတ် ကိုအတတ်နိုင်ဆုံးငြိမ်အောင်ရင်း အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းနိုင်မဲ့နည်းလမ်းကို စဉ်းစားနေတုန်း သုံးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာတော့ မနက်ကိုးနာရီလောက်မှာ အန်တီဆယ့် ဆီက ဖုန်းဆက် လာပါတယ်။ ဆက်တဲ့ အကြောင်းကတော့ သူ့ဘီလပ်မြေတွေကို ဆောက်လုပ် ရေး ဝန်ကြီးက ဝယ်ဘို့သဘောတူလိုက်တာကြောင့် သူ့ဘီလပ်မြေတွေကို ချက်ချင်းသယ်မယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ။ ပြဿနာက စပါပြီ။ ကျနော်လည်း ဘီလပ်မြေသယ်တဲ့ကားတွေ မလွှတ်ပါနဲ့ အုံး။

ကျနော် ရှင်းပြစရာရှိလို့၊အန်တီဆယ့်အိမ်ကို ကျနော် အခုချက်ချင်း လာခဲ့ပါမယ် ဆိုတာ တောင် ဆေးမမှီတော့ပါဘူး။အန်တီဆယ်က မင်းရှင်းပြတာနောက်မှ ရှင်းပြတော့ အခုပဲ ဘိလပ်မြေ သယ်မဲ့ကား တွေလွှတ်လိုက်ပြီတဲ့ဗျာ။ဂိုဒေါင်လိပ်စာလား ။ သိတာပေါ့ဗျာ။ အခု ပြန်သယ်မဲ့ကားတွေဟာ ဘိလပ်မြေလာပို့တုန်းက ကားတွေပဲလေ။

……………………………………

မနက်ဆယ်နာရီလောက် အန်တီဆယ့်အိမ်ရောက်သွားတော့ အန်တီဆယ်ဟာ၊ဘိလပ်မြေတွေ ရောင်းထားပြီးကြောင်း၊ ဘန်ကောက် သွားနေတဲ့ ရက်တွေမှာ ရောင်းလိုက်တဲ့အကြောင်း၊ အကြောင်းစုံကို သိပြီးနေပါပြီ။ ဘိလပ်မြေသွားသယ်တဲ့ သူ့မန်နေဂျာက သတင်း ပို့ထားပြီ ပေါ့ဗျာ။ကျနော်လည်း အိမ်ထဲဝင်လိုက်ရော အညာသူအန်တီဆယ့်ရဲ့ မျက်နှာဟာ ဒေါသ ဖြစ်တာထက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ တာ အတော်သိသာပါတယ်။ ကျနော့် မျက်နှာကိုလည်း မြင် ရော အန်တီဆယ်က .. မင်းကွာ ။ မင်းဒီလို လုပ်လိမ့်လို့ ငါ အိပ်မက် တောင် မမက်ခဲ့ဘူး တဲ့ ။နိုင်ငံကျော်လူလည်ကြီး ကျနော်လည်း ဘာစကားပြော ရမှန်းကို မသိ တော့ပါဘူးဗျာ။ ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချပြီး ဒီကိစ္စကို ရက်ပိုင်းအတွင်း ကျနော်ပြေ လည်အောင် ဖြေရှင်း ပေးပ့ါ မယ်ဆိုတဲ့ ကတိနဲ့ ကျနော်ပြန်လာခဲ့ရပါ တော့တယ်။ ကျနော့်ကြီး ပမ်းအားထုတ်မှုမှန် သမျှ သဲထဲရေသွန်ဘဝရောက်သွားခဲ့ပါပြီ။ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ပေါ်လာမဲ့ ဂယက်မျိုးစုံ ကိုလည်း ကျနော် မှန်းဆလို့ ရသွားပါပြီ။

ကျနော်ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ နောက်တနေ့မှာ အန်တီဆယ်ဟာ ကျနော်တို့ ဘိလပ်မြေ ပြဿနာကို ရွှေကမ္ဘာဦးလှကြည်ကို အသိ ပေးလိုက်ပါတော့တယ်။ဘိလပ်မြေအိပ်ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဘို့ အန်တီဆယ့်အိမ်မှာ အန်ကယ် ဦးလှကြည်၊ စီကူးမားနဲ့ ကျနော်တို့ ဆုံကြတဲ့အခါ အန်ကယ်ဦးလှကြည်ဟာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဖြစ်ခဲ့ တယ်ဆိုတာ မယုံကြည်နိုင်တဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ပါပဲဗျာ။ ဒီပြဿနာဟာ ကျနော် လုံးဝမသိပဲ ဖြစ်သွားရတဲ့ ကိစ္စပါလို့ လူအများရှေ့မှာ ဖွင့် ဟနေလို့ ပြီးမဲ့ ကိစ္စမဟုတ်သလို အဲသလို အကြောင်းပြချက်မျိုးလည်း ပေးချင် စိတ် မရှိ တော့ပါဘူး။ကျနော်လည်း ဘာလိုစကားလုံးမျိုးနဲ့မှ မဖြေရှင်းတတ်တော့တာကြောင့် အန်ကယ် ဦးလှကြည်ရေးပေးသမျှ စာချုပ် တွေမှာ လက်မှတ် ထိုးပေးလိုက်တော့တယ်ဗျာ။

ဘိလပ်မြေဘိုးရှင်းပေးလိုက်ရင် ကိစ္စရှင်းသွားမယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေမှာပေါ့။ မရှင်းဘူးဗျ။ ကျနော်နဲ့ အန်တီဆယ့်ကိစ္စဟာ အမျိုး သမီးစီးပွားရေး စွမ်းဆောင်ရှင်များအသင်းမှာ တော် တော်လေး ဂယက်ရိုက်သွားတယ်။အဲဒီဂယက်ကြောင့် ကျနော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူးဗျာ။ဒီကိစ္စဖြစ်ပြီး တပတ်လောက်အကြာမှာတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် တခုကို ကျနော် ယတိပြတ်ချလိုက် ပါတော့တယ်။ အဲဒါကတော့ မြန်မာအမျိုးသမီး စီးပွား ရေး စွမ်း ဆောင်ရှင်များအသင်းက တာဝန်ယူတည်ဆောက်နေတဲ့ MWEA TOWER စီမံကိန်းကနေ အပြီးတိုင် နှုတ်ထွက်လိုက်ဘို့ပါပဲ။

တကယ်တော့ ကျနော့်ကို နှုတ်ထွက်ဘို့ ဘယ်သူကမှ ဖိအားမပေးပါဘူး။ ကျနော့်ကို ဖိအား ပေးလို့လည်း မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျနော် အဲဒီစီမံကိန်းမှာ လူတကာဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ သံသယ မျက်လုံးတွေကြားမှာ အလုပ်ဆက်လုပ်ဘို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ လုပ်ချင် စိတ်လည်း မရှိ တော့ပါဘူး။

....

အေးဗျာ။ အရိုးသားဆုံးပြောရရင် မြန်မာပြည်စီးပွားရေးလောကမှာ လက်ဖြောင့်သေနတ်သမား တယောက်လို ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝကို ကျနော်ငြီးငွေ့လှပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျနော့် ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနဲ့ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်မဲ့ လမ်းကြောင်းတခု ပေါ် ရောက်အောင် ကျနော်နှစ်ပေါင်းများစွာ ရုန်းကန်ခဲ့ရပါတယ်။ အခုတော့စီးပွားရေးလောကမှာ ရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ ယုံကြည် အားထားမှု ရလာ အောင် အပတ်တကုပ်အားထုတ်ခဲ့တာတွေဟာ ရုတ်ခြည်းပြိုလဲ ပျက်စီးရ တော့မဲ့အခြေအနေကို ဆိုက်လာနေပါပြီ။

ကျနော်ဟာ ပြတ်သားတဲ့ လမ်းကြောင်းတခုကို ရွေးချယ်ရပါတော့တယ်။ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ အရေးပေါ်အစည်းအဝေးတခု ချက်ချင်း ခေါ်လိုက် ပါတယ်။အဲဒီနေ့က ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင် အားလုံးမျက်နှာစုံညီ ရှိနေချိန်မှာ ကျနော်က အန်တီဆယ့် ဘိလပ်မြေ အိပ်ပြဿနာကို ရှင်း ပြပြီး ကုမ္ပဏီဟာ သိက္ခာတပြားသားမှ မရှိတော့အောင် ကျဆင်းနေပြီမို့ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်တွေ အနေနဲ့ ကျနော် ချပြတဲ့ လမ်းနှစ် သွယ်အနက် တခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ရွေးချယ်ကြဘို့ တောင်းဆိုရပါတယ်တော့တယ်။ ကျနော့် ချပြတဲ့ လမ်းနှစ် သွယ်ကတော့ (၁)ဒီကုမ္ပဏီ ကနေ ကျနော် တပြားတချပ်မှ အကျိုးခံစားခွင့် ယူတော့ပဲ နှုတ်ထွက်မယ် ။ကုမ္ပဏီရဲ့ ကောင်းမွေဆိုးမွေ အားလုံးကို ကျန်ရစ်တဲ့ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်တွေက လက်ခံ ဖြေရှင်းပါ ။(၂) ဒါမှမဟုတ် လက်ရှိ

ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်အားလုံး ဘာအကျိုးအမြတ်မှ လက် မခံတော့ပဲ နုတ်ထွက်ပေးကြပါ။ ကုမ္ပဏီရဲ့ ကောင်းမွေ ဆိုးမွေအားလုံးကို ကျနော် တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းမယ် .. ဆိုတာပါပဲ ။

ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တွေအားလုံး တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်တော့ပါဘူး။ ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ ကျနော် ရမ်းကားလွန်းတယ်လို့ ထင်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီပြဿနာ ပေါ်လာရ တာဟာ စီကူးမားတယောက်တည်းရဲ့ လက်ချက်မဟုတ်ပဲ နောက်ကွယ်က မသိမသာ အားပေး အားမြောက်လုပ်နေတဲ့ အပေါင်းအပါတွေ ရှိနေနိုင်တာကြောင့် ၊ ကျနော့် ကို ဒုက္ခလည်း ပေးချင် ၊ပေးလည်းမပေးတတ်လို့ ကိုယ့် ရှူးကိုယ် ပတ်ဖြစ် ကုန်ကြတဲ့ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တွေကိုပါ စိန်ခေါ် လိုက်ခြင်းပါပဲ ။

....

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီအချိန်က ကျနော့်တို့ကုမ္ပဏီရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးနီးပါးဟာ MWEA စီမံကိန်း အတွက် မူလအဆောက်အဦး ဟောင်း ကနေ ပြောင်းရွှေ့ရတဲ့ ရုံးတွေ အတွက် ယာယီ အစား ထိုးအဆောက်အဦးတွေ ဦးဝိစာရအိမ်ရာနောက်ဖက်မှာ ဆောက်ပေး ထားတဲ့ လုပ်ငန်း ခေါင်း စဉ်အောက်မှာ ရောက်နေတဲ့ အချိန်ပါ။ ကုမ္ပဏီလက်ကျန်ငွေ တပြားမှ မရှိပဲ ဒီအထုတ်ရှုပ်ကြီး ကို တာဝန်ယူဖြေရှင်း နိုင်တဲ့ သူရဲကောင်း ပေါ်မလာဘူး ဆိုပါတော့။ ကျနော်ကလည်း ခပ်ပြတ် ပြတ်ပါပဲ။ အားလုံး ထွက်ရင်ထွက်၊ မထွက်ရင် ကျနော်ထွက်မယ် ဆိုပြီး အချေအတင် ဖြစ်နေ ချိန်မှာ လူတတ်ကြီး မစ္စတာ စီကူးမားဟာ နောက်ဆုံးပေါ်လက်နက်ဆန်း တခုကို ထုတ်သုံး လိုက်ပါ တော့ တယ်။

အဲဒီလက်နက်ကတော့ အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ ယောကျာ်းရင့်မကြီးတန်မဲ့ နှပ်ချေးတရှုံ့ရှုံ့နဲ့ ငိုချလိုက်တာပါပဲဗျာ ။

....

အပြင်ဘန်းအမြင်အရ ကျနော်ဟာ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သူ၊ ပြတ်သားသူ ၊ရက်စက်သူအဖြစ် မြင်ကောင်း မြင်နိုင်ပေမဲ့ ကျနော့်အတွင်း စိတ်ဟာ ပျော့ညံ့တယ်ဆိုရပါမယ်။ဘေးလူတွေ အမြင် မှာ ကျနော့်ကို ခံနိုင်ရည်ကောင်းလွန်းသူလို့ မြင်ပေမဲ့ လူတွေမမြင်ရာမှာ ခံစား ကြေကွဲနေ တတ်တဲ့ သူမျိုးပါ။ မင်းဘာလဲ ငါဘာလဲ ဆိုတဲ့ ပွဲမျိုးမှာ ရင်ကော့ပြီး အသက်စွန့် ရဲတဲ့ ကျနော် ဟာ တဖက်သူ မျက်ရည် ကျပြီး တောင်းပန်တိုးလျှိုးတာကို ခံနိုင်ရည်ရှိသူမဟုတ်ပြန်ပါဘူး။ ကျနော့်ဒေါသဟာ စီကူးမားမျက်ရည်ကြောင့် ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ ပြန်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်တွေ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ အတိုင်း ထားပြီး ကုမ္ပဏီတခု လုံး ကို ကျနော့် စိတ်ကြိုက် စီမံဖန်တီးနိုင်ကြောင်း တညီတညွတ်တည်း သဘောတူကြပြီး အစည်း အဝေးကို ရုတ်သိမ်းလိုက်ရ ပါတော့တယ်။

ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် အဲဒီနေ့က ပွဲဟာ ကျနော်အနိုင်ရလိုက်တယ်လို့ ထင်စရာ ရှိပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ ရန်သူကို ရန်သူလို သတ်မှတ်ပြီး မြွေငယ်မီးသေး အကြွင်းအကျန် ချန်မထားကောင်းဘူးဆိုတဲ့ လောကနီတိကို ကျနော်မလိုက်နာခဲ့တဲ့ အတွက် နောက်ပိုင်း မှာ ကျနော်ကောင်းကောင်းကြီး အထိနာခဲ့ရပါတယ် ။ ရာဇဝင်နဲ့ ချိပြီး ပြောရရင် ကမ္ဘာကျော် စစ်သူကြီး ဟန်နီဗောမှားခဲ့တဲ့ အမှား မျိုးပေါ့ဗျာ။ ဟန်နီဗောဟာ ရောမကို သိမ်းဘို့ အဲ့လ်ပ် တောင်တန်းကြီး ကို တောင် ဂန္တဝင်မြောက် စစ်ချီနည်းတွေနဲ့ ဖြတ်ကျော်ပြီး ရောမ နယ်စွန်နယ်ဖျားတွေကို သုံးနှစ်သုံးမိုး တစချင်း အမှည့်ခြွေ ခြွေထားနိုင်ခဲ့သတဲ့ဗျာ။ ဟန်နီဗောဟာ သူ့ရဲ့ နာမည် ကျော် နဂါးပတ် စစ်ဆင်နည်း နဲ့ အင်အားချင်း အဆမတန်ကွာခြားတဲ့ ရောမစစ်တပ်ကို အနိုင်ရလိုက်ချိန်မှာ သောင်းဂဏန်းနဲ့ချီရှိနေတဲ့ နစ်ဖက်စစ်သည် တွေရဲ့ အလောင်း တွေကြား က တောင်ကမူလေး ပေါ်ကနေ ရောမမြို့ကြီးဆီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ငူငူကြီး ရပ်နေခဲ့ သတဲ့ဗျာ ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ညီ မဟာဗောက အကိုဖြစ်သူ ဟန်နီဗောကို အကို ဒီအချိန်ဟာ ရောမကို အပြီးတိုင် ဝင်သိမ်းဘို့ အကောင်းဆုံး အချိန် ပါပဲလို့ ဆိုတဲ့အခါ ဟန်နီဗောက ဘာမှ ပြန်မဖြေပဲ ခပ်မဆိတ်နေတာ ကြောင့် မဟာဗောဟာ သူ့အကိုကို စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ စကားတခွန်း ပြောလိုက်သတဲ့ဗျာ။ အဲဒီ စကားကတော့ "ငါ့အကိုဟာ အောင်ပွဲကို ဘယ်လိုရအောင် တိုက်ရမယ်ဆိုတာ သူမတူအောင် သိပေမဲ့ အောင်ပွဲရဲ့ အသီးအပွင့်ကို မခံစားတတ်ယောင် တကား" တဲ့ဗျာ။နောက်ဆုံးတော့ ဟန်နီဗောဟာ ရောမစစ်တပ်ကြီးကို အကြီးအကျယ် ရှုံးပြီး အီရတ် နိုင်ငံဖက်ကို ဆယ့်ကိုးနှစ် လောက် တိမ်းရှောင်နေရာက ရောမထောက်လှမ်းရေးတွေသိသွား လို့ ဖမ်းဘို့အလာမှာ အဆိပ်သောက်သေလိုက်ရတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ ကြုံသွားခဲ့ရရှာသတဲ့ဗျာ။ ကျနော်လည်း စီကူးမားနဲ့ နောက်လိုက်တွေကို အပြီးချေမှုန်း သင့်ပါ လျက် တွန့် ဆုတ်တွေ ဝေခဲ့မှုကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ ဒုက္ခလှလှ ကြုံခဲ့ရတော့တာပါပဲ။

ဒါတွေဟာ နောက်ပိုင်းမှာ ထင်ရှားလာပါလိမ့်မယ်။ ဇာတ်လမ်းကို ဆုံးအောင်သာ နားထောင်ပါတော့ဗျာ။

....

ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ အစည်းအဝေးလည်းပြီးရော နောက်နေ့မှာ ကျနော်အန်ကယ်ဦးလှကြည်နဲ့ သွားတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အန်တီဆယ့်ကို ကျနော်တို့ပေးရန်ရှိတဲ့ ဘီလပ်မြေဘိုးတွေကို MWEA TOWER စီမံကိန်းမှာ ကျနော်တို့ ကုမ္ပဏီ စိုက်ထုတ်ကုန်ကျထားတဲ့ ငွေကြေး တွေနဲ့ ခုနှိမ်ပြီး ပေးနိုင်ဘို့အတွက် အဲဒီစီမံကိန်း အစုရှယ်ယာစာရင်းကနေ ကျနော်တို့ ကုမ္ပဏီ နုတ်ထွက် ပေး ကြောင်းပြောလိုက် တော့ အန်ကယ်ဦးလှကြည်ဟာ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရပါ တယ်။ သူ့မျက်မှန်ကိုကျော်ပြီး ကျနော့်ကို ဂရုဏာသက်တဲ့ မျက်လုံး တွေနဲ့ ကြည့်နေပါတယ်။

အတိုချုပ်ရရင် MWEA TOWER နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ငွေစာရင်းတွေ နဲ့ ကိုညွန့်ဝင်းလေး ဆွဲထား တဲ့ အဆောက်အဦးဒီဇိုင်းပုံစံတွေကို အန်ကယ်ဦးလှကြည်လက်ထဲကို အပ်ခဲ့ပါတော့တယ်။ ကျနော် မရှိတော့တဲ့အခါ လုပ်ငန်းပိုအဆင်ပြေပါစေတော့ဆိုပြီး ကျနော့်လက်စွဲ စာရင်းကိုင် ဦးသောင်းထိုက်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပါ ချန်ထားခဲ့ပြီး အဲဒီစီမံကိန်းကနေ အပြီးအပိုင် နုတ်ထွက် လိုက်ပါတော့တယ်။

....

အော် ၊ဒီလို အဖြစ်မျိုးတွေကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့ ။ ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီး ဌာနက ကိုစိန်သောင်း ဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေတယောက်က ကျနော့် အဖြစ်တွေကို ကြည့်ပြီး " ကိုသက်ခိုင်ရာ ၊ခင်ဗျား ဘဝဟာ ငှက်ခါးပျံသလို၊ ခေါက်လှျာငှက်ပျံသလိုပါပဲလားလို့ မှတ်ချက်ချဘူးသဗျာ။ ငှက်ခါး ၊ နဲ့ခေါက်လှျာငှက် ဘယ်လိုပျံတယ် ဆိုတာ ကျနော်သေချာမမြင်ဘူးပေမဲ့ အဲဒီငှက်တွေဟာ ဟိုး အမြင့်ဆုံးမှာ ပျံလိုက် ဒေါင် လိုက်ထိုးဆင်းပြီး အောက်ဆုံးမှာ ပျံလိုက် လုပ်တတ်တဲ့ ငှက်မျိုး ထင်ပါရဲ့ ဗျာ။

တော်တော်သောကကြီးရတဲ့ကာလတွေပါပဲဗျာ။ လုပ်ငန်းလွှဲပြောင်းတာဟာ တနေ့တရက် တည်းလုပ်လို့ ရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်လေတော့ အစုရှယ်ယာဝင်အဖြစ်က နုတ်ထွက်ပြီးတဲ့ နောက် ပိုင်းမှာလည်း သုံးလလောက်နီးပါး အန်ကယ်ဦးလှကြည်ရဲ့ ရုံးခန်းကို မျက်နှာပူပူ နဲ့ ဝင်ထွက်နေ ရပြန်ပါတယ် ။

အမှန်ပြောရရင် ကျနော်တော်တော် ခံစားရပါတယ်။ ရက်တဲ့စိတ်၊ခံပြင်းနာကျည်းစိတ်တွေ ကြောင့် သုံးလဝန်းကျင်လောက် စိတ်လေပြီး နုတ်ခမ်းမွှေး မုတ်ဆိတ်မွှေးတွေတောင် မရိတ် ပဲထားလို့ အမြဲတမ်းကျော့နေအောင်နေတတ်တဲ့ ကျနော့် ပုံစံဟာ ညှင်းသိုးသိုးနဲ့ အပူ သည်ရုပ် ပေါက်လာပါတော့တယ်။

....

အော် ၊ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရတဲ့ အခါမို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျနော် သောကကြုံရတဲ့အခါ အမေ ကျနော့်ကို အားပေးတာကို သတိရမိ တယ် ဗျာ။ ကျနော်ခြောက်တန်းကျောင်းသားလောက်တုန်းကပေါ့ ။ စာအုပ်ဆိုင်က စာအုပ်တအုပ် ငှားဖတ်ရာကနေ စာအုပ်က ရေတိုင်ကီထဲ ပြုတ်ကျပြီး စုတ်ပြဲကုန်တာကြောင့် လျော်ရမဲ့ အခြေအနေဖြစ်လာရောဗျာ။ အဲဒီအချိန်က စာအုပ်တန်ဘိုးက ဆယ့်ငါးကျပ် လောက် ဆိုတော့ ကျနော် ကြံရာမရတာနဲ့ ကျောင်းက အပြန် အမေချူးထားတဲ့ ထမင်းကို မစားနိုင်ပဲ စောင် ခေါင်းမြီးခြုံပြီး အိပ်နေလိုက်တော့ အမေက ကျနော့်ကို ငါ့သား နေမကောင်း ဘူးလားတဲ့ ။ အမေလေးငါးကြိမ် မေးမှ ကျနော်က စာအုပ်အငှားဆိုင်က စာအုပ်ရေစိုလို့ ပြန် လျော်ရမဲ့ ကိစ္စ ကို အမေ့ကို ပြောပြတော့ အမေက အားရပါးရ ရီပြီး အမလေး ငါ့သားရယ်၊ ဒီကိစ္စကို အမေ ရှင်းပေးမှာပေါ့ တဲ့။ နောက်ပြီး မှတ်မှတ်ရရ စကားတခွန်း ပြောသေးတယ်။ ငါ့သား လောကကြီး မှာ သိပ်ပြီး ပူပင်သောက မများပါနဲ့ ၊ပါး ရာက ပေါက်ထွက်သွား လိမ့်မယ်။ ဘယ်သောအခါမှ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ တဲ့ဗျာ။

နောက်ပိုင်း အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့ အခါမှာလည်း ကျနော် စိတ်ညစ်ညူးစရာ အကြီးအကျယ်ကြုံ ရတဲ့ အခါတိုင်း အမေ့ဆီ ခဏခဏ သွားလေ့ရှိပါတယ်။တကယ်တော့ သောကကင်းဝေးနေနိုင် ရေးအတွက် ကျနော်ဖတ်မှတ်လေ့လာဘူးတဲ့ စာအုပ်တွေအကြောင်းအရာတွေ အများကြီးပါ ။ ခက်တာက ကျနော့်တရားကို ကျနော်မကျဘူးဗျ။ အမေဟာ ပညာသာမတတ်တယ် ၊လောက ကြီးကို ရှုမြင်ရာမှာ ရိုးရှင်း လွန်းလို့ အမေ့တရား။ အမေ့ရဲ့ လောကအမြင်ကို အမေ့အရိပ်အာဝါသအောက်မှာ အမေဖြေသိမ့်တဲ့ အသံကို ကြားချင် လွန်းလို့ ပေါ့ဗျာ။ ကျနော်က စာတွေလည်း အများကြီး ဖတ်၊ တွေးတဲ့ အတွေးကလည်း သိပ်ဉာဏ်များတဲ့ ကောင် ဆိုတော့

ကိုယ့်တရား ကိုယ်မကျတာ ဆန်းလှတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ အခုတော့ အမေ့ဆီ သွားရအောင် အမေလည်း မရှိရှာတော့တာကြောင့် စိတ်သော က ပိုရောက်သလိုပဲဗျာ ။

....

အန်ကယ်ဦးလှကြည်ဟာ ကျနော်စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေတာကို မမြင်ရက်ဘူး ထင်ပါရဲ့ ။ တနေ့မှာ ညနေရုံးဆင်းချိန် သူ့ရုံးခန်း ကိုလာခဲ့ဘို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး ကျနော့်သောက ပြေရာ ပြေကြောင်း တရားရေအေးတိုက်ကျွေးပါတော့တယ်။သူဟောတဲ့ တရားက သူ့ဘဝ အကြောင်း ရယ် ၊ ပုံပြင်လေးတပုဒ်ရယ် ပါသဗျာ။သူ့တရားဟာ ရိုးရိုးလေးဆိုပေမဲ့ ကျနော်နှစ်ခြိုက်လွန်း တာကြောင့် အခုထက် ထိ မှတ်မိနေပါသေးတယ်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီခေတ် ၁၉၇၇-၇၈ ပတ်ဝန်းကျင်က အန်ကယ်ဦးလှကြည်ဟာ မဂိုလမ်းက ရွှေဈေးကွက်မှာ အရောင်းအဝယ် လုပ်နေခဲ့သတဲ့ဗျ။အဲဒီအချိန်မှာ အစိုးရက စီးပွားရေးကို နိုင် မထိန်းချုပ်တတ်လေတော့ နံမည်ကြီးကုန်သည်မှန်သမျှ ဇူဇကာ စစ်ဆင် ရေးဆိုပြီး ဖမ်းပါ လေရော တဲ့ဗျာ။ဇူဇကာစစ်ဆင်ရေးထဲမှာ အန်ကယ်ဦးလှကြည်ပါ ပါသွား ရောတဲ့ဗျ။အစိုးရက ဖမ်းမဲ့သာ ဖမ်းတယ် စွဲတင်စရာ ပုဒ်မရှာမရလေတော့ ဦးလှကြည်လက် ဝယ်မှာ ရေနံဆီတပုံး တွေ့တဲ့ အမှုနဲ့ တရားစွဲ ခံရသတဲ့ ။တသက်နဲ့တကိုယ် အချုပ်တို့ ထောင်တို့ အိပ်မက်တောင်မမက်ဘူးတဲ့ အန်ကယ်ဟာ နံမည်ကြီးရွှေကုန်သည် ဘဝကနေ ထောင်ထဲ ရောက်သွားရတာ ကြောင့်စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျပြီး ဆောက်တည်ရာ မရဖြစ်ခဲ့ရသတဲ့ ။ မှတ်မှတ်ရရ နောက်ဆုံးနေ့ အမိန့်ချမဲ့ရက်မှာ အန်ကယ် ဦးလှကြည်ဟာ ရာဘာဖိနပ်စုတ်လေး တရံကို ဖင်ခုထိုင်ရင်း တရားသူကြီးရဲ့ အမိန့်ကို နားထောင်လိုက်တော့ ပြစ်မှုထင်ရှားတဲ့ အတွက် ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ် အချခံရရောတဲ့ဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ အင်းစိန်ထောင်ထဲ မှာ အကျဉ်းသားဘဝနဲ့ ရှိနေတုန်း ဘဝတူအကျဉ်းသား ကုလား အဘိုးကြီး တယောက်က သူ့ ကို လောကကြီးမှာ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲ မှတ်ပါလို့ သင်ခန်းစာယူထိုက်တဲ့ ပုံပြင်တပုဒ် ပြောပြပြီး သူ့သောကကို ပြေစေခဲ့သတဲ့ဗျာ။

" ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တိုင်းပြည်တပြည်မှာ တောလိုက်ဝါသနာ အင်မတန်ကြီးတဲ့ ဘုရင်ကြီး တပါးရှိသတဲ့။အဲဒီဘုရင်ရဲ့ သက်တော်ရှည် အမတ်ကြီးတွေထဲမှာ ဖြစ်လာသမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲလို့ ခံယူထားတဲ့ အမတ်ကြီး တပါးလည်း ရှိသတဲ့ဗျာ။

တနေ့တော့ ဘုရင်ကြီးဟာ တောလည်သွားရာက သားကောင်နဲ့ အနီးကပ် တွေ့ပြီး အဲဒီသားကောင်ကို သံလျက်နဲ့ သတ်မယ်ဲ့ ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ လက်ထဲက သံလျက်ကို အလျင် စလိုရွှတ်လိုက်တာ သူ့သံလျက်နဲ့ပဲ သူလက်ညှိုးတချောင်းကို တိကနဲနေအောင် ဖြတ်မိ ပါလေ ရော တဲ့ ။ အဲဒီအခါ ဘုရင်ကြီးဟာ လက်ညှိုးပြတ်ရတဲ့ ဒုက္ခအပြင် ၊လက်ညှိုးပြတ်တာ ကို အတိတ်နိမိတ်ကောက်ပြီး ရှေ့ဆက်ဖြစ် လာမဲ့ ကြမ္မာဆိုးတွေ အတွက်ပါ တွေးတော ပူပင် လာပါသတဲ့ ။

နောက်ဆုံးတော့ ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့ပညာရှိအမတ်တွေကို ဆင့်ခေါ်စည်းဝေးပြီး သူ့လက်ညှိုး ပြတ်ရခြင်း ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အတိတ် နမိတ်ကို ကောက်စေတဲ့အခါ အခြားသော အမတ်များ က အမိပ္ပါယ် အယူအဆအမျိုးမျိုးနဲ့ ရှေ့ဆက်ဖြစ်လတ္တံ့သော ကံကြမ္မာ မျိုးစုံကို လျှောက်တင် ကြပေမဲ့ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ အမတ်ကြီးကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဘုရင်ကြီး လက်ညှိုး ပြတ်ရခြင်းဟာ ကောင်းဘို့ ဖြစ်လာတာပါ လို့ လျှောက်တင် သတဲ့ဗျာ။အဲသလို လျှောက်တင်တာကိုလည်းကြားရော ဘုရင်ကြီးဟာ ဒေါသူပုန်ထပြီး ကောင်း ဘို့ဖြစ်လာတယ် လို့မှတ်ချင်လှတဲ့ အမတ်ကြီးကို ထောင်သွင်းအကျဉ်းချစေသတဲ့ဗျာ။

သိပ်ကာလမကြာခင်မှာပဲ ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့ဝါသနာကို မစွန့်လွှတ်နိုင်တာကြောင့် မစွန့်လွှတ် နိုင်တာကြောင့် တောကစားထွက်ပြန်တဲ့ အခါ တယောက်တည်း မျက်စေ့လည် လမ်းမှားပြီး ဘီလူးစောင့်တဲ့ သစ်ပင်တပင်အရိပ်မှာ အပန်းဖြေလိုက်မိသတဲ့ ။ အဲဒီအခါ သစ်ပင် စောင့်တဲ့ ဘီလူးက ဝုန်းဆို ပေါ်လာပြီး သူ့အရိပ်မှာ လာခိုသူကို သူစားခွင့်ရှိအတွက် ဘုရင်ကြီးကို စားမယ်လုပ်ရောတဲ့ဗျာ။

ဘုရင်ကြီးဟာ သူဟာပြည့်ရှင်မင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပြီး အမျိုးမျိုးသော အပေးအယူလုပ်ပေမဲ့ ဘီလူးက နားမဝင်ပဲ ဘုရင်ကြီးကို သတ် စားဘို့ပြင်ဆင်ပါလေရောတဲ့ ။ဘုရင်ကြီးလည်း ဒီတခါတော့ အယူခံမရှိပဲ ကိုယ်ကျိုးတော့နည်းပါပြီ ဆိုပြီး ၊ဘီလူးစားမဲ့ အချိန်ကိုမျက်လုံး စုံမှိတ်ရင်း ရင်တမမနဲ့ စောင့်နေရတော့သတဲ့ဗျ ။ဘုရင်ကြီးကို စားအံ့ဆဲဆဲ ဘီလူးဟာ ချက်ချင်း မစားသေးပဲ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အနံ့ကို လျှောက်စစ်ဆေးနေရာက ဘုရင်ကြီးရဲ့ လက်ညှိုးတချောင်း ပြတ်နေတာလည်း တွေ့ရော ဟာ၊ လက်စသတ်တော့ မင်းက ဒုက္ခိတပဲ၊ ဒါဆို အထက်အမိန့်အရ ငါဟာ ဒုက္ခိတကို စားခွင့်မရှိဘူး ဆိုပြီး ဘုရင်ကြီးကို လွှတ်လိုက်ရော တဲ့ဗျာ။

ဒီတော့မှ ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့ပညာရှိအမတ်ကြီး ပြောတဲ့ ကောင်းဘို့ဖြစ်လာတယ် မှတ်ပါဆိုတဲ့ လျှောက်တင်ချက်ကို သတိရပြီး အမတ်ကြီး ကို အကျဉ်းချထားရာကနေ ပြန်ထုတ်ပြီး အကြီး အကျယ် သူကောင်းပြုတာနဲ့ ဇာတ်လမ်းဆုံးရောဆိုပါတော့ဗျာ။

....

သူ့တရားကြောင့် ကျနော် စိတ်သက်ရာရခဲ့ရပါတယ်။ ဒါဟာလည်း သူ့တရားကြောင့် ဆိုတာ ထက် သူ့စေတနာကြောင့် ၊ သက်သာရာ ရခဲ့တယ်ဆိုရင် ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်။ ဆိုလိုတာက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စမှာ ကျနော် အမှန်တကယ် ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ သူသိတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျနော် ကျေနပ်မိခြင်းပါပဲ။

အချိန်အကြာကြီး စိတ်လေနေလို့ မဖြစ်ပြန်တာကြောင့် အလုပ်တွေဖက်ကို ခြေဦးလှည့်ရ ပြန်ပါတယ်။ တကယ် တော့ ကံကြမ္မာ (သို့မဟုတ်) ဘုရားသခင်ဟာ ကျနော့်ကို ဆုလာဒ်တွေ ဖန်တီးပေးထားဟန် တူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆုလာဒ်တွေဟာ ကျနော် လုံ့လ ဝီရိယ၊ သွေး ချွေးနဲ့ မထိတွေ့သေး သရွေ့ အသက်ဝင်မလာတတ်တာတော့ အံ့သြစွာ တွေ့ရှိရပါတယ်။

MWEA YOWER စီမံကိန်းက ကျနော် နှုတ်ထွက်ပြီး လေးလလောက်အကြာမှာ လိုင်မြို့နယ် အစိုးရမူလတန်းကျောင်း အမှတ်၂ ကို ဖြိုဖျက်ပြီး ရုစ်ခန်းတွဲခြောက်ထပ် ဆောက်ဘို့ အိုးအိမ် ဦးစီးဌာနက လေလံတခု ကျနော်အောင်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ ဒီလေလံပွဲမှာ မြန်မာပြည် ထုံးစံအတိုင်း စစ်ဖက်နယ်ဖက်က အာဏာတွေ ရာထူးတွေ ဝိတ်တွေ ယှဉ်ပြိုင်ကြရတာပါပဲ။လက်ရည်သိပ် မြင့်စရာ မလိုတဲ့ ပွဲမို့ ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အေးသောင်ရဲ့ သားတော်မောင် ထွန်းနိုင်အေးကို ထုတ်သုံးလိုက်တာ အခက်အခဲ သိပ်မရှိလှပဲ လေလံအောင်ခဲ့ရော ဆိုပါ တော့။

ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီစီမံကိန်းဟာ အမြတ်အစွန်းအနေနဲ့ သိန်းလေးငါးရာ ရနိုင်တာမို့ ယိုင်နဲ့ နေတဲ့ ကုမ္ပဏီကို ပြန်လည် တည့်မတ်လာ အောင် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။အဲဒီအဆောက် အဦး အောက်ခြေအုတ်မြစ်လုပ်ငန်း ပြီးချိန်မှာ ကျနော့်လုပ်ငန်းခွင် ရုံးကို စနေ မောင် မောင် လို့ သူ့ကိုယ်သူ နာမည်ပေးထားတဲ့ မင်းကြိုင်ရောက်လာပြီး မန္တလေးမှာ ဂွင်ကြီး တဂွင် ရှိတာကြောင့် ကျနော် ကိုယ်တိုင် မန္တလေး ကို ဆင်းပြီး အကွက်ချရင် သေချာပေါက် အဆင်ပြေမှာမို့ လိုက်ခဲ့ဘို့ ဖွတ်ခေါ်ပါတော့တယ်။ မင်းကြိုင်ဆိုတာ စိန်ဂျွန်းဈေးကြီး စီမံကိန်း မှာ အကြီးအကျယ် ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ လုပ်ခဲ့တာမို့ ကျနော်လိုက်သွားဘို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူးဗျာ ။

ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တော့ ကျနော်နဲ့ လူမသိ သူမသိ တွဲနေတဲ့ ခင်ငြိမ်းအေးဆိုတဲ့ ချာတိတ်မဟာ ဘယ်လို ဘယ်ပုံ စိတ်ကူးပေါက်သလဲ မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ ကျနော့်အိမ်ပေါ်ကို ရုတ်တ ရက် ပေါက်ချလာရာက အိမ်က မချောနဲ့တည့်တည့်တိုးပြီး ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကား တွေ များပြီး ဇယားတွေ ရှုပ်ကုန်ပါရောဗျာ။ အေးဗျာ။ ကျနော်ပွေခဲ့ ရှုပ်ခဲ့တာတွေကို အချိန်ရတဲ့အခါ အသေးစိတ် ပြောပြပါအုံး မယ်။ လွမ်းလို့စာစီ တာတော့ မဟုတ်ရပါဘူး။ ကျနော့်ဘဝ အမှား ကုဋေဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်မျိုးနဲ့ပေါ့။

အဲဒီအမျိုးသမီး ပြဿနာလည်း မပျော်လင့်ပဲ ကြုံရော ကျနော်လည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်နှာပူပူနဲ့ အိမ်မပြန်ရမဲ့နည်းလမ်းကို ရှာရာက မင်းကြိုင် ပြောတဲ့ မွန္တလေးက ဂွင်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို သတိရမိတာနဲ့ မွန္တလေးကို ခရီးထွက်ဘို့ အကြောင်းဖန်လာပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ မွန္တလေးကို ကျနော်သွားခဲ့တာဟာ သေတွင်းထဲကို ခုန်ဆင်းလိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နောက်တနှစ်ကျော် အကြာမှာ ကျနော်သိခဲ့ရပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျနော့်ကို လူမိုက်ငှားပြီး အသေသတ်ခိုင်းတဲ့ မုဆိုးတပိုင်း မိန်းမရိုင်းဟာ အဲဒီမွန္တလေးမှာနေလေရဲ့ ။သူ့နံမည်က ဒေါ်စက်ကြည်တဲ့ ။ သူ့မှတ်ပုံတင်မှာ ငါန်းဖွန်ဇာတိလို့ရေးထားပါတယ်။ ဗျာ၊ သူနဲ့ ကျနော်ငြိလို့ ပြဿနာဖြစ်တာလို့ ခင်ဗျားထင်နေသလား။ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူက အသက်ငါးဆယ်ကျော်နေတဲ့ အဖွားကြီးပါဗျာ။ ကျနော်က သုံးဆယ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ။ ကျနော်ဆိုတဲ့ကောင်က ငွေနဲ့ အခွင့်အရေးအတွက် ဘယ်သောအခါမှ အမယ်ကြီးအိုကို ကြံမဲ့ အစားထဲတော့ မပါပါဘူးဗျာ။ အင်း ကျနော် တွဲခဲ့သမျှ အမျိုးသမီးအားလုံးဟာ ညွှန့်ပေ့ ချောပေ့ လှပေ့ဆိုတာတွေချည်းပါပဲ ။ အော် ၊ မကြွားရပါဘူးဗျာ။ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ဖြစ်အောင် ကျနော်ပြောပြပါ့မယ်။ ခင်ဗျား စိတ်ရှည်ရှည် နားထောင်ဘို့ အဓိကပါလေ။

၈၄။ အောင်ကျော်ချမ်းအေး မွန္တလေး

ဒီလိုနဲ့ကျနော်ဟာ စနေမောင်မောင် ၊မင်းမင်းထွန်းတို့နဲ့အတူ ရတနာပုံရွှေမြို့တော်ကြီးဆီကို အမြန်ရထားနဲ့ ခရီးနှင်ခဲ့ရောဆိုပါတော့ဗျာ။ မင်းမင်းထွန်း ဆိုတာ အဆိုတော် တင့်တင့်ထွန်း အကိုပေါ့ဗျာ။ သူ့လက်ငုတ်လက်ရင်း အလုပ်ကတော့ ကားပွဲစားဗျ။ နအဖအစိုးရခေတ်မှာ ဂွင်တွေ ဂွက်တွေ ပေါ်လာတော့ BOA ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီတခုထောင်ဘူးတယ်။ ကျနော်ပြောဘူးတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး သန်းရွှေရဲ့အမ ၊ဒေါ်ကြည်လွင်ရဲ့သား တပ်ကြပ်အငြိမ်းစား ဌေးအောင်နဲ့တွဲပြီး

စိန်ဂျွန်း ဈေးစီမံကိန်းရဲ့ ပွဲဦးထွက် အခန်းတွေမှာ ပါဘူးတာကလွဲလို့ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ တခြား အလုပ် မယ်မယ် ရရတော့ မတွေ့မိဘူးဗျ ။

အခုလည်း မင်းကြိုင်ခေါ် စနေမောင်မောင်က သူနဲ့အတွဲဆိုတော့ ပါလာတာထင်ပါရဲ့ ။ ကျနော်လည်း အလုပ်က ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိသေးလေတော့ သူ့စားရိတ်နဲ့ သူလိုက်လာတာ ကို ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူးဗျာ။

....

အော်၊ ဒါနဲ့ အခုတခေါက် မန္တလေးရောက်တာ ပထမဆုံးအခေါက်တော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျနော် ဆရာအတတ်သင် ကျောင်းသားဘဝက မန္တလေးကို ရောက်ဘူးသေးတယ်။ကျနော်ရဲ့ ပုဂံ အနွယ် သွေးကြောင့်ပေလားတော့ မသိဘူးဗျ။ ကျနော်ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မြန်မာနိုင်ငံ ရဲ့ ရှေးဟောင်းမြို့တွေကို တော်တော် စိတ်ဝင်စားတယ်။ ကျနော်ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်က နတ်မောက်ကို ပြန်ရင်း ပုဂံကို ရောက်ဘူးချင်တာနဲ့ လွယ်အိတ်တလုံးလွယ်ပြီး ပုဂံဖက်ကို ခရီးထွက်ခဲ့ဘူးတယ်။ အဲ၊ မန္တလေး ကိုရောက်ခဲ့ဘူးတာတော့ ကိုယ့်စားရိတ်နဲ့ ကိုယ်မဟုတ် ဘူးဗျာ။ အစိုးရစားရိတ်နဲ့ ဆိုပါတော့။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျနော် ဘိုကလေးမှာဆရာအတတ်သင် တက်နေတုန်း (၁၉၇၇)ခုနှစ်က တနိုင်ငံလုံးမှာရှိတဲ့ ဆရာအတတ်သင်ကျောင်းပေါင်းစုံပါဝင် ဆင်နွဲခဲ့ကြတဲ့ "ကျောင်းပေါင်းစုံ ဘက်စုံပညာပြိုင်ပွဲ"ဆိုတာ ကျင်းပ ခဲ့ဘူး တယ်။

အင်းလေ၊ ကျောင်းဆရာတွေဆိုတာ ဘက်စုံထူးချွန်တဲ့ တပည့်တွေ မွေးထုတ်ပေးနိုင်ရမှာ ဆို တော့ ဘက်စုံပညာပြိုင်ပွဲဆိုတာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ ပြိုင်ပွဲကြီးတခုပါပဲ။ အဲဒီပြိုင်ပွဲမှာ

ယှဉ်ပြိုင်ရမဲ့ ပြိုင်ပွဲအမျိုးအစားကတော့ အတော်စုံသဗျ ။ မုတ်မိသလောက် ပြေးခုန်ပစ်၊ ဘောလီဘော၊ စားပွဲတင် တင်းနစ်၊ ပိုက်ကျော်ခြင်း၊ဆိုကရေးတီး ၊ကြက်တောင်၊ပြိုင်ပွဲတွေ ပါသဗျာ။ အေးပေါ့ ဗျာ။ ကျနော်လည်း ချာတိတ်ဘဝမှာ ဆရာအတတ်သင်ကိုရောက် နေခဲ့ လေတော့ အဲဒီပြိုင်ပွဲ ကျင်းပတို့ လူရွေးမယ်လည်း ကြား ရော ပြိုင်ပွဲတခုခုမှာတော့ ပါမှ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး လူရွေးပွဲမှန် သမျှ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် လျှောက်ပြိုင်ရတော့တာပေ့ါဗျာ။ အေးလေ၊ တကျောင်းလုံး မှာ ရှိတဲ့ သင်တန်းသား ခုနစ်ရာ လောက်ထဲကနေ လက်ရွေးစင်သုံးဆယ် ကျော် ရွေးမှာ ဆိုတော့ လက်ရွေးစင် စာရင်းမှာ ပါချင်ဇောနဲ့ ကျားကုပ်ကျားခဲလုံ့လ ထုတ်ခဲ့ ရတာပေ့ါ။

....

ပထမဆုံး ကျနော်အားသန်တာက စားပွဲတင်တင်းနစ်ဗျ။ အမှန်က စားပွဲတင်းနစ်ဆိုတာ ဆရာ အတတ်သင်ရောက်မှ တွေ့ဖူးတာကလား။ လေးငါးလ ကစားသက်နဲ့ ဘယ်တိုးနိုင်ပါ့မလဲ။ အုပ်စုအဆင့်နဲ့တင် ပြုတ်တာပါပဲဗျာ။ ဒါနဲ့ ကြက်တောင်ဝင်ရိုက်ပြန်တော့လည်း ထို့နည်း လည်းကောင်းပဲဗျာ။ ဘောလီဘောအသင်းမှာ ပါဘို့ကတော့ စိတ်ကူးတောင် ထည့်လို့ မရဘူး ဗျာ။ ဆရာအတတ်သင်လာတက်တဲ့ သင်တန်းသားတွေထဲမှာ တိုင်းနဲ့ပြည်နယ် လက်ရွေးစင် တွေရော မြို့နယ်အဆင့် လက်ရွေးစင်တွေပါ ရိုက်သတ်လို့ မကုန်ဘူးဗျာ။ ဆိုကရေးတီးထဲ ပါ ဘို့ဆိုတာကလည်း မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲတုန်းက ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိ တတ်တာ မဟုတ်ပဲ စင်တင်ပြဇာတ် ဒါရိုက်တာလိုလို ဆရာကြီးဝင်လုပ်ခဲ့ပေမဲ့ တကယ့် စည်းဝါးနရီနဲ့ စံနစ်တကျတတ်တာမှ မဟုတ်တာ ဘယ်မှာလာ အရွေးခံရပ့ါမလဲဗျာ။

ဒီနေရာမှာ ကျနော့် အားနည်းချက်က အထင်းသား ပေါ်လာတယ်ဗျ။ ကျနော်ဟာ တောင် စပ်စပ် မြောက်စပ်စပ် မလုပ်တတ်တာ မကစားတတ်တာ မရှိသလောက်ဆိုပေမဲ့ ဘယ် အား ကစားမှ ထူးထူးချွန်ချွန် မရှိဘူးဗျာ။ဘောလုံး၊ရေကူး ၊ဘော်လီဘော၊ ကြက်တောင် ၊တင်းနစ် ၊ပြေးခုန်ပစ်မှာပါတဲ့ သံပြားဝိုင်းပစ် လှံတံပစ် ဆိုတာတွေ ကျနော်အားလုံးတတ်တယ်။ ဆိုးနေ တာက အဲဒီကစားနည်းတွေထဲက ဘယ်မှာမှ မထူးချွန်တာပဲဗျာ။

နောက်ဆုံးလူရွေးပွဲ ဖြစ်တဲ့ အထွေထွေ ဗဟုသုတပြိုင်ပွဲအတွက် တကျောင်းလုံးမှာ တယောက် တည်းရွေးမဲ့ လူရွေးပွဲကို ဝင်ပြိုင်လိုက်တာ ကံဆိုးချင်တော့ ကျနော့်ထက်စာဂျပိုးကျတဲ့ ပန်းတနော် သူ အေးအေးသန့်ဆိုတဲ့ ဆရာမက ပထမရပြီး ကျနော်က ဒုတိယပဲချိတ်ပြန်တော့ မျှော်လင့် ချက် ကုန်ရောဆိုပါတော့ဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ မန္တလေးရွှေမြို့တော်မှာ ကျင်းပမဲ့ ဘက်စုံပညာပြိုင်ပွဲကြီးကို လိုက်ပါနိုင်ဘို့ကျနော့် အိပ်မက်တွေ ပျက်ပြယ်ခါနီးမှာ ကံ ကောင်းချင်ပြန်တော့ ပထမရတဲ့ အေးအေးသန့်က ကောက်ကာငင်ကာ နမိုးနီးယားဖြစ်တယ် ဆိုလား ကျန်းမာရေးမကောင်းတာနဲ့ ဒုတိယရတဲ့ ကျနော်က ဖိုးကံကောင်းဖြစ်ပြီး မန္တလေးပြိုင် ပွဲကို ပါလာခဲ့ရောဆိုပါတော့ဗျာ။

....

ဘိုကလေးကနေ မွန္တလေးကို သွားရတဲ့ ခရီးကတော့ သင်္ဘောတတန်၊ ကားတတန် ၊ မီးရထား တတန်နဲ့ဆိုတော့ တော်တော်တော့ ပျော်စရာ အကောင်းသားဗျာ။မှတ်မိသေးတယ်ဗျာ။ ကျနော်တို့ပြိုင်ပွဲဝင်မဲ့ သင်တန်းသားတွေကို အုပ်ချုပ်ဖို့ လိုက်လာကြတာက ကထိက ဦးမြင့် မောင်နဲ့ ဆရာဦးဘစန်းဗျ။ ဆရာဦးမြင့်မောင်က စာအုပ်ကြီးသမားဆိုတော့ သင်္ဘော၊ကား၊ မီးရထား အဆင်းတက်တွေမှာ အုပ်စုအလိုက် အမှတ်စဉ် တစ်၊နှစ်၊သုံး ဆိုပြီး ဆင်းပါ ၊တက်ပါ ၊လို့ သင်ထားတယ်။ လူပျိုကြီးဆရာဦးဘစန်းကတော့ သင်တန်းသားတွေနဲ့ တရုန်းရုန်း အရောတဝင်နေတဲ့ ဆရာမို့ "ဟေ့ကောင်တွေ၊ အဆင်ပြေသလိုသာ တက်ကြဆင်းကြကွာ " လို့ မှာထားပြန်ရော။ ကျနော်တို့လား ...။ ဆရာဦးဘစန်းစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင် ပြီး ကားတွေ ရထားတွေပေါ် က အဆင်းဆို ပြတင်းပေါက်ကနေချည်းခုန်တက် ခုန်ဆင်းပေ့ါ ဗျာ။

အမှန်က ကျနော်ဟာ အသက်ကလည်း ငယ်သေးတော့ မွန္တလေးရောက်ချင်လို့သာ လျှောက် လုပ်နေတာ ပြိုင်ပွဲဝင်ဘို့လည်း အရွေးခံရရော ပြိုင်ပွဲမှာ ထူးထူးချွန်ချွန် ဖြစ်ချင်စိတ်တော့ မရှိ လှဘူးဗျ။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာပြိုင်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိပ်လေးလေးနက်နက်လည်း မထားခဲ့ဘူး။ မထားဆို ကျနော်ဝင်ရမဲ့ ပြိုင်ပွဲက တခြားအားကစားသမားတွေ ၊ဆိုကရေးတီး ပြိုင်ပွဲဝင်မဲ့ သူ တွေလို လူစုံတက်စုံ အပူတပြင်း လေ့ကျင့်နေရတာမျိုးမှ မဟုတ်ပဲ အခန်းထဲ တယောက်တည်း အောင်းပြီး စာဖတ်နေရတာမျိုးဆိုတော့ ကျနော် ဝင်ပြိုင် ရတဲ့ တနေ့ကလွဲလို့ အချိန်ရတာနဲ့ မွန္တလေးမြို့ထဲ လျှောက်လည်တော့ တာပါပဲ။

ဘယ်လောက်တောင် အလည်လွန်နေသလဲ ဆိုရင် နောက်ဆုံး ဆုပေးပွဲညက စင်မြင့်ပေါ် ကနေ ကျနော့်နာမည် အကြိမ်ကြိမ်အော်ခေါ်နေတာတောင် ကျနော် ပေါ်မလာတာကြောင့် ဆရာ

ဦးဘစန်းက တဖျစ်တောက်တောက်လုပ်တဲ့ အထိဗျာ။ အော် ။ ခင်ဗျားက ကျနော် ပထမ ရတယ် အောက်မေ့လို့လား။ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျောင်းပေါင်း ဆယ့်ခြောက်ကျောင်းက ပြိုင်ပွဲ ဝင် ဆယ့်ခြောက်ယောက်ထဲမှာ နောက်ဆုံး ဇကာတင် ခြောက်ယောက်ထဲမှာကျနော့် နံမည် ပါနေတာပါဗျာ ။ အင်း .. ဘာမှမဖတ်မမှတ်ပဲ နောက်ဆုံးဇကာတင် စာရင်းဝင်တယ် ကြားတော့ မှ ငါသာစာနည်းနည်းကျက်လိုက်ရင် ငါ့ကျောင်းနံမည်ကောင်းရမှာလို့တော့ နောင်တရမိသလို လိုဖြစ်တာတော့ အမှန်ပဲဗျာ။

ကျနော်တို့ကျောင်းကလည်း ညံ့တော့မညံ့ဘူးဗျာ။ အဲဒီနှစ်က ဘက်စုံပညာပြိုင်ပွဲမှာ ကျနော်တို့ကျောင်းဟာ ဘောလီဘောပြိုင်ပွဲအတွက် ရွှေတံဆိပ်ရခဲ့သဗျာ။ နောက်ဆုံးဖိုင်နယ်က အိမ်ရှင်မန္တလေးဆရာအတတ်သင်နဲ့ ဆိုတော့ တကယ့်ပွဲကြီးပွဲကောင်းပါပဲ။ဒါတင်ဘယ်ကအုံးမလဲ။ မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲမှာ ကျနော်ပါးစပ်ဆိုင်းတီးသမျှ လိုက်တီးပေးခဲ့တဲ့ ခရမ်းမြို့နယ်က ကိုအောင်မြိုင်ဟာ အတီးပြိုင်ပွဲမှာ အပြောင်မြောက်ဆုံး စန္ဒယားလက်စွမ်းနဲ့ ရွှေတံဆိပ်ချိတ်ခဲ့သေးတာပေါ့ ။

....

အင်း ... အခုတခေါက်လည်း အိမ်က မချော ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်လုပ်တာ ၊ ကင်ပေတိုင် စစ်စစ်နေတာ မခံနိုင်လွန်းလို့ သာ မန္တလေးကို ထွက်လာတာ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာ တခုမှ ကျနော် ရေရေရာရာ မသိဘူးဗျာ။

ဒါနဲ့တည်းခိုတဲ့ ဟိုတယ်မှာ အိပ်လိုက်စားလိုက် လုပ်နေလိုက်တာ လေးငါးရက်လောက် ကြာမှ စနေမောင်မောင်ပြောတဲ့ အလုပ်ဂွင်ဆိုတာ နည်းနည်းချင်း ရိပ်စားမိလာပါတော့ တယ်။ အမှန်က အဲဒီဂွင် ဆိုတာ မန္တလေးတက်သေးအင်း အိမ်ရာ စီမံကိန်းဆိုပဲဗျ။ အမှန်တော့ အဲဒီ စီမံကိန်းကို

ကျနော်တို့ဆီ သယ်လာတဲ့မောင်က မန္တလေးမှာ ရွှေခြည်ထိုးလုပ်ငန်းလုပ်တဲ့ ကိုသိန်းထွန်း ဆိုတဲ့မောင်ပဲဗျာ။ သူနေတာက ဦးဘသာလမ်း ရှမ်းပွဲရပ်တဲ့ ။ ရွှေခြည်ဦး ကုမ္ပဏီ နှင့် ပြည့်ဆောက်လုပ်ရေးဆိုပြီး အလုပ်လုပ်နေသတဲ့ ။

တကယ်တော့ ရွှေခြည်ထိုးလုပ်ငန်းနဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကန်ထရိုက်လုပ်ငန်း ဘာမှတော့ မဆိုင် လှဘူးဗျာ။ သူ့ရွှေခြည်ထိုးလုပ်ငန်းကို တိုင်းမှူးတို့ ဘာတို့ ကလည်း သူတို့ နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်တချို့ အလည်အပတ်လာတဲ့အခါ ရွှေခြည်ထိုး အလုပ်ရုံတွေ ဘာတွေ လိုက် ပြရာက အချိတ်အဆက်မိသွားတယ် ထင်ပါရဲ့၊တည်ဆောက်ပြုပြင် မြန်ပြည်တခွင်ခေတ်မှာ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေလည်း ခေတ်ကောင်းရော ဆောက်လုပ်ရေးဖက်ကို ခေတ်နဲ့ အညီ လှည့်ခဲ့ကြတာပေ့ါဗျာ။ ခေတ်ကိုက စီးပွားရေးသမားမှန်ရင် ကန်ထရိုက် ထဖြစ်ကုန်ကြ တဲ့ခေတ်ကိုး။ ဆရာဝန်တွေတောင် ကန်ထရိုက်ဖြစ်ကုန်တဲ့ ခေတ်ပေ့ါဗျာ။ ဘာတဲ့ ။စာရေး ဆရာကြီး မောင်သာရရဲ့ ယုန်နဲ့အတူပြေး ခွေးနဲ့ အတူလိုက်ဆိုတာမျိုး ထင်ပါ့။

....

အဲဒီ ကိုသိန်းထွန်းကို တက်သေးအင်းစီမံကိန်းချပေးမယ်ဆိုပြီး မန္တလေးစည်ပင်သာယာရေး ကော်မီတီက ခေါ်ညှိနှိုင်းတော့ ရွှေခြည်ထိုးသမား ကိုသိန်းထွန်းလည်း ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်ဖြစ်နေရာကနေ စနေမောင်မောင်တို့နဲ့ ချိတ်မိတာပေ့ါဗျာ။ စနေမောင်မောင် တို့ ကလည်း လေလုံးထွားထွားနဲ့ ငွေရလွယ်မဲ့ လမ်းကိုသာ လိုက်ရှာနေကြတာ တကယ်တမ်း မိုးထဲရေထဲမှာ စံနစ်တကျ လုပ်ရမယ်ဟေ့ လည်းဆိုရော ကျနော်ဆီ ရောက်လာတော့တာပါပဲ။ အမယ် ... ဒီစီမံကိန်းက ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး သန်းရွှေ မန္တလေးကို တိုင်းခန်းလှည့်လည်တုန်းက လမ်းညွှန်ခဲ့တာ ဆိုပဲ ။

....

ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ကျနော်က ဆရာကြီးဆိုတော့ မန္တလေးမြို့တော် စည်ပင်သာယာရေး ကော်မီတီ နဲ့ သုံးကြိမ်လောက်လည်း တွေ့ဆုံ ညှိနိုင်းပြီးရော တက်သေးအင်း အိမ်ရာစီမံကိန်းအတွက် လုပ်ငန်း သဘောတူ စာချုပ် စာချုပ် ကို ၁၉၉၆ ခုနှစ် ဩဂုတ်လမှာ ချုပ်နိုင်ရောပေ့ါဗျာ။အော် .. အဲဒီတုန်းက မန္တလေးမြို့ တော် စည်ပင်သာယာရေးကော်မီတီ ဉက္ကဋ္ဌ (မြို့တော်ဝန်)က ဗိုလ်မှူး ကြီး စိန်ဝင်း အောင်ပေ့ါ။ ကျနော်တို့တက်သေးအင်းစီမံကိန်း အပြီးမှာ လာအိုသံအမတ်ကြီး အဖြစ် လွှင့် သွား ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေ့ါဗျာ။ အမယ် ... သူက တပ်ထဲမှာတုန်းက နာမည်ကြီး လက် ဝှေ့သမားဆိုပဲ ။

....

တကယ်တော့ တက်သေးအင်း အိမ်ရာစီမံကိန်းဆိုတာ အဲဒီတက်သေးအင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတဲ့ တဲအိမ်တွေကို ဖျက်ပြီး ဆယ်ခန်းတွဲသုံးထပ်တိုက်တွေ ဆောက်ပေးတဲ့ စီမံကိန်း ပါဗျာ ။

ကျနော်တို့ငွေစိုက်ပြီး အဲဒီတိုက်ခန်းတွေ ဆောက်ပေးပြီး မန္တလေးစည်ပင်သာယာက ကျနော်တို့ကို အဲဒီစီမံကိန်းနယ်မြေထဲမှာ မြေကွက်တွေ ပြန်ပေးတဲ့ စံနစ်ပေါ့ ။စီမံကိန်းလည်း စရော အဲဒီတက်သေးအင်း တပိုက်က အိမ်တွေ ဖျက်ရတော့ တာပဲဗျို့ ။ အင်း .. အဲဒီနေရာ တပိုက်က အင်းဘေးမှာရှိတာဆိုတော့ ခြံလေးဝင်းလေးတွေနဲ့ ကြက်သွန် မိတ်တို့နံနံပင်တို့ စိုက်တဲ့ စိုက်ခင်းလေးတွေပါ ဖျက်ပစ် ရတာ ပေါ့ဗျာ ။

မူလနေထိုင်သူတွေအတွက်တော့ ကောင်းတာရော ဆိုးတာရော ဒွန်တွဲနေတာပါပဲ။ မူလ ကတည်းက ခြံနဲ့ ဝင်းနဲ့ ကာလတန်ကြေး သိန်းရာချီတန်တဲ့ အိမ်တွေကို ဖျက်ပေးလိုက်ရတဲ့ သူတွေအတွက်တော့ ခွက်ပျောက်တာပဲဗျို့။ အဲ .. တဲစုတ်နဲ့ နေခဲ့တဲ့ သူတွေအတွက်တော့ ထီပေါက်ကိန်းပေါ့ဗျာ။ တိုက်ခန်းတွေကို စည်ပင်သာယာက အလကားတော့ ပြန်မပေးပါဘူး။ မြေညီထပ် ငါးသိန်း၊ ပထမထပ် လေးသိန်း အပေါ်ဆုံးထပ် သုံးသိန်းကို လေးရစ်ခွဲသွင်းရတာ မျိုးပေါ့။

နေဦးဗျ။ တက်သေးအင်းဝန်းကျင်က တဲအိမ်တွေကို ဖယ်ရှားရှင်းလင်းတော့ အဲဒီမှာ ဗလီတခု ရှိနေတာကြောင့် ညှိရနိုင်းရတာ ရှိသေးတယ်ဗျာ။ အိမ်တွေတဲတွေသာ ရှင်းပြီးသွားတယ်၊ အဲဒီ ဗလီကြီးက ထီးထီးကြီးကျန်နေတာမို့ ကျနော်တို့က မြေထိုးမြေညှိတဲ့ ဘူဒိုဇာတွေ ကြီးနဲ့ လုပ် ငန်းလည်း စရော ဗလီဆရာတွေလည်း မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြရောပေါ့ဗျာ။ သူတို့လည်း သိပ် တော့ မျက်နှာ မကောင်းရှာကြဘူး။ ညှိတယ် ၊နိုင်းတယ်ဆိုတာလည်း စည်ပင်သာယာနဲ့ ညှိတာပါ။ ကျနော်တို့နဲ့ တိုက်ရိုက်တော့ မသက်ဆိုင်လှဘူးဗျ။

....

ဗလီဆရာတွေ ကြည့်ရတာ ဖြစ်သင့်တာထက်ပိုပြီး မျက်နှာပျက်နေကြတာကြောင့် ဘာကြောင့် များပါလိမ့်ဆိုပြီး စပ်စုလိုက်တော့ ကျနော်တို့မရောက်ခင် နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက်က ဗလီတွေ မူဆလင် ရပ်ကွက်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ် ရဲမြင့် လက်စွမ်းပြခဲ့ဘူးတဲ့ အကြောင်း ပေါ်လာသဗျာ။

မန္တလေးမှာ ပုလင်းဝင်းဆိုတဲ့ မူဆလင်ရပ်ကွက်ကို အိမ်ရာစီမံကိန်းအတွက် မြေနေရာရှင်းတုန်း ကတဲ့ဗျာ။အဲဒီပုလင်းဝင်းထဲက မူလနေထိုင်သူတွေကို ဖယ်ရှားပေးဘို့ တိုင်းမှူးက သုံးကြိမ် အမိန့်စာထုတ်ပြီးတာတောင် မဖယ်ကြဘူးတဲ့ဗျာ။ မဖယ်တဲ့အပြင် သူတို့အားကိုးရမယ် ထင် တဲ့ ဘာသာတူဆော်ဒီအာရေဗျလိုနိုင်ငံမျိုးအထိ တိုင်ကြတောကြစာတင်ကြ တယ်ဆိုပဲ။အဲဒါနဲ့ ပုလင်းဝင်းပြဿနာဟာ အချိန်အတော်ကြာမရှင်းနိုင်ပဲ ဖြစ်နေရာက ဘယ်ကဘယ်လို အမိန့် ရတယ်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်ရဲမြင့်ဟာ ပုလင်းဝင်းကို စစ်တပ်နဲ့နေ့လည် သုံးနာရီလောက်မှာ ဝိုင်းထားလိုက်ပါလေရောတဲ့ဗျာ။

ပုလင်းဝင်းကို ဝိုင်းထားတဲ့ စစ်တပ်က အသံချဲ့စက်သုံးပြီး အဲဒီဧရိယာထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေ အားလုံး လူချည်းသက်သက် ထွက်ခွာသွားကြဘို့ အမိန့်ပေးသတဲ့ ။ ဒီလိုနဲ့ ထွက်တဲ့သူတွေ လည်းထွက်၊ ပေကပ်နေတဲ့သူတွေကနေ ဖြစ်နေတုန်း ညနေခြောက်နာရီခွဲ လောက် မှောင်ရီ ပျိုး စ အချိန်လည်း ရောက်ရော ပုလင်းဝင်းထဲကို ဘူဒိုဇာတွေ အတင်းမောင်းဝင်ပြီး ရှိရှိသမျှ တဲ တွေကော အိမ်တွေပါ ကြိတ်ပစ်လိုက်ရောတဲ့ဗျာ။

ကြိတ်တာမှ ဘူဒိုဇာတစီးစီပေါ်မှာ အသင့်အနေအထားနဲ့လက်နက်ကိုင် စစ်သားတွေ တက် ထိုင်ပြီး ကြိတ်တာတဲ့ဗျာ။ အဲဒီတော့မှ အထဲမှာ ရှိနေတဲ့လူတွေလည်း အသက်လုပြီး လက် လွတ်ခွက်ကျတ် ထွက်ပြေးကြရသတဲ့ဗျာ။ဘယ်သူမှန်တယ်မှားတယ်။ တရားတယ် မတရား တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားဖာသာ ဆက်စဉ်းစားပေတော့။ ကျနော်ကတော့ ကြားဘူးတာ ပြန်ပြောပြ တာပဲ ။အတိအကျမှန်တယ်လို့ ကျနော်မပြောဘူးနော်။ဒါပေမဲ့ ကျနော့်ကို ပြန်ပြောပြတာတော့ အဲဒီ ရှင်းလင်းရေးမှာ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့တဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးတယောက်ပဲဗျာ ။

နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်လိုညှိနှိုင်းလိုက်ကြတယ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ တက်သေးအင်း အိမ်ရာစီမံကိန်းဧရိယာထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အဲဒီဗလီဟာ မူလ အနေအထားအတိုင်း တည်ရှိခွင့် ရသွားခဲ့ပါတယ်။

....

တက်သေးအင်း ဆိုတာက မန္တလေးစစ်ကိုင်းလမ်းမကြီးရဲ့ အနောက်ဖက် ၊အဲဒီတုန်းက အသစ် ဖောက်နေတဲ့ မန္တလေးမြို့ပတ် ရစ်လမ်းသွားလမ်းမကြီးရဲ့ အရှေ့ဖက် ကျောက်ဆစ်တန်းကနေ အမရပူရမြို့ဝင်အထိ နှစ်မိုင်နီးပါး ရှည်တဲ့ ရေပြင်ကြီးဗျ ။မန္တလေးတမြို့လုံးက ရေဆိုးတွေကို ထုတ်တဲ့ မြောင်းဟာ အဲဒီတက်သေးအင်း ဘေးမှာ ရှိတာကြောင့် တော်တော်တော့ အနံ့ အသက် ဆိုးတဲ့ နေရာပဲဗျာ။

အဲဒီ တက်သေးအင်းမှာ တက်သေးအင်းမယ်တော်ကြီး နတ်နန်းဆိုတာလည်း ရှိသေးဗျာ။ အဲဒီ နတ်နန်းက ပုဂံခေတ်ကတည်းက ရှိခဲ့တာဆိုပဲ။ တက်သေးအင်း နံမည်တွင်လာပုံကို စပ်စု ကြည့်တော့ ဘကြီးတော်ဘုရား ဗဒုံမင်းလက်ထက်က ရခိုင်ပြည်ကနေ မန္တလေးကို မဟာ မြတ်မုနိ

ဘုရားကြီး ပင့်ဆောင်လာရာမှာ အဲဒီအင်းထဲရောက်တော့ လှော်တက်တွေကို သိမ်းတာ ကြောင့် တက်သိမ်းအင်းလို့ ခေါ်ရာကနေ ကာလရွေ့လျောလာပြီး တက်သေးအင်း လို့ခေါ်တာလို့ ဆိုသဗျ။

အဲဒီတက်သေးအင်း စီမံကိန်းစတင်ချိန်မှာ မန္တလေးနဲ့ ရန်ကုန် စွယ်တော်စေတီ နစ်ဆူ အပြိုင် တည်နေကြတဲ့ အချိန်ပေ့ါ။ အစိုးရမင်းများက ဘယ်လို စိတ်ကူးပေါက်သလဲတော့ မပြောတတ် ဘူး။ မန္တလေးဟာ ရန်ကုန်နဲ့ တန်းယှဉ်နိုင်တဲ့ မြို့ဖြစ်လာအောင် စီမံကိန်းချကြတယ်ဆိုပဲ။ ဥပမာ ရန်ကုန်မှာ ကန်တော်ကြီး ရှိရင် မန္တလေးမှာ ကန်တော်ကြီး ရှိရမယ်။ ရန်ကုန်မှာ စွယ်တော် စေတီရှိရင် မန္တလေးမှာလည်း စွယ်တော်စေတီရှိရမယ် ဆိုတာမျိုးပေ့ါဗျာ။ အော် .. နောက်ပိုင်းမှာ တက်သေးအင်း ကို ကန်တော်ကြီးလို့ နာမည်ပြောင်းလိုက်ကြ တယ်ဆိုပဲ။ အင်း။ စွယ်တော်ဆိုတာက တကယ့်မူလစွယ်တော် အစစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်စွယ်ကို စွယ်တော်ပုံစံထုပြီး တရုပ်ပြည်မှာ ရှိနေတဲ့ စွယ်တော်အစစ်နဲ့အတူထားလိုက်တာ စွယ်တော် ပွားဖြစ်လာတယ်ဆိုပဲ။ ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးမှာ တည်တဲ့ စွယ်တော်စေတီတွေမှာ ဌာပနာတဲ့ စွယ်တော် ဆိုတာ အဲဒီစွယ်တော်ပွားတွေပါပဲဗျာ။

....

မန္တလေးစည်ပင်သာယာနဲ့ အလုပ်လုပ်နေချိန်ဆိုတော့ စွယ်တော်စေတီတည်ဆောက်ရေးမှာ တာဝန်ယူနေတဲ့ တိုင်းမှူး ၊ဗိုလ်မှူး ၊ဗိုလ်ချုပ်တွေနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးလာ တာပေ့ါဗျာ။ မန္တလေး စွယ်တော် စေတီဌာပနာသွင်းတဲ့အခါ ရန်ကုန်စွယ်တော် ဌာပနာ သွင်းပုံသွင်း နည်းနဲ့ တထပ် တည်းတူအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ညွှန်ကြားချက်ထွက်လာတော့ စွယ်တော်စေတီတည် ဆောက်ရေးမှာ အဓိကတာဝန်ယူနေတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး စံလင်းက ကျနော့် ကိုအကူအညီတောင်း တာကြောင့် ရန်ကုန်စွယ်တော်စေတီ ဌာပနာပိတ်ပွဲကို ကျနော်လိုက်ခဲ့ ရပြန်ရောဗျာ ။

အမှန်က ရန်ကုန်စွယ်တော်စေတီဟာ အရင်တည်တာကြောင့် ဌာပနာပိတ်ပွဲ အရင်လုပ်တာပါ ။ ဒါကို ပုံတူကူးပြီး မန္တလေးစွယ်တော် ဌာပနာပိတ်ပွဲလုပ်မှာကြောင့် ရန်ကုန်ဌာပနာပိတ်ပွဲကို ဗီဒီယိုရိုက်ပြီး အသေးစိတ်မှတ်တမ်းတင်ဘို့ကိစ္စပေ့ါ။ ကျနော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီး စံလင်းရဲ့ ပါဝါနဲ့ ရင်ဘတ်မှာ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ် ရင်ထိုး အနီတခုချိတ်ပြီး ရန်ကုန်က ဌားထားတဲ့ ဗီဒီယို ကင်မရာမင်း မှတ်တမ်းရိုက်ယူနိုင်အောင် ဌာပနာ ပိတ်ပွဲမှာ အနီးကပ်လိုက်လံကြီးကြပ် သလိုလို ၊ဘာလိုလိုနဲ့ဆရာကြီးလျှောက်လုပ်ရတာပေ့ါဗျာ။ ကျနော်မြင်သလောက်တော့ ဌာပနာ သွင်းတယ်ဆိုတာ အလှူရှင်တွေလှူထားတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ ကြေးငွေ ဆင်းတု၊ ရွှေပန်းခိုင် ငွေပန်းခိုင်လို အရာတွေကို နေ့ နံအလိုက် ဟိုနေရာ ဒီနေရာ လျှောက်စီချပြီး တခုတည်းသော အပေါက်ကို အင်္ဂတေ အသေကိုင်လိုက်တာ ပါပဲ။

ရန်ကုန်စွယ်တော်စေတီပိတ်ပွဲမှာ မင်းသားကြီးကတော့ အတွင်းရေးမှူး(၁) ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ညွှန့်ပေ့ါဗျာ။ သူ့လက်စွဲတော်ကတော့ အများသိကြပြီး ဖြစ်တဲ့အတိုင်း တိမ်ကြားအဖွဲ့ က

ဘိုးတော်သန်းလှပေါ့။ စဉ်းစားဘို့တခုကောင်းတာက ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာ နေလို လလို ထွန်းကားပါတယ်ဆိုတဲ့ ကျနော်တို့နိုင်ငံမှာ ဘိုးတော်သန်းလှလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲ ရေမြေရှင်တွေက ဘာကြောင့်ဦးတိုက်ကြ၊ အားကိုးကြသလဲဆိုတာပဲဗျာ။ ကျနော်နဲ့ ဆရာဒကာလို ရင်းနှီးနေတဲ့ တိပိဋကဓရဆရာတော် ဦးသုမင်္ဂလဆိုရင် ကျနော်နဲ့တွေ့တိုင်းလိုလို " ဒကာကြီး ရေ၊ ဘုန်းကြီးတို့တော့ နိုင်ငံတော် ဘာသာရေး အခမ်းအနားဆိုရင် ဘိုးတော်သန်းလှပြောသမျှ လိုက်လုပ်နေရတာပဲပေါ့ "လို့တောင် မိန့်ဘူးတဲ့ အထိပါပဲဗျာ။

....

ကြားဖြတ်ပြီး ရီစရာပြောရအုံးမယ်ဗျ။ ရန်ကုန်စွယ်တော်ပိတ်ပွဲကို မှတ်တမ်းအတိအကျ ရယူ ဘို့ မွန္တလေး ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး သန်းထွန်းလည်း ဗိုလ်မှူးကြီးစံလင်းနဲ့အတူ ပါလာသေး သဗျ။ တက်သေးအင်းစိမ်ကိန်းက ကိုသိန်းထွန်းလည်း ရန်ကုန်ရောက်နေလေတော့ မင်းမင်း ထွန်းက သူ့အိမ်မှာ မင်းပေါင်းစုံညီ၊ထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်လှပါချည့်ရဲ့လုပ်တာကြောင့် သူ့အိမ် ကို သွား ရတဲ့နေကပေါ့။ ကျွေးမဲ့အိမ်က ချက်တာ ပြုတ်တာ မပြီးခင် ဖိတ်ကြားထားတဲ့ စားသုံး သူ ဧည့်သည်တော်တွေက ကြိုရောက်နေသဗျာ။ ချက်ပြုတ်မပြီးသေးဘူးဆိုတော့ အားလုံး မျက်နှာပူပူနဲ့ သည်းခံပြီးထိုင်စောင့်နေကြတာပေါ့ဗျာ။ တနာရီကျော်လောက်ထိုင်စောင့်လည်းပြီးရော ထမင်းရော ဟင်းမျိုးစုံပါ စားပွဲပေါ်ကို ရောက်လာပြီး ဝင်ရောက်သုံးဆောင်ကြဘို့ အလှူရှင် မင်းမင်းထွန်းက ကြွပါ ကြွပါ လို့လည်း ခေါ်လိုက်ရော မင်းမင်းထွန်းရဲ့ ငါးနစ်သား အရွယ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးဟာ ရုတ်တရက် အသံပြဲကြီးနဲ့ ... ငါ - ိုးမသားတွေ ။ ငါစားဘို့ ချက်ထားတဲ့ ဟင်းတွေ ဝင်စားနေကြပြီ ဆိုပြီး ထအော်လိုက်တာ ဘယ်သူမှ ထမင်းဟင်း တွေ ကို မနိုက်ရဲလောက်အောင် ဖြစ်ကုန်ကြရော ဗျာ။ ပထမတော့ ကျနော်လည်း မင်းမင်းထွန်းသား ဆိုးလိုက်တာလို့ထင်မိပေမဲ့ နောက်ပိုင်း သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ .. ဆဲတာကလွဲရင် ကျန်တာ အမှန်တရားပဲဗျာ။ ကလေးဆို တော့သူ့ရင်ထဲ မရှိတင်ကဲ ဖြစ်ရတယ်ထင်ပါရဲ့ ။

....

ရန်ကုန်စွယ်တော်ပိတ်ပွဲမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးစံလင်းကိုလိုက်ပြီး ကူညီခဲ့တာ အချည်းအနှီးတော့ မဖြစ်ဘူးဗျို့။သူ့ကိုလိုက်ကူညီပြီး မွန္တလေးကို ပြန်ရောက်လို့မှ မကြာခင် မူဆလင် အဓိက ရုဏ်း

တခုကြားထဲမှာ ညှပ်ပြီး ကံကောင်းလို့ထောင်မကျတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး စံလင်း ကယ်ပေလို့သာပေါ့ဗျာ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျ။

ကျနော်ရယ် ကျနော့်တပည့်ကျော်တွေဖြစ်တဲ့ လုစိုးအောင်နဲ့ ကျော်အေးရယ် သုံးယောက်သား မန္တလေးမြို့ထဲကို ညဖက်ကြီး ကိုးနာရီဝန်းကျင်လောက်မှာ လျှောက်လည်နေတုန်း ၈၄ လမ်းအပေါ် ၃၅လမ်းနဲ့ ၃၆လမ်းကြား လည်းရောက်ရော လူတွေ ရုံးစုရုံးစု ဖြစ်နေတာကို တွေ့တာနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဝင်ပြီး စပ်စုကြရော ပေါ့ဗျာ။ ပြဿနာက ဘယ်က ဘယ်လိုစဖြစ် တယ်တော့ မပြောတတ်ဘူးဗျာ။ ကျနော်တို့လည်း လူအုပ်ကြီးနားရောက်သွားရော လူအုပ် ကြီးဟာ အဲဒီလမ်းထဲက ဈေးဆိုင် ခန်းတွေကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးနေကြတော့ပဲဗျာ။ လက်စ သတ်တော့ မူဆလင်တွေပိုင်တဲ့ ဆိုင်ခန်း တွေကိုး။ ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးလိုက်တာမှ မော်တော် ဆိုင်တွေ ၊ စက်ဘီးတွေ ၊ပလပ်စတစ်လိပ်တွေ ၊ ပိတ်လိပ်တွေ အားလုံးလိုလို အဘိုးတန် ပစ္စည်းတွေချည်းပဲဗျာ။ ဈေးဆိုင်ခန်းထဲက ပိုင်ရှင်မူဆလင် တွေကို ရိုက်တာနက်တာတော့ မတွေ့ရဘူးဗျ။ ကြည့်ရတာ အခြေအနေကို ကြိုတင်ရိပ်စား မိပြီး ခပ်စောစောကတည်းက ရှောင်သွားကြပုံပဲ။

ကျနော်တို့လည်း ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ လျှောက်ကြည့်နေလိုက်တာ ပွဲက ကြမ်းသထက် ကြမ်းလာပြီး ဆိုင်ခန်းတွေကို မီးရှို့မယ်ဘာညာ ဖြစ်လာပါလေရောဗျာ။ ကျနော့်စိတ်ထင် အဲဒီ ရှန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေတာ နှစ်နာရီဝန်းကျင်လောက်အကြာမှာ အဲဒီဧရိယာရဲ့ အရှေ့ အနောက် တောင်မြောက်ကို စစ်ကားတွေ ရောက်လာပြီး ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ပါလေရော။ မန္တလေးမြို့မှာလမ်းတွေ ဖောက်ထားပုံက အရှေ့အနောက် တောင်မြောက် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဖောက်ထားလေတော့ အရေးအကြောင်းဖြစ်လာရင်လေးဖက်လေးတန်က ပိတ်ဆို့ ဖမ်းဆီးလို့ အင်မတန်လွယ်တာက လား။

အဓိကရုဏ်းထဲမှာ တပျော်တပါးဝင်ပြီးဆင်နွှဲနေကြတဲ့ မန္တလေးသားများကတော့ ဟိုအိမ်ကြား ဝင် ၊ဒီအိမ်ကြားဝင် ၊ ဟိုအိမ်ပေါ်တက် ၊ဒီအိမ်ပေါ်တက်လုပ်လိုက်ကြတာ အားလုံးလိုလို ကြက် ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ချိန်မှာ ရန်ကုန်သားလူလည်သုံးယောက်က လမ်းကြားလေး တခုထဲမှာ ပိတ်မိနေပါရောဗျာ။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိရှိသမျှ အိမ်တွေကလည်း တံခါးတွေပိတ်၊ မီးတွေပိတ် ဖြစ်ကုန်ကြတာ ကြောင့် အားကိုးစရာ ရှာမရတော့ပဲ စစ်သားတွေ ရှိတဲ့နေရာဆီကို ချောင်းချောင်းကြည့်ရင်း လွတ်လမ်း ရှာနေလိုက်တာ ညဆယ့်နှစ်နာရီထိုးခါနီးလာတော့ စစ်သားတွေ တလမ်းဝင် တလမ်းထွက် ရှင်းလင်းတော့မဲ့ အခြေအနေရောက်လာရောဗျာ။ သိတာပေါ့ဗျ။ စစ်ဗိုလ်တွေက အသံကျယ် ကြီး နဲ့ အမိန့်ပေးနေတာ အတိုင်းသားကြားနေရတာကလား။ ကြားနေရတဲ့ အသံတွေထဲမှာ လမ်းဘေးမှာတွေ့တွေ့ သမျှလူတွေကို ကားပေါ်ကို အတင်းဆွဲတင်နေတဲ့

အသံတွေလည်းပါ သဗျ။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ဒီအတိုင်းနေလို့မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး အကောင်း ဆုံး ဖြစ်မဲ့ နည်းလမ်းကို ရွေးလိုက်ရပါတော့တယ်။

အဲဒီနည်းကတော့ လမ်းကြားလေးထဲကနေ သုံးယောက်သား လမ်းမကြီးအလယ်ခေါင်တည့် တည့်ကို ကူးသွားပြီး စစ်ကားတွေ ၊စစ်သားတွေရှိရာကို ခပ်တည်တည်လျှောက်သွား လိုက် တာ ပါပဲဗျာ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျနော်တို့ ဒီရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုမှာ လုံးလုံးမပတ်သက်တဲ့ ညှော်သည်တွေပဲ ။ သူတို့ကိုမျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီး ဖြေရှင်းလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်လား။ တော်ကြာ ၊ လမ်းကြားထဲ လာဖမ်းမှ အပြစ်ရှိလို့ ပုန်းနေတယ်ဆိုပြီး ရှင်းရ ခက်မယ်လေ။

ကျနော်တို့သုံးယောက် လမ်းလယ်ခေါင်လည်းရောက်ရော စစ်သားတယောက်က မအေနဲ့ ကိုင်တုတ်ပြီး မေတ္တာပို့သံကြားလိုက်ရတော့တာပဲဗျာ။ ဟေ့ကောင်တွေ ။ အကုန်လက်မြောက် ထားစမ်း ဆိုတာလည်း ပါသေးဗျ။

ကျနော်က လက်မြောက်စရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ ပုံမှန်အတိုင်း သူတို့ရှိရာ ဆက်လျှောက် နေလိုက်တော့ ငါ ိုးချင်းမိုးမွန်အောင် ဆဲသံတွေ ထွက်လာတဲ့အပြင် ဗိုလ်ကြီးတယောက်က ကျနော်တို့ ရှိရာကို ပြေးလာနေရင်း အဲဒီကောင်တွေ အကုန်ဖမ်းကွာ။ အကုန်ကား ပေါ်တင် ကွာ လို့ အမိန့်ပေးပါလေရော ။ ကျနော်တို့လည်း ဘာမှတောင် ရှင်းမပြနိုင်ခင် စစ်ကားပေါ် ဆွဲတင်ခံရမဲ့ ဆဲဆဲမှာ စစ်ကားနားက လမ်းဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့ လူတယောက်ဆီက အသံထွက်လာသဗျာ။

" ဟေ့လူ ၊ကိုသက်နိုင် ခင်ဗျား ဘယ်လျှောက်သွားနေတာတုန်းဗျ ။ဒီမှာ ပြဿနာ ဖြစ်နေတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား"တဲ့ ။ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း အသံလာရာကို သေချာကြည့်လိုက်တော့ အောင်မယ်လေး မောင်မင်းကြီးသား ဗိုလ်မှူးကြီး စံလင်းပါလားဗျာ။

ဒါနဲ့ကျနော်လည်း ဝမ်းသာအားရ " ထမင်းထွက်စားရင်း လမ်းမှာပိတ်မိနေလို့ ဗျာ " လို့ ပြောလိုက်တော့မှ သူ့အရာရှိတယောက်ကို ကျနော်တို့တည်းတဲ့ ဟိုတယ်အထိ လိုက်ပို့ ခိုင်းသဗျာ။နောက်ပိုင်းမှာသိရတာက အဲဒီညက ဖမ်းမိသမျှမောင်တွေကို အစစ်အဆေးမရှိ ထောင်ဒဏ်သုံးနှစ်စီ ချီးမြှင့်တယ်ဆိုပဲ။ တက်သေးအင်းကောင်းမှုနဲ့ စောစောစီးစီး ထောင်ကျ ကိန်းကြုံတော့ မလို့ ကံသီလို့ ဆိုပါတော့ဗျာ။

………………………………….

ကျနော်တို့ အကောင်အထည်ဖော်တာကို တက်သေးအင်းမယ်တော်ကြီးကပဲ မကြိုက်လေ ရော့သလား မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ။ စီမံကိန်းစပြီး နှစ်လကျော်လောက်လည်း ကြာရော မြန်မာတနိုင်ငံလုံးသာမက အာရှတိုက် တခုလုံး စီးပွားပျက်ကပ် ဖြစ်တော့မဲ့ အရိပ်အယောင် တွေ ပေါ်လာတော့တာပဲဗျာ။ အဲဒီ စီးပွားပျက်ကပ်ကြီးကို တီထွင်ဖန်တီးလိုက်သူကတော့ အမေရိကန် သူဌေးကြီး ဂျော့ဆိုရော့ ကင်ပွန်းတပ်ကြသဗျ။

စီးပွားပျက်ကပ်ဖြစ်ပုံက အိမ်မြေအရောင်းအဝယ်ဈေးကွက် လုံးဝပျက်သွားတာပေါ့ဗျာ။ ဂျော့ဆိုရော့လုပ်တာ ဟုတ်မဟုတ်မပြောတတ်ပေမဲ့ ကျနော်ကိုယ်တိုင်သိလိုက်တာက အဲဒီ စီးပွားပျက်ကပ်မဖြစ်ခင် မြန်မာပြည် အိမ်မြေ အရောင်းအဝယ်ဈေးကွက်မှာ တော်တော်အလုပ်ဖြစ် လိုက်ကြတာ ဆိုတာပဲဗျာ။ ဟုတ်တယ်။တောင်ဒဂုံ မြောက်ဒဂုံ လိုနေရာမျိုးတွေက အဆောက် အဦးမဆောက်ရသေးတဲ့ မြေကွက်လပ်တွေ တော်တော်ကို အရောင်းအဝယ်ဖြစ်တာဗျာ။ မြေတကွက်ကို ဆယ်သိန်းဝန်းကျင်နဲ့ ဒီနေ့ဝယ်ထားပြီးနောက်နေ့ပြန်ရောင်းရင် ငါးသောင်း တသိန်း အထိ မြတ်ကြသဗျာ။

ရောင်းရဝယ်ရတာလည်း လွယ်သလားမမေးနဲ့ ဝယ်တဲ့ရောင်းတဲ့ သူအားလုံး အရပ်ကတိစာ ချုပ်တွေချုပ်လိုက်ကြ ၊မြေဂရံကို လက်လွှဲလိုက်ကြနဲ့ တကယ့်ကို ပွဲတော်ကြီးကို ဖြစ်လို့ပေါ့။ မကြာပါဘူးဗျာ။ ခြောက်လဝန်းကျင်လောက်လည်း ရှိရော နေ့ချင်းညချင်း ရုတ်တရက် ဝယ်သူ မရှိတော့တဲ့ အခြေအနေဆိုက်သွားတော့တာပဲ။ မြေကွက်တွေ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သလိုတိုက် ခန်းအိမ်ခန်းတွေလည်း ထို့နည်းလည်းကောင်း ပွဲကောင်းပြီး အလားတူ ပွဲသိမ်းကြရော ပေါ့ဗျာ ။

....

ကျနော်ဉာဏ်မှီသလောက် စဉ်းစားကြည့်တော့ ငွေကြေးအမြောက်အများ တတ်နိုင်သူ တဦး တဖွဲ့က ဒီလို ဈေးကွက်တခု အရောင်းအဝယ်ဖြစ်လာအောင် အယောင်ပြ ဖန်တီးပြီး အလံရှူး လုပ်တာမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျာ။ အဲဒီအခြေအနေကို နားမလည်တဲ့ ပြည်တွင်းက ငွေရှင်ကြေးရှင် အပါအဝင် လက်ထဲမှာ ငွေလေးကြေးလေး စုမိ ဆောင်းမိတဲ့သူတွေက မြေ ကွက်တွေ အတင်း နင်းကန်ပြီးလိုက်ဝယ်လာကြတဲ့အခါ မူလဈေးကွက်ဖန်တီးသူက အသာ လေးနောက် ဆုတ် နေလိုက်တော့ လက်ထဲက ငွေတွေအစား မြေကွက်တွေ ဈေးကြီးမိပြီး ကျန်ခဲ့ တော့တာပဲပေါ့ ဗျာ။သေချာစဉ်းစားကြည့်ရင် ရွှေ့လိုက်တဲ့ အကွက်က ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပါပဲ။ ကျနော်ကြားသလောက် ဒီမြေကွက်စီးပွားပျက်ကပ်ဟာ ထိုင်းနိုင်ငံမှာလည်း အတော်ဆိုးဆိုးဝါး ဝါးခံလိုက်ကြရတယ်ဆိုပဲ။ တချို့ထိုင်း အိမ်မြေဈေးကွက်သူဌေးတွေ ဆို စီးပွားပျက်ကပ်ဒဏ် ကိုမခံနိုင်ကြလို့ ဒေဝါလီခံရတဲ့သူတွေ ဒုန့်ဒေးရှိသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံသွားကြ တာတောင် တော်တော်များးဆိုပဲ ။

တိတိကျကျ ပြောရရင် အဲဒီစီးပွားပျက်ကပ်ဟာ ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာဗျ။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာ ပြည်မှာ ၁၉၉၆ နှစ်ကုန်ပိုင်းလောက်မှာ အခြေအနေ ပျက်စပြုလာတာကို သတိထားကြည့်ရင် သိနိုင်တယ်ဗျာ။ အထူးသဖြင့် ကျနော်တို့တာဝန်ယူတည်ဆောက်နေတဲ့ တက်သေးအင်း အိမ် ရာစီမံကိန်းမှာ မြေကွက်ကို ဝယ်သူမရှိတော့တဲ့ အခြေအနေရောက်လာတယ်။

....

အော် .. စီမံကိန်းတခုကို တာဝန်ယူတည်ဆောက်တယ်ဆိုတာလည်း လုပ်ငန်းအစအဆုံး ဘယ်သူမှ ငွေအကုန်စိုက်ထုတ်ပြီး မရင်းနှီးနိုင်ကြဘူးလေ။ မြေကွက်ဖော်တာ ၊အုတ်မြစ် လုပ်ငန်းစတာလောက်အတွက်သာ ငွေရင်းနိုင်ကြတာကလား။ အဲဒီလုပ်ငန်းတွေ ပြီးတာနဲ့ ကိုယ့်အတွက် ရမဲ့ မြေကွက်တွေကို ကြိုတင်အရောင်းအဝယ်လုပ်ပြီး လုပ်ငန်း အပြီးသတ် အောင် လုပ်ကြရတာပါပဲ။ဒါကလည်း ကျနော်တို့ တဖွဲ့ တည်းမဟုတ်ပါဘူး။ တနိုင်ငံလုံးက ကန်ထရိုက်မှန်သမျှ ဒီအတိုင်းချည်းပါပဲ။ ကျနော်တို့ အတွက်ရတဲ့မြေကွက်တွေကို ကြိုရောင်း လို့လည်း မရရော အဲဒီစီမံကိန်းလည်း အုတ်မြစ်လုပ်ငန်း အဆင့်မှာတင် ထိုးရပ်သွားရော ပေါ့ဗျာ။မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီစီမံကိန်း ထိုးရပ်သွားတာ ၁၉၉၆ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ပဲဗျာ။

....

အဲသလို ပြဿနာမျိုး မန္တလေးမှာ စဖြစ်နေပေမဲ့ တနိုင်ငံလုံးအနေနဲ့တော့ မသိသာလှသေးဘူး ဗျာ။ မြေကွက်အရောင်းအဝယ်အေးတယ်။ အလုပ်ဖြစ်တာ နည်းတယ်ဆိုတာလောက်သာ သတိပြုမိသေးတဲ့အချိန်ပေါ့။ကိုယ်ရည်သွေးတယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ မန္တလေးက အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ဒီအရိပ်လက္ခဏာဟာ တတိုင်းပြည်လုံးကို အနေးနဲ့ အမြန်ကူးစက် တောက်လောင်တော့မယ်ဆိုတာကို ကျနော် သုံးလကျော်လောက် ကြိုတင်ပြီးခန့်မှန်းမိသဗျ။ ဒါနဲ့ ကျနော့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို ဒါဟာ စီးပွားပျက်ကပ်တခုရဲ့ အရိပ်လက္ခဏာပဲ ။ တတ်နိုင်တဲ့

ဖက်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ကြဘို့ ကျနော်က သတိပေးတော့ သူတို့က ကျနော့်ကို အရူးတယောက်လို ပြန်ကြည့်တာပေါ့ဗျာ။ ဒါကိုအများက သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်လို့ သုံးသပ်ကြ ပေမဲ့ ကျနော်ကတော့ ထူးခြားဖြစ်စဉ်လို့ ခံစားရတယ်ဗျာ။

အင်း .. အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော့်ကိုလူငှားသတ်တဲ့ ဒေါ်စက်ကြည်ဆိုတာကို စတွေ့တာပါပဲ။ ကျနော်နဲ့တော့ တိုက်ရိုက်စသိကျွမ်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေခြည်ဦး ကိုသိန်း ထွန်းက တဆင့် စနေမောင်မောင်တို့နဲ့ အဖွဲ့ကျရာကနေ ကျနော်နဲ့ သိလာတာပါပဲ ။သူက အသက်ငါးဆယ် လောက် ရှိပါပြီ။ ငါန်းဇွန်ဇာတိလို့ဆိုပါတယ်။ လုပ်ငန်းစာချုပ်တွေ ချုပ်ရာက မှတ်ပုံတင်ထဲမှာ တွေ့မိတာတော့ သူ့အဖေနာမည်က ဦးစိန်မော် တဲ့ ။သူ့နေတဲ့ လိပ်စာက (၃၉)လမ်းနဲ့(၈၀)လမ်း (၈၁)လမ်းကြား တဲ့ဗျာ။အသက်ငါးဆယ် ဝန်းကျင်အရွယ် သူပုံက ဖြူဖြူနုနုပါပဲ ။ သူက ရှိတဲ ့ယောကျာ်းကြီးကို မေမြို့ဖက်က ခြံတခြံမှာ ပို့ထားပြီး သူက ဘာသာရေးလုပ်သလိုလို ဘာလိုလို နဲ့ ယောဂီထမိန် အမြဲဝတ်လေ့ ရှိတယ်။ ပုံစံကြည့်ရတာ တော့ ရက်စက်ကြမ်းကြုပ် မယ်လို့ တချက်မှ ထင်ရက်စရာမရှိဘူးဗျာ။ စီမံကိန်း အစပိုင်းမှာ ဒေါ်စက် ကြည်နဲ့ကျနော် ဘာမှ ပတ်သက်ခဲ့တာ မဟုတ်လေတော့ သူ့အကြောင်း ကို နောက်မှ ပြော ကြတာပေါ့။ အခုဆက်ပြောနေရင် စကားလမ်းကြောင်းလွဲကုန်ပါလိမ့်မယ်။

....

ကျနော်လည်း ထိုးရပ်သွားတဲ့ စီမံကိန်းကို ပြန်ပြီးအဖတ်ဆယ်နိုင်အောင် နည်းလမ်းမျိုးစုံ ရှာဖွေ ကြံဆရပါတော့တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ စီမံကိန်းဟာ အချိန်ဇယားတခု နဲ့ ပြီးစီးရမဲ့ လုပ်ငန်း အဆင့်ဆင့် ကို သတ်မှတ်ထားပြီးသားပါ။ အချိန်ဇယားအတိုင်း မဝင်ရင် ပြဿနာမျိုးစုံ တက် လာနိုင်ပါတယ်။ မန္တလေးစည်ပင်သာယာရေးကော်မီတီက တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း အမိန့်ပေးတတ်တာကလွဲလို့ အခြေအနေကို မှန်မှန်ကန်ကန် အကဲခတ်တာ မဟုတ်လေ တော့ သတ်မှတ်လုပ်ငန်းကို သတ်မှတ်ရက် အမှီပြီးစီးအောင် အမိန့်စာတွေ နင်းကန်ထုတ် တော့တာပေါ့ဗျာ။

မန္တလေးစည်ပင်က အမိန့်စာထုတ်လိုက်၊ ကျနော်တို့ကအခက်အခဲကို ရှင်းပြပြီး အသနားခံ လိုက် သုံးကြိမ် လောက်လည်း လုပ်ပြီးရော မန္တလေးစည်ပင်သာယာရေး ကော်မီတီဟာ ကျနော်တို့ငွေ အရင်းအနှီးနဲ့ စိုက်ထုတ်ဆောင်ရွက်နေတဲ့ တက်သေးအင်း စီမံကိန်းကို သိမ်းယူလိုက်ပြီ ဆိုတဲ့ အကြောင်း အမိန့်စာထွက်လာပါလေရောဗျာ။

....

အင်း .. ရန်ကုန်မှာ အဆင်မပြေလို့ မန္တလေးကို လာမိပါတယ်။ ဆီပူအိုးထဲကနေ မီးပုံထဲ ခုန်ချ မိသလို ဖြစ်တော့တာပေါ့ဗျာ။ လုပ်ငန်းလည်း အဆင်မပြေဖြစ်ရော ငွေတပြားမှ မစိုက်ထားတဲ့ စနေမောင်မောင်တို့ မင်းမင်းထွန်းတို့လည်း ကိုယ်ပျောက်အတတ်ကျင့်ကုန်ကြတာပေါ့ ဗျာ။

ခက်တာက ကျနော်က လူအားရောငွေအားပါ စိုက်ထုတ်ထားလေတော့ အဆုံးခံလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဒါအပြင်တချို့ဆောက်လုပ်ရေး ပစ္စည်းတွေ အကြွေးဝယ်ထားမိလို့ ကြွေးပူတွေက တဖက်ပေါ့ဗျာ။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျနော်ဟာ ဘယ်ပြဿနာမျိုးကို မဆို လွယ်လွယ်နဲ့ လက်မလျော့တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။ ပြဿနာဖြေရှင်းနိုင်မဲ့ နည်းလမ်းကို ဆီလိုအပေါက်ရှာတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ် ဆိုပါတော့။

....

ဒီတော့ ကျနော်လည်း ကြံရာမရတဲ့ အဆုံး ဖြစ်လာလတ္တံ့သော စီးပွားပျက်ကပ်နဲ့ ပတ်သက် လို့ နိုင်ငံတော်အစိုးရအနေနဲ့ ကူညီကုစားပေးသင့်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း စာရှည်ကြီး တစောင်ရေးပြီး ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး သန်းရွှေအပါအဝင် ၊နိုင်ငံတော်အကြီး အကဲအားလုံး ဝန်ကြီး အားလုံး ဆီကိုလိပ်မူပြီး ပို့ချလိုက်ရော ဆိုပါတော့ဗျာ။အမှန်တော့ ရွေးစရာ လမ်းမရှိတော့လို့ ကျနော်ရမ်းလိုက်တာဗျ။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှရင် နစ်အကန့် အသတ်မရှိ ထောင်နန်းစံသွားနိုင်တယ်လေ။ ကျနော်က သာမန်အသနားခံစာရေးယုံတင် မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံတခုမှာ ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းရှင်တွေ ၊ကုမ္ပဏီတွေ အကြပ်အတည်းကြုံရတဲ့ အခါ နိုင်ငံတော် အစိုးရ အနေနဲ့ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ကူညီပံ့ပိုးသင့်တယ်ဆိုတာကို " အမေရိကန် သံရုံး ပြန်ကြားရေး ဌာနက ထုတ်တဲ့ အိုင်ယာကော့ကာ ဆိုတဲ့ ခရိုင်စလာကားကုမ္ပဏီ အကြီးအကဲရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ကြီးကိုပါ စာတစောင်ချင်းစီမှာ ပူးတွဲပေးလိုက်တာဗျ။ ဘာလို့ကူညီသင့်သလဲဆိုတော့ ကုမ္ပဏီတွေ ဒေဝါလီခံရင် အဲဒီ ကုမ္ပဏီမှာ ရှိတဲ့ အလုပ်သမားတွေ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ကုန် မယ်။ နောက်တခါ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ဈေးကွက်ပျက်ရာကနေ တနိုင်ငံလုံးရဲ့ စီးပွားရေး စံနစ်ကြီး တခုလုံးကို ထိခိုက်နိုင်လို့ပေါ့ဗျာ။ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲ အားလုံးဆီကို တစောင်တအုပ် ပူးတွဲပို့မှာမို့ အိုင်ယာကော့ကာ စာအုပ် အုပ်ရေ သုံးဆယ်လောက်ရဘို့ လမ်း ၃၀ တဝိုက်မှာ ရှာလိုက်ရတာဗျာ။

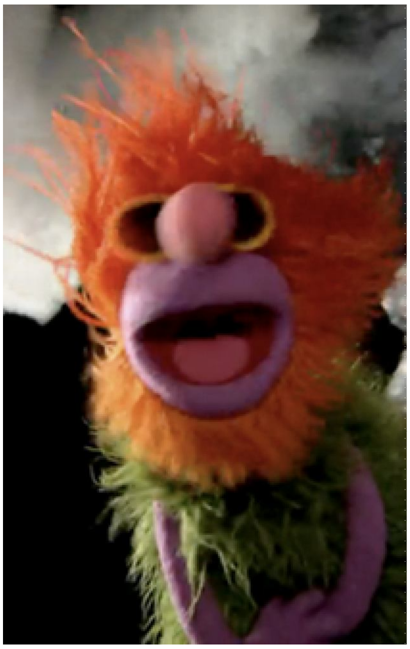

ကျနော်ရေးတင်လိုက်တဲ့ စာဟာ ရိုးရှင်းပေမဲ့ အဲဒီခေတ်မှာတော့ အစိုးရအဖွဲ့အတွက် တော် တော် ထူးဆန်းနေတယ် ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ကျနော်ရေးထားတဲ့ အကြောင်းတွေထဲမှာ ကျနော် ဟာ မွန္တလေး တက်သေးအင်း စီမံကိန်းကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်နေတယ်။ မမျှော်လင့်ပဲ မြေကွက် အရောင်း အဝယ် မရှိတော့တာကြောင့် အခက်အခဲကြုံတယ်။ ဒီအခက်အခဲဟာ ကျနော်တယောက် တည်း ဖြစ်ပေါ်နေတာမဟုတ်ပဲ မကြာခင် တနိုင်ငံလုံးကို ကူးစက်လာမယ်။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံ တော် အစိုးရအနေနဲ့ ကျနော့်အကြပ်အတည်းကို ကူညီသင့်တယ်။ ထို့အတူ မကြာခင် အကြပ်အတည်း ဖြစ်လာမဲ့ ပုဂ္ဂလိက ကုမ္ပဏီတွေကိုလည်း ကူညီဘို့ အဆင်သင့် ရှိနေသင့် တယ်ပေ့ါဗျာ ။

....

အော် .. အစိုးရအဖွဲ့ဝင်၊ဝန်ကြီးတွေကို အဲဒီစာအုပ်တအုပ်လုံး ထိုင်ဖတ်ခိုင်းလို့တော့ ဘယ်ရ မလဲဗျာ။ အဲဒီစာအုပ်ထဲက ကျနော်ရည်ညွှန်းလိုတဲ့ အခန်းတွေကို အမှတ်အသားပြပြီး ဖတ်ဘို့ ညွှန်းရတာပေ့ါ။ ကျနော်ညွှန်းလိုက်တဲ့ အခန်းတွေက အခန်း (၁၄) နစ်နေသော လေ့ပေါ်ဝယ်၊ အခန်း (၁၇) အစိုးရထံချည်းကပ်ခြင်း၊ အခန်း (၁၈) ခရိုက်စလာအား ကယ်တင် သင့်ပါသ လော၊ အခန်း(၁၉) ကွန်ကရက်တွင် အစစ်ခံခြင်း၊အခန်း(၂၀) အညီအမျှစွန့်လွှတ် ကြ ။ အခန်း (၂၁) ဘဏ်များမှ ငွေချေးခြင်း၊ ဆိုတဲ့ အခန်းတွေပေ့ါဗျာ။

အင်း .. ကျနော်အခုမှ သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်မိတော့ ကျနော်ပြုစုပြီး တင်ပြလိုက်တဲ့ စာတန်းဟာ မြန်မာနိုင်ငံအုပ်ချုပ်သူတွေရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေနဲ့ နည်းနည်းတော့ အလှမ်း ဝေးနေသလိုပဲဗျာ။

တကယ်တော့ ကျနော့်စာထက် စိတ်ဝင်စားဘို့ကောင်းတာက အဲဒီစာနဲ့ အတူ ပူးတွဲပြီး ပို့ လိုက်တဲ့ အိုင်ယာကော့ကာ အကြောင်းဗျ။ သူ့အကြောင်း ခင်ဗျားသိသွားရင် တကယ့်ကို လေးစားအားကျသွားနိုင်လောက်တယ်။ ကျနော်တော့ အိုင်ယာကော့ကာကို လေးစားအားကျ သူစာရင်းထဲမှာ ထိပ်ဆုံးက ထည့်ထားတယ်။ သူ့အကြောင်းသေချာစေ့စေ့ငှ သိချင်ရင်တော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရုံးစိုက်တဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံ ပြန်ကြားရေး ဌာနကနေ ၁၉၈၉ ခုနှစ်မှာ ထုတ်တဲ့ အိုင်ယာကော့ကာ၏ ကိုယ်ရေး ဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်း ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ရှာဖတ်ပေတော့ ဗျာ။ မူရင်းရေးသူက အယ်လ် အိုင်ယာကော့ကာနဲ့ ဝီလျံနိုဗက်၊ မြန်မာဘာသာကို ပြန်ဆိုတာက "မဟာမိ " တဲ့ဗျ။ မဟာမိဆိုတာ နာမည်ကျော် ဘာသာပြန် မြန်မာစာရေးဆရာတယောက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကလောင်နာမည် ပြောင်းထားပုံ ရပါတယ်။ ကျနော်သိသလောက် အိုင်ယာ ကော့ကာ အကြောင်း ခင်ဗျားကို ပြောပြမယ်ဗျာ ။ ကျနော်ပြောပြနိုင်တာကလည်း အဲဒီစာအုပ် ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်ခဲ့ဘူးလို့ပါ။ အိုင်ယာကော့ကာဟာ တကယ့်ကို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလွန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဗျ။ ခင်ဗျားကော သူ့အကြောင်းကြားဘူးလား။မကြားဘူးရင် ကြုံတုန်းနားထောင်ပါဗျာ။

....

(၈၅) သက်ခိုင်ရဲ့ အိုင်ယာကော့ကာ

လှသမားများ လှဆွဲနေကြသည်။
ချွေးများ စို့ရွှဲနေသည်။
စားစရာကို နွှေးထားပါ ။
စားစရာအသီးများ နွှာထားပါ ။

နွဲပျော်စရာ တို့တောရွာ ။
စပါးရွှေဝါ အားထားစရာ ။
စပယ်ပန်းများ မွှေးကြူ၏ ။
ပျံလွှားများ ပျံနေကြသည်။

အထက်ပါ သူငယ်တန်း ဖတ်စာကို ရွတ်ဆိုလျက် စာအံနေသံသည် ကျောင်း
စာသင်ခန်း တခုအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကိုသက်ခိုင်၏ တဲငယ်အတွင်းမှ
နှစ်ရှည် ရဲဘက် အကျဉ်းသား လင်းကြည်၏ စာအံနေသံဖြစ်ပါသည်။
လင်းကြည်စာအံနေသည့် အဓိက အကြောင်းမှာလည်း ကိုသက်ခိုင်၏
အားထုတ်ချက်တရပ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

....

လင်းကြည်ကား ရိုက်မှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် ခုနစ်နှစ် ကျလာသူဖြစ်၏။ သူ့အသက်ကား ၂၄နှစ်ခန့်
ရှိပြီ။ သူကား ဖတဆိုး ဟုဆိုသည်။ ငယ်စဉ်ဘဝကို မည်သို့ကျော်ဖြတ်လာ သည် ကို

အသေးစိတ်မသိသော်ငြားသေချာသည့် အချက်မှာ လင်းကြည်စာရေးစာဖတ် မတတ်ခြင်းပေတည်း။ ရဲဘက်အကျဉ်းစခန်းပင်ဖြစ်သော်လည်း အလုပ်ဘုတ်ခွဲခြင်း၊ အလှည့်ကျ ကင်းချိန်သတ်မှတ်ခြင်း စသည်တို့၌ ရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံမျှတော့ လိုအပ်သည်ဖြစ်ရာ စာမတတ်သောလင်းကြည်မှာ လူအများ အဲ့သြစရာ၊ ရယ်မော နောက်ပြောင်စရာဘဝ ရောက်ရှာသည်။

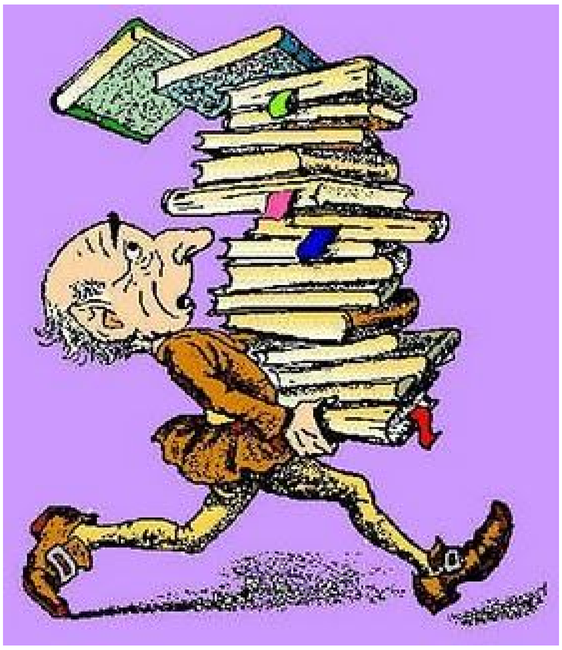

လင်းကြည်တယောက်ထောင်ထဲရောက်ရခြင်း တရားခံကား
ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာ ယာရေးကော်မီတီ၏ ဂဠုန်စီမံချက် ဖြစ်သည်။၁၉၉၀ ကျော်ကာလများက ရန်ကုန်မြို့ လယ်မှ လမ်းဘေးဈေးသည်များကို ဖမ်းဆီးသည့် စည်ပင်ရဲများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ဂဠုန် အမည်ရှိ စစ်ဆင်ရေးကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြဖူးသည်။
လင်းကြည်၏ အမေကား လမ်းမတော်သံဈေးတွင် ပန်းရောင်းသည်ဆို၏။ လမ်းဘေးပျံကျ ဈေးသည်ဖြစ်၍ ဂဠုန်စစ်ဆင်ရေးတွင် လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားကာ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း ရင်း တကြိမ်တွင် မရှောင်နိုင်မတိမ်းနိုင် အဖမ်းခံရတော့သည်။
အဖမ်းခံရ ချိန်တွင် မိခင်ကို ဝိုင်းကူနေသော လင်းကြည်သည်လည်း အနီးအပါးတွင် ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ အရင်းပြုတ်မည့် အရေးကြောင့် ဖမ်းဆီးသည့် ဂဠုန်တို့ကို ရှိခိုးဦးတင်တောင်းပန် သော်ငြား အဆင်မပြေ ရာမှ စည်ပင်ရဲ ဂဠုန်တို့ကို တွေ့ရာ တုတ်တိုဖြင့် ရိုက်မိတော့ သည်ဆိုပါသည်။လင်းကြည် ကားအရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း နှင့် တောင့်တင်း ကြံ့ခိုင်သူဖြစ်ရကား သူ့တုတ်စာမိသူ စည်ပင်ရဲနှစ်ဦးမှာ အတွင်းလူနာဘဝ ရောက်ရသည်မှ လင်းကြည်ထောင်ဒဏ်ခုနစ်နှစ် ထိုက်သင့်လာခြင်း ဖြစ်သတည်း။
စာမတတ်သောလင်းကြည်တွင် သဘာဝတရားကြီးကပေးအပ်သောလက်ဆောင် ပေလော မသိ။ ထူးခြားသောအချက်ကား သူ့ကြည့်ဖူးသော ရုပ်ရှင်နှင့် ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းတို့ကို ခရေစေ့တွင်းကျ

အများနားစိုက်ထောင်ချင်လောက်အောင် သိုင်းဝိုင်းဖွဲ့နွဲ့ကာ ပြောပြ တတ်ခြင်းပေတည်း။

....

ကျနော်တို့ရဲဘက်ရောက်ချိန်တွင် အဆိုပါ လင်းကြည်တယောက် ရဲဘက်နေသား နှစ်နှစ် ကျော်ခန့်ရှိနေလေပြီ။ ကျနော်တို့ရဲဘက်သို့ ကိုသက်ခိုင် ရောက်လာပြီးနောက် တခုသော နေ့တွင် လင်းကြည်၏ အိမ်မှလူကြုံပေးလိုက်သော စာတစောင်ကို ကိုသက်ခိုင်ထံ ယူလာ ပြီး ဖတ်ပြခိုင်းရာ ကိုသက်ခိုင်က လင်းကြည်ကို အံ့ဩတကြီး မေးလိုက်သည် ။

"ဟာကွာ ... မင်း ဒီ အသက်အရွယ်အထိ စာမဖတ်တတ်သေးဘူးလား "

လင်းကြည်ကား စကားပြန်မရ ။ ကိုသက်ခိုင့်ရှေ့မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် တုံဏှိဘာဝေ လုပ်နေသည်။ ကိုသက်ခိုင်သည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်နေလိုက်ပြီး လင်းကြည်အား မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

"ဒါဆို မင်းဥစ္စာ တသက်လုံး မင်းဖတ်ချင်တဲ့စာကို သူများလျှောက်ဖတ်ခိုင်းနေတော့ မလားကွာ "
လင်းကြည်ကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပြန်။ ကိုသက်ခိုင်ကပင် ဆက်၍ ...
"မင်းကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ဖတ်ချင်တဲ့စာကို ကိုယ်တိုင် မဖတ်တတ်ချင်ဘူးလားကွာ"
ဟူသော အမေးအဆုံးတွင်မူ လင်းကြည်ထံမှ စကားသံပြန်ထွက်လာသည် ။
"ကျနော် အခုနေ စာသင်ရင် တတ်ပါတော့မလား ဆရာကြီး ရယ် "
"ဟား ... တတ်တာပေါ့ကွာ။ စာရေးစာဖတ်ဆိုတာ သိပ်ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်မှ မဟုတ်တာ"
"ဘယ်သူက ကျနော့်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်သင်ပေးမလဲ ဆရာကြီးရယ်။ ပိုဆိုးတာက ကျနော်က တနေကုန် ဘုတ်ထဲဆင်းနေရတာလေ"
"ဟော့ကောင်၊ မင်းသာ တကယ်စာတတ်ချင်စိတ် ရှိပါစေ၊ ငါကြည့်စီစဉ်မယ်။ ငါကိုယ်တိုင် မင်းကို စာသင်မယ်၊ လောကမှာ အောင်မြင်အောင် အားထုတ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိ ဖို့သာ ပဓာနပါ "
"ဒါဆို ကျနော် စာသင်ချင်တာပေါ့ ဆရာကြီးရာ "
"ဟုတ်ပြီ။ မင်းကို ငါစာသင်မယ်။ မင်းဘက်ကလည်း တကယ်တတ်ချင်စိတ်နဲ့ အားထုတ်ပါ ကွာ၊ မင်း စာတတ်ကို တတ်စေရမယ်လို့ ငါအာမခံပါတယ် "
ထိုမှသည် လင်းကြည်တယောက် ညဖက် အိပ်ချိန်မတိုင်မီ ကိုသက်ခိုင် ခြင်ထောင်နားတွင် ကိုသက်ခိုင်၏ အသုံးလုံးသင်တန်းကို စတင်တက်ရောက်ဖြစ်ပါတော့သည်။အချို့နေ့များ တွင်နေ့လည်ပိုင်း၌ လင်းကြည်ကို စာသင်နိုင်ရေးအတွက် အဆောင်သန့်ရှင်းရေးဘုတ် တွင် တာဝန်ပေးရန် စခန်းတာဝန်ခံ ဦးအေးနိုင်ကို ကိုသက်ခိုင်အကူအညီတောင်းရာ ဦးအေးနိုင်ကလည်း သဘောတူလိုက်လျောပေးသဖြင့် သင်ကြားရေးမှာ ထင်သည်ထက် အဆင်ပြေလေတော့သည်။

....

ကိုသက်ခိုင်က သူ့ဇနီးကို သူငယ်တန်းဖတ်စာ၊ ဂဏန်းသင်္ချာစာအုပ်များ မှာပြီး

စနစ်တကျ သင်လေရာ တလခွဲခန့်အကြာတွင် လင်းကြည်စာတတ်ပြီ ဆိုသည့် သတင်းမှာ ရဲဘက် စခန်း တခုလုံးတွင်နောက်ဆုံးပေါ် သတင်းထူးဖြစ်လာတော့သည်။
ဤနေရာတွင်လင်းကြည် ၏ စိတ်ပါဝင်စားမှုနှင့် ဇွဲနပဲကား အသိအမှတ်ပြုလောက်သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ ဆတ်ဆတ် ထိ မခံသော လင်းကြည်သည် ကိုသက်နိုင်၏ အအော်အငေါက် အကြိမ်း အမောင်းဒဏ်ကို မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျသည်အထိ တင်းခံကာ စာအံခဲ့လေသည်။
အလုပ်တခုကို ဇောကပ်လုပ်တတ်သော ကိုသက်နိုင့်အကျင့်ကြောင့် လင်းကြည်ခမျာ နားရင်းအုပ်ခံရသည့် အကြိမ်ပေါင်းလည်းမနည်း။ အငေါက်ခံရသည်လည်း မရေတွက် နိုင်ခဲ့ချေ။ အများက လင်းကြည် စာတတ်ပြီဆိုသော်ငြား ကိုသက်နိုင်ကား သူ့တပည့် ကျော်ကို အချို့စာလုံးများ ကို ဂျောင်းဂျောင်းပြေး မဖတ်တတ်သေး၍ အားရကျေနပ် ဟန်မပြ။ သူငယ်တန်းဖတ်စာပြီး လျှင် ပထမတန်း ဒုတိယတန်းဖတ်စာ တွေကို ဆက် သင်ရန် စီမံနေပြန်သည်။

....

ရဲဘက်တို့ဘုတ်ဆင်းချိန်ဖြစ်၍ အဆောင်ပေါ်မှာ တယောက်တည်းကျန်နေခဲ့သော ကျနော် သည် ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် အဆောင်ရှေ့က ရေကန်ငယ်ကို ကွေ့ပတ်ကာ ကိုသက်နိုင့်တဲ ရှိရာသို့ ကျနော်အလာ တဲပေါ်မှ လင်းကြည်၏ စာအံသံကို ကျနော်ကြားနေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ကျနော် တဲအတွင်းသို့ ရောက်သော် လင်းကြည်တယောက်တည်းသာ ရှိပြီး ကိုသက်နိုင်ကို မတွေ့ရသည်နှင့် ...
"လင်းကြည်၊ မင်းရဲ့ ပါမောက္ခကြီး ဘယ်သွားသတုန်းကွ " ဟုမေးလိုက်ရာ လင်းကြည်က
"ဟာ၊ ဦးမင်းဒင် ၊ ဆရာကြီးက ထောင်မှူး အခန်းဘေးက အဆောင်မှာ မြေပုံတွေ ဆွဲနေ တယ်ဗျ "

"မင်း ကြည့်ရတာ မျက်နှာလည်း မကောင်းလှပါလား၊ ဘာဖြစ်ပြန်သတုန်း "
ကျနော်အမေးကို လင်းကြည်က ရုတ်ချည်း ပြန်မဖြေဘဲ အတန်ကြာငြိမ်နေပြီးမှ မပွင့်တပွင့် ဖြင့် ...
"အခုလေးတင်ပဲ နားရင်းလေးငါးချက် အရိုက်ခံလိုက်ရတယ်လေ "
"ဟ ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်းကွ၊ စာမရလို့လား "
"မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျနော်လေးဂွတချောင်းနဲ့ ငှက်ပစ်နေတာ တွေ့လို့ "
"ကောင်းကွာ "
ကျနော်လည်း ပြောပြောဆိုဆို တဲတွင်းမှ ထွက်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသော ထောင်မှူး အိမ်ဘက်ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ ထောင်မှူးအိမ်ကား ခြေတံရှည်အိမ် နှစ်ခန်းတွဲ ဖြစ်၏။

....

ကိုသက်နိုင်ကား ထောင်မှူးအိမ်ခန်းနှင့် ကပ်လျက် အခန်းတွင်းရှိ အလုပ်စားပွဲ တခု ပေါ်တွင် ကွန်ပါခဲတံပေတံများနှင့် တယောက်တည်းအလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။ အဆိုပါ အခန်းကား စခန်းခွဲ (၁)သို့ အခြား အကျဉ်းဦးစီး အရာရှိများ လာရောက်သည့်အခါ တည်းခိုလေ့ရှိ သော အခန်းဖြစ်သည်။ ခုံခုံညားညား မဟုတ်သော်ငြား အခန်းမှာ သန့် ရှင်း သပ်ယပ်သည်။

ကိုသက်ခိုင်သည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း အကောင်းစား တံဆိပ် အဝတ်အစားများနှင့် သေသပ် ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ထားလေရာ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ အပြစ်ကျ အကျဉ်းသားနှင့် မတူဘဲ အရာရှိ တယောက် ရုံးတက်နေပုံနှင့် တူနေလေသည်။ ကျနော်တက်လာသည်ကို ကိုသက်ခိုင် မော့မကြည့်ဘဲ လုပ်လက်စအလုပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေသည်။ ကျနော်က သူ့စားပွဲပေါ်ရှိ လယ်တီဒီပနီ ပေါင်းချုပ်စာအုပ်ကြီးကို တောင်လှန်မြောက်လှန် လုပ်ရင်း ...

"ကိုယ့်ဆရာ၊ ဘာတွေများ အလုပ်ရှုပ်ပြန်သတုန်း"

ဟု ကျနော်က အသံပြုမှ မော့ကြည့် သည် ။

"လာမယ့်နှစ်အတွက် စိုက်ပျိုးရေးစီမံချက်တွေပေါ့ဗျာ။ လယ်ကွက်မြေပုံတွေပါ တွဲတင်ရမယ် ဆိုလို့ ... ဆိုပါအုံးဗျ။ ဘာကိစ္စ ထူးပြန်လို့တုန်း "

"မထူးပါဘူးဗျာ။ နေ့ခင်းဘက် အဆောင်ပေါ်မှာ တယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ပါ၊ ဒါနဲ့ အခု ခင်ဗျားတဲမှာ မအိပ်ပဲ ဒီမှာလာအိပ်နေသလား"

"အေးဗျာ၊ အလုပ်ဇောကပ်နေတာနဲ့ ဒီမှာ အိပ်ဖြစ်နေတာ လေးငါးညရှိပြီ "

ထိုစဉ် အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် ညှော်သည်လင်မယားနှစ်ယောက် ကိုသက်ခိုင်နှင့် ကျနော် ရှိရာ အခန်းပေါ်သို့လှေခါးထစ်များအတိုင်း တက်လာနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

အနီးသို့ရောက်လျှင်ဇနီးသည် မိန်းမပျိုသည် ကိုသက်ခိုင်ကို တရိုတသေ ပုံစံဖြင့် ...

" ဆရာ၊ ကျွန်မမောင်လေးကို တဆိတ်လောက် သက်သက်သာသာ ဖြစ်အောင် ကြည့်ရှု ပေးပါ ဆရာ "

ကိုသက်ခိုင်သည် စကားတခွန်းမျှ ပြန်မပြောပဲ ထိုမိန်းမပျိုကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် ပိုမိုရိုကျိုးသော လေသံဖြင့် ...
"ကျွန်မမောင်လေးက တခါမှ ထောင်မကျဖူးပါဘူး ဆရာရယ်၊ အခုဖြစ်တဲ့
အမှုကလည်း လူငယ်အချင်းချင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရန်ဖြစ်ကြတာပါ။ သူနေရမယ့်
ခြောက်လမှာ အစစ အရာရာ အဆင်ပြေအောင် ဆရာ့ဆီကို အပ်ထားချင်ပါတယ်။
ကျသင့်တဲ့ လိုင်းကြေးသာ ပြောပါဆရာ "
မိန်းမပျိုကို စိုက်ကြည့်နေသော ကိုသက်နိုင်၏ နှုတ်ခမ်းအစုံသည်
ပြုံးမယောင်ယောင် ဖြစ်သွားလေရာ တခုခုတော့ လွဲနေပြီဟု ကျနော်စိတ်မှာထင်လိုက်သည်။
ကိုသက်နိုင်က ခပ်ပြုံးပြုံးပင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည် ။
"ဒါနဲ့ ခင်ဗျား မောင် နာမည်က ဘယ်သူတဲ့တုန်းဗျာ "
"သက်နိုင်ဦး ပါဆရာ "
"အင်း၊ အသက်နှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်သေးတဲ့ချာတိတ်လေးပဲ။ ကျနော့် တွေ့လိုက် ပါတယ်"
"ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ "
"ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့က ဘာအလုပ်လုပ်ကြသတုန်းဗျာ"
"ကျွန်မတို့က ဆင်မလိုက်နားမှာ လမ်းဘေးဓာတ်ဆီဆိုင် ဖွင့်ထားပါတယ်ဆရာ။ ဆရာလမ်းကြုံရင်
ဓာတ်ဆီဝင်ထည့်ပါဆရာ "
"ဒါနဲ့ ဆရာ ဆရာနဲ့ ၊ခင်ဗျားက ကျနော့်ကို ဘာထင်နေလို့တုန်း"
"ဆရာက ဒီရဲဘက်စခန်းက တာဝန်ခံထောင်မှူး မဟုတ်လား၊ ဆရာ့အိမ်ကို
ပင်မစခန်းက လမ်းညွှန်လိုက်တာပါ ဆရာ"
"လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျား လူမှားနေတာကိုး။ ကျနော်ထောင်မှူး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ။၊ ကျနော်က
ရဲဘက်အကျဉ်းသားပါ "
"ရှင်"
"ဗျာ "
တအံ့တသြ အလန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်သော အသံတို့မှာ အဆိုပါ မိန်းမပျိုနှင့် ခင်ပွန်းထံမှ
တပြိုင်တည်း ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်လေရာ ကျနော်ပါ ရောယောင်၍ ပြုံးမိသွားသည်။
"မဗျာပါနဲ့ဗျာ။ ကျနော်အကျဉ်းသားပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမောင် ကိစ္စကို
အကြံပေးရရင် လိုင်းကြေးဝင်ဖို့ သိပ်မလောပါနဲ့။ တပတ်တန်သည် နှစ်ပတ်တန်သည်
စောင့်လိုက်ရင် ငွေအများကြီး မပေးရဘူးပေါ့၊ ပူပူလောလောဆိုရင် မလိုအပ်ဘဲ ငွေကုန်နေပါ့မယ်။
တခုရှိ သေးတာက ခင်ဗျားတို့မောင်ဟာ ဒီစခန်းခွဲမှာ သေချာပေါက် နေရမယ်ဆိုတာ
မပြောနိုင် သေးဘူး၊ အခုရောက်လာတဲ့ ရဲဘက်တွေထဲကနေ စခန်းခွဲ (၂)ကို ထပ်ပြောင်းဖို့
ရှိသေး တယ်။ ပြောင်းတဲ့ထဲပါသွားရင် နှစ်ခါကုန်ဖြစ်တော့ မပေါ့"
မိန်းမပျို ထံမှ ဘာသံမှ ထပ်မကြားရတော့ချိန်တွင် ခင်ပွန်းသည် ဖြစ်သူသည် လာရင်း ကိစ္စ ထက်
ကိုသက်နိုင်ကို ပိုမို စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ...
"ဆရာက အကျဉ်းသား သာပြောတယ်။ နေရထိုင်ရတာ တော်တော် အဆင်ပြေတဲ့ ပုံပဲ ဆရာ၊
ဆရာ့လိုသာ နေရရင် ကျနော်တောင် ထောင်ကျလိုက်ချင်တယ်ဆရာ ရယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုသက်ခိုင်သည် မျက်နှာတချက်တည်လိုက်ရင်း ...
"အော် ... ဒါက ခင်ဗျား ကျနော့်အပြင်ပန်း ကို ကြည့်ပြောတာပါလေ။ ကျနော့်ရင်ထဲက သောကကို ခင်ဗျား ဘယ်မြင်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဆုမတောင်းကောင်းပါဘူး။ ဖြစ်ချင်ကောင်းတဲ့ ဘဝမဟုတ်ပါဘူးဗျာ"
အဆိုပါလင်မယားနှစ်ယောက် ကိုသက်ခိုင်ကို နှုတ်ဆက်ပြန်သွားချိန်တွင် ကျနော်တို့ နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်နေခဲ့သည်။ ကိုသက်ခိုင်သည် အိမ်ရှေ့က လှေငယ် ဆိုက်ရာ ချောင်းစပ်ကို ငေးကြည့်နေ၏။ ပျင်းရိခြောက်ကပ်လျက်ရှိသော အခြေအနေဖြစ် ၍ ကျနော်ကပင် စကားမရှိ စကားရှာလိုက်ရပါသည် ။
"ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျားက ရဲဘက်သာ ရောက်လာတာ ရုပ်ခံတော့ ကျန်သေးတယ်ဗျ"
"ရုပ်ခံတင်မကပါဘူးဗျာ။ ကျနော့်မှာ ပြင်းပြတဲ့ စိတ်ဓါတ်အခံပါ ကျန်ပါသေးတယ်။ ခင်ဗျား စောင့်ကြည့်ပါလေ၊ ဒီလို ဘဝမျိုးကနေ လွတ်မြောက်အောင် ကျနော်လုပ်ပြပါ့မယ်။ ဘဝမှာ အတက်အကျကြုံရတာ ကျနော်တယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျနော်ပြော မယ် ဆိုတဲ့ ဖို့ဒ်မော်တော်ကား ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌ အိုင်ယာကော့ကာလိုလူမျိုးတောင် ကြုံခဲ့ ဖူးတာပါပဲ "
"ဟာ ... ဟုတ်ပြီ။ ဒီနေ့ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ တစခန်းလုံးခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေသလို ခံစားနေရတာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အိုင်ယာကော့ကာ အကြောင်း နားထောင်စမ်းပါရစေဗျာ။ ကျနော် ခင်ဗျား သောက်ဖို့ ကော်ဖီမစ် ဖျော်လိုက်ပါ့မယ်"
ကျနော်က ပြောပြောဆိုဆို အနီးနားရှိ ဓာတ်ဗူးထဲမှ ရေနွေးနှင့်ရောစပ်ရန် စုပါကော်ဖီမှုန့် ထုတ်ကို ဖြည်နေစဉ်မှာပင် ကိုသက်ခိုင်သည် "တကယ်တော့ အိုင်ယာကော့ကာဟာ ၁၉၈၀ ဝန်းကျင်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ စီးပွားရေးသူရဲကောင်း တယောက်ပေါ့ဗျာ" ဟု အစချီလျက် သူအားကျသော အိုင်ယာကော့ကာ၏ ဇာတ်ကြောင်းကို ခင်းပါလေတော့ သည်။
....

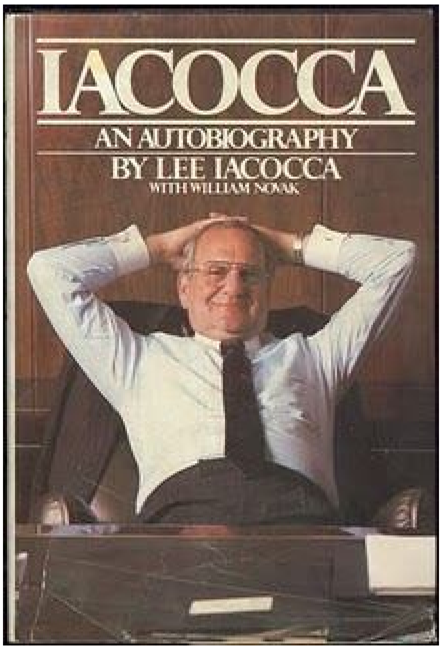

အိုင်ယာကော့ကာ ဟာ သူ့ဘဝဖြစ်စဉ်နဲ့ သူကျော်လွှားရန်းကန်ရင်ဆိုင်ခဲ့ပုံတွေကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတလွှားမှာ ရှိတဲ့ တက္ကသိုလ်ကြီးတွေမှာ ဟောပြောခဲ့တယ်ဗျ။
အိုင်ယာကော့ကာဟာ တက်သစ်စလူငယ်တွေကို ပညာပေးစေ့ဆော်လိုတာကြောင့်
သူ့ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ကို ရေးတယ်။ မျက်မှောက်ခေတ်
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ ရှင်သန်လှုပ်ရှား နေကြတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေရဲ့
စိတ်ဝင်စားဖွယ် သည်းထိပ်ရင်ဖို ယှဉ်ပြိုင်ရတဲ့ လက်တွေ့သာဓကတွေကို နားလည်စေချင်လို့
ရေးတယ် လို့ ဆိုသဗျာ ။

အိုင်ယာကော့ကာရဲ့ အဖေ နီကိုလာ အိုင်ယာကော့ကာ ဟာ အသက် ၁၂ နှစ်သားအရွယ် ၁၉၁၂ ခုနှစ်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကို ရောက်ခဲ့သတဲ့ဗျ။ သူ့မူလဇာတိကတော့ အီတလီနိုင်ငံ နေပယ်မြို့နားက ကန်ပန်နီးယား မြို့နယ် စန်မာကို မြို့တဲ့ဗျာ။ နောက်တော့ အမေရိကန် နိုင်ငံသား အဖြစ်ခံယူပြီး အီတလီကိုပြန်တယ်။ သူ့အမေနဲ့ ဇနီးအင်တွဲ့င်းနက် ကိုပါ ထပ်ခေါ်လာပြန်တယ် ။သူတို့မိသားစုဟာ ပင်ဆယ်လ်ဗေးနီးယားပြည်နယ်၊ အယ်လင်တောင်းမှာ အခြေချခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအယ်လင်တောင်းမှာပဲ အိုင်ယာကော့ကာ ကျောင်းနေ ခဲ့တယ်။ အိုင်ယာကော့ကာလည်း ကျနော့်လိုပါပဲဗျာ။ တနယ်တကျေးက ပြောင်းရွှေ့လာပြီး ကျောင်းသားဘဝကို
ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသူတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အနှိမ်ခံရ၊ အဆင့်အတန်း အခွဲ
ခံရနဲ့စိတ်ပျက်အားလျော့စရာတွေ ကြုံခဲ့ရတာပါပဲ။
....
သူ့ပင်ကိုယ်အရည်အချင်းတွေကြောင့် သူဟာ ခြောက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ
ကျောင်း သားခေါင်းဆောင်အဖြစ် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင် အရွေးခံခဲ့တယ်။ သူဟာသူ့ပြိုင်ဘက်ကို နှစ်မဲ အကွာနဲ့ ရှုံးနိမ့်ခဲ့တယ်။ သူက မဲပေါင်း နှစ်ဆယ်ရပြီး သူ့ပြိုင်ဘက်က နှစ်ဆယ့်နှစ်မဲ ရတယ်၊ တကယ်တော့ သူ့အတန်းမှာ မဲပေးရတဲ့ကျောင်းသားဦးရေ စုစုပေါင်းက ၃၈ ယောက်ပဲ ရှိတာမို့ ကလိမ်ကကျစ်အကျခံရတာ ၊ မဲခိုးခံရတာ ပေါ့ဗျာ။ သူ့သူငယ်ချင်း တယောက်က ဒါကို ထောက်ပြလို့ အတန်းပိုင်ဆရာမကို တိုင်ပေမဲ့ ဆရာမက နောက်ဆက်တွဲပြဿနာတွေ ရှုပ်ကုန်မှာစိုးတာကြောင့် ဘယ်လိုမှ အရေးတယူ မလုပ်ခဲ့ဘူးတဲ့ဗျာ ...
ဒါကြောင့် ကလေးအရွယ် အိုင်ယာကော့ကာရဲ့ခေါင်းထဲမှာ လူ့ဘဝကြီးဟာ အရာရာ တရားမျှတမှု မရှိနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အစွဲတခု ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သတဲ့။
ဒါပေမဲ့ အိုင်ယာကော့ကာဟာ စိတ်မပျက် ဖွဲမလျော့ဘဲ ဆက်ပြီး
အားထုတ်တာကြောင့် ခုနစ်တန်းနဲ့ ရှစ်တန်းတွေမှာ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်
ဖြစ်လာခဲ့ပြန်တယ်။ ကိုးတန်း ကျောင်းသားဘဝရောက်ပြန်တော့ ဘဝင်မြင့်ပြီး ကျောင်းသားထုနဲ့ ကင်းကွာခဲ့တာကြောင့် ခေါင်းဆောင်ဘဝက ပြုတ်ပြန်ရောတဲ့ဗျာ။
....
အိုင်ယာကော့ကာရဲ့ အဖေက အိုင်ယာကော့ကာကို ဆိုဆုံးမခဲ့တဲ့ အချက်တွေဟာ မှတ်သားစရာ

တော့အကောင်းသားဗျာ ။အိုင်ယာကော့ကာ အောင်မြင်ကြီးပွားခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေ ထဲမှာ သူ့အဖေရဲ့ ဒဿနတွေလည်း ရောပြွမ်းနေဟန် ရှိသဗျ။
သူက အီတာလျံနွယ်ဖွားမို့ ကျောင်းတက်တဲ့အခါ ကျောင်းနေဖက်တွေတင်မက ဆရာ၊ ဆရာမတွေကပါ မကြားတကြားနှိမ်တာခံရတဲ့ အခါ သူ့အဖေရဲ့ ဩဝါဒက ...
"ငါ့သား၊ မင်းထက်ခွန်အားဗလကြီးတဲ့ လူနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ လက်သီးချင်းယှဉ်ပြီးမထိုး လေနဲ့။ မင်းနာမှာပဲ။ ဦးနှောက်သုံးပြီး အနိုင်ယူပါတဲ့ " ဗျာ ။

....

သူ့အဖေဟာ အရာရာကို အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး အမြင့်ဆုံးရောက်အောင် ရည်မှန်းချက် ထားဖို့ သူ့ကို စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးတခု လုပ်ခဲ့တာလည်း မှတ်သားစရာပဲ ဗျ။ အဲဒါက တော့ သူကျောင်းသားဘဝက ကျောင်းသားဦးရေ ၉ဂဂ လောက်ရှိတဲ့အထဲမှာ အဆင့် (၁၂) ရတဲ့ အကြောင်း သူ့အဖေကို ဝမ်းပန်းတသာပြောပြတော့ သူ့အဖေက "မင်းဘာ ကြောင့် ပထမ မရသလဲ" ဆိုပြီး အငေါ်တူးသတဲ့ဗျာ။
အိုင်ယာကော့ကာရဲ့အဖေဟာ အိုင်ယာကော့ကာကို တသက်လုံးမမေ့နိုင်တဲ့ စီးပွားရေး ဥပဒေသ နှစ်ခုကို သင်ပေးခဲ့သတဲ့။ ပထမ ဥပဒေသကတော့ မိမိငွေ အရင်းအနှီးကြီးမား တဲ့ အလုပ်မလုပ်ဖို့တဲ့ဗျ။ အရင်းအနှီးများများလိုလို့ ဘဏ်တိုက်ငွေချေးရတဲ့အခါ ဘဏ်တိုးပိပြီး ဘဏ်လက်ထဲကို ကိုယ့်လုပ်ငန်းထိုးအပ် သွားရတတ်လို့တဲ့ဗျာ။
နောက်ဥပဒေကတော့ စီးပွားရေးအကျဉ်းအကြပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခါ အစားအသောက် လုပ်ငန်းကို လုပ်ပါလို့ ဆိုသဗျ။ စားသောက်ကုန်လုပ်ငန်းဟာ ဘယ်တော့မှ မတိမ်ကော နိုင်ဘူးဆိုပဲ။ အိုင်ယာကော့ကာ အဖေဟာ သူ့ဩဝါဒနဲ့အညီ သူကိုယ်တိုင် စားသောက် ဆိုင် တဆိုင်ဖွင့်ပြီး အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့၁၉၃ဂ ပြည့်နှစ် စီးပွားပျက်ကပ်ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့သတဲ့။
အိုင်ယာကော့ကာဟာ ၁၉၅၂ခုနှစ်မှာ ဖို့ဒ်ကုမ္ပဏီကနေ ထွက်ပြီး အစားအသောက် ကိုယ်စားလှယ်လုပ်ငန်း လုပ်ဘို့တောင် စိတ်ကူးခဲ့သေးဆိုပဲ။ သူဟာ စားသောက်ဆိုင် ဆယ်ဆိုင်ကို အချက်အချာကျတဲ့လူစည်ကားရာ မြို့လယ်ကားဂိတ်တွေမှာ ဖွင့်ပြီး အစား အသောက်တွေကို ဗဟိုတနေရာက စုစည်းဝယ်ယူချက်ပြုတ်စီမံ၊ နောက်မှ ဆိုင်တွေကို လိုက်ဖြန့်ဖို့ စီမံချက်ရေးဆွဲခဲ့ဖူးသတဲ့။ သူအဲသလို ကြံဆစိတ်ကူးချိန်မှာ အခု သိပ် နာမည်ကြီး နေတဲ့ မက်ဒေါနယ် စားသောက်ဆိုင်လုပ်ငန်းဟာ အိပ်မက်တောင် မက်ပုံ မရသေး ဘူးတဲ့ဗျာ ။

....

အိုင်ယာကော့ကာ တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ်ရောက်တော့ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဂျပန်တွေက ဗုံးကြဲတာကြောင့် အမေရိကန်လူငယ်အများစုဟာ အမိနိုင်ငံကြီးကို ကာကွယ်ဖို့ စစ်ထဲ ကိုအလုံးအရင်း ဝင်ကြသတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ အိုင်ယာကော့ကာဟာ တိုက်လေယာဉ် တစီး ကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ဖက်ဆစ်ဟစ်တလာနဲ့ နောက်လိုက်တွေ ရှိတဲ့နေရာကို ဗုံးမိုးရွာ ချချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ စစ်ထဲဝင်ဖို့ စာရင်းပေးခဲ့ပေမဲ့ ငယ်ငယ်က ဖျားနာထားတဲ့ ဒဏ်ကြောင့် ဆေးမအောင်လို့

စစ်သားမဖြစ်လိုက်ရပြန်ပါဘူး။
အိုင်ယာကော့ကာဟာ စစ်ထဲဝင်ခွင့်မရလိုက်တာကြောင့် စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့
အင်ဂျင်နီယာ ဘာသာရပ်ကို အပတ် တကုတ်လေ့လာလိုက်တာ အယ်လင်တောင်းမြို့နားက
လေဟိုင်း စက်မှုတက္ကသိုလ်ကို ထူးချွန်စွာ ဝင်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ သူဟာ လေဟိုင်း
တက္ကသိုလ်ကနေ စက်မှုဆိုင်ရာဘာသာ ရပ်ကို ဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်ခဲ့တယ် ။
အမယ် ... စကားမစပ် သူ့ဆရာတယောက် အကြောင်း သတိရလို့ ပြောရအုံးမယ်။
သူ လေဟိုင်းတက္ကသိုလ်မှာ တက်နေတဲ့အချိန်၊ သူ့ရဲ့ ရူပဗေဒ ပါမောက္ခ
ဘာ့ဂ်မင်ဟာ စာသင်နေရင်း ခဏခဏ ပျောက်ပျောက်သွားတတ်သတဲ့။ အဲဒီလို ပျောက်သွား
တာဟာ တကယ်တော့ နယူးယောက်ကို သွားပြီး မင်ဟက်တန် စီမံကိန်းကို အကောင်
အထည်ဖော် နေခဲ့တာဆိုပဲ။ အော် ... မင်ဟက်တန် စီမံကိန်းဟာ အမေရိကန်ရဲ့
အနုမြူဗုံးထုတ်လုပ်ဖို့ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်စီမံချက်တဲ့ဗျား။
....
လေဟိုင်းတက္ကသိုလ်မှာလေးနှစ်ပညာသင်ပြီး ဖို့ဒ်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်မဲ့ဆဲဆဲ
အိုင်ယာ ကော့ကာဟာ မမျှော်လင့်ပဲပရင်တန်တက္ကသိုလ်ကနေ စက်မှုဆိုင်ရာ
မဟာဘွဲ့အတွက် ပညာသင်ဆု ရခဲ့ပြန်ရောတဲ့ဗျာ။
သူဟာ အလုပ်ဝင်ရမလား၊ မဟာဘွဲ့အတွက် ပရင့်စတန်ကို ပဲတက်ရမလား။ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေတဲ့
အချိန်မှာ ဖို့ဒ် ကုမ္ပဏီရဲ့ တာဝန်ရှိသူက မဟာဘွဲ့အတွက် ပရင်တန်ကိုသာ သွားပါ။
အိုင်ယာကော့ကာအတွက် အလုပ်တနေရာ အဆင်သင့်ချန်ထားပါ့မယ်လို့ ကတိ ပေးတာကြောင့်
အိုင်ယာကော့ကာဟာ ပရင့်စတန် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်လာခဲ့ပြန် တယ်။
ပရင့်စတန်ကနေ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ရတဲ့ ၁၉၄၆ ခုနှစ်မှာ အိုင်ယာကော့ကာဟာ ဒက်ထရွိုက်မြို့ မှာ
ရုံးချုပ်အဖြစ် အခြေစိုက်ထားတဲ့ ဖို့ဒ် မော်တော်ကား ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သင် အင်ဂျင်နီ ယာ
ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သူအလုပ်ဝင်ကာနီး အချိန်မှာ သူ့ခံယူချက်ကတော့ ...
"ကျွန်ုပ်အား သဘောတရားနှင့် နားမချပါနှင့်။ ကျွန်ုပ်သည် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်ချိန် တွင်
တနစ်လျှင် ဒေါ်လာတသောင်း ဝင်ငွေ ရှိနေရမည်။ ထို့နောက် သန်းကြွယ်သူဌေးဘဝ ကို
ခံယူနိုင်အောင် ကြိုးစားမည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် တက္ကသိုလ် ဘွဲ့ အဆောင်အယောင် များသည်
တန်ဖိုးမရှိ။ ငွေသာလျှင် ပဓာနပဲဖြစ်သည်" ဆိုပဲဗျာ။
....
အိုင်ယာကော့ကာဟာ ၁၉၅၆ မှာ ချက်စ်တာ မြို့ စိန့်ရောဘတ် ဘုရားကျောင်းမှာ
မေရီနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ သူဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မော်တော်ကား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရဲ့
စီမံခန့်ခွဲ ရေး၊ ထုတ်လုပ်ရေး၊ ရောင်းဝယ်ရေး ကဏ္ဍတွေကို ကျွမ်းလာရာကနေ ၁၉၇၀ ခုနှစ် မှာ
ဖို့ဒ် ကုမ္ပဏီရဲ့ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာပါရောတဲ့ဗျာ ။သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ပေါင်းတွေ
ထဲမှာ အမေရိကန် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဟောင်း မက်နာရာမာတောင်ပါခဲ့တယ်ဆိုပဲဗျ ။
၁၉၇၀ ဒီဇင်ဘာမှာ အိုင်ယာကော့ကာဟာ ဖို့ဒ်ကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌရာထူး ကို ရလာခဲ့တယ်။ သူ
ဖို့ဒ်ကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကိုရတော့ အီတလီက သူ့ဆွေမျိုးတွေဟာ အိုင်ယာကော့ ကာရဲ့

ရုံးခန်းကို အလည်ရောက်ကြတဲ့အခါ အိုင်ယာကော့ကာတယောက် အရှင်လတ် လတ်
နတ်ဘုံနတ်နန်းကို ရောက်သွားတယ် လို့တောင် တအံ့တသြချီးမွမ်းခဲ့ ကြရသတဲ့ ။

တကယ်တော့ အိုင်ယာကော့ကာဟာ စက်မှုအင်ဂျင်နီယာတယောက်ပီပီ
မော်တော်ကား ပုံစံသစ်တီထွင်တဲ့နေရာမှာ သူမတူအောင် ထူးချွန်တယ်ဆိုပဲ။
အိုင်ယာကော့ကာဟာ မော်တော်ကားလောက ကို ဒိုးလိုမွှေရေလိုနှောက်လာနိုင်ခဲ့တယ်။
ဒါကြောင့်ပဲ သူ့ဟာ ဖို့ဒ် ကုမ္ပဏီအတွက် နံမည်ကျော် မတ်စတင်း (Mustang)
ဆိုတဲ့ကားတစီးကို ပုံစံထုတ်ပေး နိုင်ခဲ့ ပြီး မတ်စတင်းရဲ့ ဖခင်ဖြစ်လာတယ်ဆိုပဲ။
Mustang မတ်(စ်)တင်းဆိုတာ အမေရိကန်ပေါက် မြင်းရိုင်းတမျိုးရဲ့နံမည်တဲ့ဗျ။
ကျယ်ပြန့်တဲ့ မြေပြန့်လွင်ပြင်များတွင် ကျက်စားပြီး အမေရိကန် ဗီဇသတ္တိကို
ဖော်ညွှန်းတယ်ပေါ့ဗျာ။
လူငယ်ကြိုက် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ ကားတစ်စင်း ဖြစ်အောင် အချက်သုံးချက် ရှိသတဲ့ဗျ။ တစ်၊ ပုံစံ
မြူးကြွ ဆန်းကြယ်ရမယ်။ နှစ်၊ ဈေးသက်သာရမယ်။ သုံး၊ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်ပြီး စက်စွမ်းအား
ကောင်းရမယ် ဆိုပဲ။
မော်တော်ကားပေါ်ကမတ်စတင်း မြင်းပြေးနေပုံ တံဆိပ်ဟာ လက်ျာရစ်ပြေးနေတဲ့ ပုံဖြစ်နေပြီး
အမေရိကန် မြင်းပြိုင်ကွင်းတွေရဲ့ မြင်းပြေးလမ်းကြောင်းဟာ လက်ဝဲရစ် ဖြစ်နေလို့ လူအများက
မြင်းပြောင်းပြန်ပြေးနေတယ်ဆိုပြီး ဝေဖန်ကြပေမဲ့ ကော့ကာ ကတော့ မြင်းရိုင်းမို့
စိတ်ထင်ရာပြေးတာပါဗျာ လို့ ဖြေရှင်းချက်ပေးခဲ့သတဲ့။
တကယ်တမ်း မတ်စတင်းဈေးကွက်ထဲရောက်တဲ့အခါ အိုင်ယာကော့ကာ
မျှော်မှန်းသလို မတ်စတင်းဟာ လမ်းမှန်ကို ဦးတည်ပြီး အရှိန်နှင့် ဒုန်းစိုင်းပြေးသလို
အောင်မြင်ခဲ့သတဲ့ဗျ။ အမှန်က မတ်စတင်းကို နာမည်ပေးဖို့ ရွေးကြတုန်းက ကူးဂါး၊ ဒါမှမဟုတ်
တိုရင်နို ဆိုပြီး အဲဒီအမည်နှစ်ခုထဲက တခုခုရွေးဖို့စီစဉ်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့ တိုရင်နို ဆိုတဲ့
အီတလီ နံမည်ကို ရွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ ဖို့ဒ်ရဲ့
အကြီးအကဲ ဟင်နရီဖို့ဒ် ဟာ အီတလီသူ တခုလပ်မိန်းမတယောက်နှင့် တွဲခုတ်နေလေတော့
ကား အသစ် ကို အီတလီနာမည်ကြီး မပေးအောင် ဟင်နရီဖို့ဒ်ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက

ဝိုင်းဖျက် ကြတာနဲ့ မတ်စတင်းလို့ ဖြစ်လာသတဲ့ဗျား။

....

၁၉၆၄ မတ်လမှာ မတ်စတင်းကားကို ထုတ်လုပ်ပြီးစီးတယ်။ ဧပြီလ တရက်နေ့မှာ ကား စရောင်းတော့ ဝယ်သူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးလွန်းလို့ ပရိသတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အရောင်းပြခန်းကို ပိတ်လိုက်ရတဲ့အထိ ဆိုပဲ။ တကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိတဲ့ ဖို့ဒ်ကား အရောင်းပြ ခန်းကို လူဦးရေ လေးသန်း လာကြည့်ခဲ့ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့သတဲ့ဗျ။ အိုင်ယာ ကော့ကာရဲ့အားထုတ်မှုကြောင့် မတ်စတင်းဟာ ထင်တာထက် အဆပေါင်းများစွာ အောင်မြင်ခဲ့ရုံမက နောက်ဆက်တွဲထုတ်လုပ်တဲ့ (Mark) မတ်ခ် (၃) နဲ့ မတ်ခ် (၄)ပါ ဆက်တိုက်အောင်မြင်ခဲ့ပြန်ရောတဲ့။

အိုင်ယာကော့ကာဟာ ရှင်သန်တက်ကြွပြီး သည်းထိတ်ရင်ဖို စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် အလုပ်တွေ ကို နှစ်ခြိုက်တတ်တာကြောင့် အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်မှာ ဖို့ဒ်ကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဌဖြစ် လာပြီး နောက်ထပ် ရှေ့ဆက်တက်စရာ မရှိအောင် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

....

ဒါပေမဲ့ဗျာ .... လောကမှာ အတက်ရှိရင် အကျရှိတာ ထုံးစံပဲ မဟုတ်လား။ အိုင်ယာ ကော့ကာ ဟာ သူ့အသက် (၅၄)နှစ် ပြည့်ခါနီး ၁၉၇၈ ခုနှစ်ဇူလိုင်လ မှာ ဖို့ဒ် မော်တော်ကား ကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဌ အဖြစ်မှ ဖယ်ရှားခံလိုက်ရတယ်။ သူဟာ ဖို့ဒ်မော်တော်ကား ကုမ္ပဏီမှာ (၃၂)နှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ဥက္ကဌ ရာထူးမှာ (၈) နှစ်တာဝန်ထမ်းခဲ့သတဲ့ဗျာ။ ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာမှ အလုပ်မလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အိုင်ယာကော့ကာဟာ ဖြုန်းစားကြီး ရာထူးကနေ ရုတ်တရက် ဖယ်ရှားခံလိုက်ရတော့ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်သွားပါလေရောတဲ့ဗျာ။

ရာထူးကလည်း အဖြုတ်ခံရရော အိုင်ယာကော့ကာဟာ လုပ်ခွင်စည်းကမ်းအရ နောက်ထပ် အလုပ်ရှာမရမချင်း သုံးလရုံးထိုင်နိုင်ဖို့ ကုန်လှောင်ရုံအဟောင်းလေး တခုထဲမှာ နေရာပေး ခံရတယ်။

အိုင်ယာကော့ကာဟာ စားပွဲတလုံးနဲ့ တယ်လီဖုန်း တလုံးသာ ရှိတဲ့ သူ့အိမ်နိမ့်စံ ကုန် လှောင်ရုံလေးကို တမနက်သာ ရောက်သွားခဲ့ပြီး စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာနဲ့ ပြန်ထွက်သွားခဲ့ ရသတဲ့။ နောက်ပိုင်းတော့ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျပြီး နေ့ရောညပါ အရက်ချည်း ဖိ သောက်နေမိသေးသတဲ့ဗျာ။ သူဟာသူ့ဘဝကို ဘယ်လောက်နာကျည်းခဲ့ သလဲဆိုရင် သူ့ ကိုယ်သူပဲ သတ်သေရမလား။ သူ့ကို ဒီဘဝရောက်အောင် တွန်းပို့လိုက်တဲ့ ဟယ်နရီဖို့ဒ် ကိုပဲ သွားသတ်ရမလား ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်ခဲ့သတဲ့ ။

....

အိုင်ယာကော့ကာ အလုပ်က ဖယ်ရှားခံရတာဟာ ကုမ္ပဏီအကြီးအကဲ ဟင်နရီဖို့ဒ်နဲ့ ငြိလို့တဲ့ဗျာ ။ ဒီနေရာမှာ ဟင်နရီဖို့ဒ်အပေါ် အိုင်ယာကော့ကာရဲ့အမြင်လေးကို ထည့်ပြောမှ ဖြစ်မယ်ဗျ။ ဟင်နရီ ရဲ့ စရိုက်ဟာ သူ့ကို ယှဉ်ပြိုင်လာဝံ့သူမှန်သမျှအပေါ် သည်းမခံတတ်ဘူးတဲ့။ ဗိုလ်မထားတဲ့ ကေရာဇ်မင်းပမာ ကျင့်ကြံတတ် သတဲ့။ ဖို့ဒ်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တည်မြဲ ချင်ရင် ပလ္လင်ရိပ်ကို မနင်းနှင့် လို့တောင် ပညတ်ချက်ရှိခဲ့တယ်လို့လည်း ဆိုကြတယ်။ ဟင်နရီကိုရှောင် အိုအောင်

မဆင်းရဲလို့လည်း ပြောစမှတ်ပြုကြသတဲ့။
နတ်ဒ်ဆင်ဆိုတဲ့ ဖို့ဒ်ကုမ္ပဏီထိပ်တန်းအရာရှိ တယောက်ဆို ဟင်နရီ့
အခန်းထဲကို တံခါးမခေါက်ဘဲ ဝင်မိလို့ အလုပ်ဖြုတ်ခံရဘူးတယ်ဆိုပဲ။ အလုပ်ဖြုတ်ရခြင်း
အကြောင်း ရင်းကိုတော့ တံခါး မခေါက်တဲ့ အပြစ်လို့ထုတ်မပြောဘဲ ပရိယာယ်ဆင်ပြီး
တမျိုး အကြောင်း ပြသတဲ့ဗျ ။

....

အိုင်ယာကော့ကာဟာ ဖို့ဒ်ကုမ္ပဏီရုံးချုပ်ကို မှန်နန်းဆောင်နဲ့
တင်စားခေါ်ဝေါ်ခဲ့တယ်။ မှန်နန်းဆောင်မှာ ရုံးထိုင်ရတော့ ဟင်နရီနဲ့ အနီးကပ် နေလာရတယ်။
ဟင်နရီဟာ ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ တန်ခိုးအကြီးမားဆုံး စာရင်းမှာပါနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟင်နရီဟာ
တည်ငြိမ်သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူနဲ့တွေ့ဖူးသူတိုင်း အံ့သြကြမယ်ဆိုပဲ။ အဖြေကတော့ ဟင်နရီ
ဟာ သူ့တသက်တာမှာ ဘယ်အလုပ်ကိုမှ ဆင်းဆင်းရဲရဲ အပန်းတကြီး မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူးတဲ့။
ဒါဟာ ကောင်းမွေခံလူချမ်းသာ စည်းစိမ်ရှင်တွေရဲ့ သားသမီးအသိုင်းအဝိုင်း
မှာကြုံတွေ့မြဲ အကြောင်းတရားပဲပေါ့ဗျာ။ ပန်းခင်းသောလမ်းကို လျှောက်ပြီး ဖခင်သေတဲ့အခါ
ခံစားရ မယ့် စည်းစိမ်ဥစ္စာပမာဏ ကိုသာ တွက်နေကြတာ ဓမ္မတာပဲ မဟုတ်လား။
အိုင်ယာကော့ ကာကတော့ ဟင်နရီဟာ မိမိပင်ကိုယ်အရည်အချင်း ပင်ကိုယ်စွမ်းရည်
တစုတလေမှ မရှိတဲ့ သူလို့ သတ်မှတ်တယ်။ ဖို့ဒ်ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းကြီးငယ်မှန်သမျှ
ဟင်နရီ ကြားလိုတဲ့ စကားကိုသာ ရွေးပြီး ရွှေနားတော်သွင်းကြရတာပဲတဲ့ ။
ဟင်နရီငယ်ငယ်က ဟင်နရီကို ပြန်ပေးတွေ ခိုးယူသွားမှာကို အဘိုးဖြစ်သူက
အစိုးရိမ် ကြီးလွန်းတာမို့ မြေးဖြစ်သူ ဟင်နရီကို အမြဲတမ်း
သက်တော်စောင့်တွေနဲ့နေစေပြီး အိမ်ဝင်းတံခါးကို လုံခြုံအောင် အမြဲသော့ခတ်ထားလေ့ရှိတယ်။
ဒါကြောင့် ဟင်နရီ့စိတ်မှာ လူတိုင်းဟာ သူ့ကိုလုပ်ကြံနှိပ်စက်မည့်သူများဟု သံသယ စိတ်စွဲ
ကြီးနေတာကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံတတ်ဘူးတဲ့ဗျာ ။

....

မှန်နန်းဆောင်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်စိုးစံတော်မူရာ နန်းတော်လို့တင်စားမယ်ဆိုရင် ဟင်နရီ ဟာ ဘုရင်မင်းတရားကြီးပါပဲတဲ့။ ဟင်နရီဝင်လာတာနဲ့ မင်းတရားကြီး ကြွချီလာပြီ ဆိုတဲ့ သတင်းစကား တမဟုတ်ချင်းပျံ့နှံ့သွားပြီး စီမံရေးဌာန အကြီးအကဲတွေဟာ ဟင်နရီ မြင်လိုမြင်ငြား ပြူတင်းပေါက်ဝတွေကနေ ရပ်ပြီး ကြိုလေ့ရှိကြတယ်။ ကံကောင်းလို့ ဟင်နရီ က ပြန်နှုတ်ဆက်တတ်တာလည်း ကြုံရတတ်တယ်။ ဟင်နရီအစည်းအဝေး ခန်းထဲ ဝင်လာရင်လည်း ချက်ချင်းတိတ်ဆိတ်သွားတော့ ဟင်နရီဟာ ကုမ္ပဏီအရာရှိ ကြီးငယ် အားလုံးရဲ့ သက်ဦးဆံပိုင်ဖြစ်နေတယ်။ နဂါးမျက်စောင်းအကြောင်းမရွေး၊ ထုတ်ပစ်ဆိုရင် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခံရသူဟာ ထွက်ရတာပဲ။ အဲဒီတချက်လွှတ်အမိန့်ကို ခုခံ ချေပခွင့် မရှိဘဲ ဘဝကြွေလွင့်ပျက်စီးရတာပဲတဲ့ ။

ဟင်နရီဟာ အသေးအဖွဲတွေကို ပိုစိတ်ဝင်စားပြီး လူတယောက်ကို အကဲဖြတ်ရာမှာ အတွင်း သရုပ်ဖြစ်တဲ့ အရည်အချင်း၊ အတွေ့အကြုံ၊ စွမ်းဆောင်ရည် စသည်များကို အလေးမမူတတ်ဘူးတဲ့ဗျ ။အပြင်သဏ္ဍာန် ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ကိုယ်ဟန်အမူအရာ အပြင်အဆင်တွေကို အလေးပေး တတ်ပြန်သတဲ့ ။

တခါတုန်းက ဟင်နရီဟာ အိုင်ယာကော့ကာကို ခေါ်ပြီး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတယောက်ကို အလုပ်ဖြုတ်ခိုင်းတော့ အိုင်ယာကော့ကာက ဘာကြောင့်ဖြုတ်သလဲ မေးတာကို ဟင်နရီ ဖြေတဲ့ အဖြေက "ဒီကောင့် ကြည့်ရတာ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတယ်။ နေတာထိုင်တာ ပျော့တိပျော့ဖတ်နဲ့ အခြောက်ပုံပေါက်နေပြီး သူဝတ်ထားတဲ့ဘောင်းဘီကလည်း ကြပ်နေ တာပဲ " တဲ့ဗျာ။

....

အဲသလို အမူအကျင့်စရိုက်ရှိတဲ့ ဟင်နရီဖို့ဒ်နဲ့ လမ်းသစ်ထွင်သမား အိုင်ယာကော့ကာ တို့ ကွဲကြပြကြတာဟာ သိပ်ဆန်းလှတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အိုင်ယာကော့ကာ အလုပ်ပြုတ် တော့ အဆက်အသွယ်လုပ်သူ နည်းသွားတယ်။ တချို့ကလည်းရှောင်နေကြတယ်။ အိုင်ယာကော့ကာနဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် သောကြာနေ့တိုင်း ဖဲအတူ ကစားလေ့ရှိတဲ့ မိတ်ဆွေတယောက်ဆို အိုင်ယာကော့ကာလည်း အလုပ်ပြုတ်ရော အဆက် အသွယ်ဖြတ်သွားလိုက်တာ သူ့ဇနီးမေရီကွယ်လွန်တာတောင် ရောက်မလာ တော့ဘူးတဲ့ဗျာ။ ဒီတော့ အိုင်ယာကော့ကာဟာ သူ့အဖေ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ "မင်းသေတဲ့ အခါ မင်းအသုဘမှာ မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန် ငါးယောက် သတင်းလာမေးရင် မင်း လူဖြစ်ရ ကျိုးနပ်ပြီမှတ် " ဆိုတဲ့စကားကို သတိရမိသတဲ့။

....

ဒါပေမဲ့ လူတယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ဒုက္ခတွင်းထဲကနေ အလင်းရောင်ကို ရတတ်သလို နောက် ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်အကြာမှာ ခရိုင်စလာမော်တော်ကား ကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးကို ရခဲ့ပြန်ပါတယ်။ အိုင်ယာကော့ကာဟာ ခရိုင်စလာရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကို ၁၉၇၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလမှာ လက်ခံခဲ့ တယ်။ ခရိုင်စလာမော်တော်ကားကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌနေရာကို သူရလိုက်တာဟာ ကံကောင်းတယ်လို့ လုံးလုံးမဆိုသာဘူးဗျ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီအချိန်မှာ

ခရိုင်စလာကုမ္ပဏီဟာ စီမံခန့်ခွဲမှု အမှားတွေကြောင့် လုံးဝပြိုလဲတော့မယ့် အခြေအနေကို ရောက်နေပြီတဲ့ဗျာ။ ခရိုင်စလာကို သူရောက်ပြီး တနှစ်အကြာမှာခရိုင်စလာ ဟာ ဒေဝါလီ ခံရလုနီးနီးတောင် ဖြစ်ခဲ့သတဲ့။ ဖို့ဒ်ကုမ္ပဏီကနေ အဖြုတ်ခံရတာ ဆိုးလှပြီ ထင်နေတဲ့ အိုင်ယာကော့ကာဟာ သေချင်တဲ့ကျားတောပြောင်းဆိုသလို ခရိုင်စလာ မှာ လည်း လှော်ရင်းနစ်မလို ဖြစ်ခဲ့ပြန်သတဲ့ ။

အိုင်ယာကော့ကာ ဟာ ခရိုင်စလာရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကို လက်ခံရာမှာ ကုမ္ပဏီတခုလုံး သူ့ သဘောအတိုင်း ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းခွင့်ကိုပါ ရခဲ့တယ်။ အိုင်ယာကော့ကာဟာ အင်္ဂလန်ဝန် ကြီးချုပ် ဝင်စတန် ချာချီရဲ့စတိုင် ဆေးပြင်းလိပ်သောက်လေ့ရှိတာမို့ ခရိုင်စလာရဲ့ အစည်း အဝေးခန်းမထဲမှာ ဆေးလိပ်မသောက်ရဆိုတဲ့ စည်းကမ်းကို ပြန်ပြင်ပေးခဲ့ကြရတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ ခရိုင်စလာဟာ အမည်ခံလောက်သာ ကျန်ပြီး အခြေအနေ အားလုံးဟာ ဝါးအစည်းပြေသလို ဖြစ်နေခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

....

ခရိုင်စလာကုမ္ပဏီရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာတွေဟာ ကုမ္ပဏီရဲ့ လုပ်ငန်းအဝဝ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပုံနဲ့ လုပ်ငန်းတိုးတက်မှု အခြေအနေတွေကို အမှန်အတိုင်း မသိကြဘူးဆိုပဲ။ အမှာစာ မရှိဘဲ ကားတွေအများကြီး စွတ်ထုတ်ထားကြတယ်။ ရောင်းမစွံတဲ့ကားတွေ စုပုံနေတယ်။ ကားဝယ်လိုသူရဲ့အကြိုက်ကို ခန့်မှန်းပြီး ပေးပို့မှာကြားတဲ့ အမှာစာတွေ အတိုင်း မထုတ်လုပ်ဘူး။ အလုပ်ရုံတနေရာတည်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဖုန်မန်နေဂျာ တစ်ဦးရဲ့ စိတ်ကူးအတိုင်း ကားတွေကို ထုတ်လုပ်နေတယ်။

ရုံးစည်းကမ်းဆိုတာလည်း နားမလည်ကြတော့ဘဲ
အိုင်ယာကော့ကာရှေ့မှာတောင် ကော်ဖီခွက်ကိုင်ပြီး ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် လုပ်နေကြတဲ့ အထိတဲ့ဗျာ။ ခရိုင်စလာမှာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမှု၊ လူ့ဂုဏ်သတင်း ပေါက်ကြားမှုတွေရဲ့ အကျိုးဆက် အဖြစ် နစ်စဉ် အကြီးအကျယ်အရှုံးပေါ်နေပြီလို့ဆိုပါတယ်။
ခရိုင်စလာရဲ့ အခြေအနေဟာ ဆိုးဝါးလွန်းတာကြောင့် အိုင်ယာကော့ကာက အုပ်ချုပ်ရေး အကြီးအကဲတွေကို ခေါ်ပြီး "ဒီလောက် အတွေ့အကြုံတွေများပြီး ထူးချွန်ပြောင်မြောက်တဲ့ စီးပွားရေးပညာရှင်တွေ ဖြစ်ကြတဲ့ လူကြီးမင်းတို့ဟာ စီမံခန့်ခွဲရေး ကဏ္ဍက မပြည့်မစုံ တင်ပြတဲ့ စီမံချက်များကို မစစ်ဆေးဘဲ ဘယ်လို အကောင်အထည်ဖော်ကြပါသလဲ။ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဆိုးဝါးနေတဲ့ လုပ်ငန်းအခြေအနေ၊ စီးပွားရေး အခြေအနေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သတင်းမရကြဘူးလား " လို့တောင် မေးမိတဲ့အထိပါပဲတဲ့ဗျာ ။

....

ဒီတော့ အိုင်ယာကော့ကာဟာ ခရိုင်စလာကုမ္ပဏီမှာ ရုံခါ အမိုက်ရှင်းတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရပါတော့တယ်။ အကျင့်ဟောင်းတွေ အရိုးစွဲနေတာကြောင့် ပြန်ပြင် ပုံသွင်းလို့ မရလောက်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ခရိုင်စလာရဲ့ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ၃၅ ဦးကနေ ၃၃ ဦး အလုပ် ထုတ်ပစ်ရတယ်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ချောင်ထိုးခံရသူတွေ

ပြန်ခန့်ရတယ်။ ခရိုင်စလာအတွက် အိုင်ယာကော့ကာ လုပ်ခဲ့ရတဲ့
အခက်ခဲဆုံးအလုပ်ကတော့ ခရိုင်စလာကို ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့အတွက် အလုပ်သမား ၇၀၀၀
ကျော်ကို အလုပ်ကနေ ရပ်စဲခဲ့ရတာပဲတဲ့ဗျာ။ အဲဒီရပ်စဲမှုကြောင့် ခရိုင်စလာဟာ တနှစ်ကို
ဒေါ်လာသန်း ၂၀၀ ကျော် သက်သာခဲ့ပါတယ်။
ဒီလိုပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်နေရုံနဲ့ မပြီးပြန်ဘူး။ စီးပွားရေးလောကမှာ ရေစီးကြောင်းနဲ့ အမီ ပြေးနိုင်မှ
တော်ကာကျမယ် ဆိုတာ အိုင်ယာကော့ကာ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါ တယ်။ ရပ်နေရင်
အနင်းခံရမယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်အိုင်ယာကော့ကာဟာ ဝယ်သူနှစ် သက်မယ့် မော်တော်ကား
အသစ်တစီးကို ထပ်ထုတ်နိုင်ဖို့ အားသွန်ခွန်စိုက်လုံးပန်း ရပြန် ပါတယ်။ တကယ်တော့
ကားအသစ်တစီး ထပ်ထုတ်ဖို့ဆိုတာ ငွေရင်းငွေနှီး အမြောက် အများလိုပြန်လေတော့
ဒေဝါလီခံရလုဆဲဆဲ အခြေအနေကနေ ငွေ ရပေါက်ကို ကြံဆ ရပြန်ပါတယ် ။

ဒါကြောင့် မြင်မကောင်းအောင် စုပုံနေတဲ့ ကားတွေကို အစွံထုတ်ဖို့
နည်းလမ်းရှာပြီး လျှော့ဈေးနဲ့ထုတ်ပစ်ရပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မလုံလောက်ပါဘူး။ ဒီကြားထဲမှာ
ကုမ္ပဏီ ကနေ ပေးရန် ရှိတဲ့ အကြွေးရှင်တွေကလည်း ခရိုင်စလာ ပြိုလဲတော့မယ်ဆိုတဲ့
မီဒီယာ သတင်းတွေကြောင့် ထပ်မံစောင့်ဆိုင်းဖို့ စိတ်မရှည်ကြတော့ပါဘူး။
အိုင်ယာကော့ကာဟာ အကြပ်အတည်းကို ရင်ဆိုင်နေရင်းကနေ ခရိုင်စလာဟာ မကြာမီကာလမှာ
ပြန်ပြီး ရှင်သန်ဆန်းသစ်လာမှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲလို့ ယုံကြည်နေ ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ
ခရိုင်စလာမှာ အလုပ်ဝင်ပြီး လအနည်းငယ်အကြာ ၁၉၇၈ အီရန် အရေးအခင်းကြောင့်
ဓာတ်ဆီဈေးနှုန်း နှစ်ဆမက မြင့်တက်သွားတဲ့အပြင် အမေရိကန်မှာ အနှစ်ငါးဆယ်အတွင်း တခါမှ
မကြုံဖူးတဲ့ စီးပွားပျက်ကပ်ကို ကြုံရပြန်တယ်။ အိုင်ယာ ကော့ကာဟာ ပေါက်တဲ့
နဖူးမထူးတော့ဆိုသလို လုပ်သင့်တာကိုသာ တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ခဲ့တယ်။
အရှုံးပေးလက်မြောက်ပြီး လက်ရှိရာထူးကနေ ထွက်ဖို့ စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ခဲ့ဘူးတဲ့ဗျာ ။
အိုင်ယာကော့ကာဟာ ဖို့ဒ်ကုမ္ပဏီမှာ ဘဏ္ဍာရေးဌာနကို တာဝန်ယူနေတဲ့ ဂရင်းဝေါလို လူမျိုးကို
ရအောင်ခေါ်ထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ခရိုင်စလာက လူဟောင်း ဟဲလ်စပါးလစ်ရဲ
ကို ကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်မှု စီမံကိန်းဌာနမှာ ရာထူးတိုးပေးခဲ့တယ်။
....
ကုမ္ပဏီရဲ့ဖွဲ့စည်းပုံကို သူ့သဘောကျ ပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာ အိုင်ယာကော့ကာဟာ
ငွေရင်း ငွေနီးရနိုင်မယ့်နည်းကို အခြားနည်းလမ်းမျိုးစုံနဲ့လည်း ကြိုးပမ်းခဲ့ပါသေးတယ်။
၁၉၇၉ ကနေ ၁၉၈၀ အတွင်း ကုမ္ပဏီကို ကျားကန် ပေးမယ့်
ငွေရင်းနီးမြှုပ်နှံသူတွေနဲ့ အကြိမ်ပေါင်း တစ်ရာကျော် တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းခဲ့တယ်။ တကယ်တမ်း
နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့တွေ့မှ လူအများစုဟာ လူလိမ် လူညာတွေဖြစ်နေတယ် ဆိုပဲ။

အိုင်ယာကော့ကာဟာ လောင်စာဆီဈေးကောင်းလို့ ချမ်းသာလာကြတဲ့ အာရပ်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးမယ့် ကြားပွဲစားတွေနဲ့လည်း ကြိုးစားကြည့်ခဲ့တယ်။ အာရပ်အဖွဲ့ တဖွဲ့ နဲ့ဆိုရင် အကြိမ်ပေါင်း ၁၅၆ ကြိမ်တောင် ဆွေးနွေးခဲ့တယ်။ အာရပ်အဖွဲ့တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးမယ့် ယုံကြည်လောက်တဲ့ စေ့စပ်သူ ၁၂ ယောက်လောက် ဟာလည်း အဆုံးမတော့ အဖျားရှူးသွားကြတာပါပဲတဲ့ဗျာ။ နောက်ဆုံး ငွေအရင်းအနှီးရနိုင်ဖို့ အိုင်ယာကော့ကာ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့တဲ့ သူတွေထဲမှာ ကမ္ဘာ့နာမည်အကြီးဆုံး လက်နက် ကုန်သည်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဆော်ဒီအာရေဗျ သူဌေးကြီး အက်ဒနန် ခါရှော့ဂီတောင်ပါသေးတယ် တဲ့ဗျာ။ ခါရှော့ဂီဟာ လောင်စာဆီ အရောင်းအဝယ်ကနေ ချမ်းသာလာသူလို့ဆိုပါတယ်။ သူဟာ အမေရိကန် တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်ခဲ့ပြီး ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ် ပါးနပ်သူဖြစ် ကြောင်း အိုင်ယာကော့ကာ က မှတ်ချက်ပြုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခါရှော်ဂီနဲ့ဆွေးနွေးမှုဟာ နောက်ဆုံးမှာ အကောင်အထည် မပေါ်ခဲ့ပြန်ပါဘူး ။

ဒါနဲ့ ခရိုင်စလာကို ဖော့(စ်) ဝက်ဂွန်ကားကုမ္ပဏီနဲ့ ဖက်စပ်လုပ်ကိုင်ဖို့ ဆက်ပြီး ညှိနှိုင်း ကြိုးပမ်းပြန်ပါတယ်။ အောင်မြင်မလိုလို ဖြစ်ပြီး စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက်မှာတောင် ရှယ်ယာဈေးတွေ (၁၁) ဒေါ်လာ ကနေ (၁၄) ဒေါ်လာအထိ မြင့်တက်သွားခဲ့ပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ အဆင်မပြေပြန် ပါဘူး။

....

အိုင်ယာကော့ကာဟာ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြိုးပမ်းလို့ မအောင်မြင်တဲ့ အဆုံးမှာတော့ ခရိုင်စလာဟာ လျော်နေရင်း စုံးစုံးမြှုပ်နစ်တော့မှာမို့ နောက်ဆုံးနည်းလမ်းအနေနဲ့ ချေးငွေ ရနိုင်ဖို့ အမေရိကန်အစိုးရကို ချဉ်းကပ်ရပါတော့တယ်။ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် အိုင်ယာ ကော့ကာ ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ နည်းလမ်းဟာ လွတ်လပ်တဲ့စီးပွားရေးစံနစ်နဲ့ အံမကျ

လုတဲ့ အပြင် ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပါတယ်။ အရင်းရှင်စီးပွားရေး ရဲ့ ဥပဒေသကိုက ကြွံခိုင်သူ အနိုင် ရစတမ်း မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ စီးပွားရေးအဖွဲ့အစည်းကြီးတွေဟာ ကိုယ့်ငွေပင် ငွေရင်းကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ရှာရပြီး အစိုးရရဲ့ ကြိုးကိုင်မှု ကနေ လွတ်အောင် ကြိုး ပမ်း ရတာပါ။

ဒါပေမဲ့ ခရိုင်စလာဟာ ‌လော်ရင်းနစ်နေတဲ့အတွက် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး မရပ်တည်နိုင် တော့ပါဘူး။ မလွဲမရှောင်သာ အခြေအနေကို ရောက်နေလို့ အစိုးရဆီ ဖွတ်မိုတ်ချဉ်းကပ် ရ တာပါပဲတဲ့ဗျာ ။

ဖို့ဒ်မှာလုပ်ခဲ့တုန်းကတော့ အိုင်ယာကော့ကာဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ အစိုးရက ဝင်မစွက်ဖက်အောင် ချုပ်ကိုင်ချယ်လှယ်မှုကို ဆန့်ကျင်တိုက်ဖျက်ဖို့ ဝါရှင်တန်က ပြည်ထောင်စုအစိုးရ နဲ့ ညှိနှိုင်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခုတော့ အစိုးရဆီက အကူအညီတောင်းဖို့ သွားတွေ့ရတာကြောင့် အခြေအနေ နှစ်ခုဟာမိုးနဲ့မြေလိုကွာ နေခဲ့ပါတော့တယ်။ အစိုးရ အကြီးအကဲတွေက အိုင်ယာကော့ကာကို "ဘာကြောင့် ဒီနည်းလမ်းကို ရွေးရပါ သလဲ" လို့ မေးခွန်းထုတ်ကြတော့ အိုင်ယာကော့ကာက "အားကိုးစရာ နည်းလမ်း မရှိတော့ လို့" ဖြေလိုက်သတဲ့ဗျာ။

....

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ၁၉၇၉ မှာ အမေရိကန် သမတ ဂျင်မီကာတာက မီလာကို ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီးခန့်လိုက်တော့ ခရိုင်စလာကို ဒေဝါလီခံသင့်တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ဝန်ကြီးမီလာ ဟာ ကူညီထောက်ပံ့ဖို့ သဘောတူလာပါတယ်။ စီးပွားရေးနာလန်ထလာအောင် ကြံဆ ရေးဆွဲထားတဲ့ စီမံချက်တင်ပြနိုင်ရင် အာမခံနဲ့ငွေထုတ်ချေးဖို့စဉ်းစားမယ်လို့ ပြောလာ ပါတယ်။

ဒီမှာတင်ခရိုင်စလာအတွက် အစိုးရက ငွေထုတ်ချေးမယ့်အစီအစဉ်ကို အမေရိကန် စီးပွားရေး လောက တခုလုံးက ဆန့်ကျင်ကြ ပါလေရောတဲ့ဗျာ။ အမေရိကန် အမျိုးသားရေးထုတ်ကုန် အသင်းကြီးကဆို ညီလာခံတခု ကျင်းပပြီး ကန့်ကွက်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ကြတယ်။ တချို့ကလည်း ခရိုင်စလာကို ငွေထုတ်ချေးမယ့် အစီအစဉ်ကို ထောက်ခံကြတယ်။ ဒီတော့ အိုင်ယာကော့ကာဟာ အစိုးရနဲ့ ပြည်သူတွေအကြား သဘောတရားတွေကို ငြင်းခုံဆွေးနွေးနေချိန်မှာ ခရိုင်စလာဟာ ပြိုကွဲပျက်စီးနေပြီ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း၊ လက်တွေ့ဖြေရှင်းဖို့သာ အရေးကြီးနေချိန်ဖြစ်ကြောင်း၊ လွတ်လပ်တဲ့ စီးပွားရေးစံနစ်ရဲ့ အနစ်သာရ ဟာ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းပဲဖြစ်တယ်။ အခုလည်း ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဖို့ ခရိုင်စလာ ငွေလိုနေတယ်။ ယှဉ်ပြိုင်မှု ရှိနေအောင် အစိုးရက ထောက်ပံ့သင့်တယ်။ ခရိုင်စလာပြိုကွဲသွားရင် အလုပ်သမားပေါင်း မြောက်များစွာ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်မယ်။ ကားငယ်ဈေးကွက်မှာ ဂျပန်ပြည်လုပ် ကားတွေ တင်သွင်းရမှာမို့ မိအေး နစ်ခါနာဖြစ်မယ် လို့ လူသိရှင်ကြား မီဒီယာမျိုးစုံကနေ ပြန်လှန်ချေပ ထောက်ပြရပါတော့တယ်။

....

နောက်ဆုံးမှာတော့ ခရိုင်စလာကို ငွေထုတ်ချေးသင့်မသင့်

အမေရိကန်ကွန်ကရက်မှာ အိုင်ယာကော့ကာ ကိုယ်တိုင်အစစ်ဆေးခံရပါတော့တယ်။ အိုင်ယာကော့ကာဟာ အပြစ် ကျူးလွန်တဲ့ တရားခံ တယောက်လို နာရီပေါင်းများစွာကြာအောင် အစစ်ခံရပါတယ်။ လွှတ်တော်ကြားနာရေးကော်မီတီဝင်တွေ ရှေ့မှာ မေးသမျှမေးခွန်းတွေကို ပြေလည် အောင် ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ဖြင့် တာဝန်ယူဖြေဆိုရပါတယ်။
မရပ်မနား တရစပ် မေးလာသမျှ မေးခွန်းတွေကို လက်တန်းဖြေရတာပါ။ အစစ်ခံချက် တွေကို စာနယ်ဇင်းတွေမှာ ချက်ချင်းဖော်ပြကြပါတယ်။
ရုပ်မြင်သံကြားတွေကနေ တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်ကြလေတော့ ကာတွန်းတွေနဲ့ သရော်ကြပြန်ပါတယ်။ အိုင်ယာ ကော့ကာ ရဲ့ ဇနီးနဲ့သမီးတွေကို စျေးတို့ကျောင်းတို့မှာ ပြောင်လှောင်ခံရတဲ့ အထိ ပါပဲတဲ့ဗျာ။
ကံကောင်းထောက်မစွာ ဒက်ထရွိုက်မြို့တော်ဝန် ကိုးလ်မင်းဟာ ခရိုင်စလာဘက်မှ ရပ်တည် အစစ်ခံခဲ့ပါတယ်။ ခရိုင်စလာကို ငွေထုတ်ချေးဖို့ သမတ ဂျင်မီကာတာကို တောင် သူကိုယ်တိုင်သွားပြောပေးခဲ့သတဲ့ဗျာ။
....
အိုင်ယာကော့ကာ ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရတဲ့ အကြပ်အတည်းတွေကတော့ တနေကုန်ပြောရင် တောင်မကုန်လောက်ပါဘူး။ သူ့ဇနီး မေရီကလည်း ဆီးချိုကြောင့် အသည်းအသန်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတင်ရတယ်။ သူလည်း ချေးငွေရနိုင်ဖို့အတွက် ထိုင်ရတဲ့အစည်းအဝေးတွေ များ လွန်းပြီး ဝါရှင်တန်ကို တပတ်နှစ်ခေါက်သွားရတာကြောင့် အိုင်ယာကော့ကာ မူးလဲ တဲ့ အထိဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် အိုင်ယာကော့ကာဟာ သူ့ကိုယ်သူ ရူးသွားမလား လို့တောင်ထင်ခဲ့သတဲ့ဗျာ။
ဒီလိုနဲ့ အိုင်ယာကော့ကာ ကိုယ်တိုင် ဂျင်မီကာတာကို သွားတွေ့တဲ့အခါ သမတ ဂျင်မီ ကာတာအနေနဲ့ ခရိုင်စလာကို ငွေထုတ်ချေးဖို့ထောက်ခံကြောင်းပြောလာပါရောတဲ့ ဗျာ။

ငုတ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက် ဆိုသလို နောက်ဆုံးမှာ ခရိုင်စလာကို ငွေထုတ်ချေးမယ့် ချေးငွေ ဥပဒေကြမ်းကို အောက်လွှတ်တော်မှာ ၂၇၁ မဲ၊ ၁၄၆မဲ။ အထက်လွှတ်တော်မှာ ၅၃ မဲ၊ ၄၄ မဲ နဲ့ အနိုင်ရပြီး အတည်ပြုနိုင်ခဲ့ပါတော့တယ်။ အဲဒီ ဥပဒေဟာ ပြည်ထောင်စု အစိုးရအနေနဲ့ငွေချေးဘုတ်အဖွဲ့တခု ဖွဲ့စည်းပြီး (၂)နှစ်အတွင်း ခရိုင်စလာကို ဒေါ်လာ သန်း (၁၅၀၀) ထုတ်ချေးဖို့ပါပဲ။ ချေးငွေအားလုံးကို ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်မှာ ပြန်လည် ပေးဆပ်ဖို့နဲ့ ခရိုင်စလာကို ပြုပြင်ဖွဲ့စည်းရန် ဆိုတဲ့ အချက်တွေ ပါပါတယ်။
....
အဆိုးဝါးဆုံး အခြေအနေမှ ခရိုင်စလာကို ကယ်တင်ဖို့ ဓာတ်ဆီစားသက်သာတဲ့ ရှေ့ယက် ကား ဟာ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ဖြစ်တယ်လို့ အိုင်ယာကော့ကာက ဆိုပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အိုင်ယာကော့ကာ ဟာ ပုံစံအသစ်ကားတစီးကို ထုတ်ဘို့စိုင်းပြင်းထားမှုဟာ အတော် ခရီး ရောက်နေပြီလို့ဆိုပါတယ်။ တိုတိုနဲ့လိုရင်းပြောရရင် အိုင်ယာကော့ကာဟာ (K) ကေ လို့ အမည်ရတဲ့ ကားသစ်တစီးကို ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီး ခရိုင်စလာကို ကယ်တင်နိုင် ခဲ့ပါတော့တယ်။

၁၉၈၃ မှာ ခရိုင်စလာ အခြေအနေပြန်လည်တည့်မတ်လာခဲ့သလို
သူ့ချစ်ဇနီးမေရီလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်။ ခရိုင်စလာဟာ အစိုးရဆီမှာ တင်နေတဲ့ကြွေးအားလုံးကို
၁၉၈၃ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ မှာ ပေးဆပ်မယ်လို့ ကြေညာနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့ဟာ ဖို့ဒ်ကုမ္ပဏီက
သူ ထွက်ခဲ့ တဲ့ ငါးနှစ်မြောက်နေ့ပါပဲတဲ့ဗျာ။
အဲဒီနေ့မှာ သူပြောခဲ့တဲ့စကားကတော့ " ဒီနေ့ဟာ ကျနော်တို့ သုံးနှစ်တိတိ
ရုန်းကန် လှုပ်ရှားခဲ့ရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်တဲ့ အတွက်
အဆင်းရဲခံရကျိုးလည်း နပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျနော်တို့ဟာ ရှေးဆန်ဆန် ငွေချေးခဲ့ပါ တယ်။
ယခုချေးငွေအားလုံးကို စည်းကမ်းတကျ ပြန်ဆပ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဝါရှင်တန်မှ တာဝန်ရှိ
ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ငွေချေးတဲ့ အတွေ့အကြုံများသာ ရှိကြပါတယ်။ ပြန်ဆပ်တဲ့ငွေ ကို လက်ခံတဲ့
အတွေ့အကြုံတော့ မရှိကြလို့ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ပြီး မူးမေ့သွားရင် ကုသဖို့
ဆရာဝန်ခေါ်ထားရင် ကောင်းပါ လိမ့်မယ်" တဲ့ဗျာ။ တကယ်လည်း အဲဒီတနေ့တည်း မှာတင်
မဟာချက်လက်မှတ်ကြီး တစောင်နဲ့ သူပြန်လည်ပေးဆပ်တဲ့ ငွေပမာဏဟာ ဒေါ်လာသန်းပေါင်း
ရှစ်ရာ ကျော်ရှိ ခဲ့ပါတယ်။

....

အမေရိကန် သမတ ဂျင်မီကာတာဟာ သမတရာထူးစွန့်လွှတ်ပြီးတဲ့ အချိန် အိုင်ယာ ကော့ကာနဲ့
ပြန်ဆုံတဲ့အခါ သူ့ သမတသက်တမ်းကာလမှာ ရရှိခဲ့သည့် အောင်မြင်မှုတွေ အနက် ခရိုင်စလာ
အရေးအခင်းဟာ ထင်ရှားမှန်ကန်တဲ့အကြောင်း လေးလေးနက်နက် မှတ်ချက် ပြုခဲ့ပါ တယ်တဲ့ဗျာ။
အိုင်ယာကော့ကာဟာ တကယ့်ယောက်ျားကောင်းတယောက် ရဲ့ ဖွဲနပဲနဲ့
ခရိုင်စလာကို အကြပ်အတည်းမျိုးစုံကြားထဲကနေ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တယ်။ သူဟာ
အမေရိကန်ရဲ့ အကျော်ကြားဆုံး စီးပွားရေးသူရဲကောင်းဖြစ်လာခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ
အိုင်ယာကော့ကာ ဟာ သမတလောင်း အဆင့်အထိ
တက်လှမ်းနိုင်သတဲ့ဗျ။ နောက်ဆုံးမှတ်သားစရာတခုကတော့ခရိုင်စလာမှာ သူအောင်မြင်ပြီး
တခုသော ညစ်ခံပွဲ တခုမှာ သူ့ကို အလုပ်ဖြုတ်ခဲ့တဲ့ ဖို့ဒ် ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌ ဟင်နရီဖို့ဒ်နဲ့
ပြန်ဆုံမိကြတဲ့အခါ ဟင်နရီဖို့ဒ်ဟာ အိုင်ယာကော့ကာ ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲဘဲ ညစ်ခံပွဲကနေ
ထွက်ပြေး သွားရတဲ့ အထိ အောင်နိုင်ခဲ့တယ် ဆိုတာပါပဲဗျာ။

....

အော် ... ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ကျနော်အိုင်ယာကော့ကာ့ အကြောင်း လက်တန်းပြောနိုင်နေ တာကို အံ့သြနေပုံရတယ်။ မထူးဆန်းပါဘူးဗျာ။အိုင်ယာကော့ကာဟာ ခရိုင်စလာကို ကယ် တင်နိုင်ဖို့ အမေရိကန် အစိုးရကိုချဉ်းကပ်တော့ သူ့ဘက်က မှန်ကြောင်း ကွန်ကရက်မှာ အစစ်ခံတော့ မြားနဲ့ဆက်တိုက်ပစ်သလို တရစပ် မရပ်မနား မေးလာတဲ့ မေးခွန်းတွေကို လက်တန်း ပြန်ဖြေခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။

ဒီတော့ကျနော်လည်း အစိုးရအဖွဲ့တဖွဲ့လုံးဆီကို အကြံပြုစာပို့ထားတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အစစ်ခံရမယ်ဆိုရင် ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ဖြေနိုင်အောင် ပြောနိုင်အောင် အိုင်ယာကော့ကာ့ အကြောင်း အာဂုံဆောင်ထားရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ကျနော့်စိတ်ထင် ကျနော်ဟာ အိုင်ယာ ကော့ကာရဲ့စာအုပ်ကို အခေါက်ပေါင်း တရာကျော်လောက် ဖတ်ခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့။ တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်ရင် ကျနော့်အကြံပြုချက်စာတမ်းဟာ အစိုးရကို ဆရာလုပ် သလိုဖြစ်နေတဲ့ အပြင် ကျနော့်ဆိုလိုချက်ကို သဘောပေါက်မယ့် ဝန်ကြီး တယောက်တလေ ရှိဖို့ဆိုတာ လူ့ပြည်ကအပ်တစင်း ဗြဟ္မာ့ပြည်က အပ်တစင်း ဆုံခိုင်းသလိုပါပဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်လည်း အိုင်ယာကော့ကာလိုပဲ တခြား ရွေးစရာ နည်းလမ်း မရှိတော့ပါဘူး။ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရုံသာ ရှိပါတော့တယ်။ ကျနော့် လက်ထဲမှာ ငွေတပြားမှ မကျန်တော့တဲ့အပြင် အကြွေးတွေလည်း လည်ပင်းနစ်နေတဲ့ အခြေအနေမဟုတ်လား ။

....

တခါတခါမှာ ကြပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းလှတဲ့ အခြေအနေကနေ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည် သန်းလာတတ်၊ တွေ့လာတတ်တယ် လို့ကျနော်ပြောဖူးတာ ခင်ဗျား မှတ်မိတယ်နော် ... အစိုးရဆီ စာတမ်းရေးတင်လိုက်ပြီး တလကျော်အကြာမှာတော့ ကံကြမ္မာဟာ

ကျနော့် ဘက် ကို ထူးဆန်းစွာ မျက်နှာသာပေးလာပြန်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်ဗျ ...
အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးတပါးက ကျနော်နဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆိုပဲ။

၈၆။ သေရွာပြန်နီဒါန်း

ဝဿန်ကာလ မိုးအခါသမယဖြစ်သောကြောင့် ရဲဘက်စခန်းတခွင်တပြင်လုံး အုံ့မှိုင်းပြာရီ
ကာ၊ပြိုမယောင်ထင်မှား ပြိုမှာလေလား မိုးရဲ့ဟူသော တေးစာသားကို သတိရချင်စရာ
ကောင်းလှပါတော့သည်။ မိုးရာသီကာလ အကျဉ်းသမားတယောက်၏ ဘဝကားအလွန်
ပျင်းရိခြောက်ကပ်ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလေစွ။

ကိုသက်နိုင်နှင့်ကျနော် မဆုံဖြစ်ခဲ့သည်မှာ အတန်ကြာလေပြီ။ မဆုံဖြစ်ခြင်းအကြောင်းရင်းကား
ကိုသက်နိုင် ပင်မစခန်းသို့ပြောင်းရွှေ့သွားသောကြောင့်ပင်။ ထောင်ပိုင်ကြီး
အခေါ်တော်ရှိသောကြောင့် ကိုသက်နိုင် ပင်မစခန်းသို့ ရောက်သွားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။
ကျနော့်စိတ်ထဲတွင် စခန်းခွဲ၌ ကိုသက်နိုင် မရှိလေသောကြောင့် ပို၍ခြောက်ကပ် ငြီးငွေ့
သယောင်ခံစားနေရသည် ။

....

နေ့လည် သုံးနာရီခန့်ဘုတ်ဆင်းချိန်ဖြစ်၍ အဆောင်ပေါ်တွင်လည်း ရဲဘက်ရော ဝန်ထမ်းပါ တယောက်မှမရှိသည်နှင့် ဘုန်းမောင်တယောက်တည်းရယ် ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ဖိုကြီးတာဝန်ခံ ကိုအောင်ကြည်တယောက် အဆောင်ပေါ်သို့ မျှစ်ခမောက်တလုံးဆောင်းလျက် ပေါက်ချလာပါသည် ။

`ဆရာသမား ၊ ပင်မစခန်းကို ရိက္ခာသွားသယ်စရာ ရှိတယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ကျနော် ထောင်မှူးကို အဖော်တယောက်ခေါ်သွားမယ်လို့ ပြောထားပြီးသားဗျ`

ဟု အဖော်ညှိလေရာ ပျင်းရိလွန်းသည်နှင့် ငိုချင်လျက် လက်တို့ ဖြစ်နေသောကြောင့် ..

`ဟာ၊ အတော်ပဲဗျာ၊ ကိုသက်ခိုင်နဲ့ မတွေ့ရတာလည်း ကြာပြီ၊ ဒီအတိုင်း အဆောင်ပေါ်မှာ ဆက်နေရရင် ပျင်းလို့သေတဲ့ မသာဖြစ်တော့မယ်ဗျာ`

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ခမောက်တလုံးကိုဆောင်းကာ ကိုအောင်ကြည်လျှော်သော လှေဦးတွင် ထိုင်လျက် ပင်မစခန်းရှိရာသို့ မိုးတဖွဲဖွဲကြားမှာ ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။

ပင်မစခန်းသည် စခန်းခွဲ(၁)နှင့် နှစ်မိုင်ခွဲသာသာခန့် ဝေးလေသည်။ လှေသည် စိမ်းညို့နေသော ငှက်ပျောပင်တန်းများနှင့် ကပ်လျက်ချောင်းငယ်ကလေးအတိုင်း မိုးတဖွဲဖွဲ ကားမှာ တရွေ့ရွေ့ သွားနေသည်။ အမှန်စင်စစ် ကျနော်တို့လှေဖြင့် ခရီးနှင်လျက်ရှိသော ချောင်းသည် ချောင်းဟုဆို ရသော်ငြား ချောင်းမဟုတ်ချေ။ အကျဉ်းဦးစီးဌာန ရေနက်ကွင်းစီမံကိန်းအတွက် ရေနက်ကွင်းကြီးထဲမှ ရေများကို ဆင်သေချောင်းထဲသို့ လွှဲနိုင်ရန် မြေတူးစက်ကြီးများဖြင့် တူးထားသော တူးမြောင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

တူးမြောင်းအတိုင်း တမိုင်ခန့်လှော်မိလျှင် ငှက်ပျောပင်အုပ်တန်းအတိုင်း ဘယ်ဖက်သို့ ချိုးကွေ့ရပြန်သည်။ ငှက်ပျောပင်တို့ကား ရေမလယ်ကွက်ကြီးကို တာတမံတုတ်ထားသည့် မြောင်းဘောင်ကြီးပေါ်တွင် စိုက်ထားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

လှေဦးသည် ချောင်းပြည့်မတတ် အလေ့ကျပေါက်နေသော ကန်းဇွန်းနွယ်နှင့် ကိုင်းမြက်ရှည် များကို ခပ်ဖွဖွထိုးခွဲကာ ခရီးနှင်နေချိန်တွင်၊ ချောင်းငယ်ထဲက ရေပြင်ပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲကျနေသည့် မိုးရေစက်များကို ငေးကြည့်ရင်း ခပ်မဆိတ်လိုက်ပါလာသော ကျနော်သည် ကိုအောင်ကြည့် အမေးကြောင့် သတိပြန်ဝင်လာသည်။

`ဆရာသက်နိုင်က မလွတ်သေးဘူးလားဗျ`

`အယူခံတင်ထားတယ်လို့တော့ ပြောတာပဲဗျ။ သူကလည်း အယူခံကို တော်တော် မျှော်လင့်ထားပုံရတယ်`

`အေးဗျာ၊ ဆရာသက်ခိုင်လိုလူမျိုး ထောင်ကျလာတာ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းနေ သလားလို့၊ တော်တော်ပေါက်ရောက်တဲ့သူပဲဗျာ၊ အခုလည်း ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ့ကို လက်မလွှတ်ချင်ဘူးထင်တယ် `

`လူကတော့ လူတော်ပဲဗျ။ ဘယ်နေရာမှ ရှော်လာသတုန်း ကျနော်လည်းမပြောတတ်ဘူး`

ကိုအောင်ကြည်နှင့်ကျနော် စကားတပြောပြောနှင့် ခရီးနှင်လာရာ တနာရီသာသာလောက်တွင် ပင်မစခန်း သို့ ရောက်လာကြသည်။

....

ပင်မစခန်းတွင် ကိုသက်ခိုင်မရှိပြန်ချေ။ ပင်မစခန်းမှ ထောင်ပိုင်ကြီးစားဖိုဆောင်ကို တာဝန်ယူနေသော ရဲဘက်မောင်ဝင်းကို မေးသည့်အခါ ကိုသက်ခိုင်တယောက် လေကြောင်းအရန် ငါးကန်သို့ လုပ်အားပေးရဲဖက်အဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါသွားသည်ဆိုပါ၏။ တာဝန်အရ လိုက်ပါသွားခြင်းတော့ မဟုတ်ပါလေ။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့သဘောနှင့်သူ ထောင်ပိုင်ကြီးကို ခွင့်တောင်း၍ လိုက်သွားသည်ဟု သိရသည်။

ညနေငါးနာရီဘုတ်သိမ်းချိန်ရောက်မှ ကိုသက်ခိုင်တယောက် ရဲဘက်အဖွဲ့၏ ထိပ်ဆုံးမှာ ရွှံ့အလူးလူးဖြင့် ပြန်ရောက်လာလေသည်။

ကျနော်က သူ့ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းပင် ....

`ဟော့လူ ကိုသက်ခိုင်၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ကျွဲလူးအိုင်ထဲက တက်လာတဲ့ ကျွဲလိုဖြစ်နေ ပါလားဗျာ ။`

`အင်း၊ အိုင်ထဲကတက်လာတာတော့ မှန်တယ်ဗျာ။ မိုးကလိုမ့်ရွာနေတော့ ဗွက်ထူထူ ရွံ့ထူထူမှာ တဘိုင်းဘိုင်း လဲနေတာနဲ့ ကျွဲပုံပေါက်နေတာပဲဗျာ။`

`ဘယ်လိုဖြစ်လို့ တဘိုင်းဘိုင်းလဲနေသတုန်းဗျာ။`

`အမယ် ခင်ဗျားမကြုံဘူးသေးလို့ ဖြစ်မယ်။ မိုးသည်းနေချိန်မှာ ကန်သင်းရိုးပေါ် လမ်းလျှောက်နည်းကလည်း ပညာတခုဗျ။ ကျနော်က လယ်ထဲချောင်းထဲ ဆင်းဖူးတဲ့ ကောင်မဟုတ်တော့ လေးငါးလှမ်းလှမ်းပြီးတာနဲ့ တခါလဲတော့တာပဲဗျို့။`

`ရုံးခန်းနဲ့ဘာနဲ့ အငြိမ်နေလို့ ရရက်သားနဲ့ ခင်ဗျားမို့ ဒုက္ခရှာပလေဗျာ။ ကဲ .. ခင်ဗျား ဗွက်လူးလာတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျနော်က စခန်းခွဲကိုပြန်ရမှာ။ အခုငါးနာရီ ထိုးနေပြီ။ ကျနော်က ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရမလားလို့ ကိုအောင်ကြည်နဲ့ ရိက္ခာလာထုတ်ရင်း လိုက်လာတာဗျ။ စခန်းခွဲကို အချိန်မီပြန်ရမှာ ခုတော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး`

`နေပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားဒီည ဒီမှာအိပ်လို့ရအောင် ထောင်ပိုင်ကြီးကို ကျနော်ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ ကိုအောင်ကြည် ကတော့ မပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး။ သူမပြန်ရင်တော့ စခန်းခွဲတခုလုံး ထမင်းငတ်ကုန်မယ်`

ပြောပြောဆိုဆို ကိုသက်ခိုင်သည် ရွံ့အလူးလူးဖြင့်ပင် ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်ဖက်သို့ လျှောက်သွားပြီး ငါးမီးနစ်ခန့်အကြာမှာပင် ပြန်ရောက်လာသည်။

`အိုကေတယ်ဆရာ၊ ကိုအောင်ကြည်ကို ဆန်အိတ်တွေနဲ့ ပြန်လွှတ်လိုက်တော့မယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ မနက်မှ ပဲအိတ်တွေနဲ့ ပြန်တော့ဗျာ၊ ရော့၊ ဒါထောင်ပိုင်ကြီးရဲ့စာ၊ ဦးအေးနိုင်ဆီကို ကိုအောင်ကြည်နဲ့ လူကြုံပေးလိုက်ပေတော့ ၊ ကျနော် ချောင်းထဲဆင်းလိုက်အုံးမယ်ဗျာ`

ထောင်ဗယားနိုင်သော ကိုသက်ခိုင်ကား ကျနော့်ကို စာရွက်တရွက်ထိုးပေးရင်း ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်ရှေ့က ချောင်းထဲသို့ ဆင်းကာ ရေချိုးနေလေသည်။ ကျနော်က ကိုအောင်ကြည့်ကို ထောင်ပိုင်ကြီးရေးပေးသော စာရွက်ကိုပေးပြီး ကိုသက်ခိုင်ကိုစောင့်ရင်း ရဲဘက်မောင်ဝင်း တို့နှင့် စကားပြောရင်းကျန်နေခဲ့သည်။

မောင်ဝင်းနှင့် သန်းထွန်းအောင်ကား ထောင်ပိုင်ကြီး၏ ဝေယျာဝစ္စကိုတာဝန်ယူပေးရသော လိုင်းသမားများဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ချဲမှုနှင့်ထောင်ကျကာ ရဲဘက်သို့ရောက်လာကြသူများဖြစ်သည်။ အငြိမ်နေနိုင်ရေးအတွက် ထောင်ပိုင်ကြီးကို လိုင်းဝင်ထားရသည်။ လိုင်းကြေး ငါးသောင်းခန့်အပြင် ထောင်ပိုင်ကြီးနေ့စဉ်စားသောက်ရေးတာဝန်နှင့် အခြားလိုအပ်ချက် များကို အိပ်စိုက်တာဝန်ယူကြရသည်။ လစဉ်ကုန်ကျငွေကား တလလျှင်တယောက် နှစ်သောင်းခန့်ဆို၏။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ကိုသက်ခိုင်ပြန်ရောက်လာရာ သူ့ပုံစံမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပုံ ပြန်ပေါက်လာသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးအတွက် အစားအသောက်ချက်ပြုတ်သော ဖိုကြီးမှာညစာ စားပြီးသည့်အခါ သူ့အိပ်ရာဖြစ်သော ထောင်မှူးရုံးခန်းမှာ သူနှင့်ကျနော် စကားပြောဖြစ်ကြတော့သည်။

`ဒါနဲ့ ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျားက အငြိမ်နေလို့ ရလျက်သားနဲ့ ဘာကြောင့် လုပ်အားပေးလိုက်သွားရတာတုန်း`

`ကျနော်က တသက်လုံး ဂွင်တွေ ဂွက်တွေနဲ့ချည်း နပန်းလုံးလာတဲ့ ကောင်ဆိုတော့ ရဲဘက်ရောက်တုန်း တကယ့်အောက်ခြေက ရဲဘက်တွေဘဝကို အတွင်းကျကျ သိချင်လို့ လိုက်သွားတာဗျာ။ အင်း ...၊ ရဲဘက်မှာလည်း ဂွင်မလွတ်ပါဘူး ဗျာ။`

`ဘာဂွင်တွေတုန်းဗျ`

`ကျနော်က လုပ်အားပေးဆိုတော့ ရိုးရိုးတန်းတန်းလုပ်အားပေး အောက်မေ့လို့ လိုက်သွားတာ လက်စသတ်တော့ အကျဉ်းဦးစီးကော လေကြောင်းအရန် ကပါ နှစ်ဖက် စလုံး ဝွင်ရိုက်ကြတာကိုး ။`

`သေချာရှင်းစမ်းပါအုံးဗျာ။`

`ဒီလိုဗျ။ အခုအကျဉ်းဦးစီးက ကျနော်နဲ့အတူ လိုက်လာတဲ့ လုပ်အားပေးရဲဘက် ငါးဆယ်ကျော်ဟာ လေကြောင်းအရန်ကို အလကားလုပ်အားပေးသွားကြတာ မဟုတ်ဘူး။ နေ့တွက်နဲ့ ငှားတာဗျ။ ရဲဘက်တွေသိမသိတော့ ကျနော်မပြောတတ်ဘူး။ လေကြောင်းအရန်က ငါးကန်တွေမှာ ဒိုက်ရှင်းတာ မြောင်းသစ်ပြန်တင်တာတွေလုပ်ဖို့ ရဲဘက်က အကျဉ်းသား တွေကို ဈေးပေါပေါနဲ့ငှားတာဗျာ။ တိုတိုပြောရရင် ဌာနနှစ်ခုညှိပြီး ဝွင်ရိုက်ကြတာပေါ့။ အကျဉ်းဦးစီးက အလုပ်သမားငှားခရတယ်။ လေကြောင်းအရန်က ဈေးပေါပေါနဲ့ အလုပ် သမား ငှားထားတာကို သူတို့ဌာနကိုပြန်တင်တော့ အပြင်အလုပ်သမားဈေးနဲ့ ပြန်တင်တယ်။ သေချာတာကတော့ ရဲဖက်တွေ တပြားမှမရဘဲ ပြစ်မှုကြွေးကို ချွေးနဲ့ ဆပ်ကြ ရတာပေါ့ဗျာ။ အမှန်က အကျဉ်းဦးစီးဌာနရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘဲ အခြားပြင်ပအလုပ်တွေ ထွက်လုပ်ကြရရင် ရဲဘက်ဟာ အဲဒီငွေကို ရပိုင်ခွင့် ရှိတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် ရဲဘက်မှာလည်း ဝွင်မကင်းဘူး ပြောတာပေါ့ဗျာ`

`ခင်ဗျား ဥစ္စာ သေချာမှလည်း လုပ်ပါဗျာ။`

`အော် .. သေချာဆို ရဲဘက်ဦးရေစာရင်းနဲ့ နေ့တွက်လုပ်အားခကို ကျနော်ကိုယ်တိုင် တွက်ပေးနေရတာပဲဗျာ။ အခု ရဲဘက် အယောက်တစ်ရာကျော် လုပ်အားပေးထွက်တယ်ဆိုတော့ လေကြောင်းအရန်က ပေးတဲ့ တယောက်သုံးရာနှုန်းနဲ့ဆို ထောင်ပိုင်ကြီးအနေနဲ့ တနေ့ကို သုံးသောင်းကျော် ကိုက်တယ်ဆိုပါတော့။ လေကြောင်းအရန်ဖက်ကလည်း အပြင်မှာ အလုပ်သမားတယောက်ငှားရင် နေ့တွက်ငါးရာလောက်ပေးမှ ရမယ်ဆိုတော့ သူတို့လည်း တရက်ကို နှစ်သောင်းကျော် အိတ်ကပ်ထဲရောက်တယ်လေ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံး ဝွင်ကိုတည့်လို့ဗျာ။`

ကိုသက်နိုင်တယောက် ရဲဘက်လုပ်အားပေးဝွင်အကြောင်း ဇာတ်စုံခင်းနေချိန်တွင် ကျနော် စိတ်ရောက်နေသည်မှာ သူဆက်ပြောပြမည့် သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းသာ ဖြစ်လေရာ သူ့ကို စကားစ ဖြတ်လိုက်ရသည်။

`ကဲပါဗျာ၊ ရဲဘက်စခန်းရောက်နေတာ ရဲဘက်တွေအကြောင်းတော့ မကြားချင်တော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ မဆုံးနိုင်သေးတဲ့ ဇာတ်ထုတ်ရှည်ကြီးကိုသာ ရှေ့ဆက်ပါတော့ဗျာ၊`

`ဩ.. ခင်ဗျားက ကျနော့်ဘဝဇာတ်ရှုပ်ကြီးကို နားမငြီးသေးပဲကိုး။ ဒီလိုဖြင့်တနာရီလောက်တော့ စောင့်ပေအုံးဗျာ၊ အခုကိုးနာရီထိုးနေပြီဆိုတော့ ကျနော့်ညလေ့ကျင့်ခန်းလေး ဆင်းစရာရှိသေးသဗျာ`

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကိုသက်နိုင်သည် အခန်းမီးကိုပိတ်ကာ တပ္ပလင်ခွေထိုင်ရင်း အသံတိတ် ဘုရားရှစ်ခိုးကာ ဘယ်လက်ပေါ်ညာလက်ထပ်လျက် တရားထိုင်နေတော့ရာ ကျနော်လည်း သူ့နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေသော စာအုပ်ပုံကြီးကို ပြူတင်းကြားက လရောင်မှိန်မှိန်ဖြင့် လှန်လှောနေလိုက်ပါသည်။

စင်စစ် ကိုသက်နိုင်သည် သူ့စာအုပ်များကို အတော်တန်ဖိုးထားဟန်ရှိပြီး စာအုပ်တို့ကား မျိုးစုံလှသည်။ မောင်သုတ အမည်ခံ ဗိုလ်မှူးဘသောင်း၏ မြန်မာစာပေပညာရှင်များသမိုင်း၊ မြန်မာစာမြှင့်ချင်လွန်းလို့၊ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တစ်ဘဝသာသနာ၊ ဆက်မားဆက်မွန်၏ ဝတ္ထုတိုများ၊ လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီး၏ စာပေါင်းချုပ်၊ညိုမြ၏ကုန်းဘောင် ရှာပုံတော်၊ဇော်ဂျီ၏ ပလေးတိုးနိဒါန်း၊ လူထုဒေါ်အမာ၏ ပြည်သူချစ် သောအနုပညာရှင်များ စသည်ဖြင့် စာအုပ်မျိုးစုံကို တွေ့နေရပေရာ ရဲဘက် စခန်းလို နေရာမျိုးနှင့် အပ်စပ်လှသည်ဟု ကျနော် မထင်ချေ ။

....

ပင်မစခန်းအဝင်ကင်းတဲဆီမှ ဆယ်နာရီကင်းသံချောင်းခေါက်လိုက်ချိန်တွင် ကိုသက်ခိုင်တယောက် တရားထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး .....

`ကဲ၊ ကိုယ့်လူ ဆယ်နာရီထိုးပြီဆိုတော့ မီးပိတ်ချိန်မို့ ဖွင့်လည်း လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး မှောင်ထဲမှာပဲ ပြောကြတာပေါ့ဗျာ။`

`အင်း မှောင်ထဲမှာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့စကားမစပ် ခင်ဗျား ညတိုင်းညတိုင်း တရားထိုင်တော့ ဘာတွေထူးသတုန်းဗျ`

`ခင်ဗျားကို ရိတ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြနေရင် မိုးစင်စင်လင်းသွားလိမ့်မယ်ဗျာ။ တိုတိုပြော ရရင် ကျနော်တို့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အမှုန်အလင်းတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်။ အဲဒီအမှုန် အလင်းတွေဟာ မြင်မှုကြားမှု နံမှု တွေးတောမှုတွေ တနေ့လုံးကြုံတွေ့နေတာကြောင့် ဝရုန်းသုန်းကား ရှုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေတယ်ဗျာ။ အဲဒါတွေကိုနေရာတကျပြန်ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီး ပြန်စီတယ်လို့သာမှတ်ပေတော့ဗျာ။ ကဲ ၊ခင်ဗျားက တရားနာမှာလား၊ ကျနော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ရှေ့ဆက်ရမှာလား၊ အာရုံတွေမများနဲ့လေ`

`ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားဇာတ်ကြောင်းကိုသာ ဆက်ပြီး ကြားပါရစေ။ ခင်ဗျား နောက်ဆုံးပြော ခဲ့တာက အမေရိကန်ကားသူဌေးကြီး အိုင်ယာကော့ကာ အကြောင်း မဟုတ်လား။ခင်ဗျား အစိုးရတဖွဲ့လုံးစီကို စာတန်းတင်ပြီးမကြာခင်မှာ ဝန်ကြီးတယောက်က ခင်ဗျားကို တွေ့ချင် တယ်ဆိုလား`

ကျနော်က ကိုသက်ခိုင် ဇာတ်လမ်းဆက်နိုင်ရန် အစဖော်ပေးလိုက်ရာ သူရှေ့ဆက်ပြောပြသော သူ့ဘဝခရီးဝက်ပါ အကြောင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

....

ကျနော့်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတဲ့ ဝန်ကြီးကတော့ ဝန်ကြီးချုပ်ရုံး ဝန်ကြီးဗိုလ်ချုပ်လွန်းမောင်ပါပဲ။ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ၂၀၀၁ ခုနှစ်ဝန်းကျင်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တင်ဦးနဲ့အတူ ကရင်ပြည်နယ်ဘက်မှာ ရဟတ်ယာဉ်ပျက်ကျရင်း ကွယ်လွန်သွားတဲ့သူပေါ့။ သူဟာ ကျနော့်တင်တဲ့ အကြံပေးစာနဲ့ အိုင်ယာကော့ကာရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖိတ်မိ လို့ ကျနော့်ကိုတွေ့ချင်တာလား ဆိုတာတော့ သေချာပေါက် ကျနော်မပြောနိုင်ပါဘူး ။

ဪ။ ဒီလောက်အခက်အခဲတွေ တပုံတပင်ကြီးကြုံနေရချိန်မှာ အစိုးရအဖွဲ့ဆီကို စာလေးတစောင်ရေးတင်ပြီး အိပ်လိုက်စားလိုက် ထိုင်စောင့်နေတယ်များ ခင်ဗျား ထင်နေသလားဗျာ ။

ဘယ်စောင့်နေပါ့မလဲ။ အိုင်ယာကော့ကာဟာ ခရိုင်စလာကို ကယ်တင်ဖို့ အစိုးရကိုချည်း ကပ်နေခဲ့သလို ကျနော်လည်း အခက်အခဲကြားက ရုန်းထွက်နိုင်အောင် နည်းလမ်းမျိုးစုံ၊ ရှာဖွေကြိုးပမ်းနေခဲ့ရတာပါပဲ။ အင်း … လောကကြီးမှာ ထန်းသမားစားဖို့ ထန်းပင်ကနေ

ထန်းနို့ထွက်ပေးရတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ကျနော်လိုလူလည်း အဖို့ ဇာတာပြန်တက်လာပြန်တယ် ဆိုရမယ်ထင်ပါ့ဗျာ။

ကံကောင်းချင်တော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရှမ်းအပစ်ရပ် ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့တခုက ကျနော့်ကို သူတို့လိုချင်တဲ့ လုပ်ငန်းတခုအတွက် ငွေထုတ်ပေးနိုင်ကြောင်း ကမ်းလှမ်းလာခဲ့ပါတယ် ။

အဲဒီ အပစ်ရပ်အဖွဲ့ရဲ့ နံမည်ကို ကျနော်တိတိကျကျမသိဘူးဗျ။ သူ့တို့ကုမ္ပဏီနံမည်ကတော့ (Pan tai) တဲ့ဗျာ။ မြန်မာလို အသံထွက်ရင် ပန်းတိုင် လို့ ထွက်နိုင်တယ်ထင်ပါရဲ့။ ကျနော်က အဲဒီအဖွဲ့ကို တိုက်ရိုက်မသိပါဘူး။ တခုပြောဖို့မေ့ နေတယ်ဗျာ။ ကျနော်ကျောင်းဆရာဘဝတုန်းက မြို့နယ်ပညာရေးမှူး ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဆရာကြီး ဦးဘခိုင်ဟာ ကျနော့် ရုံးမှာ အချိန်ပိုင်း အကြံပေးသဘောမျိုး ဝင်လုပ် နေပါတယ်။ အဲဒီ ပန်းတိုင် (Pan Tai) အဖွဲ့ကို ဆရာကြီး ဦးဘခိုင်ရဲ့ယောက်ဖ အန်ကယ်ဦးအောင်ကြည် ခေါ်လာတာပါပဲ။ အမှန်က အန်ကယ်ဦးအောင်ကြည်လည်း ခေတ်ပျက်ကြီးမှာ အလုပ်ပွဲစားဝင် လုပ်တယ်ဆိုပါတော့။ သူ့ကိုခင်မင် လေးစားရင်းစွဲရှိနေတဲ့ ရှမ်းအမျိုးသားစိုင်းအောင်နိုင်ဆိုတဲ့ လူငယ်တယောက်ဟာ ရှမ်းအပစ်ရပ်ငြိမ်းချမ်းရေး အဖွဲ့တဖွဲ့မှာ အရာရောက်တဲ့သူ ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့စကားစပ်မိကြရင်း ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ ဂွင်ကောင်းကောင်းရှိရင် ငွေထုတ်ပေးနိုင်တဲ့အကြောင်း အန်ကယ် ဦးအောင်ကြည်ကို ပြောရာက အဲဒီဂွင်ဟာ ကျနော့်ဆီရောက်လာတော့တာပါပဲ။ အမှန်က အန်ကယ်ဦးအောင်ကြည်ဟာ သူ့ယောက်ဖရှိရာ ကျနော့်ရုံးခန်းကို မကြာမကြာဝင်ထွက် နေရာက ကျနော့်လက်ရည်ကို အကဲခတ်မိပြီး အဲဒီအလုပ်ဂွင်ကို စဉ်းစားမိခဲ့ပုံရပါတယ် ။

....

ဒါနဲ့ အန်ကယ်ဦးအောင်ကြည်ဟာ ကျနော်ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့ ရန်ကုန်က အလုပ်ဂွင်သုံးလေးခုကို ကျနော့်ရုံးမှာ လာလေ့လာပြီး စိုင်းအောင်နိုင်ကို ပြန်ရှင်းပြရာက တပတ်လောက် အကြာမှာ နှစ်ဖက် သဘောတူ စာချုပ်ချုပ်ဖို့ အဆင့်ကိုရောက်လာပါတော့တယ်။ ကိုအောင်နိုင်ရွေးလိုက်တဲ့ အလုပ်တော့ မဟာဗန္ဓုလလမ်းနဲ့ သုံးဆယ့်နှစ်လမ်းဒေါင့်က အဆောက်အဦးဟောင်းကြီးကို ခေတ်မီအဆောက်အဦးအဖြစ် ပြန်ဆောက်လုပ်ဖို့ပါပဲ။ အဲဒီနေရာဟာ ဆူးလေဘုရားနားက တကယ်အကွက်ကောင်းတဲ့ နေရာ။ တီကျူးမားဆိုတဲ့ အဆောက် အဦကြီးပဲဗျ။

ဟား ဟား၊ ခင်ဗျားက ကျနော့်ကို နေအေးလိမ်နည်းထဲကလို အကွက်ချပြီးလိမ်မယ်နေလို့လား။ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ အဲဒီအချိန်က ရန်ကုန်မြို့ထဲက အဆောက်အဦးဟောင်းတွေကို ပြန်ဖျက်ပြီး အသစ်ဆောက်နေကြတဲ့အချိန်မို့ နေရာကောင်းကောင်းတွေမှာ ဆောက်ခွင့်ရအောင် ကျနော် ကြိုတင်စီမံထားတာတွေ ရှိတယ်ဗျ။ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မီတီနဲ့ ကျနော်ညှိနိုင်းဖူးတာတောင် လေးငါးနေရာရှိသဗျာ။ ဥပမာ သိမ်ကြီးဈေးစီရုံ၊ ရန်ကင်းဈေးတို့ ဘာတို့ ပေါ့ဗျာ။ အမှန်က အဆောက်အဦးအဟောင်းနေရာကောင်း တော်တော်များများဟာ အစိုးရရုံးတခုခု တွဲဖက်ဖွင့်ထားတာ များသဗျ။ အဲဒါတွေကို အသစ်ပြန်ဆောက်ချင်ရင် လက်ရှိနေတဲ့ သူတွေသဘောတူဖို့လည်း လိုတယ်။ တချို့အထင်ကရ နေရာတွေမှာတော့ အစိုးရက ဖွတ်လုပ်ပစ်တာတွေလည်း ရှိသပေါ့ဗျာ။ ကျနော်ဆိုတဲ့ကောင်က အဲသလို ဖွတ်အတင်းအဓမ္မ လုပ်တာကိုတော့ သိပ်အားမပေးချင်လှဘူး။ ဒါကြောင့် တီကျူးမားအဆောက်အဦးကြီးကို ပြန်ဆောက်ခွင့်ရအောင် လက်ရှိနေတဲ့ သူတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းထားတာရှိတယ်။ လက်ရှိနေတဲ့သူ ဆယ့်နှစ်ဦးလောက်မှာ ကိုးယောက် လောက်က စာချုပ်စာတမ်းတွေနဲ့ သဘောတူထားပြီးသား ဆိုပါတော့ဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီတီကျူးမားဆိုတဲ့ အဆောက်အဦးဟောင်းကြီးကို ဖြိုဖျက်ပြီး အသစ်ပြန်တည်ဆောက်ဖို့ ကိစ္စအတွက် ကျနော်ဟာ ရက်ပေါင်းကိုးဆယ်အတွင်း ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ် ဆိုတဲ့ ကတိနဲ့ ကိုအောင်နိုင်နဲ့ ကျနော် လုပ်ငန်းကတိစာချုပ်ချုပ် ဖြစ်ရောဗျာ။ စာချုပ်စည်းကမ်းအရ လုပ်ငန်းစရံ ငွေအဖြစ် စိုင်းအောင်နိုင်က ကျနော့်ကို စရံငွေ သိန်းလေးရာ့ငါးဆယ် ထုတ်ပေးရတဲ့ အတွက် ကျနော်ဟာ နစ်နေတဲ့ လှေပေါ်ကနေ အသက်ကယ်လှေ ပေါ်ပြန် ရောက်သွားပါပြန်ရောဗျား။ ကျနော်ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ထန်းသမားအတွက် ထန်းနို့က တော့ထွက်နေမှာပဲလို့ ။

....

အဲဒီတီကျူးမားစီမံကိန်းဟာ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီအဆောက်အဦးရဲ့ အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိသူ ဦးအောင်မြင့်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်တည်းနဲ့တော့ ညှိနိုင်းလို့မရခဲ့ဘူးဗျာ။ အားလုံးနဲ့ ညှိနိုင်း နိုင်မှဆိုတော့ အဲဒီစီမံကိန်းကို နောက်ဆုံးမှာ ကျနော်လက်လျော့ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုအောင်နိုင်ဆီက ယူထားတဲ့ငွေကို တက်သေးအင်းစီမံကိန်းက ရတဲ့ မြေကွက်တွေ ရောင်းပြီး

ပြန်ဆပ်ခဲ့ရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုအောင်နိုင်ထုတ်ပေးတဲ့ စရံငွေရယ် ဗိုလ်မှူးချုပ်လွန်းမောင် ကောင်းမှုရယ်ကြောင့် တက်သေးအင်းစီမံကိန်းမှာ ကျနော်အလုပ်ပြန်လုပ်ခွင့်ရခဲ့တာကိုး။

....

ကိုအောင်နိုင်အတွက် တီကျူးမားစီမံကိန်းကို ကြိုးပမ်းနေတုန်းမှာပဲ ဗိုလ်မှူးချုပ်လွန်းမောင်က ကျနော့်ကို အခေါ်တော်ရှိတာလေဗျာ။ သူက မန္တလေးဘက်ကို ခရီးစဉ်တခုလှည့်နေတုန်း ကျနော့်ကို တွေ့ချင်တဲ့အကြောင်း မန္တလေးစည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ ကတဆင့် အကြောင်းကြားလာတာဗျ။ ဒါနဲ့ မန္တလေးကို တက်သွားလိုက်ပြီး သူနဲ့တွေ့လိုက်ရောပေါ့ ဗျာ။ သူဟာ တက်သေးအင်းစီမံကိန်းဝင်းကြီးထဲမှာပဲ အစည်းအဝေးတခုလုပ်ပြီး ကျနော့်ကို လက်ခံတွေ့ဆုံပါတယ်။ အခြားအခြားသော ကန်ထရိုက်တွေကို စီမံကိန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာ တော်တော်များများ မေးမြန်းပြောဆိုပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့၊ ကဲ .. ကိုသက်ခိုင်ဆိုတာ ဘယ်သူတုန်းဆိုပြီး မင်းသားကို ပွဲထုတ်တော့တာပါပဲဗျာ။

ဒါကြောင့်ကျနော်လည်း ထိုင်နေရာက ထပြီး ကျနော် သက်ခိုင်ပါလို့လည်း ဆိုလိုက်ရော သူက ကျနော့်ကို သေချာစိုက်ကြည့် နေလိုက်တာ အတော်ကြာသဗျ။ သူ ကျနော့်ကို ကြည့်နေတုန်းမှာ ကျနော့်စိတ်ထဲရောက် နေတာကတော့ အိုင်ယာကော့ကာအကြောင်း ပဲဗျာ။

ဝန်ကြီးက ကျနော့်ကို ဘာကြောင့်များ အိုင်ယာကော့ကာ အကြောင်း ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်ပြီး စာတစောင်ပေတဖွဲ့ ရေးတင်ရသလဲ မေးလာရင် ကျနော့်ဖက်က သေချာရှင်းနိုင်ရမယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ဗျာ။ သူ ကျနော့်ကို မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းက.. ကိုသက်ခိုင် အဆောက်အဦးတွေမှာ (Chute) ဆိုတာ ဘာတုန်းသိသလားတဲ့။

ရော ..။ မျှော်လင့်တာတခြား မေးတာတခြားတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်လည်း လေသံ ခပ်အေးအေးနဲ့ (Chute)ဆိုတာ အထပ်မြင့်အဆောက်အဦးတွေမှာ ထည့်သွင်း တည်ဆောက်ရတဲ့ သန့်ရှင်းရေးစံနစ်ပါ လို့ ဖြေလိုက်တော့ ဒီစီမံကိန်းမှာ ဘာကြောင့် (Chute) ကို မထည့်သလဲတဲ့။ ဒီတော့ ကျနော်က ဝန်ကြီးခင်ဗျာ ၊ အခုစီမံကိန်းအဆောက် အဦးတွေ ဟာ သုံးထပ်ပဲမြင့်ပါတယ်။ (Chute System) ကို ခြောက်ထပ်ထက်မြင့်တဲ့ စီမံ ကိန်းတွေမှာ ပဲ သုံးသင့်ပါတယ်လို့လည်း ဖြေလိုက်ရော ၊ ကဲ ကဲ ဟုတ်ပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့ ဆီကနေ မန္တလေး စည်ပင်သာယာရေးကော်မီတီက သိမ်းထားတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို ခင်ဗျားကို ပြန်ချပေးလိုက်ပါပြီ။ သတ်မှတ်ချိန်အမှီပြီးအောင်သာ အားထုတ်ပါတဲ့ဗျာ။ ကျနော်လည်း ဝန်ကြီးကို နောက်ထပ်အမှားအယွင်းမရှိအောင် အားထုတ်ပါ့မယ် ဘာညာ ကျေးဇူးတင် စကားပြန်ပြောရင်း အမလေး ၊ ကျေးဇူးကြီးပါပေ့ဗျာ လို့ စိတ်ထဲကရေရွတ်ပြီး သက်ပြင်းချနိုင်တာပေါ့ဗျာ။

ကျနော့်စိတ်ထဲ မှာ ဝန်ကြီးနဲ့ ငါ အမေးအဖြေကလည်း ဘာမှ အဆက်အစပ်မရှိပါလား ဆိုတာမျိုးခံစားမိ ပေမဲ့ သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ လူပုံအလယ်မှာ ကျနော်ဟာ အဆောက်အဦးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တတ်ကျွမ်းနားလည်မှု ရှိမရှိ ထင်ရှားအောင်လုပ်ပြီးမှ စီမံကိန်းကို ပြန်ချပေးလိုက်ပုံရတယ်ဆိုတာ ရေးရေးပေါ် လာပါတော့တယ်။

……………………………………..

ကျနော် မွန္တလေးစည်ပင်သာယာရေးကော်မီတီနဲ့ အလုပ်လုပ်နေတုန်း တခုသတိထားမိတာက အရာရှိတော်တော်များများဟာ စစ်တပ်က အရာရှိတွေချည်းလိုလို ဖြစ်နေတာပဲဗျ။ လုပ်ငန်းအကြောင်းကိုလည်း သိပ်နားလည်ကြပုံမရပါဘူး။ မြို့တော်ဝန်က ဗိုလ်မှူးကြီး စိန်ဝင်းအောင် အတွင်းရေးမှူးက ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းတင်။ အဆောက်အဦးဌာနမှာဆို ဗိုလ်မှူးလှသိန်း၊ ပစ္စည်းဝယ်ယူရေးမှာဆို ဗိုလ်မှူးစိုးမြင့် နောက်ကျန်တဲ့ အရာရှိ တွေကလည်း ဗိုလ်မှူးဗိုလ်ကြီးတွေချည်းပဲဗျ။ သူတို့ဟာ သူတို့တာဝန်ယူနေတဲ့ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နားမလည်ကြဘူးဆိုတာ ကျနော် ရမ်းသန်းပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တွေ့ပဲဗျာ။ ဘယ်လောက်တောင်နားမလည်ဘူးလဲဆိုရင် နိုင်ငံခြားက ပစ္စည်းတွေကို အယ်လ်စီ(Letter of Credit) ဖွင့်ပြီးဝယ်ရတယ်ဆိုတာတောင် နားလည်ကြပုံမရတဲ့ အထိ ဗျာ။မယုံမရှိနဲ့ဗျာ အဖြစ်က ဒီလို ။

....

ကျနော်တက်သေးအင်းစီမံကိန်းကို ပြန်စပြီး မကြာခင်မှာပဲ မွန္တလေးစည်ပင်က ပစ္စည်းပို့ဆောင်ရေး တာဝန်ခံ ဦးကျော်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ရင်းနှီးသွားခဲ့ဘူးတယ်။ တနေ့တော့ အန်ကယ်ဦးကျော်က ကျနော့်ကို အကူအညီတခုတောင်းတယ်ဗျ။ မွန္တလေးစည်ပင်သာယာရေးကော်မီတီအတွက် အယ်စီ (Letter of Credit)ဖွင့်ပြီး ဝယ်ထားတဲ့ ကတ္တရာပေပါငါးထောင်ကျော်တင်လာတဲ့ သင်္ဘောဟာ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းကို အချိန်မှီကပ်ခွင့်မရတဲ့အတွက် ပင်လယ်ထဲမှာကျောက်ချပြီး ရပ်ထားတဲ့နေရာကနေ မွန္တလေးအရောက် သယ်ပေးဖို့ပါပဲ။ သူက အသက်ကြီးနေပြီဆိုတော့ ပင်လယ်ဝအထိ မသွားနိုင်တာလည်း ပါပါတယ်။

သင်္ဘောပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို စာချုပ်စည်းကမ်းအတိုင်း အချိန်မှီ မချနိုင်ရင် စာချုပ်စည်းကမ်း အတိုင်း လျော်ရမဲ့ငွေက မနည်းလှဘူးလေ။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ရန်ကုန်မြစ်ဝပင်လယ်ထဲအထိ စက်လှေငယ်လေး တစင်းနဲ့ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို အချိန်မှီချနိုင်အောင်သွားလေ့လာ၊ နောက်တော့ စက်လှေတွေငှားပြီး ပစ္စည်းတွေချ၊ နောက်တော့ မွန္တလေးကို ပို့လိုက်ရော ဆိုပါတော့ဗျာ ။

မွန္တလေးဂေါ်ဝိန်ဆိပ်ကမ်းလည်း ရောက်ရော စာရွက်စာတမ်းအပြည့်အစုံနဲ့ မွန္တလေးစည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီကို အပ်တာပေါ့ဗျာ။ ထူးဆန်းတာက မွန္တလေးစည်ပင်သာယာရေး ကော်မီတီဟာ အဲဒီကတ္တရာပေပါတွေဟာ

သူတို့ပစ္စည်းမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဖွတ်ငြင်းနေပါလေရောဗျာ။ ကျနော်က သေချာစစ်ဆေးပါအုံးလို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောပေမဲ့ လက်မခံတာကြောင့် ကဲ.. ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဒီပစ္စည်းတွေဟာ မန္တလေးစည်ပင်သာယာရေးပိုင် ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်တဲ့ အကြောင်း စာတစောင်ထုတ်ပေးပါ ဆိုတော့ ချက်ချင်းဆိုသလို ရုံးစာ တစောင်ရေးပေးသဗျာ ။

ကျနော်ရိပ်မိလိုက်ပါပြီ။ အဲဒီပစ္စည်းတွေဟာ မန္တလေးစည်ပင်သာယာရေးကော်မီတီအတွက် ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မှန်ပေမဲ့ ဘယ်လို အခွင့်အာဏာရှိတဲ့သူက ဘယ်နည်းနဲ့ ဝယ်လိုက်တယ်ဆိုတာ မသိကြတာပါပဲ။ ကျနော်သေချာပေါက် သတိပြုမိတာကတော့ ဒီကိစ္စဟာ တချိန်မှာ ပြဿနာပေါ်လာနိုင်တယ် ဆိုတာကိုပါပဲ။ ဒါနဲ့ကျနော်လည်း မန္တလေးဂေါဝိန် ဆိပ်ကမ်းက မြေကွက်လပ်တခုမှာပဲ ကတ္တရာပုံးတွေကို ချပြီး အစောင့်တယောက်ချထား လိုက်ရပါတော့တယ်။

ကျနော်ထင်ထားသလိုပါပဲ။ နောက်နှစ်လလောက်ကြာတဲ့ အခါ မန္တလေးစည်ပင်သာယာရေး ကော်မီတီဟာ ကျနော့်ဆီကိုအသည်းအသန်ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ကတ္တရာပုံးတွေဘယ်မတုန်း လုပ်ပါလေရောဗျာ။ အင်း ..၊ သိမ်းထားမိလို့သာတော်သေးတာပေါ့ဗျာ။

....

ကျနော်မန္တလေးမှာ ရှိနေတုန်း ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ကြားရသိရတာလည်း ရှိသေးသဗျာ။

အန်ကယ်ဦးကျော်ဆီက ကျနော်သိရတာတခုကတော့ အတော်ထူးတယ် ဆိုရမယ်ဗျာ။ ထူးဆန်းဆို သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေက မန္တလေးမဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး ရဲ့ ဗိုက်ကို ဖောက်ကြတယ် ဆိုပဲဗျာ။ တော်ရုံတန်ရုံ အာဏာပိုင်ဆို ကြံတောင်မကြံစည်ရဲတဲ့ ကိစ္စဗျာ။ အဲဒီကိစ္စမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မောင်အေးကိုယ်တိုင် အမိန့်ပေးသလိုလို၊ တိုင်းမှူးဗိုလ်ချုပ်ရဲမြင့်က သူ့တပ်က လူယုံတော်တွေနဲ့ ညဖက်မှာ လျှို့ဝှက်ဖောက်ကြသလိုလို ပြောသဗျာ။ အန်ကယ်ဦးကျော် အပြောအရ ဘုရားကြီးဗိုက်ဖောက်တဲ့သတင်းကို မြို့ပေါ်ကသံဃာတော် ကြီးတွေ သိသွားပြီး မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးကို မျက်နှာသစ်တော်ရေကပ်ဖို့တာဝန်ယူထားတဲ့ ရေတော်

ဆရာတော်ကိုလည်း ခေါ်စစ်တယ်ဆိုလား။ ရေတော်ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်က အဲဒီအဖြစ်ဟာအမှန်ပဲလို့ အစစ်ခံတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီအစစ်ခံချက်ကို ကက်ဆက်နဲ့အသံသွင်းထားတယ်လို့လည်း ဆိုသဗျ။ ကက်ဆက်ခွေထဲက အသံတော့ ကျနော်နားမထောင်ခဲ့ရပါဘူး။ အင်း .. ဘုရားကြီးဗိုက်ကို ဖောက်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အထဲမှာရှိတဲ့ ရှေးဟောင်း အစီအရင်တွေကြောင့် လိုလို အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာတွေကြောင့် လိုလို ဆိုသဗျ။ ကျနော်ကလည်း ခင်ဗျားကို ဒီကိစ္စသေချာတယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူးဗျာ။

....

ဘုရားကြီးဆိုလို့ စကားမစပ်ပြောရအုံးမယ်။ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးရဲ့ ဝမ်းဗိုက်တော်ကို ဖောက်မဖောက်မသေချာပေမဲ့ မဟာမြတ်မုနိ ဘုရားကြီးရဲ့ ဂန္ဓကုဋိတိုက်တိုင်လုံးကြီး တွေပေါ်မှာ ကပ်ထားတဲ့ အလှူရှင်နံမည်တွေရေးထိုးထားတဲ့ ကျောက်ပြားကြီးတွေဟာ ထူးထူးဆန်းဆန်း အလှူရှင်နာမည် ခဏခဏပြောင်းတာ ကတော့ ကိုယ်တွေ့ပဲဗျ။

အဲဒီတိုင်လုံးကြီးတွေရဲ့ အလှူ့ရှင်တွေကတော့ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကနေ တိုင်းမှူးတွေ ဝန်ကြီးတွေ နံမည်တွေချည်းပဲဗျာ။ အဲဒီအလှူရှင်တွေ ပြုတ်သွားတာနဲ့ အဲဒီကျောက်ပြား တွေကို ခွာပစ်လိုက်ကြရောဗျာ။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးစောမောင်ပြုတ်သွားတော့ အဲဒီနေရာမှာ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ နံမည်ရောက်လာတယ်။ တခြားသော ဝန်ကြီးတွေ ပြုတ်တဲ့အခါလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲဗျ။ ကျနော်မန္တလေးမှာ ရှိနေတုန်းမှာပဲ ဗိုလ်ချုပ်ကျော်ဘ၊ ဗိုလ်ချုပ်ထွန်းကြည်တို့အဖွဲ့ပြုတ်တော့ ချက်ချင်းဆိုသလို အဲဒီအလှူရှင်နံမည် ထွင်း ထားတဲ့ ကျောက်ပြားတွေ အသစ်လဲကပ်နေတာ ကျနော့်မျက်မြင်ပဲဗျာ။ ကဲ .. ကြည့် ။ တကယ့်ကို အနိစ္စသဘောပါပဲဗျာ ။

....

မန္တလေးမှာ ကျနော့်ရှိနေတုန်း ကြုံခဲ့ရတဲ့ နောက်ထူးဆန်းတာတခုကတော့ မဟာအံ့ထူး ကံသာဆုတောင်းဘုရားကြီး အကြောင်းပဲဗျ။

ကျနော်က မန္တလေးမှာအနေကြာလာတော့ မေမြို့ဖက်ကို ခဏခဏရောက်နေတယ်။ တခေါက်မှာတော့ မေမြို့အတက် ပွေးကောက်ရေတံခွန်နားမှာ အရွယ်အစားတော်တော်ကြီးတဲ့ စကျင်ကျောက်နဲ့ထုထားတဲ့ ကျောက်ဆင်းတုကိုယ်တော်ကြီးတဆူ လမ်းဘေးမှာ ပက်လက်အနေအထားနဲ့ လျောင်းတော်မူနေသဗျာ။ ဖြစ်ပုံက အဲဒီဆင်းတုတော်ကြီးကို ကားနဲ့ပင့်ဆောင် လာတုန်း ကားမှောက်ပြီး အဲသလို ဖြစ်နေတာဆိုပဲ။ နောက်တလကျော်လောက်အကြာ မေမြို့ကို ထပ်သွားပြန်တော့ အဲဒီဆင်းတုတော်ကြီးဟာ ယာယီစံကျောင်း တွေဘာတွေနဲ့ ဖြစ်နေပါလေရော။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ဘယ်လိုဘယ်ပုံဖြစ်သလဲ စပ်စု လိုက်တော့ ဇာတ်လမ်းစုံက ဒီလိုပါတဲ့ဗျာ။

အဲဒီဘုရားဆင်းတုတော်ကြီးဟာ တရုတ်ပြည်မှာ ကိုးကွယ်ဖို့ မန္တလေးကျောက်ဆစ်တန်း မှာအော်ဒါပေးပြီးထုခိုင်းခဲ့တာဆိုပဲ။ အော်ဒါပေးပြီးထုခိုင်းတာက ထိုင်လျက်ရုပ်ပွားတော် အငယ်နှစ်ဆူ အကြီးတဆူ တဲ့။ ပထမအသေးနှစ်ဆူကို မန္တလေးလားရှိုးလမ်းကနေ တရုတ်ပြည်ကို ပင့်ဆောင်သွားတာတော့ ဘာအခက်အခဲမှမရှိဘဲ အဆင်ပြေချောမွေ့ ခဲ့သတဲ့ဗျ ။

အကြီးဆုံးအဆူကို ပင့်ဆောင်ရာမှာတော့ ပွေးကောက်ရေတံခွန်လမ်းခွဲ နားလည်း ရောက်ရော ရုပ်ပွားတော်ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်လျက်လိုက်လာတဲ့ ယာဉ်နောက်လိုက်ကို တစ်စုံတယောက် .... ထ ၊ ထ၊ အရှေ့သွားအိပ်။ အန္တရယ်များတယ် ဆိုပြီး ပြောသံကြားရတာနဲ့ ယာဉ်နောက် လိုက်လည်း ကားရှေ့ခန်းကို ပြောင်းအိပ်လိုက်ရောတဲ့ ။

သူကားရှေ့ခန်းကို ပြောင်းအိပ်ပြီး မကြာခင် ကားဟာ နစ်ပတ်လောက်လည်ပြီးမှောက်သွား ရောတဲ့ဗျာ။ အမယ် ကားက နစ်ပတ်လည်ပြီး အတည့်အတိုင်း ပြန်ကျနေပြန်ရောတဲ့ဗျ။ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကတော့ ပက်လက်အနေအထားအတိုင်း မြေခရတယ်ဆိုပါတယ်။

အဲဒီမြေခနေတဲ့ ရုပ်ပွားတော်ကို ဝန်ချီစက်တွေနဲ့ အကြိမ်ကြိမ်မပြီး ကားပေါ်ကို ပြန်တင်ဖို့ ကြိုးစားကြပေမဲ့ မအောင်မြင်ဘူးတဲ့ဗျ။ ဒါအပြင် အဲသလို ကရိန်းတွေနဲ့ ကားပေါ်ပြန်တင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတုန်းမှာ အဲဒီနေရာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းတောင်ကုန်းခပ်မြင့်မြင့်ရှိရာနေရာကို ကောင်းကင်ကနေ အလင်းတန်း တခုထိုးကျလာတယ်လို့လည်း ဆိုသဗျ။ အဲဒီအလင်းတန်း ထိုးကျလာတာကို အမိအရရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကိုလည်း ကျနော် မြင်ခဲ့ရသေးသဗျာ။ အဲဒီဆင်းတုတော်ကြီးကို အလင်းတန်းထိုးကျတဲ့ ကုန်းမြင့်မှာ တည်ထားကိုးကွယ်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ မကြတဲ့အခါမတော့ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို အောင်အောင်မြင်မြင် မ နိုင်ကြသတဲ့ ။

အဲဒီကာလမှာပဲ ခရီးသွားတွေက ဆင်းတုတော်ကြီးရဲ့ ရင်ခွင်တော်ထဲကို အလှူငွေတွေ ထည့်ဝင်သွားကြရာက အနီးနားက ရွာလူကြီးတွေရဲ့ကောင်းမှုနဲ့ ယာယီစံကျောင်းတော်ဆီ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်ခဲ့ကြသတဲ့။

ဆင်းတုတော်အတွက် ကျသင့်ငွေကိုတော့ အလှူခံရတာက တဝက်၊ ဆင်းတုတော် ထုဆစ်တဲ့ မိသားစုက တဝက် ကျခံလိုက်ကြပြီး မူလပိုင်ရှင်ကို လှျော်ပေးခဲ့ကြတယ်ဆိုပဲ။

ယာယီစံကျောင်းတော်ကို ရောက်ပြီးမှလည်း အဲဒီဘုရားကြီးကို ကျနော်အကြိမ်ကြိမ် ဝင်ဖူးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သေချာပေါက်ထူးဆန်းတာတခုကတော့ ဆင်းတုတော်ကြီးရဲ့ မျက်နှာတော်ဟာ ရံခါ ပြုံးတော်မူတာပဲဗျာ။ အလင်းအမှောင်ကြောင့် ပြောင်းလေသလား စဉ်းစားမိပေမဲ့ တနေရာတည်းကနေ တချိန်တည်းမှာ ရိုက်ထားတာတောင် တချို့ပုံတော် တွေဟာ သိသိသာသာ ပြုံးတော်မူနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

ယာယီစံကျောင်းတော်ကို ပင့်တာက ၁၉၇၇ခုနှစ် လက်ရှိအခိုင်အခန့် ဆောက်ထားတဲ့ နေရာ ဂန္ဓကုဋီတိုက်ကိုတော့ ၁၉၉၉ ကမှ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်ခဲ့ကြသတဲ့ဗျာ။ ဘုရားရဲ့ဘွဲ့တော် အပြည့်အစုံက မဟာအံ့ထူးကံသာဆုတောင်းပြည့်ဘုရား ဆိုပေမဲ့ လူတွေအခု အလွယ်ခေါ် ကြတာကတော့ ပြည်တော်ချစ်ဘုရားဆိုပဲ။ ဩော် ကိုယ့်ပြည်ကို ကိုယ်ချစ်လို့ နိုင်ငံခြားကို ပင့်တာ မကြွတာကြောင့် ခေါ်ကြတာလေဗျာ ။

....

တက်သေးအင်းစီမံကိန်းကို ပြန်စတဲ့အချိန်မှာ ကျနော်က ရန်ကုန်မှာ တီကျူးမားအဆောက်အဦး ကိစ္စနဲ့အလုပ်များနေတာကြောင့် တက်သေးအင်းစီမံကိန်းအတွက် လုပ်ငန်းတာဝန်ခံ တယောက်ခန့်လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီမောင်ကတော့ လှစိုးအောင်ပါပဲ။ လှစိုးအောင်ဟာ ကျနော့်တပည့်တယောက်ရဲ့ အဆက်အသွယ်နဲ့ ကျနော့်ရုံးကို ရောက်လာခဲ့တဲ့သူပါ။ လှစိုးအောင်ဟာ စကားပြောတဲ့ နေရာမှာတော့ တော်တော်လည်ရည်ပတ်ရည်ရှိပါတယ်။ ဥပဓိရုပ်ကတော့ သိပ်မကောင်းလှပါဘူး။ သူ့မျက်ခုံးအပေါ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ် ဓားခုတ်ရာကြီး တခု ရှိပါတယ်။ နောက် သူဟာ အင်းစိန်ထောင်မှာ နှစ်ရှည်အကျဉ်းသားအဖြစ်ထောင် ကျခဲ့ဖူး သလိုလိုပြောရဲ့။ ကျနော်လည်း ဓားဒဏ်ရာနဲ့ထောင်ကျဘူး တာကို ထည့်မတွက်ဘဲ သူ့ကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပါတော့တယ် ။

မွန္တလေးကိုရောက်ပြီး ရောက်ပြီးမကြာခင်မှာ အခေါ်အပြောကောင်းတဲ့ လုစိုးအောင်ဟာ ဒေါ်စက်ကြည်ကို အမေစက် အမေစက်နဲ့ ဝင်လုံးရင်းကနေ အဖွဲ့ကျသွားကြရောဆိုပါ တော့ဗျာ။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒေါ်စက်ကြည်နဲ့ ကျနော်ဟာ စီမံကိန်းရပ်ထားစဉ်က အဆက်အသွယ်ပြတ်နေခဲ့ပေမဲ့ လုပ်ငန်းပြန်စတဲ့အခါ လိုအပ်တဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းတွေသွင်းတာ၊ တခါတရံ အလုပ်သမားခလိုအပ်ရင် ဝင်ပြီးစိုက်ရှင်းပေးတာနဲ့ ကျနော့်အလုပ်ထဲမှာ တနွယ်ငင် တစင် ပါဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။

....

အခုနေသေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် တက်သေးအင်းစီမံကိန်းဟာ ကျနော့်ကို ကောင်းကျိုးတစက်မှ မပေးခဲ့ဘူးလို့ ဆိုရမယ်ဗျာ။ စီမံကိန်းလည်းပြီးရော အဲဒီစီမံကိန်းကို တာဝန်ယူ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ကန်ထရိုက်အားလုံးကို အထူးစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးကနေ ခေါ်စစ်ပါတော့တယ်။ ခေါ်ပြီး အစစ်ခံရတဲ့ အထဲမှာ ကျနော်နဲ့အတူ စနေမောင်မောင်၊ ရွှေခြည်ဦး ကိုသိန်းထွန်း၊ မင်းမင်းထွန်း၊ ကိုမန်းညို တို့လည်းပါသပေါ့ဗျာ။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ခေါ်စစ်လိုက် ပြန်လွှတ်လိုက်သုံးလေးကြိမ်လုပ်နေတာတောင် ဘာအမှုနဲ့ ဘယ်သူ့ကို အမှုရှာချင်တာလဲ ဆိုတာမသိခဲ့ရဘူးဗျာ။ဖြစ်ချင်တော့ ငါးကြိမ်မြောက် ကျနော့်ကိုခေါ်စစ်ချိန်မှာ စစ်ဆေးရေးအရာရှိက ကျနော့်ကို စစ်ဆေးနေရင်း တန်းလန်းနဲ့ အထက်အရာရှိခေါ်တယ်ဆိုတာကြောင့် ကျနော့်ကို စစ်ကြောရေးခန်းထဲမှာ တယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး အပြင်ကိုထွက်သွားပါလေရောဗျာ။

ဒီမှာတင် စပ်စပ်စုစု လုပ်တတ်တဲ့ကျွန်တော်ဟာ ကျနော့်ကို စစ်ကြောနေတဲ့ အရာရှိရဲ့ စားပွဲပေါ်က အမှုတွဲဖိုင်ကြီးတွေဆီကို မျက်စိရောက်သွားပါလေရောဗျာ။ ဒီမှာတင် ရှေ့နောက် ဝဲယာကို အကဲခတ်ရင်း အဲဒီအမှုတွဲဖိုင်ထူကြီးတွေရဲ့ အဖုံးတွေကိုမသိမသာလှန်ဖတ်ကြည့် လိုက်တော့ ..... လားလား ၊ ဗိုလ်ချုပ်ထွန်းကြည်၏ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှုများကို စစ်ဆေး ဖော်ထုတ်ချက်များ၊ ဗိုလ်ချုပ်မြင့်အောင်၏ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှုများကို စစ်ဆေးဖော် ထုတ်ချက်များဆိုပြီး ပြုတ်သွားတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လေးငါးခြောက်ယောက်လောက်ရဲ့ အမှုတွဲ တွေဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါလေရောဗျာ။

လက်စသတ်တော့ ကျနော့်တို့ တက်သေးအင်းစီမံကိန်းစီမံကိန်းကို အဲဒီဗိုလ်ချုပ်ကြီး တွေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲဆိုတာ သိချင်လို့ စစ်ဆေးနေတာပဲ။ ကျနော်တို့စိတ်ထဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်လွန်းမောင်နဲ့ မန္တလေးမြို့တော်ဝန် ဗိုလ်မှူးကြီး စိန်ဝင်းအောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမှုတွေကို စစ်တယ်ထင်ပြီး မြို့တော်ဝန်ကြီးကတော်ကို စိန်တဆင်စာပေးရတာတွေ ဗိုလ်ချုပ်လွန်းမောင်ကို ဂေါက်သီးအိတ် လက်ဆောင်ပေးရတာတွေ မဆီမဆိုင်ပေါ်ကုန်တော့တာပဲဗျို့။ ကျနော်က စဖော်တာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ။ စနေမောင်မောင်တို့ မင်းမင်းထွန်းတို့က လုပ်ငန်းအစမှာ ပါနေခဲ့တော့ လုပ်ငန်းအဆုံးမှာ သူတို့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး လျှောက်ဖော်တာပေ့ါဗျာ။ အမှန်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်ဝင်းအောင် မိန်းမကို စိန်တဆင်စာဖိုး ပေးရတယ်ဆိုတာ လုပ်ငန်းကုန်ကျစားရိတ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိုသိန်းထွန်း တင်တဲ့ စာရင်းထဲမှာ ပါနေခဲ့တာဗျ။ ကိုသိန်းထွန်းက သူကိုယ်တိုင်ပေးခဲ့ပါတယ် ဆိုပေမဲ့ မြို့တော်ဝန်ကတော်လက်ထဲ ရောက်မရောက်တော့ ကျနော်လည်း မသိခဲ့ရပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ကျနော်တို့ဟာ ဘာအမှုနဲ့ မှ စွဲချက်အတင်မခံရပေမဲ့ မြို့တော်ဝန် ဗိုလ်မှူးကြီး စိန်ဝင်းအောင်ကတော့ လာအိုနိုင်ငံဆိုင်ရာ မြန်မာသံအမတ်ကြီး အနေနဲ့ လွှင့်သွားပါတော့တယ်။

....

ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ ကျနော်ဟာ မန္တလေးဖက်ကို လှည့်မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ လှစိုးအောင်နဲ့ပဲ လွှဲထားလိုက်တဲ့အချိန်မှာ လှစိုးအောင်ဟာ ဒေါ်စက်ကြည်နဲ့ တွဲပြီး ထင်ရာ စိုင်းနေခဲ့တာကို နောက်ကျမှ သိရပါတော့တယ်။ တကယ်တော့ လှစိုးအောင်ကို ကျနော် အလုပ်ခန့်မိတာဟာ ကိုယ့်သေတွင်းကို ကိုယ်တူးမိသလို ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အချိန် အတော်ကြီးနောက်ကျမှ ကျနော်သိလာရပါတော့တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ တက်သေးအင်း အိမ်ရာစီမံကိန်းက စလိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ ကျနော့်ကို သေရွာပို့ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ အင်း.. ကျနော်ဟာ သူတပါးလက်ချက်နဲ့ သေရမဲ့ ဥပစ္ဆေဒကတော့ မပါဘူးထင်ပါရဲ့။သေရွာက ပြန်လာနိုင်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

ဇာတ်လမ်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောရမယ်ဆိုရင် ကျနော်ရဲ့ သေရွာပြန်ဇာတ်လမ်းထဲမှာ လက်ရှိမြန်မာပြည်မှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒိတ်ဒိတ်ကြဲသူဌေးကြီးစာရင်းဝင်နေတဲ့ မောင်ဝိတ်လည်း ပါတယ်လို့ ဆိုရမယ်ဗျာ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်က နေရာအတော်များများမှာ ဆရာတော်ဦးဝိစိတ္တသာရာ ဘိဝံသအမှူးထား၍ မောင်ဝိတ်မိသားစုကောင်းမှုဆိုပြီး အလှူရှင်နံမည်တွေရေးထိုးလှူဒါန်းခဲ့တဲ့ နိုင်ငံကျော် သူဌေးမောင်ဝိတ်ပေါ့ဗျာ။ ဩော် ခင်ဗျားက မောင်ဝိတ်အကြောင်း သိချင် ပြန်ပြီလား။

တကယ်တော့ မောင်ဝိတ်ဟာ ကျနော်နဲ့ တွေ့စဉ်က အသက်သုံးဆယ်တောင် မပြည့်သေး တဲ့ တကယ့်လူငယ်လေးဗျ။

၈၇။ ရာဇဝင်ထဲက မောင်ဝိတ် ။

ကျနော်နဲ့မောင်ဝိတ် စပြီးသိကျွမ်းတဲ့အချိန်က မောင်ဝိတ်ဟာ အင်းယားကန်ရှေ့ ပြည်လမ်းနဲ့ ကန်လမ်းဒေါင့်မှာ (MYANMAR HONGLEONG)ဆိုတဲ့ရောမကုမ္ပဏီကြီးတခု ဖွင့်ထားတဲ့အချိန်ပေါ့ဗျာ။တိတိ ကျကျ လမ်းညွှန်ရရင် ရှစ်ဆယ့်ရှစ်အရေးအခင်းကြီးတုန်းက ကျောင်းသားတွေ သွေးမြေကျခဲ့လို့ တံတားဖြူအမည်ကနေတံတားနီလို့ လူထုက အမည်ပြောင်းလိုက်ကြတဲ့မှတ်တိုင်နားကပေါ့။

အမှန်က သူရုံးဖွင့်ထားတဲ့ အဆောက်အဦးကြီးဟာ အရင်က ဂျင်ဝိုင်းတွေဘာတွေ ဖွင့်ခဲ့ဖူးတယ်ဗျ။ မှတ်မှတ်ရရပြောရရင် နာမည်ကြီးအဆိုတော် ခင်မောင်တိုးတို့အဖွဲ့တောင် အဲဒီ ခြံဝင်းကြီးထဲမှာ ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ စားသောက်ဆိုင်ခပ်သေးသေးလေးတခု ဖွင့်ခဲ့ဖူးသေးတယ်ဗျ။အဲဒီတုန်းက သူတို့တီးဝိုင်းနာမည်ဟာ လိဝ္ဍစ္စီဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ တော်တော် နာမည်ကြီးနေတဲ့အချိန်ပေါ့ဗျာ။

မောင်ဝိတ်ဟာ အဲဒီအဆောက်အဦးကြီးကို ဝယ်လိုက်လေသလား၊ ငှားလေသလားတော့ အတိအကျမပြောတတ်ဘူး။ အတွင်းရောအပြင်ပါ ခမ်းခမ်းနားနား ပြင်ဆင်မွမ်းမံပြီး ကုမ္ပဏီဖွင့်ထားတာပဲဗျ။ ရုံးခန်းတွေထဲမှာ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ပရိဘောဂတွေကလည်း တကယ့်ကို ဈေးကြီးပေးရတဲ့ ထိပ်တန်းပစ္စည်းတွေချည်းပဲဗျာ။

နေဦးဗျ။ (HONGLEONG) ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီဟာ အင်ဒိုနီးရှားတို့ စင်္ကာပူတို့မှာလည်း ရုံးခွဲတွေ ဖွင့်ထားနိုင်တဲ့အထိ အင်ပါယာကြီးကြီးမားမားရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီတဲ့ဗျာ။ ကြားရသလောက်တော့ အဲဒီကုမ္ပဏီက အရာရောက်သူတွေနဲ့မောင်ဝိတ်ဟာ ဂေါက်သီးကစားရာကနေ အဆက် အသွယ်ဖြစ်သွားကြတယ်ဆိုပဲ။ ဟုတ်တယ်။ မောင်ဝိတ်ဟာ ဂေါက်သီးကို ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ကစားတတ်တယ်ဗျ။ ကျွမ်းကျင်ဆို သူက ပူထရာဂေါက်သီးပြိုင်ပွဲမှာတောင် မြန်မာနိုင်ငံ လက်ရွေးစင်အဖြစ်နဲ့ ကစားခဲ့ဘူးတယ်တဲ့ဗျာ။ ကျနော်နဲ့သူ ဂေါက်သီးကစား ခဲ့တုန်းက ကျနော်ဟာ (Beginner)အဖြစ် ဂေါက်သီးကိုးကျင်းကို အချက်သုံးဆယ်ကျော် ရိုက်နေရချိန်မှာ သူ့ရဲ့ အလျော့ပေးရိုက်ချက်(Handicap) က (Four) တဲ့ဗျာ။ မောင်ဝိတ်က ဂေါက်သီးကစားနည်းမှာ ကျွမ်းကျင်တာလည်း မပြောနဲ့လေ။ သူဂေါက်သီး စကစားတုန်းက ဂေါက်ရိုက်ဒုတ်တံဟာ သူ့အရပ်နဲ့ မလွတ်သေးဘူးဆိုပဲ။ ဘယ်လိုသိသလဲ ဆိုတော့ ကျနော်ဂေါက်သီး ရိုက်သင်ဖို့ ဆရာ(Pro)တယောက်ငှားတော့ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မောင်ဝိတ်ရဲ့ ဆရာဟောင်းတယောက်ဖြစ်နေလို့ ပေါ့ဗျာ။

…………………………..

အမှန်က မောင်ဝိတ်နဲ့ကျနော်ပတ်သက်ခဲ့တာဟာ ၁၉၉၈ ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ စီးပွားပျက် ကပ် ကြောင့်လို့ ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောလို့ ရတယ်ဗျ။ ကြွားတယ်လို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ တခါတခါကျနော့်မှာ ရှေ့ဖြစ်ကို အတတ်ဟောနိုင်တဲ့ စွမ်းအင်တခု ပါလာသလိုပဲဗျ။ သြော် အမြဲတမ်းသိနေမှတော့ အကြားအမြင်ဆရာ လုပ်စားတော့မှာပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့် တခါတခါလို့ ပြောတာပေါ့ဗျ။ တချို့ကိစ္စတွေမှာဒီလို ကြိုသိကြိုမြင်တာဟာ ကျနော့်ပင်ကိုယ်စွမ်းရည်ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သလို၊ ကျနော်က စာစုံဖတ်ပြီး ကမ္ဘာ့ အရေးမြန်မာ့အရေး၊ ဟိုအရေးဒီအရေးတွေကို အမြဲတမ်းလိုလို စပ်စပ်စုစု မျက်စေ့ဒေါက်ထောက် ကြည့်နေခဲ့လို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဗျာ။ အင်း သတိရတုန်းမို့ ကျနော့်ရှေ့ဖြစ်ကို ကြိုမြင်ခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်လေးတခုကို ပြောပြလိုက်အုံးမယ်ဗျာ။

……………………………….

၁၉၉၈ ခုနှစ်၊သင်္ကြန်ရက်မတိုင်မီ တရက်ကပေါ့ဗျာ။ ကျနော်ဟာ မြဝတီဘက်ကို အရေး ကြီး ကိစ္စတခုနဲ့ ခရီးသွားခါနီး၊ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းခံစားမှုတခု ပေါ်လာသဗျာ။ အဲဒါကတော့ ကျနော်စီးနေတဲ့ ကားဟာ အက်ဆီးဒင့်တခုဖြစ်တော့မယ် ဆိုပြီး တယောက်ယောက်က လာသတိပေးနေသလိုပဲဗျာ။ ခက်တာက ကျနော် မြဝတီကို ခရီးသွားမှာက လိုင်းကားနဲ့ဆိုတော့ မဆီမဆိုင်သလို ဖြစ်နေပြန်ရော။ ဒါနဲ့ကျနော်လည်း ဟုတ်သော်ရှိမဟုတ်သော်ရှိ လိုလိုမယ်မယ် ကာကွယ်ထားလိုက် တာကောင်းပါတယ် လေဆိုပြီး ကျနော့် ဇနီးကို ... ကိုယ်ခရီးသွားမှာ လေးငါးရက်ပဲ ကြာမှာမို့ အိမ်ရှေ့ကကား ကို ဘယ်သူမှ မစီးပါစေနဲ့။ ယုတ်စွအဆုံး အခုရပ်ထားတဲ့ နေရာကနေ ကားကို တလက်မမှ မရွှေ့ပါစေနဲ့ ဆိုပြီး မှာထားခဲ့မိသဗျာ။ ကျနော့်မိန်းမဟာ ကျနော့် ကားကို သူများစီးမှာ ကြောက်လို့ ဥစ္စာခြောက်တယ်လို့ ထင်ပုံရပါတယ်။ ရှင်သွားမှာသာ သွားစမ်းပါ။ ရှင့်ကားကို ဘယ်သူမှ မစီးပါဘူးဆိုပြီး အငေါ်တူးသဗျ။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ရှင်းပြလိုက်တာကောင်း ပါတယ်လေဆိုပြီး၊ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ကားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အက်ဆီးဒင့် တခုခု ဖြစ်တယ်လို့ ခံစားနေရတယ်။ ဒါကြောင့် ကားကို တလက်မမှ မရွှေ့ပါနဲ့လို့ မင်းကို မှာနေတာဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမကတော့ သိပ် အယုံအကြည်မရှိတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ပါပဲဗျာ။

ဒါနဲ့ အဲဒီညနေမှာ ကျနော်မြဝတီကို ခရီးထွက်လာလိုက်တာ နောက်တရက် မြဝတီကိုရောက်လို့ အထုတ်အပိုးတောင် မဖြည်ရသေးဘူး၊ ရန်ကုန်အိမ်ကနေ တယ်လီဖုန်းဝင်လာပါလေ ရောဗျာ။ ဖုန်းထဲကနေကြားရတဲ့ သတင်းကတော့ ကျနော့်သမီးနဲ့ ကျနော့်တူတော်မောင် လေးနှစ်သားလေး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ အင်းစိန်ဆေးရုံ အရေးပေါ်ဌာနကို ရောက်နေပြီဆိုတဲ့ သတင်းပါပဲ။

ဒါနဲ့ အခြေအနေဘယ်လိုတုန်းလို့ မေးလိုက်တော့ ကျနော့်သမီးက မျက်နှာတခြမ်း စုတ်ပြတ် သွားပြီး၊ တူတော်မောင်ကလေးငယ်ကတော့ နားရွက်တဖက်ထိပ်နားက ပြတ်သွားသတဲ့။ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းဗျာ။ ကျနော်လည်း စိတ်တိုတိုနဲ့ မင်းကွာ ငါသေသေချာချာမှာထားရက်နဲ့ ဖြစ်ရတယ်လို့ ။ မင်းတော်တော် သောက်သုံးမကျတဲ့မိန်းမ ဘာညာ ဆူပစ်လိုက်တော့ သူကကားက ကားလမ်းမကြီးပေါ် တက်မောင်းတာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကျနော့်အိမ်နောက်ဖက် အေးရိပ်မွန် အိမ်ရာထဲက ရပ်ကွက်လမ်းကြားလေးထဲကို မောင်းသွားရင်း ပက်ပဆီအအေးပုလင်းတွေ တင်လာတဲ့ ကားက လမ်းကြားလေးထဲကနေ ရုတ်တရက်ထွက်လာပြီး ကျနော့်ကားနံဘေးကို ဝင်ဆောင့်တာတဲ့ဗျား။ ပိုဆိုးတာက ကားဟာ ဓာတ်တိုင်ငါးတိုင်ပြည့်အောင်တောင် မမောင်းရသေးဘူးဆိုပဲ။ နောက်ပိုင်းတော့ သမီးမျက်နှာနဲ့ တူတော်မောင့် နားရွက်ကို မိမွေး တိုင်းဖမွေးတိုင်း ပြန်ဖြစ်အောင် ဒေါက်တာသက်ထားဝေနဲ့ကုလိုက်ရတာ သိန်းနှစ်ဆယ် ကျော်လောက်ထွက်သွားသပေါ့။ ငွေကုန်ရုံနဲ့ ပြီးဆုံးသွားတာကိုပဲ ကံကြီးလှတယ် ဆိုရမယ်ဗျာ။

....

သမီးအကြောင်းပြောရင်းနဲ့ သတိရလာတာတခုရှိသေးတယ်ဗျ။ ကျနော်ဟာ သမီးမမွေးခင် ကတည်းက သမီးကို ကြိုတွေ့ဘူးတယ်ဆိုရင် ယုံနိုင်စရာတော့ မရှိလှဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သမီးကို သူ့အမေကိုယ်ဝန်လွယ်ထားချိန်က သူ့ဗိုက်က တခြားသူဗိုက်တွေထက်ပိုကြီး နေတာကြောင့် ယောကျာ်းလေးမွေးမှာပါလို့ ကြိုတင်မှန်းဆနေကြချိန်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေကို အာထရာဆောင်းတွေဘာတွေ ရိုက်ပြီး သားလား သမီးလား ကြိုတင်သိအောင် လုပ်တာတွေက ခေတ်မစားသေးဘူးလေ။ တနေ့ ကျနော်ညဖက် နစ်နစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ ကျနော့်ခြေထောက်ကို တစုံတယောက်က ကိုင်ပြီး နှိုးသလိုလိုခံစားရတာကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ခုနစ်နှစ် သမီးအရွယ် ဂျပန်ဆံတောက်နဲ့ ကလေးလေးတယောက်က ဖေဖေ ဘယ်လျှောက်သွား နေတာတုန်း။ အိမ်မှာနေတယ်ကို မရှိပါလားဆိုပြီး မြည်တွန်တောက်တီးနေသဗျာ။ ကျနော်လည်း ကြောင်အမ်းအမ်းနဲ့ ညည်းက ဘယ်သူတုန်း မေးလိုက်တော့ သူက ရီမောပြီး ဖေဖေ့သမီးလေ တဲ့ဗျာ။ ကျနော်လည်း အိပ်ရာက လန့်နိုးပြီး ဘယ်နယ့်အိပ်မက်ပါလိမ့်လို့ စိတ်ထဲမှာ တွေးမိပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှတော့ အဲဒီအိပ်မက်အကြောင်း မပြောဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ သမီးကိုမွေးပြီးလို့ ခုနစ် သမီးအရွယ်ရောက်ချိန်မှာ ကျနော်အလုပ်ကိစ္စမျိုးစုံနဲ့ အိမ်ပြန်မကပ်တဲ့ ရက်တွေ များနေတုန်း အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ တရက်မှာ သမီးက ကျနော့်ကို အိမ်ရှေ့ထွက်ကြိုတော့ ဒီပုံစံနဲ့ ချွတ်စွတ်တူတဲ့ ကလေးကို ငါဘယ်မှာ မြင်ဘူးပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားမိတော့မှ သူမမွေးခင်က အိပ်မက်အကြောင်း ခေါင်းထဲပြန်ရောက်လာသဗျာ။ ကဲပါလေ ခင်ဗျားယုံတာမယုံတာ ထားလိုက်ပါတော့ ကျနော့်ဇာတ်လမ်းကို ရှေ့ဆက်ရအောင် ။

....

၁၉၉၈ ဝန်းကျင်မှာ စီးပွားပျက်ကပ်ဆိုက်တော့ ကျနော့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အကြီး အကျယ်ဂျောက်ကျတော့မယ်ဆိုတာ ကျနော်ကြိုသိနေတယ်ဗျ။ မှတ်မှတ်ရရ ကျနော့်

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို ဒုက္ခအကြပ်အတည်းတခု ရောက်တော့မဲ့အကြောင်း ပြောပြ တော့လည်း သူတို့က တုံ့ဏှိဘာဝေပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက အာရှနိုင်ငံတော်တော်များများလည်း စီးပွားပျက်ကပ်ကြုံတော့မယ့် အရိပ်အယောင်တွေ ပေါ်နေတော့ သတင်းစာတွေရေဒီယိုတွေကနေ သတင်းတွေနားထောင်ပြီး ကျနော့်အကြောက်လွန်နေတာလို့ ထင်ကြဟန် တူပါရဲ့ဗျာ။ ကျနော်ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုတွေ လုပ်သင့်တယ်ထင်တာနဲ့ စီးပွားပျက်ကပ် ကျနော်တို့ ကုမ္ပဏီကို ဝင်ဆောင့်လာရင် ခံသာအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြံဖန်ဝှင်ချ ဘို့ လုံးပန်းပါတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်ဟာ မွန္တလေး တက်သေးအင်းစီမံကိန်း ပြီးခါစမို့ မတော်တဆစီးပွားပျက်ကပ်နဲ့ ကြုံလာရင် တောင့်ခံထားနိုင်အောင် ဂွင်ကောင်း ကောင်း တဂွင်တော့ ကြိုကြိုတင်တင် ရိုက်ထားမှ ဖြစ်မယ်လို့ စိတ်ကူးနေတဲ့ အချိန်ပေ့ါဗျာ။

....

မွန္တလေးက စီမံကိန်း လက်စသတ်နေချိန်မှာ မွန္တလေးကျွဲဆည်ကန်ရပ်က တိုင်းလူဝင်မှုကြီး ကြပ်ရေးရုံးမြေနေရာကို အဆောက်အဦးတွေ ဆောက်ချင်တဲ့ သတင်းတခုဝင်လာသဗျာ။ အပေးအယူကတော့ မြေကွက်ကို နှစ်ပိုင်းပိုင်းပြီး တပိုင်းပေါ်မှာ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာတွေ ဆောက်ချင်တယ်။ ကျန်တဲ့မြေတဝက်ကိုတော့ ကန်ထရိုက်က ရမယ်ပေ့ါဗျာ။ ကျနော် လည်း ကျွဲဆည် ကန်က မြေဈေးနဲ့ အဆောက်အဦးအတွက်ကုန်ကျစားရိတ်တွေ တွက် ချက်ကြည့် လိုက် တော့ အမြတ်အစွန်းက မက်လောက်စရာဖြစ်နေတာနဲ့ အဲဒီအလုပ်ကို ရအောင်လိုက်မယ် လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

ကံကောင်းချင်တော့ အဆက်အသွယ်က သိပ်တောင်ခက်ခက်ခဲခဲ မရှာလိုက်ရပါဘူး။ ကျနော့် ရန်ကုန်ရုံးခန်းကို ဝင်ထွက်နေတဲ့ ကိုမောင်တင်ဆိုတဲ့သူဟာ ပြည်သူ့အင်အားဦးစီး ဌာနက ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဗိုလ်မှူးကြီး ညီပုရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိ ဖြစ်နေတာကြောင့် သူကနေတဆင့် လုပ်ငန်းလုပ်ခွင့် ရနိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းပေါ်လာပါတော့တယ်။

....

ဩော်၊ အဲဒီခေတ်က အလုပ်ရတယ်ဆိုတာ အလကားတော့ ဘယ်ရမလဲဗျာ။ ဒီလိုပဲ ပိုင်ရာ ဆိုင်ရာတွေကို ဝင်ရထွက်ရတာပေ့ါ။ ဝင်ရထွက်ရတယ်ဆိုတာ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူလုပ်ရ တာကိုပြောတာဗျ။

အပေးအယူကိစ္စကလည်း မျိုးစုံပဲ့ဗျာ။ ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှပေးမယ်ဆိုတာ နျတ်ကတိတမျိုး၊ ငွေသားတချို့၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းနဲ့တသွယ် ထုံးစံအတိုင်း ဝင်ရထွက်ရတာပေ့ါ။ အဆင့်ဆင့်ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်တာ နောက်ဆုံးမှာ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးနဲ့ ပြည်သူ့အင်အားဦးစီး ဌာနဝန်ကြီး ဒုတယဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင်လှ အိမ်တောင် ရောက်သွားသေးဗျာ။ သူ့အိမ် သွားတော့ မွန္တလေးတိုင်း ဦးစီးမှူးဗိုလ်ကြီးဇော်ဝင်းနဲ့ဗျ။ တိုင်းဦးစီးမှူးက ဝန်ကြီးကို ကန်တော့ချင်လို့

ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့ပေါ့ဗျာ။ တကယ်တမ်းကကျနော့်အလုပ်အတွက် ခွင့်ပြုမိန့် သွားတောင်းတာပါ။ ကန်တော့ဖို့လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းလေးငါးသိန်းဖိုးတော့ ကျနော့် အိပ် စိုက်ပေါ့။

ဝန်ကြီးအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဗိုလ်ကြီးဇော်ဝင်းဟာ ပါလာတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ်ကြီး တွေကို သူကိုယ်တိုင်သယ်ချ၊ ကျနော့်ကို ကားပေါ်မှာစောင့်ခိုင်းပြီး ဝန်ကြီးအိမ်ထဲကို ဝင်သွားပါလေရောဗျာ။ အခြေအနေကြည့်ပြီး ကျနော့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်ဆိုပေမဲ့ နာရီဝက်သာသာလောက်မှာ ကိုယ်တော်ချောက မှိုရတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ထွက်လာပြီး ကိုသက်နိုင် ခင်ဗျား တင်ပြတဲ့ စီမံချက်ကို ဝန်ကြီးက လက်ခံလိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျား ဝင်တွေ့စရာမလို တော့ဘူး လို့ ဝမ်းသာအားရပြောလာပါတယ်။ ဝန်ကြီးမျက်နှာကြည့်ရဖို့က အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ။ အလုပ်အဆင်ပြေဖို့သာ အဓိကမဟုတ် လား။ ဝန်ကြီးသဘောကောင်းလိုက်ပုံများ ကျွဲဆည်ကန်က မြေကွက်မှာ မြေအပေးအယူနဲ့ စီမံကိန်းအပြင် ချမ်းမြသာစည်ရပ်က မြေကွက်လပ်မှာလည်း အခန်းပေးအခန်းယူစံနစ်နဲ့ ရှစ်ခန်းတွဲ လေးထပ် တလုံးပါဆောက်ခွင့်ပြုလိုက်သေးဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ မန္တလေးတိုင်းထဲမှာ နောက်ထပ်ဂွင်တခု ချိတ်မိပြန်ရောဆိုပါတော့။

....

ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ အဲဒီစီမံကိန်းကို အစအဆုံး အကောင်အထည်ဖော်ရမှာမို့ ကျနော့်မှာ ငွေအလုံအလောက် မရှိပြန်ဘူးဗျ။ ကျနော်ရမဲ့မြေကွက်ဆိုတာကလည်း စီမံကိန်းကို သူတို့ဖက် စိတ်ချရတဲ့ အနေအထားအထိ အကောင်အထည်ဖော်ပြနိုင်ရမယ် မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ ငွေပင်ငွေရင်းရနိုင်မယ့် နည်းလမ်းကို အပူတပြင်းရှာရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ဟာ ရန်ကုန်က အလုပ်ပွဲစားတော်တော်များများ မောင်ဝိတ်ကို ချည်းကပ်နေကြတဲ့ အချိန်ပေါ့။ ဖြစ်ပုံက အဲဒီအချိန်ဟာပုဂ္ဂလိက အဆောက်အဦးလုပ်ငန်း တော်တော်များများ အကြပ်အတည်းတွေ့နေကြတဲ့အချိန်မို့ ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းတွေဟာ ဝယ်သူမရှိ လောက်အောင် ဖြစ်တာကြောင့် မောင်ဝိတ်ဟာ သူ့လက်ထဲမှာ ပုံနေတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေး ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းထုတ်ချင်နေတဲ့အချိန်ဗျ။ ဒီသတင်းဟာ ရန်ကုန်စီးပွားရေးလောကထဲကနေ တဆင့်စကား တဆင့်နားနဲ့ ကျနော့်ဆီရောက်လာတာပါပဲ။

ဒီသတင်းကြောင့် ကုန်သည်တချို့နဲ့ အလုပ်ပွဲစားတော်တော်များများဟာ မောင်ဝိတ်လက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ သံချောင်းတွေ ဘိလပ်မြေတွေကို အကြွေးစံနစ်နဲ့ ဝယ်ခွင့်ရအောင် လုံးပန်းနေကြတာပေါ့ဗျာ။ ရောင်းအားကျနေတဲ့ အချိန်မှာ ဘာကြောင့် အကြွေးဝယ်ချင်ကြသလဲဆိုတော့ မောင်ဝိတ်ဆီက ဘိလပ်မြေနဲ့သံချောင်းတွေ ရလာရင် တိုက်ခန်း၊ ကား၊ ခြံမြေတွေနဲ့ အလဲအထပ်လုပ်ပြီး စီးပွားပျက်ကပ်ကို ကျော်လွှားနိုင်ဖို့ပေါ့ဗျာ။

မောင်ဝိတ်ဆီကို ချည်းကပ်ကြတဲ့သူတွေဟာ ဆယ်ဂဏန်းဝန်းကျင်လောက်ရှိပေမဲ့ အလုပ်လုပ်ရာမှာစေ့စပ်သေချာလှတဲ့ မောင်ဝိတ်ကို ယုံကြည်အောင် ဘယ်သူမှ အားမထုတ်နိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။ မောင်ဝိတ်ကလည်း လူလည်ပဲဗျာ။ ပုဂ္ဂလိက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေကပ်ဆိုက်နေတာကို သူသိတာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူ့ပစ္စည်းတွေကို အကြွေးယူပြီး မသေချာမရေရာငွေလျှော့က်လှည့်မယ့် ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ဘယ်ကြားအညှပ်ခံပါ့မလဲ။ ဒါနဲ့ပဲ မောင်ဝိတ်ဆီကနေ ပွဲစားတော်တော်များများ တပ်ခေါက်ပြန်လာကြရတာချည်းပါပဲ။

တခြားလူတွေမအောင်မြင်တဲ့ ကိစ္စကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့ ကျနော်ဟာ မောင်ဝိတ်ကို သွားတွေ့ပြီး အလုပ်ဖြစ်အောင်ညှိနှိုင်းဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ မောင်ဝိတ်နဲ့ပတ် သက်ရာပတ်သက်ကြောင်း လူတွေကတဆင့် မောင်ဝိတ်ရဲ့ စရိုက်သဘာဝကို တပတ်လောက်လေ့လာပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ ကျနော်နဲ့ မောင်ဝိတ်ဟာ သူ့ကုမ္ပဏီရုံးခန်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြပါတော့တယ်။

....

အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်သာ ရှိသေးတဲ့ နာမည်ကျော်သူဌေး မောင်ဝိတ်ဟာ သာမန်အရပ်အမောင်းသာရှိပေမဲ့ အားကစားသမားပုံပေါက်ပါတယ်။ ရုပ်ရည်သန့်ပါတယ်။ မြောက်ပြောတယ်တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ မောင်ဝိတ်ဟာ ကိုးရီးယားမင်းသားတယောက်နဲ့ တူနေသလိုပဲဗျာ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်ဝိတ်ဟာ လူချောစာရင်းဝင်တယ်လို့ဆိုနိုင်ပါတယ်။ မောင်ဝိတ်နဲ့ ကျနော် အပြန်အလှန်လိပ်စာကဒ်တွေပေးပြီး မိတ်ဆက်ပြီးချိန်မှာတော့ အလုပ်စကားစပြောဖြစ်ပါတော့တယ်။ ကျနော်လည်း လိုရင်းတိုရှင်းပဲ ခင်ဗျားဆီက ဘိလပ်မြေနဲ့ သံချောင်း ဒေါ်လာတသိန်းဘိုး လောက်ဝယ်ချင်တယ်လို့ စကားစလိုက် ပါတော့တယ်။

ဒီတော့ သူက ကိုသက်နိုင် ဘယ်လိုငွေချေမှာလဲဆိုပြီး ဒုံဒိုးပဲပြန်မေးလာပါတယ်။ ကျနော်ကတော့ ခပ်အေးအေးလေသံနဲ့ သုံးလဆိုင်းအကြွေးစံနစ်နဲ့ ဝယ်ချင်တာပါလို့ ပြန်ဖြေ လိုက်တော့ သူက ခင်ဗျားက ကျနော့်ကို ဘာအာမခံချက်ပေးမှာလဲတဲ့။ ဒီမေးခွန်းဟာ ကျနော်မျှော်လင့်ထားပြီးသား မေးခွန်းဖြစ်တာကြောင့် ကိုမောင်ဝိတ်ဘယ်လိုအာမခံချက်မျိုး လိုချင်တာလဲလို့ ပြန်မေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီမှာတင် မောင်ဝိတ်ဟာ ရုတ်တရက် နှုတ်ဆိတ်သွားပြီး တော်တော်ကြာမှ ကိုသက်နိုင်ပေးနိုင်တဲ့ အာမခံအမျိုးအစားတွေကိုသာ ပြောကြည့်ပါ။ ကျနော်လက်ခံနိုင်တယ်ဆိုရင် လက်ခံပါ့မယ်လို့ တုန့်ပြန်လာပါတယ်။

ကျနော်လည်း ခပ်အေးအေးလေသံနဲ့ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျနော်ဘာအာမခံမှ မပေးချင်ဘူး။ ကျနော့်နှုတ်ကတိတလုံးကိုပဲ အာမခံအဖြစ်ထားချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျနော်ဟာ အခုမှသိကျွမ်းကြတာမို့ ကျနော့်ကမ်းလှမ်းချက်ကို ခင်ဗျားလက်မခံနိုင်ဘူး ဆိုတာလည်း ကျနော်သဘောပေါက်နေတယ်။ ဒီတော့ ကျနော်ဝယ်မယ့် ပစ္စည်းတွေအတွက် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို ဌာနဆိုင်ရာအမည်နဲ့ဝယ်ပါ့မယ်။ စာချုပ်ကိုလည်း အဲဒီဌာနဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်ကပဲ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး ဝယ်ပါ့မယ်၊ အခုအချိန်ဟာနိုင်ငံခြားငွေတန်ဖိုး အပြောင်းအလဲမြန်နေချိန်မို့ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်မှာ အမေရိကန်ဒေါ်လာနဲ့ ပေးချေမှာပါလို့ ပြောချလိုက်ပါတော့တယ်။ ကျနော့် ကမ်းလှမ်းချက်ကို စိတ်ဝင်စားသွားတဲ့ မောင်ဝိတ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ အရောင်တောက်လာပါတယ်။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီပွဲအောင်မြင်တော့ မယ်ဆိုတာ ကြိုသိလိုက်ပါပြီ။ သူက ကိုသက်နိုင်က ဘယ်ဌာနနဲ့ ချုပ်ပေးနိုင်သလဲဆိုတော့ ကျနော်က ခပ်အေးအေးပဲ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးနဲ့ ပြည်သူ့အင်အားဦးစီးဌာန ပါလို့ ပြန်ဖြေတော့ သူက ဘယ်အဆင့် ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က လက်မှတ်ထိုးမှာလဲ ဆိုလာပြန်ပါတယ်။

ဒီတော့ကျနော်က ကိုမောင်ဝိတ်အနေနဲ့ ဘယ်အဆင့်လောက်ရှိတဲ့သူဆိုရင် ယုံကြည်လက်ခံ နိုင်မလဲမေးလိုက်တဲ့အခါ သူက ခဏစဉ်းစားပြီး ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် အဆင့် လောက်ဆို ကျနော်လက်ခံပါတယ်လို့ ဖြေသဗျာ။

ကျနော်လည်း တမိနစ်သာသာလောက်ငြိမ်နေလိုက်ပြီးမှ စာချုပ်ကို ဘယ်နေရာမှာ ချုပ်ချင်ပါသလဲလို့ အထွန့်တက်လိုက်ပြန်ပါတယ်။ အမှန်တော့ ငြိမ်နေလိုက်တာဟာ စဉ်းစားချင် ယောင်ဆောင်လိုက်တာပေါ့ဗျာ။ သူမေးမဲ့ မေးခွန်းတွေ သူလက်ခံနိုင်လောက်တဲ့ အခြေအနေတွေ အားလုံးကို ကျနော်ကြိုတွက်ခဲ့ပြီးသားမို့ ကျနော့်အကွက်ထဲကို တန်းဝင်လာတာကြောင့် ချက်ချင်းအဖြေမပေးဘဲ မူလိုက်တာပေါ့ဗျာ။

သိပ်ပြီးစေ့စပ်သေချာလှပါတယ်ဆိုတဲ့ မောင်ဝိတ်ဟာ ရုတ်တရက် အိပ်ရာကလန့်နိုးသလို အမူအရာနဲ့ အေးဗျာ။ ကိုသက်နိုင်ပြောမှ စာချုပ်ချုပ်မဲ့နေရာအကြောင်း စဉ်းစားမိတော့တယ်။

ဌာနဆိုင်ရာက ဝယ်မှာဆိုတော့ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို အဲဒီဌာနရဲ့ ညွှန်ကြားရေး မှူးချုပ်ရုံးခန်းမှာပဲ ချုပ်ကြတာ ပိုပြီး သဘာဝကျမယ်ထင်ပါတယ် လို့ဆိုသဗျာ။

အဲဒီအခါမှာကျနော်က ခင်ဗျားတောင်းဆိုတဲ့ အတိုင်းဖြစ်ရစေမယ်ဗျာ။ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ပြီလို့သာ သဘောထားလိုက်ပေတော့ ပြောပြောဆိုဆို ကျနော်ဝယ် ချင်တဲ့ ပစ္စည်းစာရင်းစာရွက်ကို သူ့ရှေ့ထိုးပေး လိုက်ပြီး စာချုပ်ကို ခင်ဗျားရေးမလား ကျနော်ရေးရမလား မေးလိုက်ပါတော့တယ်။

ပုဂ္ဂလိကကုန်သည်တွေ ကပ်ဆိုက်နေချိန်မှာ သူ့ပစ္စည်းတွေကို သူ့စိတ်ကြိုက်ဈေးနဲ့ ဌာန ဆိုင်ရာတခုကို ဒေါ်လာတသိန်းကျော်ဘိုးရောင်းရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် ပျော်ရွှင်သွားတဲ့မောင်ဝိတ်ရဲ့ အမူအရာဟာ ဖုံးဖိလို့ မရအောင်ပေါ်လွင်နေပါတယ်။ သူနဲ့ကျနော် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ရုံးခန်းကအပြန်မှာတော့ ကျနော့်ကားပေါ်မှာ အဆင်သင့်စောင့် နိုင်းထားတဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးမောင်တင်နဲ့ကျနော်ဟာ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးပြည်သူ့အင်အား ဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးရုံးခန်းကို ဆက်ပြီး ချီတက်ခဲ့ပါတော့တယ်။ စစ်ဆင်ရေး အောင် မြင်မှုကို ညွှန်ချုပ်ဆီသတင်းပို့ဖို့ပေါ့ဗျာ။

ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဒေါ်လာနဲ့ချေပြီး ဌာနဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်း တခုခုကနေ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်အဆင့်ရှိသူ တယောက်က အရောင်းအဝယ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုး နိုင်မယ်ဆိုရင် မောင်ဝိတ်ဟာ သူ့ပစ္စည်းတွေကို သုံးလဆိုင်းအကြွေးစံနစ်နဲ့ ရောင်းနိုင်မယ်ဆိုတာ ကျနော် ကျိန်းသေပေါက် ကြိုတင်တွက်ဆထားပြီးသားမို့ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဗိုလ်မှူးကြီးညီပုကို တပ်ကြပ်ကြီး မောင်တင်ကတဆင့် ကြိုတင် စည်းဝါးကိုက်ထား ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့်မောင်ဝိတ်နဲ့ညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးဖို့ သွားကတည်းက ကိုမောင်တင့်ကို ကားထဲ မှာကြိုပြီးခေါ်လာတာပေါ့။

....

ဒီလိုနဲ့ နောက်သုံးရက်အကြာမှာ မောင်ဝိတ်နဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးညီပုတို့ဟာ ကျနော်ကိုယ်တိုင် ရေးထားတဲ့ ဘီလပ်မြေနဲ့သံချောင်း ကာလတန်ဖိုး စုစုပေါင်းဒေါ်လာတသိန်းခြောက်သောင်းကျော်ဖိုး အရောင်း အဝယ်စာချုပ်တခုကို ရန်ကုန်မြို့ကမ်းနားလမ်းကခြောက်ထပ်ရုံးကြီးမှာ ရှိတဲ့ ညွှန်ကြား ရေးမှူးချုပ်ရုံးခန်းမှာ ချုပ်ဆိုဖြစ်ခဲ့ကြပါတော့တယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီနေ့မှာ မောင်ဝိတ် သိမသွားတဲ့အခြားစာချုပ်တစောင်လည်း ချုပ်ဖြစ်ခဲ့ကြပါသေးတယ်။ အဲဒီစာချုပ်တစောင် ကတော့မောင်ဝိတ် ဆီက ဝယ်လိုက်တဲ့ ဘီလပ်မြေနဲ့ သံချောင်း တွေအားလုံးရဲ့ အရပ်ရပ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ဟာ ကျနော်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စာချုပ်ပဲ။

....

ဒီနေရာမှာမှတ်မှတ်သားသားပြောချင်တာက ဗိုလ်မှူးကြီးညီပုဟာ တကယ့်လူရိုးလူကောင်း ဆိုတဲ့အချက်ပါပဲ။ သူဟာ သူရဲကောင်းမှတ်တမ်းဝင်တံဆိပ်ကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်ရခဲ့ဘူးသူပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွှန့်နဲ့လည်း အတော့်ကို တရင်းတနီးရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ကျနော့်ကိစ္စမှာ သူဝင်ပါဖြစ်တာဟာ သူ့တပည့်ကျော် ကိုမောင်တင်အလျော်ကောင်းလို့ ရိုးရိုးသားသား ဝင်ပြီးကူညီခဲ့တာပါ။ သူ့အတွက် (ဂါ) ရတာလေးဘာလေးတော့ ရှိသပေါ့ဗျာ။ (ဂါ)ရတဲ့ တန်ဖိုးကလည်း သူလက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့တဲ့ စာချုပ်တန်ဖိုးနဲ့နှိုင်းယှဉ်ရင် အစွန်းထွက်တောင်မရှိပါဘူးဗျာ။ ဩော် .. (ဂါ) ဆိုတာလား ။ စီးပွားလောကမှာ အစိုးရ အရာရှိကြီးတွေကို ဂါရဝပြုတဲ့ အနေနဲ့ ပေးရကမ်းရတာကို (ဂါ)လို့ အတိုကောက်ခေါ်ဝေါ် သမုံ ပြုကြခြင်းပါဗျား။

....

အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် မောင်ဝိတ်နဲ့ကျနော်ဟာ အဆမတန်ရင်းနှီးလာပါတယ်။ ပိုပြီးရင်းနှီးစရာ အကြောင်းဖန်လာတာကတော့ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဦးစီးဌာနက ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး မျိုးမင်းကြောင့်ပါပဲ။ သူက ဂေါက်သီးရိုက်တတ်ကာစမို့ ဂေါက်သီးရိုက်တာကို အသည်းအသန်စွဲလမ်းနေချိန်မို့ ကျနော်နဲ့တွေ့တဲ့တရက်မှာ ဖိတ်ခေါ်ဂေါက်သီးပြိုင်ပွဲလေးတခု လုပ်ပေးဖို့ နားပူလာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဂေါက်သီးအကြောင်းဘာမှ နားမလည်တဲ့ ကျနော်ဟာ မောင်ဝိတ်ကို ထပ်ဆင့် နားပူတာကြောင့် မောင်ဝိတ်က ဘယ်သူတွေ ဝင်ပြီးရိုက်မှာတုန်းမေးပြန်လို့ ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးမင်းကို ပြန်မေးတဲ့အခါ တပ်မတော် ထောက်လှမ်းရေးဒုတိယညွှန်ကြားမှူးချုပ်အပါအဝင် ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိအတော်များများ ပါမယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။ မောင်ဝိတ်ကို အဲဒီ အကျိုးအကြောင်းပြန်ပြောတော့ မောင်ဝိတ်က စိတ်ပါလက်ပါ အမူအရာနဲ့ ကိုသက်နိုင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကြည့်စီစဉ်လိုက်ဗျာ။

ငွေကုန်ချင်သလောက်ကုန်ပေ့စေ ဆိုပဲ။ သူလည်း မီးစိမ်းပြလိုက်ရော ကျနော်ဟာ ရန်ကုန်တိုင်းဦးစီးမှူး ဗိုလ်ကြီးသန့်စင်နဲ့ညှိပြီး ဖိတ်ခေါ်ဂေါက်သီးရိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေကို ပြင်ဆင်ရပါတော့တယ်။ အဲဒီပွဲဟာ မောင်ဝိတ်နဲ့ သက်ခိုင်တာဝန်ယူကျင်းပပေးတာလို့ ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးမင်းက မောင်းထုလိုက်တာကြောင့် တပ်မတော်ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ တော်တော်များများဟာ ကိုသက်ခိုင်ကိုပါ ပြိုင်ပွဲထဲမှာပါဖြစ်အောင်ပါပါစေလို့ ပွဲတောင်းလာတာကြောင့် ကျနော်ဂျောက်ကျပေါက် တိုးပါတော့တယ်။

……………………………….

ဘာကြောင့်လည်းဟုတ်လား၊ ဩော် ကျုပ်လိုတောသားက ဘယ်မှာလာ ဂေါက်သီးရိုက်တတ်ပါ့မလဲဗျာ။ ကျနော်ဂေါက်သီးမရိုက်တတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းလို့လည်း မသင့်တော်ပြန်တာကြောင့် ပွဲမစခင် သုံးရက်လောက်အလိုမှာ ဂေါက်သီးအိတ်တအိတ်ဝယ်၊ ဒညင်းကုန်း ဂေါက်ကွင်းမှာ ပရိုတယောက်ငှားပြီး ခါတော်မီဂေါက်သီးသမားဖြစ်အောင် ဂေါက်တံကို ဘယ်လိုကိုင်ရတယ်၊ ခြေကို ဘယ်လိုထားရတယ်။ ဂေါက်သီးကို ဘယ်လိုရိုက်ရတယ်ဆိုတာ လက်ပူတိုက်သင်ရပါတော့တယ်။ အဲဒီသုံးရက်အတွင်းမှာပဲ ဂေါက်သီးအားကစားနည်း နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အခေါ်အဝေါ်တွေကို ရေးမှတ်ပြီး ကျက်ရတာက အလုပ်တခုဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ ဖိတ်ခေါ်ဂေါက်သီးရိုက်ပွဲလုပ်တဲ့နေ့မှာ ကျနော်ဟာ တကယ့်ဂေါက်သီးသမားကြီး တယောက်အိုက်တင်နဲ့ မင်္ဂလာဒုံဂေါက်ကွင်းကို ရောက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ ဖိတ်ခေါ် ပြိုင်ပွဲမှာ ဝင်ကစားတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိတွေကတော့ အယောက်သုံးဆယ်နီးပါး လောက်ကို ရှိမယ်ဗျာ။ ကျနော်မှတ်မိသလောက်တော့ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘုန်းဆွေ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ငွေထွန်း ၊ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး မျိုးမင်း၊ ဂေါက်သီးသူရဲလို့ နာမည်ကြီးတဲ့ ဗိုလ်မှူးငွေထွန်း ရန်ကုန်တိုင်းဦးစီးမှူးဗိုလ်ကြီး သန့်စင်တို့ပါပဲ။ လက်စသတ်တော့ အစိုးရဌာနဆိုင်ရာအား လုံးလိုလိုမှာ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိတွေ ခန့်ထားတာပါလားဗျာ။ ဩော် ထောက်လှမ်းရေး ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ကတော့ အဲဒီနေ့က အစည်းအဝေး ရှိနေလို့ မလာနိုင်ဘူးတဲ့ဗျ။

ဂေါက်သီးပွဲလည်း စမယ်လုပ်ရော တယောက်ချင်းစီရဲ့ (Handicap) အကျောပေးရိုက်ချက်တွေကို မေးပါတော့တယ်။ မောင်ဝိတ်က (Handicap) လေးလို့ ဖြေချိန်မှာ ကျနော်က (Beginner) လို့ဖြေရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျနော်ဟာ အဲဒီနေ့ကမှ ဂေါက်ကွင်းထဲကို ဆင်းဘူးတဲ့ တကယ့်အသစ်စက်စက် ဂေါက်သီးသမား မဟုတ်လား။ တဖွဲ့ကိုငါးယောက်ခြောက်ယောက်နှုန်းနဲ့ လူစုခွဲလိုက်ကြတာ ကျနော်ကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ငွေးတို့အဖွဲ့နဲ့ တဖွဲ့တည်းကျသဗျာ။ ဒီလူ့ကြည့်ရတာ အရပ်ကပုရတဲ့အထဲ စိတ်ကလည်း ခပ်တိုတိုလူစားထဲကဖြစ်မယ်လို့ ခန့်မှန်းရပါတယ်။ သူ့ဘေးကနေ ပျာယာခတ်နေတဲ့ သူ့တပည့်ကျော်တွေကို ကြည့်ပြီး အင်း သူ့ပါဝါကလည်းသေးဟန်မတူဘူးလို့ တွေးမိသေး ဗျာ။

……………………………..

နစ်ရက်လောက် အပူတပြင်း လေ့ကျင့်ထားတာကြောင့် ဂေါက်ကွင်းထဲကို ဆင်းပြီး ကျင်းအမှတ်(၁)တီခုံပေါ်မှာ မသိသာလှပေမဲ့ သုံးကျင်းမြောက် လောက်မှာတော့ ကျနော် ဂေါက်သီးမရိုက်တတ်ဘူးဆိုတာ ပေါ်လွင်လာပြန်တော့ပါတယ်။ ဂေါက်သီးကို ဂေါက်ရိုက် တံနဲ့ ရိုက်အပြီးမှာ ဖျိုင်းပုံ့သလို ခြေကားရားလက်ကားရား ဖြစ်နေတဲ့ ကျနော့်ပုံစံကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဌေးက ကိုသက်နိုင်ကြည့်ရတာ ဂေါက်သီးကစားတာ မကြာသေးဘူးထင်တယ်လို့ စစ်ကြောလာပါတော့တယ်။ ကျနော်လည်း ခပ်တိုတိုပဲ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ လို့သာပြန်ဖြေလိုက်ပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ ကျိတ်ရီနေမိတာပါပဲဗျာ။ ဂေါက်သီးမရိုက် တတ်တဲ့ကျနော်ဟာ အဲဒီနေ့က ဆုတဆုတော့ ချိတ်ခဲ့လေရဲ့ဗျာ။ အဲဒီဆုကတော့ အကောင်းဆုံး အရှုံးသမား (Best looser) ဆိုပဲ။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဘုန်းဆွေကိုတော့ အထူး လက်ဆောင်အနေနဲ့ သုံးသိန်းခွဲလောက်တန်တဲ့ အကောင်းစားတံဆိပ်ဂေါက်ရိုက်တံ တချောင်းပေးရတာပေါ့ဗျာ။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျနော်ဟာ ဂေါက်သီးကစားနည်းကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားလာပါတယ်။ အချိန်မရတဲ့ ကြားထဲက တောင်ဥက္ကလာပဂေါက်ကွင်း မင်္ဂလာဒုံဂေါက်ကွင်း၊ ဒညင်းကုန်းဂေါက်ကွင်း၊ သံလျင်ဂေါက်ကွင်းတွေကို ကြုံရင်ကြုံသလို လျှောက်ရိုက်နေပါတော့တယ်။ အဓိကတွဲဖက်ကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးမင်းပေါ့ဗျာ။ ဒီလူက တမျိုးဗျ။ သူ့ကိုနိုင် အောင်ရိုက်တာ မကြိုက်ဘူးဗျ။ ကျနော့်မှာ သူ့ကို နိုင်နိုင်လည်း သိသိသာသာတမျိုး မသိမသာတသွယ် အရှုံးချည်းပေးရတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂေါက်သီးကစားနည်းဟာ ကျနော်လိုလူလည်အဖို့ မဖြစ်မနေတတ်မြောက်ထားရမဲ့ အဋ္ဌာရသ တဆယ့်ရှစ်ရပ်ထဲမှာ ပါတယ်လို့တော့ ဆိုရမယ်။ ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ဘယ်သူဌေး ဘယ်အရာရှိမဆို ဂေါက်သီးကွင်းထဲမှာ ကလေးတွေလို ဖြစ်ကုန်ကြတာမို့ အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးစရာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနိုင်လို့ပေါ့ဗျာ။

………………………………

နေဦးဗျာ။ ကျနော်အဲဒီဌာနနဲ့ အလုပ်လုပ်နေတုန်းမှာ နောက်ထပ်တရင်းတနှီးဖြစ်ခဲ့သူ တယောက်ရှိသေးတယ်။ သူကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ပဲ။ သူဟာစစ်ခွေးတွေကို လေ့ကျင့်ရတဲ့တပ်မှာ တာဝန်ယူခဲ့ဘူးတာကြောင့် စစ်ခွေးမောင်အောင်လို့လည်း ခေါ်ကြ သတဲ့ဗျာ။ သူကလည်း ဗိုလ်မှူးကြီးညီပုလို ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ပဲဗျာ။ ခင်ဗျားနားရှင်းသွားအောင်ပြောရရင် လူဝင်ကြီးကြပ်ရေးနဲ့ ပြည်သူ့အင်အားဦးစီးဌာန ဝန်ကြီးရဲ့လက်အောက်မှာ ဦးစီးဌာန နှစ်ခုရှိတာကြောင့် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်လည်း နှစ်ယောက်ရှိသဗျ။ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်က လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး ဦးစီးဌာန ညွှန်ကြား ရေးမှူးချုပ်ပေါ့ဗျာ။ သူဟာ အသက်ခြောက်ဆယ်နားကို နီးနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အကောင်းစား နေကာမျက်မှန် တလက်ကို အမြဲတမ်းတပ်ထားပြီး လူလတ်ပိုင်းပုံ ဖွတ်ဖမ်းထားတတ်လေရဲ့ဗျာ။

ထူးခြားတာက သူနဲ့ကျနော်စတင်သိကျွမ်းတာဟာ ရန်ကုန်မှာ မဟုတ်ဘဲ မန္တလေးမှာ သိကြတာဗျ။ ကျနော်က ကျွဲဆည်ကန်မှာရှိတဲ့ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးနဲ့ပြည်သူ့အင်အားဦးစီးဌာန အဆောက်အဦးတွေကို အပူတပြင်း ဆောက်နေချိန်မှာ ညွှန်ချုပ်ကြီးမိသားစုလာမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို တိုင်းဦးစီးမှူးဆီကနေရသဗျာ။

ဒီမှာတင် တိုင်းဦးစီးမှူးက လိုအပ်တဲ့ ကြိုဆိုဧည့်ခံမှုတွေလုပ်ပေးပါအုံး ဆိုတာနဲ့ ကျနော်လည်း ခေါင်းငြိမ့်လိုက်ပြီး နောက်နှစ်ရက်လောက်အကြာမှာတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ဟာ ရန်ကုန်ကနေ သူ့ကိုယ်ပိုင်နောက်ဆုံးပေါ် လင်ကရူဆာကားကြီးကို သူကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး မန္တလေးကို ရောက်လာပါလေရောဗျာ။ သူတယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူ့မိသားစုပါ ပါလာတယ်။ သူ့မိသားစုဆိုတာက သူ့မိန်းမနဲ့သူ့သား ပေါ့ဗျာ။

သူ့အမျိုးသမီးက တပ်မတော်သူနာပြုတပ်ဖွဲ့ကဗိုလ်ကြီးတဲ့ဗျာ။ နာမည်ကတော့ဒေါ်မွှေးမွှေး ထင်ပါရဲ့။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်က သူ့မိန်းမကို မွှေးရေ မွှေးရေ လို့ ခေါ်နေသံကြားလို့ပေါ့ဗျာ။ ဗိုလ်ကြီးဒေါ်မွှေးမွှေးဟာ အသက်လေးဆယ်ကျော် လောက်သာ ရှိပါလိမ့်အုံးမယ်။ သူ့သားကတော့ အသက်ဆယ့်ခွန်နှစ်နှစ် လောက်ရှိတဲ့ ခပ်ဝဝဖက်တီးလေးပါ။ သူ့ကို ကြိုဆိုဧည့်ခံရင်း သူပြောနေတဲ့ အကြောင်းတွေကို ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်မွှေးမွှေးဟာ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ရဲ့ ဒုတိယအိမ်ထောင်ဖြစ်ပုံရပါတယ်။ ပထမအိမ်ထောင်နဲ့ရတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ရဲ့သမီးအကြီးဟာ မေမြို့မှာနေပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ဟာ မန္တလေးကနေ သူ့သမီးအကြီးနေတဲ့ မေမြို့ကို သွားမယ်လို့လည်း သိရသဗျ။

....

ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ဟာ ကျနော့်ကိုတွေ့တွေ့ချင်း ယုံကြည်အားကိုးဟန်တူပါရဲ့။ မေမြို့ကို သူ့မိသားစုနဲ့အတူလိုက်ခဲ့ဖို့ ကျနော့်ကို ခေါ်ပါတော့တယ်။ ကျနော်လည်း ငြင်းဖို့မသင့်တာက တကြောင်း လုပ်လက်စအလုပ်တွေ တော်တော်များများလက်စသတ် နေချိန်ဖြစ်တာကတကြောင်းကြောင့် မေမြို့ကို လိုက်သွားဖြစ်ပါတော့တယ်။

ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ဟာ သူ့ကားကို သူကိုယ်တိုင်မောင်းချင်တဲ့ ဝါသနာအခံရှိပုံရ သဗျာ။ မန္တလေးကနေ မေမြို့ကိုလည်း သူကိုယ်တိုင်မောင်းသဗျ။ သူက ဒရိုင်ဘာနေရာမှာမောင်း နေတော့ ကျနော်က သူ့ဘေးမှာ တလမ်းလုံး စကားတပြောပြောနဲ့ လိုက်လာ ရတာပေါ့ ဗျာ။

မေမြို့မန္တလေးလမ်းတလျှောက် သူနဲ့ ကျနော်စကားလက်ဆုံကျရင်း တဖြည်းဖြည်းသိလာရတာကတော့ သူတို့မိသားစု မေမြို့ကို လာတာဟာ သူ့သားပြဿနာကြောင့်ဆိုတာ ပါပဲဗျာ။ လက်စသပ်တော့ သူ့သားဟာ အဲဒီတုန်းက လမ်းသူရဲဂိုဏ်းလိုလို လူဆိုးဂိုဏ်းလိုလိုနာမည်သိပ်ကြီးနေတဲ့ စကော်ပီယံဂိုဏ်းဝင်တဲ့ဗျာ။

ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ကတော့ ကျနော့်ကို အဲဒီအကြောင်းတိုက်ရိုက်ဒဲ့ဒိုး ဘယ်ပြောပွဲမလဲဗျာ။ သူပြောနေတဲ့စကားတွေကို တစချင်းဆက်စပ်ပြီး အဓိပ္ပါယ်ဖော်ကြည့်ရတာပေါ့။ အဲဒီစကော်ပီယံဂိုဏ်းဟာ မဆလခေတ်ခေါင်းဆောင်ကြီး ဦးနေဝင်းရဲ့ မြေးတွေဦးဆောင်ပြီး ဖွဲ့ထားတာဆိုတာလောက်တော့ ခင်ဗျားလည်း သိပြီးသားပါ။ ဒါထက်ထူးတဲ့အကြောင်းက အဲဒီစကော်ပီယံဂိုဏ်းထဲမှာ နအဖအစိုးရအဖွဲ့ဝင် လူကြီးတွေရဲ့သားတွေပါ ပါနေသတဲ့ဗျ။ အဲဒီအချိန်ဟာ စကော်ပီယံဂိုဏ်းဟာ သူတို့နဲ့ ဆန့်ကျင်ဖက်ပြိုင်ဖက်လူငယ်အုပ်စုတွေကို ရန်ကုန်လိုမြို့ပေါ်မှာတောင် သတ်တဲ့ဖြတ်တဲ့ အထိ လက်ရဲဇက်ရဲဖြစ်နေကြသတဲ့ဗျာ။ ကျနော်ကြားဘူးတဲ့ သတင်းတပုဒ်အရဆိုရင် စကော်ပီယံဂိုဏ်းသားတွေဟာ သူတို့နဲ့မတည့်တဲ့အုပ်စုက လူငယ်တယောက်စီးလာတဲ့ကားနောက်ကို သူတို့ကားတွေနဲ့ဝိုင်းလိုက်ပြီး အတင်းရပ်ခိုင်းသတဲ့ဗျ။ အဲဒီကားလည်းရပ်သွားရော စကော်ပီယံအုပ်စုဟာ သူတို့ကားဆယ်စီးလောက်က ကားမီးတွေကို စောစောက ရပ်သွားတဲ့ ကားဆီကို စုပြုံထိုး လိုက်ကြပြီး ကားထဲက လူငယ်ကိုဖွတ်အတင်း လမ်းမပေါ်ဆွဲထုတ်ပြီး နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီးရိုက်သတ်ခဲ့ကြဘူးသတဲ့ဗျာ။ ဒီသတင်းဟာ မှန်မမှန်ကျနော်အတည်မပြုနိုင်ပေမဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကလူ တော်တော်များများ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားခဲ့တဲ့သတင်းပါပဲဗျာ။

အဲဒီလိုသောင်းကျန်းနေတဲ့ စကော်ပီယံတွေကို ဖြိုခွဲနှိမ်နင်းဖို့အတွက် ထောက်လှမ်းရေးက စီမံချက်ရေးဆွဲနေချိန်မှာ စကော်ပီယံဂိုဏ်းသားတွေထဲက လက်ရှိလူကြီးသားသမီးတွေ ပါမလာအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိုတင်အသိပေးခဲ့ကြသတဲ့ဗျ။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်နဲ့ သူ့ဇနီးဟာ သူ့သားကိုခေါ်၊မေမြို့ကို တက်လာပြီး စကော်ပီယံဂိုဏ်းကို နှိပ်ကွပ်ရာမှာ သူ့တို့သား ပါမသွားအောင် စီစဉ်ကြတာပေါ့ဗျာ။

ကျနော့်မျက်စေ့ထဲမှာလည်း အဲဒီချာတိတ်ဟာ တကယ့်ဂျိုဂျောင်ချာတိတ်ပါဗျာ။ စားသောက်ဆိုင်မှာ စားသောက်နေတုန်း အိမ်သာတက်ချင်တယ်ဆိုလို့ အိမ်သာ လိုက်ပြတော့လည်း အဲသလို အိမ်သာမျိုးမှာ မတက်နိုင်ပါဘူးဆိုလို့ သူတို့တည်းတဲ့ ဟိုတယ်ကို ပြန်ပို့ရသေးဗျာ။ အင်း .. တဦးတည်းသောသားလည်း ဖြစ်ပြန် နွားအိုနောက်ကျသားလေးလည်း ဖြစ်ပြန်ဆို တော့ အတော်ချစ်ရှာကြထင်ပါရဲ့ဗျာ။

....

ဒါကြောင့်လည်းထင်ပါရဲ့ ။ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်နဲ့သူ့ဇနီးဟာ သားတော်မောင် ရတက်အေးနဲ့ ဗေဒင်တွေမေး နတ်ကတော်တွေကိုမေးတာတွေကိုလည်း လျှောက်လုပ် ခဲ့ကြသေးသတဲ့ဗျာ။ အကြားအမြင်ဆိုလား ခေါင်းစွဲဆိုလား ရှေ့ဖြစ်ဟောတဲ့ ဆရာမ တယောက်ဆီကိုလည်း ရောက်ခဲ့ သေးသတဲ့။ အဲဒီဗေဒင်ဆရာမဟာ ဘိုးမင်းခေါင် ဝင်ပူးပြီး သူတို့ကို ရှေ့ဖြစ်တွေဟောခဲ့တယ်ဆိုပဲ။ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ဟာ ဘိုးမင်းခေါင်ကိုတော့ အတော်ကိုယုံကြည်အားထားပုံရတယ်ဗျာ။ သူပြောတာကတော့၊ ကိုသက်ခိုင် ဒါမျိုးက မယုံလို့မရဘူးဗျ။ ဗေဒင်ဆရာမဟာ မိန်းမကြီးတန်မဲ့

ဘိုးမင်းခေါင် လည်း ဝင်စီးရော သူ့အသံက တကယ့် အဘိုးကြီးအသံပေါက်သွားရော ဗျာတဲ့။ ကျနော့် စိတ်ထဲမှာတော့ အသံပြောင်းသွားရုံနဲ့ ဘိုးမင်းခေါင်အစစ်လို့ တထစ်ချမယူသင့်ဘူးထင်တာပဲဗျာ။

....

မေမြို့လည်း ရောက်ရော ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ဟာ သူ့သားတော်မောင်ကို အရင်အိမ်ထောင်နဲ့ ရတဲ့ သူ့သမီးကြီးအိမ်မှာ ထားခဲ့ဖို့ စီစဉ်ပေမဲ့ သားတော်မောင် အထုတ်ရှုပ်က သူများအိမ်မှာမနေချင်ဘူး လုပ်ပြန်တာကြောင့် မေမြို့မှာ ကိုယ်ပိုင်အိမ်တလုံးဝယ်ချင်တယ်၊ ကိုသက်ခိုင်ကူညီပါအုံး လုပ်ပါလေရောဗျာ။

ကျနော်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း မေမြို့မှာ အသိအကျွမ်းမရှိလေတော့ မန္တလေးက ဒေါ်စက်ကြည် ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ထပ်ဆင့်အကူအညီတောင်းရပြန်ပါတယ်။ ဒေါ်စက်ကြည်ရဲ့ အဟောကောင်းအပြောကောင်းမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင် မျောသွားတယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒေါ်စက်ကြည်ရဲ့တူမယောကျ်ား သဘော်သားတယောက် ဆောက်ထားတဲ့ မေမြို့က အိမ်ကို ဝယ်ပါ မယ်လို့ သဘောတူလိုက်သဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ချုပ်ပြီး ငွေချေမဲ့အဆင့်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ဟာ အရေးတကြီးထွက်လာတာကြောင့် သူ့လက်ထဲမှာ ငွေအဆင်သင့်မဖြစ်တဲ့အတွက် အိမ်ဖိုး စရံငွေထုတ်ပေးဖို့ ကိစ္စဟာ ကျနော့်ခေါင်းပေါ် ရောက်လာပြန်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အိမ်ဖိုးသိန်း တရာ့သုံးဆယ်မှာ ကျနော်က စရံငွေအဖြစ် သိန်းရှစ်ဆယ်ကို အိပ်ထဲက စိုက်ပေးထားလိုက် ရပြန်ပါတယ်။

ဩော်စရံငွေက များလှချည့်လား ဟုတ်လား။ မများဘူးဗျ။ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်က ငွေမကြေခင် အိမ်ပေါ် တက်နေချင်တာလေ။ တက်နေချင်ရုံတင်မကဘူး။ သူ့သားတော်မောင် အလိုကျ မူလအိမ်ပုံစံကို ဖျက်တာတွေ တိုးချဲ့တာတွေ လုပ်ချင်တာကိုးဗျ။

....

ဟုတ်တယ်ဗျာ။ အိမ်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ချုပ်ပြီး နှစ်ရက်အကြာမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင် မောင်ဟာ မေမြို့က သူ့အသိအမျိုးသမီးအင်ဂျင်နီယာတယောက်ကို ခေါ်ပြီး သူလိုချင်တဲ့ ပုံစံဖြစ်အောင် ဖျက်တာတွေ ပြင်တာတွေ လုပ်တော့တာပဲဗျာ။ အဲဒီအမျိုးသမီးကဒီဇိုင်းသာ ထုတ်ပေးယုံထုတ်ပေးတာမို့ ဆောက်လုပ်ရေးအလုပ်သမားတွေ လိုပြန်တာကြောင့် မန္တလေး က ကျနော့်အဖွဲ့ကို လှမ်းခေါ် ရပြန်ပါတယ်။

အေးပေါ့ဗျာ။ သားကိုချစ်တဲ့ဖေနဲ့ ညွှန်ချုပ်ရုံးခန်းကို တပတ်လောက်ပိတ်ထားပြီး မေမြို့ကို တရားဝင်ခရီးစဉ်တခု ပြပြီး ထွက်လာခဲ့တဲ့ သူ့ခမျာ ဘာလုပ်လုပ် ကမန်းကတန်းချည်း ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ။

ဒီကြားထဲ ရယ်စရာတခုကြုံရသေးဗျာ။ ကြုံရပုံက စောစောကပြောတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင် အောင် မေမြို့ကအိမ်ကို ပြင်ဆောက်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ ညနေငါးနာရီလောက်မှာ အလုပ်သမားတွေ အလုပ်သိမ်းချိန်မို့ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်နဲ့ ကျနော် လိုအပ်သည်များကို လိုက်လံစစ်ဆေးနေချိန်မှာ အဲဒီအိမ်ရှေ့ကို အမူးသမားတယောက် ရောက်လာပြီး ခြံထဲက ကျနော်တို့အဖွဲ့ကို လမ်းမပေါ်ကနေလှမ်း ချဲလင့် လုပ်ပါလေရောဗျာ။ ချဲလင့် လုပ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကတော့ ကိုရွှေငနဲဟာသူ့ဖာသူ မူးမူးနဲ့ စက်ဘီးစီးလာတာ ခြံရှေ့လည်းရောက်ရော စက်ဘီးလဲကျပြီး စက်ဘီး ပေါ်ကနေ ဘိုင်းကနဲပစ်ကျတာကို မကျေနပ်လို့တဲ့ဗျာ။

ကျနော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်လို ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်သည်တယောက်ရှေ့မှာ ဒီလို အဖြစ်မျိုး မဖြစ်သင့်ပေဘူးလို့ တွေးမိတာနဲ့ ရွှေကိုယ်တော်ကို ချော့မော့ပြီး အိမ်ပြန်လွှတ်လိုက်ဖို့ ခြံပြင်ကိုထွက်သွားတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ကပါ နောက်က လိုက်လာပါ တော့တယ်။

အမယ် ကိုယ်တော်က မူးသာမူးနေတယ်၊ ကျနော်လည်း ခြံပြင်ထွက်လာရော သူ့ကို ရန်ပြု မဲ့သူလို့ ထင်ဟန်တူပါရဲ့။ ဟေ့ကောင် မင်းဘာကောင်တုန်း။ ငါဘာကောင်ဆိုတာကော မင်းသိသလား လုပ်ပါလေရောဗျာ။ ကျနော်က သူ့ကိုလေပြေလေးနဲ့ ကျနော့်အိမ်မှာရန်ကုန်က ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေလို့ပါဗျာ။ အိမ်ကို အေးအေးဆေးဆေးပြန်လိုက်ပါလို့ ပြောနေချိန်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ကလည်း ကျနော့်နောက်မှာ ကပ်လျက်ရပ်နေသဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တော်က ကျနော်ကိုကျော်ပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ကို ဆက်ရမ်းပြန်ပါတယ်။ အဲဒီ ရန်ကုန်ကကောင်ဆိုတာ ဘာကောင်တုန်းကွ။ ငါဘာကောင်လည်း ဆိုတာ ဒီကောင် သိသလားတဲ့။ ကျနော်လည်း ဒီအတိုင်းတော့ မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး ကဲ ဆရာသမားဘာကောင် ဆိုတာ သိပါရစေဗျာလို့လည်း မေးလိုက်ရော သူက ခုနစ်သံချီတင်ပြီး အေး မင်း မသိသေးရင် သေတဲ့အထိမှတ်လိုက်ပေတော့ ငါက မေမြို့လဝကခရိုင်ဦးစီးမှူးကွ ဆိုပြီး အော်ပါလေရောဗျာ။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီလူတော့ ဒီနေ့ကံဆိုးရှာပြီ ဆိုပြီးတွေးရင်း ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ကို

ဘယ်နယ့်လုပ်ကြမလဲ ဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ သူကဘာမှမပြောပါနဲ့ ဆိုတဲ့ အမူအရာနဲ့ ကျနော့်ကို လက်ဝါးကာပြတာကြောင့် ငြိမ်နေလိုက်ပါတယ်။ ဒီမှာတင် ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်က ကျနော့်ကို ကိုသက်နိုင် ခင်ဗျား တပည့်တွေနဲ့ ကားပေါ်တင်ပြီး သူ့အိမ်ပြန်ပို့လိုက်ပါဗျာလို့ ခပ်အေးအေးပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကိုယ်တော်ချောကို ကျနော့်ကားပေါ် မရရအောင်တင်ပြီး သူ့အိမ်ပြန်ပို့လိုက်ရ တာပေါ့ဗျာ။

နောက်တနေ့ မနက်အမူးလည်းပြေရော သူမနေ့ကရမ်းခဲ့တာဟာ သူ့ညွှန်ကြားရေးမှူး ချုပ်လို့လည်းသိရော ရုံးတောင် မတက်ရဲတော့ပဲ အိမ်မှာ သုံးရက်လောက် ကြောင်တောင် တောင်ဖြစ်နေတယ်ဆိုပဲ။

နောက်ပိုင်းတော့ သူ့ကို ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်က ရုံးကို ခေါ်ပြီး နောက်တကြိမ်ဒီအဖြစ်မျိုး မဖြစ်ဖို့ ကတိဝန်ခံချက်ထိုးခိုင်းရုံနဲ့တင် ကိစ္စပြတ်သွားတယ် ကြားသဗျာ။တကယ့်ကို တော်တော်ညံ့တဲ့ လဝက ခရိုင်မှူးပါပဲဗျာ။ ကိုယ့်ဌာနက ညွှန်ချုပ်ကို ဖြူသလားမဲသလား မသိလောက်အောင် မူးရသလား။ မမြို့လို မြို့ကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ ညွှန်ချုပ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာလောက်တောင် သတင်းမကြားတာ ကျနော့်ဖြင့် အံ့သြလို့ မဆုံးဘူး။ ဒီနေရာမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ရဲ့ သည်းခံမှုကိုတော့ လေးစားမိပါရဲ့ ။

……………………………………

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆိုရမလားတော့ မသိဘူးဗျာ။ သူမမြို့ရောက်ပြီး တပတ်လောက် အကြာမှာ သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းထဲကို ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်ကိုယ်တိုင်လှမ်းဆက်တဲ့ ဖုန်းတခု ဝင်လာသဗျာ။ အဲဒီဖုန်းဝင်လာချိန်မှာ ကျနော်က ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင် ဘေးနားမှာ ရပ်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့ဗျာ။ သူက တရိုတသေလေသံနဲ့ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ ဆိုပြီး ခင်ဗျချင်းထပ်နေတာကြောင့် ထူးပါတယ်လို့ စိတ်ထဲ ကတွေးနေတုန်း မကြာခင် သူပြန်ပြောချက်အရ သူ့ကို ဒုတိယဝန်ကြီးအဖြစ်ခန့် လိုက်တဲ့ ဖုန်းသတင်းဖြစ်နေတာကို သိလိုက်ရပါတယ်။

ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ဟာ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်ဆီကနေ ဒုတိယဝန်ကြီးခန့်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ဖုန်းသတင်းရပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ စကားစပ်မိတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့် ကောင်းကြောင်း တဖွဖွပြောတော့တာပဲဗျာ။ ဘာတဲ့။ တကယ်တော့ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်ဟာဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လို ကိုယ်ကျိုးမဖက်ဘဲ တိုင်းပြည်အကျိုးကိုသာ ကြည့်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်တယ် ဆိုတာလည်း ပါသေးဗျာ။ ကျနော်သိသလောက် ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင် ရာထူးတိုးတာဟာ ရခိုင်နဲ့ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ် နယ်စပ်က ရိုဟင်ဂျာပြဿနာကို ဟသာ်စီမံချက်တို့ ဘာတို့ လုပ်ပြီး အချိန်အတော်ကြာကြာ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းလာတဲ့ အတွေ့အကြုံ ကြောင့်ဆိုတာပါပဲ။ နအဖအဖွဲ့ထဲမှာ ဒီပြဿနာကို ဘုမသိဘမသိ ဝင်ကိုင်တတ်တဲ့သူ မရှိ ဘူးလို့လည်း ကြားရသဗျာ။ သူဟာ ဒုတိယဝန်ကြီးသာ ဖြစ်သွားတယ်။ မျက်နှာဖြူဘိုစာတော့ သိပ်ကျွမ်း ကျွမ်းကျင်ကျင် မပြောတတ်တာတော့ ကျနော်သတိထားမိသဗျာ။ သတိထားမိဆို

မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာ ကုလ သမဂ္ဂဒုက္ခသည်များဆိုင်ရာ မဟာမင်းကြီးက သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်တုန်း ကျနော်က သူ့ဘေးနားမှာ ရှိနေတာကြောင့်ပေါ့ဗျာ။ ကျနော့်နားထဲမှာတော့ သူပြန်ပြောတဲ့ စကားအခွန်း နှစ်ဆယ်လောက်ဟာ (yes)တွေချည်း ထပ်နေသလိုပဲဗျာ။

....

အင်း ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်အတွက်ကတော့ သူ့သားလည်း ဘေးကင်းရာရောက်အောင် အချိန်မီလုပ်နိုင်၊ ဒုတိယဝန်ကြီးအဖြစ်လည်း ရာထူးတိုးဆိုတော့ သူ့အတွက်တော့ စုတ်ရောလာဘ်ပါ ဝင်နေတဲ့ကိန်းပေါ့ဗျာ။

ကျနော့်အတွက်ကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ရဲ့ မေမြို့ခရီးဟာ အကုသိုလ်ဝင်သလို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူရန်ကုန်ပြန်သွားပြီး တပတ်လောက်အကြာမှာ မေမြို့ကအိမ်ကို မဝယ်ချင်တော့ပါဘူး လုပ်ပြန်တာကြောင့် ကျနော့် စရံငွေတွေ ဆုံးမလို ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီအိမ်ကို ကျနော်ကပဲ ပြန်ဝယ်လိုက်ပြီး ကျန်ငွေကို ရက်ချိန်းတခုပေးပြီး ချေဖို့ စာချုပ်အသစ်တစောင် ချုပ်လိုက်ရတော့တာပေါ့ဗျာ။ အိမ်ကိုလည်း နေမယ့်သူ မရှိတာကြောင့် ဒေါ်စက်ကြည်လက်ထဲကို ပဲအပ်ထားခဲ့လိုက်ပါတော့တယ်။

....

ခင်ဗျားကတော့ ယုံချင်မှ ယုံချင်ပေလိမ့်မယ်။ ကျနော်မောင်ဝိတ်ဆီက ပစ္စည်းတွေကို ဝယ်လိုက်တုန်းက အပြောင်ရိုက်အပြတ်ရှင်းလိုက်မယ်ဟ ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုး လုံးဝမရှိခဲ့တာ အမှန်ပါ။ မောင်ဝိတ်ဆီက ဝယ်လိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေထဲက တချို့ကို ကျနော့်လုပ်ငန်းမှာ သုံးပြီး

ကျန်တာတွေကို ဈေးကွက်ထဲမှာ ပြန်ချရောင်းပြီး ငွေလုညွှ်ကစားဖို့လောက်သာ ကျနော်ရည်ရွယ်ခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။ ဗိုလ်မှူးကြီးညီပု ပြဿနာ တစုံတရာတက်ပါစေတော့လို့ လည်း စိတ်ကူးထဲမှာတောင် မရှိခဲ့ရိုးအမှန်ပါပဲ ။

ဒါကြောင့်လည်း မောင်ဝိတ်နဲ့ ကျနော်စာချုပ်ချုပ်အပြီး တလကျော်လောက်မှာ ကျနော်ဟာ သူ့ပစ္စည်းဖိုးငွေ သုံးချိုးတချိုးလောက်ကို ပြန်လည်ပေးဆပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ပြည်တွင်းဈေးကွက်မှာ ဘိလပ်မြေ နဲ့သံချောင်းတွေ ရောင်းရငွေကို ဒေါ်လာတွေ ဝယ်ပြီး ပြန်ချေတာပေါ့ဗျာ။ ကျနော်ဒေါ်လာ အဝယ်ကြမ်းလွန်းလို့ တခါတခါဒေါ်လာဈေးကွက်တောင် ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားသေးဗျာ။ မောင်ဝိတ်ဟာ ကျနော့်ကို အယုံကြီးယုံခဲ့တာကြောင့် နောက်ထပ် ဘိလပ်မြေနဲ့ သံချောင်း လိုအပ်ရင် ဘာစာချုပ်မှ မလိုဘဲ ထပ်ပေးပါ့မယ်လို့တောင် ကမ်းလှမ်းလာတဲ့ အထိ ပါပဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်လာခဲ့ ပါတယ်။

အဲဒီလို မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်လာရခြင်းဟာလည်း ကံကြမ္မာနဲ့ ကျနော့်အမှား တဝက်စီ ကြောင့် ဖြစ်ရတယ်လို့ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ရှင်းအောင်ပြောရရင် ဒီလိုဗျ။

....

ကျနော့်အမှားကတော့ ကျနော်ဟာ မန္တလေးလူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးနဲ့ ပြည်သူ့အင်အားဦးစီးဌာနက ရတဲ့ ကန်ထရိုက် လုပ်ငန်းနှစ်ခုအနက် ကျွဲဆည်ကန်က အလုပ်ကိုသာ ကျနော့် ကုမ္ပဏီနံမည်နဲ့ စာချုပ် ချုပ်ခဲ့ပြီး ချမ်းမြသာစည်ရပ်က ရုစ်ခန်းတွဲလေးထပ်တိုက်ကို ဒေါ်စက်ကြည်ရဲ့ နံမည်နဲ့ ချုပ်ခွင့်ပြုလိုက်မိခြင်းပါပဲ။ ဒ့ါအပြင် နောက်ထပ်အမှားတခုကတော့ မောင်ဝိတ်ဆီက ဝယ်ထားတဲ့ သံချောင်းနဲ့ ဘိလပ်မြေတော်တော်များများကို မန္တလေးဈေးကွက်မှာ ရောင်းနိုင်အောင် သူ့လက်ထဲကို လွှဲပေးမိ ခြင်းပါပဲ ။ အေးလေ ကျနော်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း လူမသေငွေမရှား၊ ရှာမယ်၊ သုံးမယ်၊ အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်နေမယ် ကုန်ရင်ပြန်ရှာနိုင်တယ်လို့ ခပ်လွယ်လွယ်ခပ်ပေါ့ ပေါ့ တွေးနေခဲ့တဲ့ အချိန်ကိုး။ ။

....

ဒေါ်စက်ကြည်ဟာ ငါန်းဇွန်ဇာတိဆိုတာ သူ့မှတ်ပုံတင်အရသိရပါတယ်။ မန္တလေးသူ လေသံနဲ့ စကားချိုချိုပြောတတ်ပါတယ်။ သူ့အသက်က ငါးဆယ်စွန်းစွန်းလောက်သာ ရှိသေးပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ အမေစက် အမေစက်လို့ နာမ်စားသုံးတတ်ပါတယ်။ ကျနော်နဲ့ မတွေ့ခင် နှစ်နှစ် လာက်က စပြီး ယောဂီထမိန်ကလွဲလို့ တခြားအရောင်တွေ မဝတ်ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ ယောဂီဝတ်စုံဝတ်ထားပေမဲ့ ဘာ ဘာသာရေးမှ ထူးထူးခြားခြားလုပ်တာ မတွေ့ပါဘူးဗျာ။ ကျောက်မျက်အရောင်းအဝယ်လိုလို ပွဲစားလိုလို လုပ်နေတာပါပဲ။ ကျနော်နဲ့တွေ့တော့

ကျနော့်လုပ်ငန်းခွင်ထဲကို ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းတွေ သွင်းပါတယ်။ တခါ တခါ ငွေလေးငါးဆယ်သိန်းလိုအပ်ရင် ခေတ္တခဏစိုက်ထုတ်ပေးတတ်တာမျိုးတွေလည်း ရှိသဗျာ။

သူ့မှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်ဗျ။ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးဇာတ်လမ်းက နည်းနည်းတော့ အူကြောင်ကြောင်နိုင်တယ်ထင်တယ်ဗျာ။ ဒေါ်စက်ကြည်ယောကျာ်းက တကယ့်နံနံအအ ရိုးရိုးသားသား တောသားကြီးပုံစံဗျာ။ သူတို့ အိမ်ထောင်သက် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိပြီတဲ့။ သားသမီးမထွန်းကားဘူးဗျ။ အဲ ဒေါ်စက်ကြည်ဟာ ယောဂီထမိန်စဝတ်တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က စပြီး သူ့ယောကျာ်း ကို မပေါင်းနိုင်တော့ပါဘူးဆိုပြီး အိမ်ပေါ်က မောင်းချပြီး မန္တလေးမမြို့လမ်းပေါ်က ခြံတခြံ မှာ သွားနေခိုင်းသဗျ။ သိတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီခြံထဲကို ဒေါ်စက်ကြည်ဝင်ထွက်နေတာ ကျနော်လည်းပါ ပါသွားတာပဲ။ ဒေါ်စက်ကြည်ယောကျာ်းကလည်း အသက်ငါးဆယ်ကျော်လောက်ပါပဲ။ တကယ့်ကို ခပ်ကုပ်ကုပ် နေတတ်တဲ့ လူကြီးဗျာ။ ဒါမှမဟုတ်ဒေါ်စက်ကြည်ကို ကြောက်ရတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါရဲ့။

အင်း ဒေါ်စက်ကြည်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဇတ်ဇတ်ကြဲမိန်းမဆိုပြီး နောက်ကြောင်းလေး တွေဇာတ်စုံခင်းဘူးသဗျာ။ သူဟာ သူနဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တယောက်ကို စီးပွားရေးကိစ္စ စကားများရာက သတ်ဖို့ဖြတ်ဖို့ ကြံဘူးတယ်လို့ ကျနော့်ကို ခဏခဏပြောသဗျာ။ အဲဒီလူ ရဲ့အိမ်ထဲကို ဓာတ်ဆီပုံးတွေ တိတ်တဆိတ်သွားထားပြီး အဝေးကနေ မီးဒုတ်နဲ့ ပစ်သွင်း ဘူးဆိုလားဗျာ။ကျနော်ကလည်း လူမိုက်တွေကြားထဲမှာ ကြီးလာတဲ့ကောင်မို့ သတ်တာဖြတ်တာကို သိပ်အထင်ကြီးလှတဲ့ ကောင်မဟုတ်လေတော့ သူ့စကားကို လုံးလုံးစိတ်မဝင်စားမိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ဒုတိယပစ်မှတ်ဟာ ကျနော် ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကျနော်အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ပါဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒေါ်စက်ကြည်ရဲ့ ဇာတိရုပ်ဟာ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ တိတိကျကျပြောရမယ်ဆိုရင် နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ် ပိပြားရေးအဖွဲ့ဝင် ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး တွေကို အုပ်စုလိုက် အနားပေးလိုက်တဲ့အချိန် ၁၉၉၈ ခုနှစ်နှောင်းပိုင်း ပေါ့ဗျာ။ အခုမှ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိတော့ အဲဒီ ၁၉၉၈ခုနှစ်ဟာ ကျနော့်ဘဝရဲ့ ဇာတာစန်းလာဘ် အတက်ဆုံးနှစ်ဖြစ်သလို ဇာတာအနိမ့်ဆုံးကို ရောက်ပြီးသေတွင်းကို ကျခဲ့တဲ့နှစ်ပါပဲဗျာ။

(ဆက်လက်ရေးသားပါဦးမည်။)

လေးစားမှုများဖြင့် ...

မင်းဒင်